{ CUMPLIT DE PALPITANTĂ }

V.E. SCHWAB

{ „O COMOARĂ" NEW YORK TIMES }

www.virtual-project.eu

NEMIRA YOUNG ADULT

PARTEA ÎNTUNECATĂ A MAGIEI

V.E. SCHWAB este autoarea seriei *Culoril magiei,* bestseller *New York Times*. A publicat și alte romane, printre care *The Savage Song,* fiind considerată „urmașa Dianei Wynne Jones". Literatura ei dinamică a atras interesul unor importanți producători de film și televiziune.

V. E. SCHWAB

PARTEA ÎNTUNECATĂ A MAGIEI

— Prima parte din Seria CULORILE MAGIEI —

Original: *A DARKER SHADE OF MAGIC* (2015)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2017

„Ce e într-adevăr complicat, când vine vorba de magie, este că nu-i atât o chestiune de putere, cât una de echilibru. Prea puțină putere, și devenim slabi. Prea multă, și devenim cu totul și cu totul altceva.”

Tieren Serense,
Înaltul Preot al Sanctuarului din Londra

1

UN CĂLĂTOR

I

Kell purta o haină foarte ciudată.

Nu avea o singură față, ceea ce ar fi fost convențional, nici două, ceea ce ar fi fost neașteptat, ci mai multe, iar asta era, bineînțeles, imposibil.

Primul lucru pe care îl făcea, ori de câte ori ieșea dintr-o Londră și intra în alta, era să-și scoată haina și s-o întoarcă pe dos, o dată sau de două ori (sau chiar de trei ori), până găsea fața de care avea nevoie. Nu *toate* erau elegante, dar fiecare servea unui scop. Erau unele care se pierdeau în peisaj și altele care ieșeau în evidență, iar una nu avea niciun scop, doar îi plăcea în mod deosebit.

Așadar, după ce Kell intră prin zidul palatului și în anticameră, se opri un moment să-și revină – plăteai totuși un tribut la trecerea între lumi – și apoi își scoase haina roșie cu guler înalt și o întoarse pe dos, de la stânga la dreapta, până deveni o simplă redingotă neagră. Mă rog, o simplă redingotă neagră, elegant festonată cu fir argintiu și împodobită cu două șiruri strălucitoare de nasturi de argint. Numai pentru că adopta o garderobă mai modestă când era în străinătate (ca să nu-l ofenseze pe regele local, dar nici să atragă atenția) nu însemna că trebuia să-și sacrifice stilul.

Oh, regii ăștia! zise Kell în sinea lui, încheindu-și nasturii, începuse să gândească la fel ca Rhy.

Pe perete, abia mai putea zări simbolul șters al trecerii lui. Ca o urmă în nisip, dispărând.

Niciodată nu se ostenise să marcheze ușa de pe partea *asta,* pentru că niciodată nu se întorcea pe aici. Distanța dintre Castelul Windsor și Londra era un groaznic inconvenient, având în vedere că, atunci când călătorea între lumi, Kell nu putea decât să treacă dintr-un loc – *exact* același – în altul. Și asta era o problemă, pentru că nu exista

niciun Castel Windsor la o zi distanță de Londra Roșie. De fapt, Kell tocmai venise prin zidul de piatră al unei curți interioare aparținând unui gentleman înstărit dintr-un oraș numit Disan. Disan era, în esență, un loc foarte plăcut.

Windsor, nu.

Impresionant, fără îndoială. Dar nu plăcut.

O poliță de marmură se întindea de-a lungul peretelui și acolo îl aștepta un lighean cu apă, ca întotdeauna. Își spălă mâna însângerată și coroana de argint pe care o folosise la trecere, apoi își puse la gât moneda care atârna de șnur și o vârî înapoi sub guler. În holul de dincolo, putea auzi un târșâit de picioare, murmurul reținut al servitorilor și al gărzilor. Alesese anticamera special ca să-i evite. Știa prea bine cât de puțin îi agrea prințul regent prezența aici, iar ultimul lucru pe care-l voia Kell era o audiență, o mulțime de ochi, urechi și guri raportând fiecare detaliu al vizitei sale înapoi la tron.

Deasupra poliței cu ligheanul atârna o oglindă în ramă aurită, iar Kell se verifică repede – părul șaten-roșcat îi căzuse pe un ochi. Nu-l dădu la o parte, deși își acordă timp să-și scuture și să-și netezească umerii redingotei – înainte să iasă prin două rânduri de uși ca să-și întâlnească gazda.

În cameră era înăbușitor de cald – ferestrele zăvorâte, în pofida a ceea ce părea o zi însorită de octombrie – și un foc ardea nemilos în șemineu.

George al III-lea ședea lângă foc, înfofolit într-o haină de casă ce-i înghițea cu totul trupul stafidit și cu tava serviciului de ceai neatins lângă genunchi. Când Kell intră, regele apucă strâns marginile fotoliului.

— Cine e? strigă el, fără să se întoarcă. Hoții? Stafiile?

— Mă îndoiesc că stafiile ar răspunde, Maiestatea Voastră, zise Kell, anunțându-și prezența.

Monarhul bolnav își dezveli dinții stricați într-un rânjet.

— Jupâne Kell, m-ai făcut să aștept!

— Nu mai mult de o lună, spuse el, înaintând.

Regele George își miji ochii orbi.

— Mai mult de-atât, sunt sigur.

— Vă dau cuvântul meu că nu!

— Poate nu pentru *tine,* zise regele. Dar timpul nu curge la fel pentru nebun și pentru orb.

Kell zâmbi. Regele era în toane bune azi. Nu se întâmpla mereu. Kell nu era niciodată sigur în ce stare avea să-l găsească pe Maiestatea Sa. Probabil i se păruse mai mult de-o lună, pentru că ultima oară când îl vizitase, regele avusese una dintre crizele lui și abia reușise să-i calmeze nervii irascibili, cât să-i transmită mesajul.

— Poate că anul e altul, continuă regele, și nu luna.

— Ah, dar suntem în același an.

— Și care anume e anul ăsta?

Kell se încruntă.

— O mie opt sute nouăsprezece, răspunse el.

Un nor trecu pe chipul regelui George, apoi clătină din cap și zise:

— Timpul.

De parcă acest singur cuvânt putea fi de vină pentru tot.

— Ia loc, ia loc! adăugă el, făcând un semn spre cameră. Trebuie să mai fie vreun fotoliu pe-aici, pe undeva.

Nu era. În încăpere exista șocant de puțină mobilă, iar Kell era convins că ușile dinspre hol erau încuiate și descuiate din exterior, nu din interior.

Regele întinse o mână noduroasă. Îi luaseră inelele, ca să nu se rănească, iar unghiile îi erau tăiate din carne.

— Scrisoarea mea! porunci el și, pentru o clipă, văzu o strălucire a lui George de odinioară, maiestuos.

Kell se bătu cu mâinile peste buzunare și-și dădu seama că uitase să scoată scrisorile înainte să se schimbe. Își dădu jos redingota și o întoarse pe fața roșie pentru un moment, scotocind printre falduri până când găsi plicul. Când îl puse în mâna regelui, acesta îl pipăi și-i mângâie pecetea de ceară – emblema Tronului Roșu, un caliciu și un soare răsărind –, apoi duse hârtia la nas și inspiră adânc.

— Trandafiri, zise el melancolic.

Se referea la magie. Kell nu remarcase niciodată mireasma subtilă a Londrei Roșii ce i se impregna în haine. Însă, ori de câte ori călătorea, cineva îi spunea că mirosea ca florile proaspăt tăiate. Unii spuneau lalele. Alții, crini. Crizanteme. Petunii. Pentru regele Angliei, erau întotdeauna trandafiri. Kell se bucura că era un miros plăcut,

chiar dacă nu-l putea simți. Putea simți Londra Cenușie (fum) și Londra Albă (sânge), dar, pentru el, Londra Roșie mirosea pur și simplu ca acasă.

— Deschide-l pentru mine! îi ceru regele. Dar să nu-i rupi pecetea.

Kell făcu precum i se poruncise și scoase conținutul. Pentru prima oară, fu recunoscător că regele nu mai vedea, fiindcă așa n-avea cum să știe cât de scurtă era scrisoarea. Trei rânduri laconice. Un gest de curtoazie pentru un monarh simbolic și bolnav, dar nimic mai mult.

— E din partea reginei mele, îl lămuri Kell.

Regele dădu din cap.

— Citește! porunci el, luându-și o înfățișare impunătoare, care contrasta cu statura lui șubrezită și vocea șovăitoare. *Citește!*

Kell înghiți în sec.

— Salutări Maiestății Sale, regele George al III-lea, din partea unui regat vecin! citi el.

Regina nu făcea referire la Regatul Roșu, nici nu trimitea salutări din Londra Roșie (chiar dacă orașul era de-a dreptul stacojiu, din pricina luminii puternice, copleșitoare a fluviului), pentru că nu se gândea la el așa. Pentru ea și pentru oricine altcineva care trăia numai într-o Londră, nu era nevoie să facă deosebirea între ele. Când conducătorii uneia conversau cu ai alteia, îi numeau pur și simplu *ceilalți* sau *vecini* sau, câteodată (în special în cazul Londrei Albe), cu termeni mai puțin măgulitori.

Numai cei câțiva care se puteau deplasa între Londre aveau nevoie de o modalitate ca să nu le încurce. Și de aceea Kell – inspirat de orașul pierdut, cunoscut de toată lumea ca Londra Neagră – le atribuise fiecăreia dintre capitalele rămase câte o culoare.

Cenușiu, pentru orașul cel mai lipsit de magie.

Roșu, pentru imperiul sănătos.

Alb, pentru lumea chinuită de foamete.

Adevărul este că orașele nu semănau deloc unul cu altul (iar țările din jur și cele mai îndepărtate, nici atât). Faptul că se numeau toate *Londra* era un mister în sine, deși teoria cea mai răspândită era că unul dintre orașe își luase acest nume de mult, de dinainte ca ușile dintre ele să fi fost toate pecetluite. Singurele lucruri cărora le mai era permis să circule rămăseseră scrisorile între regi și regine. Cât despre

care oraș purtase primul numele, părerile erau împărțite.

— Sperăm să aflăm că sunteți bine, continua scrisoarea reginei, și că anotimpul este la fel de blând în orașul vostru cât este și într-al nostru.

Kell făcu o pauză. Nu mai era nimic, în afară de o semnătură. Regele George își frământa mâinile.

— Asta e tot? întrebă el.

Kell șovăi.

— Nu, spuse, împăturind scrisoarea. Ăsta e doar începutul.

Își drese glasul și începu să se plimbe prin încăpere, adunându-și gândurile și exprimându-le în maniera reginei.

— Îți mulțumim că te-ai interesat de familia noastră! zice ea. Regele și cu mine suntem bine. Prințul Rhy, pe de altă parte, continuă să ne impresioneze și să ne înfurie în egală măsură, dar cel puțin a trecut luna și nici nu și-a frânt gâtul, nici nu și-a luat vreo soție nepotrivită rangului său. Numai lui Kell îi mulțumim că l-a păzit să nu i se întâmple vreuna dintre acestea sau amândouă.

Intenționa, bineînțeles, s-o lase pe regină să zăbovească asupra meritelor lui, dar exact atunci orologiul din perete bătu ora cinci, iar Kell înjură în barbă. Era în întârziere.

— Până la următoarea mea scrisoare, sfârși el grăbit, rămâi cu bine și fericit! Cu afecțiune, înălțimea Sa Emira, Regina Arnesului.

Kell aștepta ca regele să spună ceva, dar ochii lui orbi priveau în gol, nemișcați, și se temu că îl pierduse. Așeză scrisoarea împăturită pe tava serviciului de ceai și ajunsese la jumătatea drumului către perete, când regele vorbi:

— Nu am o scrisoare pentru ea, murmură el.

— Nu-i nimic, zise Kell cu blândețe.

Regele nu mai era în stare să scrie de ani buni. În unele luni mai încerca, plimbând pana la întâmplare peste pergament, iar în alte luni insista să-l pună pe Kell să scrie în locul lui, dar de cele mai multe ori îi transmitea, pur și simplu, mesajul, iar acesta îi promitea să-l țină minte.

— Vezi tu, nu am avut timp, adăugă regele, încercând să-și salveze o urmă de demnitate.

Kell îi permise să și-o recâștige.

— Înțeleg, zise el. O să transmit familiei regale salutări din partea Voastră.

Kell se întoarse din nou să plece, dar bătrânul rege îl opri.

— Așteaptă, așteaptă! zise. Vino înapoi!

Kell ezită. Ochii i se îndreptară spre ceas. Întârziase și avea să întârzie și mai mult. Și-l imagină pe prințul regent așezat la masă, în St James, strângând brațele jilțului său și clocotind în tăcere. Gândul îl făcu să zâmbească, așa că se întoarse la rege, în timp ce acesta scoase ceva din halat, cu degete nesigure.

Era o monedă.

— Dispare, zise regele, ținând metalul în căușul mâinilor lui uscate, ca și cum ar fi fost prețios și fragil. Nu-i mai pot simți magia. N-o mai pot mirosi.

— O monedă e o monedă, Maiestatea Voastră.

— Nu-i așa și o știi bine, spuse bătrânul rege. Golește-ți buzunarele!

Kell oftă.

— O să mă băgați în bucluc.

— Ei, haide, zise regele. Micul nostru secret.

Kell își afundă mâna în buzunar. Prima dată când îl vizitase pe regele Angliei, îi dăduse o monedă, drept dovadă pentru cine era și de unde venea. Povestea celorlalte Londre îi era încredințată capului încoronat și transmisă mai departe moștenitorului, dar trecuseră ani buni de când nu mai venise un călător pe la ei. Regele George îi aruncase o singură privire băiatului subțire ca o așchie, mijise ochii bănuitor și întinsese mâna, iar Kell îi pusese moneda în palmă. Era un simplu lin, foarte asemănător unui șiling cenușiu, numai că marcat cu o stea roșie în loc de o figură regală. Regele strânsese moneda în pumn și o dusese la nas, inspirându-i parfumul. Apoi zâmbise, vârâse moneda în buzunarul hainei și îl primise pe Kell cum se cuvine.

Din ziua aceea, de fiecare dată când îl vizita, regele susținea că magia monedei slăbise și îl convingea să i-o schimbe cu alta, una nouă și caldă, din buzunar. De fiecare dată, Kell spunea că e interzis (și era, în mod expres), și tot de fiecare dată regele insista că avea să fie micul lor secret, iar Kell ofta și scotea un lin nou din haina lui.

Luă linul vechi din palma regelui și îl înlocui cu unul nou,

închizând încet degetele noduroase ale lui George în jurul bănuțului.

— Da, da, gânguri regele bolnav peste moneda din palmă.

— Aveți grijă, zise Kell, întorcându-se să plece.

— Da, da, repetă regele, atenția sa diminuându-se până ce se desprinse de lume și de oaspetele său.

Draperiile erau strânse într-un colț al camerei și Kell dădu materialul greu la o parte, scoțând la iveală un semn pe tapetul cu imprimeuri de pe perete. Un cerc simplu, tăiat cu o linie și trasat cu sânge luna trecută. Pe un alt perete, într-o altă încăpere, într-un alt palat, se găsea același semn. Erau ca niște clanțe ale aceleiași uși.

Sângele lui Kell, reunit cu semnul, îi permitea să se miște *între* lumi. Nu avea nevoie să precizeze un loc, pentru că oriunde s-ar fi aflat, acolo trebuia să fie. Dar, ca să creeze o ușă *către* o lume, ambele părți trebuiau să fie marcate cu exact același simbol. Aproape același nu era destul. Kell învățase asta pe pielea lui.

Simbolul de pe perete încă se vedea clar de la ultima sa vizită, marginile erau puțin difuze, dar asta nu conta. Oricum trebuia redesenat.

Își suflecă mâneca și scoase cuțitul pe care îl ținea legat la interiorul antebrațului. Era o minunăție acel cuțit, o operă de artă, de argint din vârf până la plăsele, purtând monogramele K și L.

Singura relicvă dintr-o viață de dinaintea palatului.

O viață pe care nu o cunoscuse. Sau cel puțin nu și-o mai amintea.

Kell puse lama pe antebraț. Deja scrijelise o linie astăzi, pentru ușa care îl adusese până aici. Acum o crestă pe a doua. Sângele lui, de un roșu-rubiniu prețios, izvorî și începu să curgă. Vârî cuțitul la loc în teacă și înmuie degetele în sânge, lipindu-le apoi de perete, trasând din nou cercul și linia care trecea prin el. Kell își lăsă mâneca peste rană – avea să-și trateze toate crestăturile când ajungea acasă – și îi aruncă o ultimă privire regelui care bolborosea în legea sa, înainte să-și pună palma pe semnul de pe perete.

Semnul vibra de magie.

— *As Tascen!* rosti el. *Transferă.*

Tapetul imprimat se văluri și se înmuie, cedând sub atingerea lui, iar Kell înaintă și trecu prin zid.

II

Între un pas și următorul, mohorâtul Windsor deveni elegantul St. James. Celula înăbușitoare a unei încăperi lăsă locul tapiseriilor strălucitoare și argintului bine lustruit, iar mormăielile regelui nebun fură înlocuite de o liniște apăsătoare și de un bărbat așezat la o masă bogat ornamentată, care ținea în mână o cupă de vin și părea enervat la culme.

— Ai întârziat! observă prințul regent.

— Scuzele mele, spuse Kell, cu o plecăciune prea grăbită. Am avut o însărcinare.

Prințul regent puse cupa jos.

— Credeam că *eu* sunt sarcina ta, jupâne Kell.

Kell își îndreptă spatele.

— Ordinele mele, Înălțimea Voastră, sunt să-l văd mai întâi pe *rege*.

— Mi-ar plăcea să nu-l răsfețI, spuse cu o fluturare din mână prințul regent, al cărui nume era, de asemenea, George (lui Kell, obiceiul Londrei Cenușii ca fiii să ia numele tatălui i se părea deopotrivă redundant și derutant). Asta îi ridică moralul.

— Și e un lucru rău? întrebă Kell.

— Pentru el, da. O să fie în delir mai târziu. Dansând pe mese, vorbind despre magie și despre alte Londre. Ce truc ai făcut de data asta? L-ai convins că poate zbura?

Kell nu făcuse greșeala asta decât o singură dată. La următoarea sa vizită, aflase că regele Angliei aproape că sărise pe fereastră. De la etajul al treilea.

— Vă asigur că nu i-am făcut nicio demonstrație.

Prințul George își strânse podul nasului între degete.

— Nu-și mai pune lacăt la gură ca altădată. De asta e închis în palat.

— Prizonier, deci?

Prințul George își plimbă mâna de-a lungul muchiei aurite a mesei.

— Windsor este un loc absolut respectabil în care să fii ținut.

O *închisoare respectabilă tot închisoare e,* gândi Kell, scoțând o a doua scrisoare din buzunar.

Prințul îl sili să rămână în picioare cât citi misiva (el nu comenta niciodată că mirosea a flori) și până scoase o scrisoare de răspuns, pe jumătate terminată, din buzunarul interior al hainei și o completă. Era clar că dinadins nu se grăbea, încercând să-i facă în ciudă lui Kell, dar el nu se înfurie. Își ocupă timpul bătând darabana pe marginea mesei aurite. De fiecare dată când ajungea de la degetul mic la arătător, una dintre multele lumânări din încăpere se stingea.

— O fi curent, zise el absent, când mâna prințului regent se încleștă nervos pe pană.

Până termină de scris, rupsese două și era într-o foarte proastă dispoziție, pe când Kell se trezi cu propria-i dispoziție mult înviorată.

Întinse mâna după scrisoare, dar prințul regent nu i-o dădu. În schimb, se ridică de la masă.

— Am înțepenit de atâta stat jos. Hai să facem împreună câțiva pași.

Lui Kell nu-i surâdea ideea, dar, din moment ce nu putea să plece cu mâna goală, se văzu obligat să-l urmeze. Însă nu înainte să șterpelească ultima pană, neruptă, de pe masa prințului.

— Te duci direct înapoi? îl întrebă prințul George, în timp ce-l conducea pe Kell pe o ușă discretă, pe jumătate ascunsă de o draperie, ce dădea într-un hol.

— Curând, spuse Kell, urmându-l pe prinț la o jumătate de pas.

Doi membri ai gărzii regale li se alăturaseră în hol și acum îi urmăreau pas cu pas, ca umbrele. Kell putea simți cum stăteau cu ochii pe el și se întrebă câte li se povestise, oare, despre oaspetele lor. De la familiile regale te puteai aștepta întotdeauna să știe, dar cât înțelegeau cei care-i serveau era lăsat la discreția lor.

— Credeam că ai treabă doar cu mine, spuse prințul.

— Sunt un admirator al orașului vostru, răspunse Kell nonșalant. Și nu fac decât să mă descarc. O să mă duc la o plimbare, să iau puțin aer, apoi o să mă întorc.

Gura prințului arăta ca o linie subțire, feroce.

— Mă tem că aerul nu este atât de înviorător aici, în oraș, pe cât e la țară. Cum ne spui tu... Londra Cenușie? În zilele astea, mai mult decât potrivit. Rămâi la cină.

Prințul încheia aproape fiecare propoziție cu un punct. Până și

întrebările. Rhy vorbea la fel, iar Kell își închipuia că trebuie să fi fost pur și simplu un efect secundar al faptului că nu li se spusese niciodată *nu*.

— O să-ți fie mai bine aici, stărui prințul. Dă-mi voie să te revigorez cu vin și companie.

Părea o ofertă binevoitoare, dar prințul regent nu făcea nimic din bunătate.

— Nu pot să rămân, spuse Kell.

— Insist, zise prințul. Masa e pusă.

Și cine mai vine? se întrebă Kell. Ce voia prințul? Să-l expună? Kell suspectase, nu o dată, că i-ar fi plăcut să facă asta, fie și numai pentru că tânărul George găsea secretele împovărătoare. Dar, cu toate cusururile sale, prințul nu era prost și doar un prost i-ar fi dat unei persoane precum Kell o șansă să iasă în evidență. Londra Cenușie uitase de magie de mult timp. Kell nu voia să fie cel care să-i reamintească.

— Mă copleșiți cu generozitatea, Înălțimea Voastră, dar e mai bine să rămân în umbră decât să fac spectacol.

Kell înclină capul, astfel încât părul i se dădu la o parte, dezvăluind nu doar albastrul pur al stângului, ci și negrul compact al celui drept. Un negru dispersat dintr-un capăt în celălalt, umplând și albul, și irisul deopotrivă. Nu era nimic uman în acel ochi. Era magie pură. Însemnul unui magician de sânge. Al unui *antari*.

Kell se delectă cu ce văzu în ochii prințului regent când încercă să-i susțină privirea. Precauție, disconfort... și frică.

— Știți oare de ce lumile noastre sunt despărțite, Înălțimea Voastră?

Nu aștepta să i se răspundă.

— Ca s-o păstreze pe a voastră în siguranță. Vedeți, a existat un timp, foarte demult, când nu erau atât de strict separate. Când existau uși deschise între lumea voastră, a mea și celelalte, și oricine cu puțină putere reușea să treacă de colo colo. Magia însăși putea circula. Însă problema cu magia, adăugă Kell, este că îi cad pradă și cei puternici, și cei slabi, iar una dintre lumi nu s-a putut opri. Oamenii s-au hrănit cu magie și magia s-a hrănit cu ei, până când le-a mâncat și trupurile, și mințile, și sufletele.

— Londra Neagră, șopti prințul regent.

Kell încuviință. Nu el îi desemnase orașului culoarea simbolică. Toată lumea – cel puțin toți cei din Londra Roșie și Albă, și vreo câțiva din cea Cenușie – cunoștea legenda Londrei Negre. Era un basm spus copiilor înainte de culcare. O poveste cu zâne. Un *avertisment*. Despre orașul – și despre lumea – care nu mai exista.

— Știți ce au în comun Londra Neagră și a voastră, Alteță?

Ochii prințului regent se îngustară, dar nu-l întrerupse.

— Ambele sunt lipsite de cumpătare, zise Kell. Ambele sunt flămânde de putere. Singurul motiv pentru care Londra voastră încă există este că a fost izolată. A învățat să uite. Cu siguranță n-ați vrea să-și amintească.

Însă Kell n-a spus că Londra Neagră avusese o grămadă de magie în vene, iar Londra Cenușie n-avea mai deloc; a vrut să puncteze ceva. Și, după toate aparențele, izbutise. De data asta, când întinse mâna după scrisoare, prințul nu-l refuză și nici nu mai amână. Kell vârî pergamentul în buzunar, lângă pana furată.

— Mulțumesc, ca întotdeauna, pentru ospitalitatea voastră! zise el, oferindu-i o plecăciune exagerată.

Prințul regent chemă un gardian pocnind o dată din degete.

— Aveți grijă ca jupânul Kell să ajungă acolo unde se duce.

Apoi, fără alt cuvânt, se întoarse și se îndepărtă cu pași mari.

Gardienii regelui îl lăsară pe Kell la marginea parcului. Palatul St. James se înălța în spatele său. Londra Cenușie se desfășura înainte. Trase adânc aer în piept și simți fumul. Oricât de dornic era să ajungă acasă, mai avea niște treburi de rezolvat, iar după întâlnirea cu prințul regent, i-ar fi prins bine ceva de băut. Așa că își scutură mânecile, își îndreptă gulerul și porni spre inima orașului.

Picioarele îl purtară prin parcul St. James, pe o cărare care urma cursul fluviului. Soarele apusese și aerul era rece, o briză de toamnă fluturându-i marginile redingotei negre. Ajunse la un podeț de lemn peste fluviu, iar cizmele răsunară înfundat când îl traversă. Kell se opri puțin la mijlocul podului arcuit, cu Palatul Buckingham luminat de felinare în spatele lui și cu Tamisa în față. Apa plescăia molcom sub scânduri, iar el își sprijini coatele pe balustradă și se uită în jos. Când își îndoi degetele, distrat, curentul se opri și apa încremeni,

netedă ca sticla, sub el.

Își studie reflexia.

— Nu ești *atât* de frumos, spunea Rhy, de fiecare dată când îl surprindea pe Kell uitându-se într-o oglindă.

— Nu mă mai satur de mine, îi răspundea Kell.

Chiar dacă nu se uita niciodată la el însuși – oricum, nu la *toată* înfățișarea –, ci doar la ochiul lui. Cel drept. Chiar și în Londra Roșie, unde magia era înfloritoare, îl scotea în evidență. Îl indica mereu ca pe un *altul*.

Un râs cristalin veni din dreapta lui Kell, urmat de un mormăit și alte câteva zgomote mai puțin distincte, iar tensiunea dispăru din mâna sa, fluviul reluându-și cursul. Își văzu de drum, până la capătul parcului unde începeau străzile Londrei, iar mai apoi zări conturul lui Westminster. Kell avea o slăbiciune pentru abație și o salută, înclinând capul, ca pe un vechi prieten. În ciuda funinginii și a murdăriei orașului, a aglomerației și a sărăciei sale, avea ceva ce Londrei Roșii îi lipsea: o rezistență la schimbare. O apreciere pentru durabilitate și pentru efortul de care fusese nevoie ca să se construiască ceva de soiul ăsta.

Câți ani luase realizarea abației? Câți avea să mai rămână în picioare? În Londra Roșie, gusturile se schimbau la fel de des ca anotimpurile și, odată cu ele, clădirile se înălțau, se prăbușeau și se ridicau din nou sub alte forme. Magia simplifica lucrurile. Uneori, gândi Kell, le simplifica *prea* mult.

Acasă, fuseseră nopți când i se păruse că se culcase într-un loc și se trezise în altul.

Dar aici, Abația Westminster întotdeauna stătea în picioare, așteptând să-l salute.

Se îndreptă spre clădirea înaltă de piatră pe străzile pline de trăsuri și apoi pe un drum îngust, care înconjura curtea decanului, cu ziduri de piatră acoperite de mușchi. Drumul se îngustă și mai mult pentru ca, în cele din urmă, să se oprească în fața unei taverne numite *Aruncătura de Piatră*.

Aici se opri și Kell, dezbrăcându-și haina. O întoarse iarăși de la stânga spre dreapta, schimbând redingota neagră, cu nasturi de argint pentru o ținută mai modestă, mai ponosită, de stradă: o

jachetă maro, cu guler înalt, tocită pe la cusături și cu coate roase. Se bătu peste buzunare și, mulțumit că era gata, păși înăuntru.

III

Aruncătura de Piatră era o tavernă mică și ciudată.

Pereții erau jegoși și podelele pătate, iar Kell știa sigur că proprietarul, Barron, boteza băuturile și, cu toate astea, continua să-l viziteze.

Îl fascina localul pentru că, în ciuda aspectului său mizerabil și a clienților și mai mizerabili, adevărul era că, printr-un noroc sau intenționat, *Aruncătura de Piatră* era *întotdeauna acolo.* Numele i se schimba, bineînțeles, la fel și băuturile servite, dar exact în locul acesta, în Londra Cenușie, Roșie și Albă deopotrivă, se găsea o tavernă. Nu era o *sursă* propriu-zisă, nu ca Tamisa sau ca Stonehenge sau ca zecile de faruri de magie mai puțin cunoscute din lume, dar era *ceva.* Un fenomen. Un punct fix.

Și, de vreme ce Kell își desfășura afacerile în tavernă, (indiferent dacă pe firmă se citea *Aruncătura de Piatră, Apusul Soarelui* sau *Osul Ars)* asta făcea din el un soi de punct fix.

Puțini oameni i-ar fi apreciat poezia. Holland ar fi putut. Dacă Holland ar fi apreciat ceva.

În afară de poezie, taverna era un loc perfect pentru afaceri. Rarii credincioși ai Londrei Cenușii – acei câțiva excentrici care se agățau de ideea de magie, care prinseseră o șoaptă sau o boare – dădeau târcoale pe aici, atrași de sentimentul că mai era și altceva, ceva mai mult. Și Kell fusese atras de același sentiment. Singura diferență era că *el* știa ce îi atrăgea.

Bineînțeles, clienții cu înclinație magică de la *Aruncătura de Piatră* nu erau atrași numai de forța subtilă, adâncă, din măduva oaselor, de putere sau de promisiune a ceva diferit, a ceva mai mult. Erau, de asemenea, atrași de *el.* Sau, cel puțin, de zvonurile despre el. Zvonul care circula avea propria sa magie, iar aici, în *Aruncătura de Piatră,* zvonul despre Kell trecea pe buzele oamenilor la fel de des precum berea botezată.

Își studie lichidul de culoarea chihlimbarului din pahar.

— ’Seara, Kell! îl salută Barron, oprindu-se să-şi dea pe gât băutura.

— ’Seara, Barron! răspunse Kell.

Cam asta era tot ce-şi spuseseră vreodată unul altuia.

Proprietarul *Aruncăturii de Piatră* era clădit ca un zid de cărămidă – dacă un zid de cărămidă decidea să-şi lase barbă – înalt şi masiv, impresionant de vânjos. Fără îndoială, Barron văzuse o doză mare de straniu la viaţa lui, dar niciodată nu părea să-l tulbure.

Sau, dacă-l tulbura, ştia s-o ţină pentru el.

Un ceas pe peretele din spatele tejghelei bătu de şapte ori şi Kell scoase un suvenir din haina lui, acum cafenie şi uzată. Era o cutie de lemn, cam cât palma sa, închisă cu o simplă clapetă de metal. Când ridică uşor clapeta şi-i dădu capacul la o parte cu degetul mare, cutia se deschise într-o tablă de joc, prevăzută cu cinci compartimente, fiecare dintre ele conţinând un element.

În primul compartiment, o bucată de pământ.

În al doilea, cam o lingură de apă.

În al treilea, în loc de aer, se afla un degetar de nisip fin.

În al patrulea, o picătură de ulei, foarte uşor inflamabil.

Şi în cel de-al cincilea, ultimul compartiment, o frântură de os.

În lumea lui Kell, cutia şi conţinutul său serveau nu doar ca jucărie, ci şi ca un test, o modalitate pentru copii de a descoperi de care elemente erau atraşi şi care erau atrase de ei. Cei mai mulţi depăşeau repede faza jocului, trecând la vrăji sau la versiuni mai mari şi mai complicate de manipulare a elementelor cu care îşi îmbunătăţeau abilităţile. Atât din cauza largii sale răspândiri, cât şi a limitărilor sale, setul de elemente putea fi găsit în aproape orice gospodărie din Londra Roşie şi foarte probabil în satele din jur (deşi Kell nu era sigur). Dar aici, într-un oraş fără magie, era cu adevărat o raritate şi era convins că şi clientul său avea s-o recunoască. La urma urmei, omul era un Colecţionar.

În Londra Cenuşie, numai două tipuri de oameni veneau să-l caute pe Kell.

Colecţionarii şi Entuziaştii.

Colecţionarii erau bogaţi şi plictisiţi şi, de regulă, nu aveau niciun interes pentru magie în sine – nu făceau deosebirea între o rună de

vindecare și o vrajă de legare – și lui Kell îi făcea nespusă plăcere să-i aibă drept clienți.

Entuziaștii erau mai supărători. Își închipuiau că sunt magicieni adevărați și voiau să cumpere suvenire nu de dragul de a le deține sau pentru luxul de a le expune, ci pentru a le *folosi.* Kell nu-i plăcea pe Entuziaști – în parte, pentru că socotea aspirațiile lor pierdere de vreme și pentru că a-i servi pe ei părea mult mai aproape de trădare. De aceea, când un tânăr veni și se așeză lângă el, iar Kell ridică ochii, așteptându-se să-l vadă pe clientul său Colecționar și descoperind în schimb un Entuziast necunoscut, dispoziția lui se înăcri considerabil.

— Liber? întrebă Entuziastul, deși se așezase deja pe scaun.

— Șterge-o! spuse Kell cu voce măsurată.

Dar Entuziastul nu plecă.

Kell știa că omul era un Entuziast – deșirat și stângaci, cu tunica o idee prea scurtă pentru înălțimea lui și, când își sprijini brațele lungi pe tejghea, iar mânecile i se ridicară, Kell putu zări marginea unui tatuaj. O rună de putere prost desenată, destinată să lege magia de corpul purtătorului.

— E adevărat ce se spune? stărui Entuziastul.

— Depinde cine spune și ce spune, zise Kell, închizând cutia, trăgând capacul și punând clapeta încuietorii la loc.

Purtase acest schimb de cuvinte de sute de ori. Cu colțul ochiului său albastru, urmări cum buzele bărbatului își calculează următoarea mutare. Dacă ar fi fost un Colecționar, Kell poate că ar fi lăsat-o mai moale, dar oamenii care se aruncau în apă pretinzând că pot înota n-ar fi avut nevoie de o plută.

— Că tu aduci *lucruri,* spuse Entuziastul, rotindu-și ochii iute prin tavernă. *Lucruri* din alte locuri.

Kell luă o înghițitură de bere, iar Entuziastul îi consideră tăcerea drept încuviințare.

— Presupun că ar trebui să mă prezint, continuă tânărul. Edward Archibald Tuttle al Treilea. Dar mi se spune Ned.

Kell ridică o sprânceană. Tânărul Entuziast aștepta, evident, să i se răspundă cu o prezentare, dar, de vreme ce era limpede că avea deja o idee despre cine era, Kell sări peste formalități și întrebă:

— Ce vrei?

Edward Archibald – Ned – se răsuci în scaun și se aplecă spre el, conspirativ.

— Caut un pic de pământ.

Kell își înclină paharul spre ușă.

— Du-te în parc, *Ned*.

Tânărul izbuti să râdă puțin, stingherit. Kell își termină băutura. *Un pic de pământ*. Părea o cerere neînsemnată. Nu era. De regulă, Entuziaștii știau că lumea lor avea puțină putere, dar mulți credeau că deținerea unei bucăți din *altă* lume le-ar permite să se racordeze la magia *din* acel loc.

Și existase un timp în care presupunerea lor ar fi fost corectă. Un timp când ușile stăteau deschise în dreptul surselor și puterea circula liber între lumi. Oricine cu un pic de magie în vene și un suvenir dintr-o altă lume nu numai că putea să se racordeze la acea putere, dar și să se deplaseze cu ea, să treacă dintr-o Londră în alta.

Însă timpul acela apusese.

Ușile dispăruseră. Fuseseră distruse cu secole în urmă, după ce Londra Neagră se prăbușise și trăsese și restul lumii după ea, lăsând în urmă doar poveștile. Acum numai magicienii *antari* aveau suficientă putere să creeze noi uși, însă, chiar și așa, numai ei puteau trece prin ele. Magicienii *antari* fuseseră întotdeauna rari, însă nimeni nu știuse *cât* de rari, până când nu se sigilaseră ușile, iar numărul lor începuse să scadă. Sursa puterii magicienilor *antari* fusese întotdeauna un mister (nu se moștenea din tată-n fiu), dar un lucru era sigur: cu cât mai mult timp lumile rămăseseră separate, cu atât mai puțini *antari* apăruseră.

Acum Kell și Holland păreau să fie ultimii dintr-o rasă în extincție rapidă.

— Ei? îl presă Ned. O să-mi aduci pământ sau nu?

Privirea lui Kell se opri la tatuajul de pe încheietura Entuziastului. Mulți cenușii nu păreau să priceapă că o vrajă era atât de puternică precum persoana care o săvârșea. El cât de puternic era?

Un zâmbet se ivi în colțul buzelor lui Kell, când împinse cutia de joc în direcția tânărului.

— Știi ce e asta?

Ned ridică jucărioara cu grijă, de parcă ar fi putut izbucni în flăcări

în orice moment (Kell se gândi, în trecere, s-o aprindă, dar se abținu). Pipăi cutia până când degetele lui găsiră clapeta și caseta se deschise pe tejghea. Elementele sclipeau în lumina pâlpâitoare a tavernei.

— Uite cum facem, spuse Kell. Alege-ți un element. Scoate-l din compartimentul lui – fără să-l atingi, bineînțeles – și eu îți aduc pământul pe care-l vrei.

Ned se încruntă. Cântări propunerea, apoi încercă marea cu degetul.

— Pe ăla.

Măcar nu era atât de prost, încât să încerce osul, gândi Kell. Aerul, pământul și apa erau cel mai ușor de dorit – până și Rhy, care nu prezenta nicio afinitate, ar fi reușit să le ridice. Focul era ceva mai dificil, dar, de departe, piesa mult mai greu de urnit era bucățica de os. Și asta din motive bine întemeiate. Cei care puteau muta oasele puteau muta corpurile. Era o magie puternică până și în Londra Roșie.

Kell privi cum mâna lui Ned șovăia deasupra cutiei, începuse să murmure spre apă, aproape neauzit, într-o limbă care putea să fi fost latină sau bolboroseală fără noimă, dar cu siguranță nu era engleza obișnuită. Kell zâmbi amuzat. Elementele nu aveau nicio limbă sau, mai exact, li se putea vorbi în orice limbă. Cuvintele în sine erau mai puțin importante; conta concentrarea pe care o declanșau în mintea vorbitorului, conexiunea pe care o ajutau să se formeze, *puterea* pe care o accesau. Pe scurt, nu conta limba, ci *intenția*. Entuziastul ar fi putut să-i vorbească apei în engleza de toate zilele (era totuna), însă el murmura în limba lui inventată. Și, în timp ce murmura, își mișca mâna în sensul acelor de ceasornic deasupra casetei.

Kell oftă, își puse un cot pe tejghea și își sprijini capul în palmă, în timp ce Ned se căznea, cu fața înroșită de efort.

După câteva momente lungi, apa tresări într-o singură undă (ar fi putut fi provocată de căscatul lui Kell sau de omul care se ținea strâns cu o mână de tejghea) și apoi rămase neclintită.

Ned se uita la casetă, încordat, cu venele umflate. Mâna lui se strânse în pumn și, o clipă, Kell se temu că o să zdrobească jucăria, dar mâna îi coborî greoi alături.

— Ei, asta e, spuse Kell.

— E măsluită, protestă Ned.

Kell înălță capul.

— Zău?

Își îndoi puțin degetele și bucata de pământ se ridică din compartiment și i se așeză cuminte în palmă.

— Ești sigur? adăugă el, în timp ce un mic vârtej ridică nisipul și îl învârti prin aer, înconjurându-i încheietura mâinii. Poate că e...

Apa se înălță într-o picătură și îi căzu în palmă, în forma unei bucățele de gheață.

— ...sau poate că nu e... continuă el, în timp ce uleiul luă foc în compartiment.

— *Poate...* încheie Kell, când fragmentul de os se ridică în aer, pur și simplu îți lipsește orice fărâmă de putere.

Ned se holba cu ochii cât cepele la cele cinci elemente care-și făceau micul lor dans în jurul degetelor magicianului. Kell îl putea auzi în minte pe Rhy apostrofându-l: *Te dai mare.* Apoi, cu aceeași ușurință cu care ridicase materialele din cutie, le lăsă să cadă. Pământul și gheața aterizară în compartimentele lor cu o mică bufnitură și un clinchet, în timp ce nisipul se așeză fără zgomot în adâncitură, iar flacăra ce sălta pe deasupra uleiului se stinse. Rămase numai osul, plutind în aer între ei doi. Kell se gândi puțin, simțind în continuare privirea pătrunzătoare și flămândă a Entuziastului.

— Cât costă? întrebă omul.

— Nu-i de vânzare, răspunse Kell, apoi se corectă. Nu pentru tine.

Ned se ridică de pe scaun și dădu să plece, dar Kell nu terminase.

— Dacă ți-aș aduce pământul, zise, ce mi-ai da în schimb?

Îl văzu pe Entuziast încremenind în loc.

— Zi un preț!

— Un preț?

Kell nu făcea contrabandă între lumi pentru *bani.* Banii se schimbau. Ce era să facă el cu șilingi în Londra Roșie? Sau cu lire? Ar fi avut mai mult noroc arzându-le decât să încerce să cumpere ceva pe străzile Londrei Albe. Presupunea că ar fi putut să cheltuiască banii aici, dar *pe ce* să-i fi cheltuit? Nu, Kell juca un alt fel de joc.

— Nu vreau banii tăi, spuse el. Vreau ceva care contează. Ceva pe care nu vrei să-l pierzi.

Ned dădu grăbit din cap.

— Bine. Stai aici și eu o să...

— Nu în seara asta, spuse Kell.

— Atunci, când?

Kell ridică din umeri.

— Peste o lună.

— Vrei să stau aici și să aștept?

— Nu *vreau* să faci nimic, spuse Kell, ridicând iarăși din umeri.

Era o cruzime, știa, dar voia să vadă cât de departe era dispus să meargă Entuziastul. Și dacă hotărârea lui rămânea fermă și se afla aici luna viitoare, decise Kell, avea să-i aducă tânărului punga lui de pământ.

— Acum, șterge-o!

Ned deschise gura, o închise, pufni mânios și o luă din loc, cât pe ce să dea peste un om mărunțel cu ochelari, pe drumul spre ieșire.

Kell culese frântura de os din aer și o puse în cutie, în timp ce ochelaristul se apropie de scaunul gol de alături.

— Ce-a fost asta? întrebă el, așezându-se.

— Nimic important, spuse Kell.

— E pentru mine? întrebă bărbatul, făcând semn din cap spre caseta de joc.

Kell încuviință și i-o oferi Colecționarului, care o luă cu grijă din mâna lui. Îl lăsă pe om să bâjbâie în jurul ei, apoi îi arătă cum funcționa. Ochii Colecționarului se făcură mari.

— Splendid, splendid!

Apoi băgă mâna în buzunar și scoase o batistă împăturită, care bufni înfundat când o puse pe tejghea. Kell întinse mâna și desfăcu pachețelul, unde găsi o cutiuță de argint strălucitor, cu o manivelă miniaturală într-o parte.

O cutie *muzicală.* Kell zâmbi.

Aveau muzică în Londra Roșie și cutii muzicale, de asemenea, dar cele mai multe funcționau cu farmece, nu mecanic, iar Kell era de-a dreptul fascinat de efortul depus pentru crearea micilor mașinării. Atâtea lucruri din lumea cenușie erau greoaie și ineficiente, dar, din când în când, lipsa lor de magie ducea la ingeniozitate. De pildă, cutiile muzicale. O construcție complicată, dar elegantă. Atât de

multe piese, atât de multă muncă, totul pentru a crea o scurtă melodie.

— Vrei să-ți explic cum funcționează? întrebă Colecționarul.

Kell clătină din cap.

— Nu, zise el încet. Mai am vreo câteva.

Omul se încruntă.

— Mai e valabil târgul?

Kell dădu din cap și începu să împăturească batista peste cutiuță, ca s-o păstreze în siguranță.

— Nu vrei s-o auzi?

Kell voia, dar nu aici, în mica tavernă jegoasă, unde nu putea savura melodia. În plus, era timpul să plece acasă.

Îl lăsă pe Colecționar la tejghea, făcându-și de lucru cu jucărioara lui – minunându-se că nici gheața topită, nici nisipul nu se vărsau din compartimentele lor, oricât ar fi scuturat cutia – și ieși în noapte. Kell se îndreptă spre Tamisa, ascultând sunetele orașului din jur, trăsurile din apropiere și strigătele îndepărtate, unele de plăcere, altele de durere (deși nici pe departe precum urletele care se auzeau prin Londra Albă). Curând, se zări fluviul, o fâșie neagră în noapte, iar clopotele bisericii bătură în depărtare, de opt ori în total.

Era timpul de plecare.

Ajunse la zidul de cărămidă al unei prăvălii cu vedere spre apă și se opri în umbră, ridicându-și mâneca. Brațul începuse să-l doară de la primele două răni, dar își scoase cuțitul și se tăie a treia oară, înmuindu-și degetele în sânge și apoi desenând pe perete.

Pe unul dintre șnururile de la gât atârna un lin roșu, asemenea celui pe care i-l înapoiase regele George, în după-amiaza aceea. Luă moneda și-o apăsă în sângele de pe zid.

— Ei bine, spuse el, să ne întoarcem acasă.

Se trezea adesea vorbind cu magia. Nu poruncea, pur și simplu conversa. Magia era o creatură vie – toată lumea știa –, dar lui Kell i se părea mai mult ca un prieten, ca o familie. La urma urmelor, făcea parte din el (mai mult decât făcea parte din ceilalți) și nu putea să nu-și închipuie că nu înțelegea ce-i spunea, ce simțea, nu numai când o invoca, ci permanent, în fiecare bătaie de inimă și-n fiecare respirație.

El era, la urma urmei, *antari*.

Și un *antari* putea vorbi cu sângele. Cu viața. Cu magia însăși. Primul și ultimul element, cel care trăia în toate și nu aparținea niciunuia.

Simți magia mișcându-se în palma lui, zidul de cărămidă încălzindu-se și răcindu-se în același timp, iar Kell ezită, așteptând să vadă dacă i-ar răspunde fără să fie întrebată. Dar ea rezistă, așteptându-l să rostească porunca. Magia elementelor putea vorbi orice limbă, dar magia *antari* – adevărata magie, magia sângelui – vorbea una și numai una. Kell își îndoi degetele pe perete.

— *As Orense!* spuse el. *Deschide.*

De data asta, magia ascultă și se supuse. Lumea se văluri, iar Kell făcu un pas înainte, prin ușă și în întuneric, lepădând Londra Cenușie ca pe o haină.

2

ROȘU REGAL

I

— Sanct! anunță Mortimer, aruncând o carte peste grămadă, cu fața în sus.

Pe ea se vedea un personaj cu capul plecat, acoperit de o glugă, care ținea în mână o rană ca un potir, iar în fotoliu, Mortimer rânji triumfător.

Percy se strâmbă și aruncă pe masă restul cărților din mână, cu fața în jos. L-ar fi putut acuza pe Mortimer că trișase, dar n-avea rost. Percy însuși trișase aproape o oră întreagă și totuși nu câștigase nicio mână. Bombăni când împinse monedele pe masă, spre grămada din ce în ce mai mare a celuilalt gardian. Mortimer strânse câștigul și începu să amestece pachetul de cărți.

— Mai facem una? întrebă el.

— Eu zic pas, răspunse Percy, ridicându-se.

O mantie – cu aplicații grele de roșu și auriu deschizându-se ca razele soarelui – se desfăcu peste umerii armurii lui, iar plăcuțele de metal suprapuse de pe pieptarul lui și apărătoarele de picioare zăngăniră când își schimbară poziția.

— *Ir chas era,* zise Mortimer, trecând de la engleza regală la arnesiană, limba de rând.

— Nu sunt supărat, mârâi Percy. Sunt falit.

— Ei, hai, îl întărâtă Mortimer. A treia oară-i cu noroc.

— Trebuie să mă duc la pisoar, zise Percy, aranjându-și sabia scurtă.

— Atunci, du-te la pisoar.

Percy șovăi, cercetând holul după vreun semn de pericol. În hol era liniște – nicio urmă de vreo activitate –, dar plin de lucruri frumoase: portrete de regi, trofee, mese (ca aceea pe care jucaseră ei), iar în capăt, o ușă dublă, ornamentată. Făcute din lemn de cireș, canaturile

uşii erau sculptate cu stema regală a Arnesului, caliciul şi soarele răsărind, adânciturile fiind umplute cu aur topit, iar deasupra stemei, fire de lumină metalică trasau un R peste lemnul lustruit.

Uşile dădeau spre apartamentele private ale lui Rhy, iar Mortimer şi Percy, ca soldaţi din garda privată a prinţului Rhy, erau postaţi în faţa lor.

Percy îl îndrăgea pe prinţ. Era răsfăţat, firește, dar aşa erau toţi membrii familiei regale – cel puţin asta presupunea Percy, fiindcă nu-l servise decât pe unul dintre ei –, şi, pe de altă parte, era foarte jovial şi excesiv de indulgent când venea vorba despre gărzile sale (ce naiba, îi dăduse el însuşi pachetul de cărţi, nişte cărţi frumoase, cu margini aurite), iar uneori, după vreo noapte de beţie, o lăsa baltă cu engleza şi preţiozitatea ei şi conversa în limba de rând (arnesiana lui era impecabilă). La drept vorbind, Rhy părea să se simtă vinovat de prezenţa permanentă a gardienilor, de parcă în mod cert ar fi avut ceva mai bun de făcut cu timpul lor decât să stea la uşa lui şi să fie vigilenţi (şi, într-adevăr, în majoritatea nopţilor era mai mult o chestiune de discreţie decât de vigilenţă).

Cele mai plăcute nopţi erau cele în care prinţul Rhy şi jupânul Kell ieşeau în oraş, iar el şi Mortimer aveau voie să-i însoţească la distanţă sau erau eliberaţi din serviciu cu totul şi li se îngăduia să rămână mai degrabă pentru tovărăşie decât pentru protecţie (toată lumea ştia că jupânul Kell îl putea păzi pe prinţ mai bine decât orice gardă personală). Însă Kell încă nu se întorsese – lucru care îl indispuse pe veşnic nerăbdătorul Rhy –, prin urmare, prinţul se retrăsese în apartamentele lui mai devreme, Percy şi Mortimer îşi reluaseră postul de pază şi Mortimer îl curăţase pe Percy de aproape toţi banii din buzunar.

Percy îşi luă coiful de pe masă şi se duse să se uşureze; sunetul lui Mortimer numărându-şi monedele îl urmări până la ieşire. Nu se grăbi, simţind că era dreptul lui, după ce pierduse atâţia lini, iar când în sfârşit se întoarse în holul prinţului, se supără găsindu-l pustiu. Mortimer nu se vedea pe nicăieri. Percy se încruntă; indulgenţa avea o limită. Una era jocul de cărţi, dar dacă apartamentele prinţului erau surprinse fără pază, căpitanul avea să facă spume.

Cărţile erau încă pe masă şi Percy începu să le strângă, însă auzi o

voce de bărbat în apartamentele prințului și se opri. Nu era un lucru ciudat în sine, căci Rhy primea mereu musafiri, atât dintre cei cu rochii, cât și dintre cei cu pantaloni (prințul moștenitor nu făcea un secret din gusturile sale variate și nu era treaba lui Percy să-i judece înclinațiile).

Dar recunoscuse vocea imediat; nu aparținea niciuneia dintre persoanele de interes pentru Rhy. Cuvintele erau englezești, dar cu accent; o limbă mult mai bolovănoasă decât una arnesiană.

Era o voce ca o umbră în pădure, noaptea. Liniștită, întunecată și rece.

Era vocea lui Holland. Celălalt magician *antari*, din străinătate.

Percy păli puțin. Îl venera pe jupânul Kell – lucru pentru care Mortimer îl tachina zilnic –, dar Holland îl îngrozea. Nu știa dacă tonul egal al vocii lui era de vină sau aspectul ciudat de decolorat al ochilor lui obsedanți – unul negru, firește, celălalt verde-lăptos. Sau poate era felul în care părea să fie plămădit mai degrabă din apă și piatră decât din carne, sânge și suflet. Indiferent ce era, străinul *antari* întotdeauna îi dădea fiori lui Percy.

Unii soldați din gardă îl numeau pe ascuns *Hău,* dar Percy nu îndrăznea.

— Ce-ai? îl tachina Mortimer. Că doar nu te aude prin zidul dintre lumi.

— N-ai de unde să știi, îi șoptea Percy. Poate că aude.

Iar acum Holland era în camera lui Rhy. Oare trebuia să fie aici? Cine îl lăsase să intre? *Unde* era *Mortimer?* se întreba Percy, ocupându-și locul în fața ușii. Nu intenționa să tragă cu urechea, dar exista o crăpătură îngustă între canatul din stânga al ușii și cel din dreapta, iar dacă întorcea puțin capul, discuția ajungea până la el prin crăpătură.

— Iartă-mă că te-am deranjat, se auzi vocea lui Holland, fermă și joasă.

— Niciun deranj, răspunse Rhy, nepăsător. Dar ce treburi te aduc la mine și nu la tatăl meu?

— Am fost deja cu treburi la tatăl tău, zise Holland. La tine am venit pentru altceva.

Obrajii lui Percy se împurpurară la tonul seducător al lui Holland.

Poate era mai bine să-și abandoneze postul decât să asculte mai departe, însă nu se mișcă și-l auzi pe Rhy așezându-se din nou pe o banchetă capitonată.

— Ce anume? întrebă prințul, pe un ton de flirt.

— Se apropie ziua ta, nu-i așa?

— Se apropie, răspunse Rhy. Ar trebui să vii la serbări, dacă regele și regina ta se pot lipsi de serviciile tale.

— Mă tem că n-o să poată, zise Holland. Dar regele și regina mea sunt exact motivul pentru care am venit. M-au însărcinat să-ți dau un dar.

Percy îl auzi pe Rhy șovăind.

— Holland, începu el, iar pernele banchetei foșniră când se aplecă spre vizitator, cunoști legile. Nu pot să iau...

— Cunosc legile, tinere prinț, îl liniști Holland. Cât despre dar, l-am luat de aici, din orașul vostru, din partea stăpânilor mei.

Urmă o pauză lungă, încheiată de sunetul lui Rhy ridicându-se în picioare.

— Prea bine, zise el.

Percy auzi fâșâitul unui pachet înmânat și apoi deschis.

— Pentru ce e ăsta? întrebă prințul, după alte câteva momente de tăcere.

Holland scoase un sunet, ceva între chicotit și râs, cum Percy nu știa să-l fi auzit vreodată.

— Pentru putere, zise el.

Rhy dădu să mai spună ceva, dar exact atunci orologiile din palat se apucară să bată ora, acoperind restul discuției dintre *antari* și prinț. Ecoul clopotelor încă nu se stinsese pe hol, când ușa se deschise și Holland ieși, ochii lui bicolori aterizând imediat asupra lui Percy.

Holland închise ușa și îl măsură pe gardianul regal cu un oftat resemnat. Își trecu o mână prin părul negru ca tăciunele.

— Trimiți un gardian la plimbare, zise el, aproape pentru sine, și un altul îi ia locul.

Înainte ca Percy să se poată gândi la un răspuns, magicianul *antari* scoase o monedă din buzunar și o aruncă învârtit prin aer către el.

— N-am fost aici, zise Holland, în timp ce moneda făcu o boltă.

Iar în clipa când atinse palma lui Percy, era singur pe hol, uitându-se lung la micul disc metalic, întrebându-se cum ajunsese acolo și fiind convins că uitase ceva. Strânse moneda de parc-ar fi putut apuca amintirea care-i scăpa și o ținu bine.

Dar amintirea deja dispăruse.

II

Până și noaptea, fluviul lumina roșu.

Când Kell păşise de pe malul unei Londre pe malul celeilalte, luciul negru al Tamisei fusese înlocuit de iluminarea caldă, neîntreruptă a lui Isle. Scânteia ca un giuvaier, luminând dinăuntru, o panglică de lumină constantă desfășurată prin mijlocul Londrei Roșii. O sursă.

O vână de putere. O arteră.

Unii credeau că magia venea de la minte, alții, de la suflet sau de la inimă sau de la voință.

Dar Kell știa că venea de la sânge.

Sângele era magia materializată. Acolo înflorea. Și acolo otrăvea. Kell văzuse ce se întâmpla când puterea se războia cu trupul, o urmărise întunecându-se în trupurile oamenilor pervertiți, prefăcându-le venele din stacojiu în negru. Dacă roșul era culoarea magiei echilibrate – sau armonia dintre putere și uman –, atunci negrul era culoarea magiei dezechilibrate, fără ordine, fără restricții.

Fiind un *antari*, Kell era făcut din ambele, echilibru și haos; sângele din venele lui, ca Isle din Londra Roșie, curgea stacojiu strălucitor, sănătos, în timp ce ochiul lui drept era de culoarea tușului proaspăt vărsat, negru-lucios.

Voia să creadă că puterea venea numai din sângele său, dar nu putea ignora semnătura magiei negre care-l desfigura. Îi întorcea privirea din orice oglindă și din orice pereche de ochi obișnuiți, care se holbau plini de venerație sau de frică. Îi zbârnâia în țeastă, ori de câte ori își apăsa mâna însângerată pe un zid și-i invoca puterea.

Dar sângele său nu se înnegrea niciodată. Curgea curat și roșu. Întocmai ca Isle.

Sângele Londrei.

Arcuindu-se peste fluviu, într-un pod de sticlă, bronz și piatră, se

înălța palatul regal. Era cunoscut ca *Sonar Rast. „Inima care bate*" a orașului. Turlele lui în spirală sclipeau ca niște mărgăritare de lumină.

Un puhoi de lume se revărsa spre palatul de pe fluviu zi și noapte, unii ca să-și prezinte plângerile înaintea regelui sau a reginei, dar mulți numai ca să fie aproape de Isle care curgea dedesubt. Magicienii veneau să mediteze la malul fluviului și să se încarce cu puterea sa, în timp ce vizitatorii din provinciile arnesiene voiau doar să privească palatul și fluviul și să depună flori – de la crini la stele-căzătoare, de la azalee la floarea-miresei – de-a lungul întregului mal.

Kell zăbovi în umbra prăvăliei de vizavi de malul fluviului și își ridică ochii spre palat, care arăta ca un soare suspendat într-un continuu răsărit deasupra orașului, iar pentru o clipă îl văzu așa cum trebuie să-l fi văzut vizitatorii. Cu uimire.

Însă un fulger de durere îi străbătu brațul și își veni în fire. Tresări, își puse la loc moneda de călătorie pe după gât și porni spre Isle, ale cărui maluri forfoteau de viață.

Comerțul de noapte era în plină desfășurare.

Negustorii, în corturi colorate, vindeau mărfuri la lumina fluviului, a felinarelor și a lunii; unii mâncare, alții suvenire magice și obișnuite deopotrivă, localnicilor și pelerinilor. O tânără femeie ținea o tufă mare de flori limba-mielului pentru vizitatori, să le depună pe treptele palatului. Un bătrân expunea zeci de coliere pe un braț întins, fiecare împodobit cu o pietricică lăcuită, simboluri despre care se spunea că ar spori controlul asupra unui element.

Parfumul delicat al florilor se pierdea în aromele de carne friptă și de fructe proaspăt tăiate, de mirodenii pătrunzătoare și de vin fiert. Un bărbat în robă neagră oferea prune glasate, iar alături, o femeie vindea globuri divinatorii făcute din diverse pietre. Un negustor turna ceai aburind în cupe mici de sticlă, vizavi de o altă tarabă împestrițată cu măști, iar un al treilea oferea sticluțe cu apă din Isle, al căror conținut încă lumina mocnit. În fiecare noapte a anului, piața trăia, respira și prospera. Tarabele se schimbau mereu, dar energia rămânea, la fel ca o mare parte a orașului și fluviul din care se hrănea. Kell continuă să meargă pe mal, șerpuind printre târgoveții de seară, savurând gustul și mirosul aerului, sunetul râsetelor și al muzicii, vibrația magiei.

Un magician ambulant făcea trucuri cu foc pentru o ceată de copii, iar când flăcările izbucniră din mâinile lui ținute căuș în forma unui dragon, un băiețel se trase înapoi uluit și nimeri drept în picioarele lui Kell, cât pe-aci să cadă. Îl prinse pe băiețel de mânecă înainte să atingă pavajul și-l puse pe picioare.

Băiatul bălmăji un *mulțumescscuzați,* când își înălță privirea și văzu ochiul negru al lui Kell pe sub breton. Și-atunci ochii lui – amândoi căprui – se căscară cât cepele.

— Mathieu! îl dojeni o femeie, când băiatul se smulse din mâna lui Kell și fugi să se ascundă după mantia ei. Îmi cer iertare, domnule, zise ea în arnesiană, clătinând din cap. Nu știu ce l-a apucat...

Atunci îi zări și ea fața lui Kell și vorbele i se stinseră în gâtlej. Avu decența să nu se întoarcă și să fugă, ca fiul ei. Asta nu, dar făcu ceva mult mai rău. O plecăciune în mijlocul străzii, atât de adâncă și grăbită, încât Kell avu impresia c-o să cadă.

— *Aven* Kell, zise ea, cu răsuflarea tăiată.

Stomacul lui se strânse și întinse mâna s-o apuce de braț, sperând s-o ridice înainte să observe și altcineva gestul, dar se afla prea departe și era deja prea târziu.

— El... nu se uita pe unde merge, se bâlbâi ea, căznindu-se să-și găsească iute cuvintele în engleză, limba regală.

Asta îl făcu pe Kell să se crispeze mai tare.

— A fost vina mea, zise el blând, în arnesiană, apucând-o de cot și ridicând-o din plecăciune.

— El doar... el... nu v-a recunoscut, zise, în mod evident recunoscătoare pentru că putea vorbi în limba de rând... îmbrăcat astfel.

Kell se uită în jos. Încă mai purta haina cafenie zdrențuită de la *Aruncătura de Piatră,* nu uniforma sa. Nu uitase să se schimbe, ci voise să se bucure de atmosfera pieței măcar câteva minute, ca unul dintre pelerinii sau localnicii obișnuiți. Însă strategia se încheiase. Putea simți vestea transmițându-se rapid prin mulțime, dispoziția schimbându-se ca mareea, când clienții târgului de noapte înțeleseră cine se afla printre ei.

Până când îi eliberă brațul femeii, mulțimea se dăduse în lături din calea lui, iar râsetele și strigătele se stinseră în șoapte respectuoase.

Rhy știa cum să se descurce în astfel de momente, cum să le întoarcă, să le stăpânească.

Kell nu voia decât să dispară.

Încercă să zâmbească, dar bănui că trebuie să fi arătat ca o grimasă, așa că le spuse noapte bună femeii și fiului ei și porni grăbit pe malul apei, murmurele negustorilor și ale cumpărătorilor însoțindu-i pașii. Nu se uită înapoi, dar vocile îl urmară tot drumul până la treptele încărcate de flori ale palatului regal.

Gardienii nu se clintiră de la posturile lor, salutându-l doar cu o mică înclinare a capului când urcă scările. Era recunoscător că ei nu-i făceau plecăciuni – numai gardianul lui Rhy, Percy, părea incapabil să reziste, dar măcar avea decența să fie discret. În timp ce urca treptele, își scoase haina și o întoarse pe dos, spre stânga. Când își vârî din nou brațele pe mâneci, nu mai erau ponosite și mânjite de funingine. În schimb, erau elegante, lucioase, de același roșu sclipitor ca al lui Isle ce curgea pe sub palat.

Un roșu rezervat casei regale.

Kell se opri în vârful scării, își încheie nasturii de aur strălucitori și intră.

III

Îi găsi în curte, servind un ceai târziu sub cerul fără nori al nopții și sub coroanele de toamnă ale copacilor.

Regele și regina erau așezați la o masă, în timp ce Rhy stătea tolănit pe o sofa, sporovăind din nou despre ziua lui și despre puzderia de festivități cu care intenționa să o sărbătorească.

— Se numește *ziua* de naștere, zise regele Maxim – un bărbat înalt, cu umeri lați, cu ochi strălucitori și o barbă neagră – fără să-și ridice privirea din teancul de documente pe care le citea. Nu *zilele* de naștere și cu siguranță nu *săptămâna* de naștere.

— Douăzeci de ani! replică Rhy, gesticulând cu ceașca de ceai goală. Douăzeci! Câteva zile de festivități nu mi se pare ceva exagerat.

Ochii lui de culoarea chihlimbarului sclipiră poznași.

— Și, oricum, jumătate din ele sunt pentru popor. Cine sunt eu ca să le refuz plăcerea?

— Și cealaltă jumătate? întrebă regina Emira, al cărei păr lung și negru era împletit cu o panglică de aur și strâns într-un coc mare, la spate.

Rhy afișă zâmbetul lui cuceritor.

— Tu ești hotărâtă să-mi găsești perechea, mamă.

— Da, zise ea, aranjând distrată serviciul de ceai, dar nu vreau să transform palatul într-un bordel pentru asta.

— Nu un bordel! zise Rhy, trecându-și degetele prin părul bogat și negru și deranjând cercul de aur de pe cap. Mai degrabă o cale eficientă de a evalua numeroasele atribute necesare ale... Ah, Kell! Kell o să-mi susțină punctul de vedere.

— Cred că e o idee oribilă, zise Kell, venind spre ei cu pași mari.

— Trădătorule! exclamă Rhy, prefăcându-se ofensat.

— Dar, adăugă Kell, apropiindu-se de masă, Rhy o s-o pună în aplicare oricum. Ați putea la fel de bine să dați petrecerea aici, la palat, unde putem cu toții să-l ferim de necazuri. Sau, cel puțin, să le reducem.

Rhy zâmbi radios.

— Sună logic, sună logic, zise el, imitând vocea joasă a tatălui său.

Regele lăsă deoparte hârtia din mână și îl studie pe Kell.

— Cum a fost călătoria?

— Mai lungă decât mi-ar fi plăcut, răspunse Kell, scotocind prin hainele și buzunarele lui, până dădu peste scrisoarea prințului regent.

— Ne-am făcut griji, zise regina Emira.

— Regele nu se simțea bine, iar prințul și mai rău, povesti Kell, întinzând scrisoarea.

Regele Maxim o luă și o puse deoparte, fără s-o citească.

— Ia loc, îl îndemnă regina. Ești palid.

— E totul bine? întrebă regele.

— Foarte bine, Sire, zise Kell, lăsându-se recunoscător într-un jilț de la masă. Sunt doar obosit.

Regina întinse mâna și o așeză pe obrazul lui Kell. Tenul ei era mai închis la culoare decât al lui – familia regală avea o piele măslinie care, în combinație cu ochii lor ca aluna și părul negru, îi făcea să arate ca parchetul. Cu pielea lui albă și părul arămiu, Kell se simțea mereu nelalocul lui. Regina îi dădu la o parte părul de pe față.

Întotdeauna căuta adevărul în ochiul drept, ca într-un glob de cristal, ceva în care să te uiți adânc și să vezi dincolo de el. Dar ce vedea, nu spunea niciodată. Kell îi luă mâna și i-o sărută.

— Sunt bine, Maiestatea Voastră.

Ea îi aruncă o privire dojenitoare, iar el se corectă:

— Mamă.

Un slujitor apăru să-l servească cu ceai dulce și aromat cu mentă, iar Kell îl bău pe îndelete, lăsând familia să vorbească, mintea lui hoinărind în liniștitoarea muzică a conversației lor.

Când nu-și mai putu ține ochii deschiși, se scuză. Rhy se ridică de pe sofa odată cu el. Asta nu-l surprinse pe Kell. Simțise privirea lui Rhy ațintită asupra sa de când se așezase. Acum, după ce amândoi le spuseră noapte bună părinților, Rhy ieși după Kell pe hol, jucându-se în neștire cu cercul de aur cuibărit în buclele lui negre.

— Ce-am pierdut? întrebă Kell.

— Mai nimic, zise Rhy. Holland m-a vizitat. A plecat cu puțin înainte de venirea ta.

Kell se încruntă. Londra Roșie păstra un contact mult mai strâns cu Londra Albă decât cu Londra Cenușie, însă comunicarea lor încă urma un soi de rutină. Holland deviase de la program cu aproape o săptămână.

— Cu ce-ai venit în seara asta? întrebă Rhy.

— Cu o durere de cap, zise Kell, frecându-se la ochi.

— Știi la ce mă refer, replică prințul. Ce ai adus pe ușa aceea?

— Nimic în afară de câțiva lini.

Kell întinse brațele în lături.

— Caută-mă, dacă vrei, adăugă el, cu un zâmbet afectat.

Rhy nu reușise niciodată să dea de secretul hainei lui Kell și a multiplelor ei fețe, iar Kell deja se întorsese să-și continue drumul pe hol, socotind discuția încheiată, când Rhy îl surprinse întinzând mâinile nu spre buzunarele lui, ci spre umeri, împingându-l cu spatele de perete. Cu forță. Un tablou din apropiere, cu regele și regina, se zgâlțâi, dar nu căzu. Gărzile de pe hol întoarseră capul, dar nu se clintiră de la posturile lor.

Kell era cu un an mai în vârstă decât Rhy, dar cu o statură ca umbra după-amiezii, înaltă și subțire, în timp ce Rhy era ca o statuie

de piatră și aproape la fel de puternic.

— Nu minți! îl preveni Rhy. Nu pe mine!

Gura lui Kell se strânse într-o linie aspră. Rhy îl prinsese, în urmă cu doi ani. Nu în *flagrant*, desigur, ci în alt fel, mai ocolit. Cu încrederea. Cei doi beau, într-unul dintre multele balcoane ale palatului, într-o noapte de vară, cu lumina lui Isle dedesubtul lor și cu nemărginirea cerului deasupra, iar adevărul scăpase neîngrădit. Kell îi spusese fratelui său despre târgurile pe care le făcea în Londra Cenușie și în cea Albă, ba uneori și în cea Roșie, despre diversele lucruri pe care le adusese în secret. Rhy se uitase lung la el și ascultase, iar când în sfârșit vorbise, nu îl certase pe Kell pentru că era greșit și ilegal ce făcea. Ci întrebase de ce.

— Nu știu, răspunsese Kell și ăsta era adevărul.

Rhy se ridicase în picioare, cu ochii împăienjeniți de băutură.

— Nu ți-am dat noi destul? întrebase el, vizibil supărat. E ceva ce-ți dorești?

— Nu, zisese Kell.

Un adevăr și o minciună în același timp.

— Nu ești iubit? șopti Rhy. Nu ești bine tratat ca membru al familiei?

— Dar nu sunt membru al familiei, Rhy, zisese Kell. Nu sunt cu adevărat un Maresh, cu toate că regele și regina mi-au oferit acest nume. Mă simt mai degrabă ca o posesiune decât ca un prinț.

La acestea, Rhy îi trăsese un pumn.

O săptămână întreagă, Kell avusese doi ochi negri, în loc de unul, și nu-i mai vorbise niciodată la fel, dar răul fusese produs. Sperase că Rhy fusese prea beat ca să-și amintească discuția, dar el își amintea totul. Nu îl pârâse regelui sau reginei, iar Kell presupunea că-i era dator lui Rhy, însă acum, ori de câte ori călătorea, trebuia să suporte interogatoriile lui și, totodată, reamintirea faptului că făcea un lucru prostesc și greșit.

Rhy dădu drumul umerilor lui Kell.

— De ce insiști cu preocupările astea?

— Mă amuză, zise Kell, rearanjându-și ținuta.

Rhy clătină din cap.

— Uite, m-am prefăcut că nu văd rebeliunea ta copilărească destul

de mult timp, dar ușile alea au fost închise pentru un motiv, îl preveni el. Transferul e *trădare*.

— Sunt doar suvenire, spuse Kell, continuându-și drumul pe hol. Nu e nicio primejdie adevărată în treaba asta.

— Ba sunt o mulțime de primejdii, îl contrazise Rhy, potrivindu-și pasul după al lui. Cum ar fi primejdia care te paște dacă părinții noștri o să afle vreodată...

— Le-ai spune tu? întrebă Kell.

Rhy oftă. Kell îl privi cum încearcă să se hotărască între mai multe răspunsuri, înainte de a zice:

— Nu există nimic ce nu ți-aș da.

Inima lui Kell se strânse dureros.

— Știu.

— Ești fratele meu. Cel mai bun prieten al meu.

— Știu.

— Atunci pune capăt nesăbuinței ăsteia, până nu-i pun eu.

Kell izbuti să schițeze un zâmbet obosit.

— Ia seama, Rhy, zise el. Începi să vorbești ca un rege.

Gura lui Rhy se arcui amuzată.

— Într-o bună zi, o să fiu unul. Și am nevoie de tine, să-mi fii alături.

Kell îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Crede-mă, nu există alt loc în care mi-ar plăcea mai mult să fiu.

Și asta era adevărat.

Rhy îl bătu pe umăr și se duse la culcare. Kell își băgă mâinile în buzunare și îl privi îndepărtându-se. Oamenii din Londra – și din provinciile de dincolo de ea – își iubeau prințul. Și de ce nu l-ar fi iubit? Era tânăr, frumos și bun. Poate că juca rolul destrăbălatului cam prea des și prea bine, însă dedesubtul măștii cu ochi fermecători, căprui-aurii și al aerului ușuratic, avea o minte ageră și intenții bune, dorința să-i facă fericiți pe toți cei din jurul lui. Avea prea puțină înclinație spre magie – și încă și mai puțină putere de concentrare pentru asta –, dar ce-i lipsea în puterea magică putea compensa mai mult decât suficient prin charismă. De altfel, Kell, dacă învățase ceva din călătoriile sale în Londra Albă, era că magia îi făcea pe conducători mai răi, nu mai buni.

Își sfârși drumul pe hol până la apartamentul său, unde o ușă dublă de stejar întunecat dădea într-o încăpere spațioasă. Văpaia roșie a lui Isle pătrundea prin ușile deschise ale unui balcon privat, tapetul se înălța și se adâncea în norii țesăturii din tavanul înalt și un pat cu baldachin luxos, umplut cu puf și așternut cu mătase îl aștepta. Ademenindu-l. Kell făcu un mare efort de voință ca să nu se prăbușească pe el. În schimb, traversă camera, intrând într-o a doua, mai micuță, cu pereții acoperiți de cărți – o multitudine de tomuri despre magie, inclusiv puținul pe care îl mai găsise despre magicienii *antari* și puterea lor asupra sângelui, cele mai multe fiind distruse, de frică, în epurarea Londrei Negre –, și închise ușa în urma lui. Pocni absent din degete și o lumânare pusă pe marginea unui raft de cărți se aprinse la viață. În lumina sa, văzu o serie de însemne pe spatele ușii. Un triunghi inversat, o pereche de linii, un cerc – marcaje simple, destul de ușor de reprodus, dar îndeajuns de specifice ca să le deosebești. Uși spre diverse locuri din Londra Roșie. Ochii lui se îndreptară spre desenul din mijloc. Era făcut din două linii încrucișate. Un X marchează locul, gândi el, apăsându-și degetele pe cea mai proaspătă tăietură de pe brațul său – cu sânge încă umed –, apoi retrasând semnul.

— *As Tascen,* spuse el, obosit.

Peretele cedă sub atingerea lui, iar biblioteca personală deveni o odăiță înghesuită, bogăția și liniștea camerelor regale fiind înlocuită de zarva tavernei de dedesubt și a orașului din afara clădirii, mult mai apropiat decât fusese cu o clipă înainte.

Is Kir Ayes – Câmpurile Rubinii – era numele de pe firma ce se legăna deasupra ușii tavernei. Localul aparținea unei bătrâne pe care o chema Fauna; o femeie cu corp de bunicuță, gură de marinar și temperament de bețivan. Kell încheiase un târg cu ea când era mai tânăr (era tot bătrână și atunci, întotdeauna bătrână), iar odaia din capul scărilor devenise a lui.

Odaia însăși era rudimentară și mâncată de vreme și prea mică, dar îi aparținea în întregime. Vrăji – în plus, nu chiar legale – însemnau fereastra și ușa, astfel încât nimeni altcineva nu putea găsi camera sau să-și dea seama că era acolo. La prima vedere, încăperea părea de-a dreptul goală, dar, dacă te uitai mai atent, descopereai că

spațiul de sub pat și sertarele din comodă erau pline de cutii, iar în cutiile acelea, comori din fiecare Londră.

Kell presupunea că și el era un Colecționar.

Singurele lucruri la vedere erau o carte de poezii, un glob de sticlă umplut cu nisip negru și niște hărți. Poeziile erau ale unui om numit Blake și îi fuseseră date lui Kell de un Colecționar din Londra Cenușie, în urmă cu un an, cotorul cărții fiind complet ferfenițit. Globul de sticlă era un suvenir din Londra Albă, despre care se spunea că arată visele cuiva în nisip, dar Kell nu-l încercase încă.

Hărțile erau o amintire.

Trei panouri de canava, prinse în ținte unul lângă altul, singurul element de decor al camerei. De la distanță, ar fi putut trece drept *aceeași* hartă – același contur al aceleiași insule –, dar, de aproape, numai cuvântul *Londra* putea fi găsit pe toate trei. Londra Cenușie. Londra Roșie. Londra Albă. Harta din stânga era a Marii Britanii, de la Canalul Englez în sus, prin munții Scoției, fiecare detaliu redat cu grijă. În contrast cu harta din dreapta, care nu conținea aproape niciunul. Makt, cum se numea țara, cu orașul-capitală condus de nemiloșii gemeni Dane, dar al cărei teritoriu era în continuă schimbare. Harta din mijloc era cea pe care Kell o cunoștea cel mai bine, căci era a țării lui natale, Arnes. Numele țării era scris cu litere elegante pe toată lungimea insulei, deși e drept că pământul pe care era clădită Londra reprezenta numai vârful imperiului.

Trei Londre foarte diferite, din trei țări, iar Kell era una dintre singurele ființe vii care le văzuse pe toate. Marea ironie, își zicea el, era că nu fusese niciodată în lumile de *dincolo* de orașe. Legat de serviciul regelui și al coroanei, ținut mereu la dispoziție, nu călătorise niciodată la mai mult de o zi depărtare de o Londră sau alta.

Oboseala îi tocase mărunt tot corpul, iar Kell se întinse și își scoase haina. Scotoci prin buzunare până găsi pachețelul Colecționarului și îl așeză cu grijă pe pat, desfăcând cu delicatețe batista și scoțând la iveală micuța cutie muzicală dinăuntru. Lămpile din odaie deveniră mai vioaie, când ridică obiectul la lumină, admirându-l. Durerea din braț îl trezi din reverie și lăsă cutia deoparte, întorcându-și atenția spre comodă.

Un lighean cu apă și câteva borcane îl așteptau acolo, iar Kell își

suflecă mâneca tunicii negre și se apucă să-și îngrijească brațul. Se mișca rapid, cu mâini experte, și în numai câteva minute își spălase rana și aplicase o alifie. Exista o poruncă de sânge pentru vindecare – *As Hasari!* –, dar nu era făcută pentru ca magicienii *antari* s-o folosească pe ei înșiși, mai ales nu pentru răni minore, căci consuma mai multă energie decât vindeca. Și, de altfel, crestăturile de pe braț începuseră deja să se vindece. Un *antari* se vindeca rapid, datorită cantității de magie din venele sale, iar până dimineață, șănțulețele roșii aveau să dispară, pielea rămânând netedă. Era gata să-și lase mâneca jos, când o cicatrice mică, strălucitoare îi atrase atenția. Întotdeauna îi atrăgea atenția. Imediat sub îndoitura cotului, cu linii atât de șterse, încât simbolul era aproape imposibil de citit.

Aproape.

Kell locuia la palat de când avea cinci ani. Prima oară observase semnul când avea doisprezece ani. Petrecuse săptămâni de-a rândul căutând runa în bibliotecile palatului. *Amintire.*

Își plimbă degetul peste cicatrice. În pofida denumirii, simbolul nu era menit să-l ajute pe purtător să-și amintească. Era menit să-l facă să uite.

Să uite un moment. O zi. O viață. Dar magia care lua în stăpânire corpul sau mintea unei persoane nu era doar interzisă, ci și socotită o nelegiuire capitală. Cei acuzați și condamnați erau deposedați de puterea lor, o soartă pe care mulți o găseau mai rea decât moartea într-o lume în care domnea magia. Și, cu toate astea, Kell purta semnul unei astfel de vrăji. Mai rău, bănuia că înșiși regele și regina o autorizaseră.

KL.

Inițialele de pe pumnalul lui. Erau atât de multe lucruri pe care nu le înțelegea – n-avea să le înțeleagă niciodată – despre armă, despre monogramă și despre viața legată de ea. (Să fi fost litere din engleză? Sau din arnesiană? Se găseau în alfabetul ambelor. De la ce venea *L?* Sau *K,* la o adică? Nu știa nimic despre literele care îi alcătuiseră numele – *KL* devenit *Ka-El,* devenit *Kell)* Era doar un copil când fusese adus la palat. Oare cuțitul fusese dintotdeauna al lui? Sau fusese al tatălui său? Un suvenir, ceva pe care să-l păstreze, ceva care să-l ajute să-și aducă aminte cine fusese? Cine *fusese?* Absența

amintirii nu-i dădea pace. Adesea se trezea uitându-se fix în centrul hărții de pe perete, întrebându-se de unde venise. *Din cine* se trăgea.

Oricine i-ar fi fost părinții, cu siguranță nu fuseseră *antari*. Magia poate că trăia în sânge, dar nu și în descendenți. Nu trecea de la părinte la copil. Își alegea singură calea. Își alegea forma. Cei puternici dădeau naștere uneori celor slabi și invers. Mânuitorii de foc adesea se nășteau din magicienii de apă, din preschimbătorii de pământ, din vindecători. Puterea nu putea fi cultivată ca plantele, distilată de-a lungul generațiilor. Dacă s-ar fi putut, magicienii *antari* ar fi fost semănați și recoltați. Erau recipientele ideale ale magiei – capabili să controleze orice element, să traseze orice vrajă, să folosească sângele propriu ca să comande lumea din jur. Ei erau unelte și, în mâinile cui nu trebuie, arme. Probabil faptul că puterea magică nu se moștenea era modul naturii de a echilibra balanța, de a menține ordinea.

Adevărul e că nimeni nu știa ce anume determina nașterea unui *antari*. Unii credeau că era pură întâmplare, un zar norocos. Alții susțineau că magicienii *antari* erau divini, destinați pentru măreție. Unii cărturari, ca Tieren, credeau că erau rezultatul transferului între lumi, a magiei de tipuri diferite împletite și că tocmai de aceea erau pe cale de dispariție. Însă, indiferent de teoriile despre cum apăreau, cei mai mulți credeau că magicienii *antari* erau sacri. Aleși de magie sau binecuvântați cu ea, probabil. Dar cu siguranță *marcați*.

Kell își atinse absent ochiul drept cu degetele.

Indiferent ce ar fi ales cineva să creadă, rămânea faptul că magicienii *antari* deveniseră din ce în ce mai rari și, prin urmare, mai prețioși. Talentul lor întotdeauna îi făcuse să fie râvniți, dar acum, raritatea lor îi transforma în trofee de câștigat, de păzit și de păstrat. De ținut în posesie. Și, chiar dacă Rhy voia să recunoască sau nu, Kell aparținea colecției regale.

Luă cutia muzicală, învârtindu-i manivela micuță de metal.

O bagatelă valoroasă, gândi el, totuși o simplă bagatelă. Melodia începu, gâdilându-i palma ca o pasăre, dar nu puse cutia jos. În schimb, o ținu strâns, în timp ce-și șoptea notele, lăsându-se pe spate în patul incomod, studiind micuța și frumoasa invenție.

Cum de ajunsese el în vitrina asta? Ce se întâmplase când ochiul

lui devenise negru? Se născuse așa și fusese ascuns sau se manifestase semnul magiei? Cinci ani. Cinci ani trăise ca fiul altcuiva. Oare fuseseră triști când îl abandonaseră? Sau îl oferiseră din toată inima Coroanei?

Regele și regina refuzau să-i vorbească despre trecut, iar el învățase să se abțină să mai pună întrebări, dar oboseala îi măcinase zidurile și le lăsase să-l invadeze.

Ce viață uitase?

Mâna lui Kell coborî de pe față și se mustră singur. Cât ar fi putut să-și aducă aminte un copil de cinci ani? Oricine fusese înainte de a fi adus la palat, persoana aceea nu mai conta.

Persoana aceea nu mai exista.

Melodia cutiei muzicale începu să se stingă și apoi încetă de tot, iar Kell învârti din nou cheița și închise ochii, lăsând cântecul Londrei Cenușii și aerul Londrei Roșii să-l cufunde în somn.

3

HOȚUL CENUȘIU

I

Lila Bard trăia după o regulă simplă: dacă un lucru merita să-l ai, merita să-l iei.

Studie ceasul de buzunar din argint în lumina slabă a felinarului de stradă, admirându-i luciul metalic și întrebându-se de la ce veneau inițialele – L.L.E. – gravate pe capacul din spate. I-l șterpelise unui gentleman, se ciocnise de el ca din întâmplare, pe un trotuar prea aglomerat, drept care îi oferise o scuză grăbită, cu o mână pe umăr ca să-i distragă atenția de la mâna din haină. Mâinile Lilei nu erau doar rapide, erau ușoare. Două degete duse la borul jobenului și un politicos *noapte bună,* iar ea devenise mândra posesoare a unui ceas, pe când el își văzuse de drum, nebănuind nimic.

Nu o interesa obiectul în sine, dar o interesa foarte tare ce îi aducea: libertate. O scuză jalnică pentru furt, desigur, dar mai bună decât închisoarea sau o casă săracă. Plimbă degetul mare înmănușat peste fața de cristal a ceasului.

— Știți cumva cât e ceasul? întrebă un bărbat peste umărul ei.

Ochii Lilei se ridicară imediat. Un polițist.

Mâna îi zbură la borul jobenului – furat de la un vizitiu ațipit, săptămâna trecută – și speră că gestul ei trecea drept salut și nu o dovadă de nervozitate, o încercare de a-și ascunde fața.

— Nouă și jumătate, murmură ea cu glas îngroșat și vârî ceasul în buzunarul vestei de sub pelerină, cu grijă să nu-l lase pe polițist să zărească mulțimea de arme ce sclipeau dedesubt.

Lila era înaltă și zveltă, cu un corp ca de băiat, care o ajuta să treacă drept un tânăr, dar numai de la distanță. Privită de aproape, iluzia se destrăma.

Lila știa că ar fi trebuit să se întoarcă și să plece cât mai putea s-o facă, dar când polițistul se căută prin buzunare după ceva să-și

aprindă pipa și nu găsi, ea se trezi că ia un beţigaş de pe stradă. Puse un picior pe temelia stâlpului felinarului și se ridică sprintenă, aprinzând beţişorul de la flacără. Lumina felinarului îi îmbăie bărbia, buzele, pometii, jumătatea expusă de sub joben. Un fior plăcut îi trecu prin piept, stârnit de apropierea pericolului, iar Lila se întrebă, nu pentru prima oară, dacă era ceva în neregulă cu ea. Barron așa obișnuia să spună, dar el era nesuferit.

O *cauți cu lumânarea,* spunea el. *Ai s-o cauți pân-ai s-o găsești.*

Necazul e cel care te caută, răspundea ea. *Te caută mereu până te găsește. Aș putea la fel de bine să-l găsesc eu prima.*

Vrei să mori?

Dimpotrivă, zicea ea. *Vreau doar să trăiesc.*

Coborî de pe stâlp, fața cufundându-se din nou în umbra pălăriei, și îi întinse polițistului beţişorul arzând. El mormăi un mulțumesc și își aprinse pipa, pufăi de câteva ori și dădu să plece, dar se opri. Inima Lilei palpită de emoție când el o studie din nou, cu mai multă atenție de data asta.

— Ar trebui să aveți grijă, domnule, zise, în cele din urmă. Singur, noaptea, pe stradă. Probabil o să fiți buzunărit.

— Hoți? întrebă Lila, făcând eforturi să-și mențină vocea groasă. Cu siguranță nu în Eaton.

— Ba da.

Polițistul dădu din cap și scoase din haină o hârtie împăturită. Lila o luă, chiar dacă știu de la prima vedere ce era. Un afiș pe care scria CĂUTAT. Se uită la schița care nu înfățișa mai mult decât un contur neclar al unei fețe care purta o mască – o simplă fâșie de pânză peste ochi – și o pălărie cu boruri largi.

— Șterpelește din buzunare, ba chiar a jefuit câțiva gentlemani și o doamnă odată. Mă așteptam la o astfel de tărășenie, firește, dar nu prin zona asta. Un pungaș tare îndrăzneț, individul ăsta.

Lila își reținu un zâmbet. Era adevărat. Una era să șterpelești mărunțiș pe Malul de Sud și cu totul alta să furi argint și aur de la călătorii din trăsurile de prin Mayfair, dar hoții erau proști că stăteau în mahalale. Sărăntocii își păzeau bine avutul. Bogătanii umblau țanțoși de colo colo, închipuindu-și că ar fi în siguranță, câtă vreme rămâneau în părțile selecte ale orașului. Dar Lila știa că nu existau

părți selecte. Numai părți deștepte și părți neghioabe, iar ea era destul de iute la minte să-și dea seama în care dintre ele să-și facă jocul.

Îi înapoie hârtia polițistului și își duse mâna la jobenul furat, salutându-l.

— O să am grijă la buzunare, atunci.

— Așa să faceți, îl îndemnă polițistul. Nu mai e ca odinioară. Nimic nu mai e...

Se îndepărtă, trăgând din pipă și bolborosind despre cum lumea se ducea de râpă sau ceva asemănător – Lila nu mai auzi restul din pricina pulsului care-i bubuia în urechi.

În clipa în care dispăru din vedere, oftă și se sprijini, moale, de stâlpul felinarului de stradă, amețită de ușurare. Își dădu jos jobenul de pe cap și cântări din ochi masca și pălăria cu boruri largi îndesate înăuntru. Zâmbi. Apoi își puse jobenul la loc, se desprinse de stâlp și o porni spre chei, fluierând.

II

Regele Mării nu era nici pe jumătate atât de impresionant precum o sugera numele.

Vasul înclinat se sprijinea greoi de chei, cu vopseaua scorojită de sare, coca lui de lemn fiind pe jumătate putredă pe alocuri și putredă de-a binelea în alte părți. Toată construcția părea să se scufunde, încet-încetișor, în Tamisa.

Singurul lucru care ținea vasul la suprafață părea să fie cheiul însuși, nici el într-o stare mai grozavă, iar Lila se întreba dacă, într-o zi, bordul vasului și scândurile cheiului n-aveau să putrezească pur și simplu împreună și să se prăbușească în apa mocirloasă.

Powell susținea că *Regele Mării* era la fel de trainic ca întotdeauna. Încă bun să iasă în largul mării, se jura ei. După părerea Lilei, abia se mai legăna în largul portului Londrei.

Puse un picior pe rampă și scândurile gemură îndurerate, sunetul transmițându-se mai departe, până când întreg vasul păru să protesteze la venirea ei. Un protest pe care îl ignoră, urcând la bord și desfăcându-și nodul pelerinei de la gât.

Corpul Lilei tânjea după somn, însă continuă să-și îndeplinească ritualul de noapte, traversând puntea până la prova și apucând strâns de timonă. Lemnul rece din palmă, ușoara legănare a punții de sub picioarele ei, totul părea *potrivit*. Lila Bard era convinsă până în măduva oaselor că era menită să fie pirat. Nu avea nevoie decât de un vas funcțional. Și, odată ce avea unul... o pală de vânt îi umflă pelerina și, o clipă, se văzu departe de portul Londrei, departe de orice uscat, brăzdând inima mărilor. Închise ochii și încercă să-și închipuie cum trebuia să se simtă briza mării pătrunzând prin mânecile ei roase de atâta purtat. Bătaia oceanului în pereții vasului. Electrizanta libertate – adevărata libertate – și aventura. Își înălță bărbia, când un talaz imaginar o stropi cu apă sărată pe obraz. Trase adânc aer în piept și zâmbi la gustul aerului mării. Iar când deschise ochii, fu mirată să-l vadă pe *Regele Mării* exact ca înainte. Legat la chei și mort.

Lila plecă de la timonă, mergând de-a lungul punții, și pentru prima oară în noaptea aceea, când ghetele ei bocăneau pe lemn, simți ceva asemănător siguranței. Știa că *nu* era în siguranță, știa că nicăieri în oraș n-ar fi fost, nici într-o trăsură căptușită cu catifea din Mayfair, și, desigur nici pe un hârb pe jumătate putrezit de la capătul periculos al cheiurilor, dar simțea ceva de genul ăsta. Să fi fost... familiar? Sau poate doar la adăpost. Mai în siguranță de atât nu putea fi. Nicio pereche de ochi n-o iscodi traversând puntea. Nimeni n-o zări coborând treptele care duceau în măruntaiele vasului. Nimeni n-o urmări pe micuțul culoar umed și rece sau în cabina de la capăt.

Nodul din gât îi slăbi în sfârșit, își scoase pelerina de pe umeri și-o aruncă pe un pat ce ocupa toată lungimea unuia dintre pereții cabinei. Pelerina căzu fluturând pe pat, urmată curând de jobenul care-și împrăștie accesoriile deghizării ca bijuteriile pe materialul negru. O sobiță cu cărbuni se afla într-un colț, tăciunii abia încălzind odaia. Lila îi ațâță și folosi bățul ca să aprindă câteva lumânări de seu răspândite prin cabină. Apoi își scoase mănușile și le aruncă pe pat, lângă celelalte lucruri. La urmă, își dădu jos centura, eliberând tocul pistolului și pumnalul din chinga de piele. Nu erau singurele ei arme, firește, dar erau singurele pe care catadicsi să și le scoată. Pumnalul nu era cu nimic deosebit, doar crâncen de ascuțit – îl trânti pe pat

laolaltă cu restul lucrurilor dezbrăcate –, dar pistolul era o bijuterie, un revolver cu cremene, care căzuse din mâna unui gentleman înstărit, când murise, drept în mâna ei, cu un an în urmă. Caster – toate armele bune merită un nume – era o frumusețe de armă și îl așeză binișor, aproape cu respect, în sertarul biroului.

Emoțiile nopții se răciseră cât mersese pe chei, înflăcărarea se făcuse scrum, iar Lila se trezi vlăguită și se trânti pe un scaun. Acesta protestă la fel ca toate celelalte de pe vas, gemând viguros când își sui ghetele pe birou, a cărui tăblie de lemn ros de vreme era încărcată de hărți, cele mai multe făcute sul, mai puțin una, întinsă și fixată cu pietre sau cu fleacuri furate. Era harta ei preferată pentru că niciunul dintre locurile înfățișate nu era numit. Cu siguranță, cineva știa ce soi de hartă era și unde ducea, dar Lila n-avea habar. Pentru ea, era o hartă spre oriunde.

Un geam mare de oglindă stătea pe birou, rezemat de peretele cabinei, argintul său fiind înceţoşat şi scorojit pe la margini. Își întâlni privirea în oglindă și se înfiora puțin. Își trecu degetele prin păr. Era nepieptănat, negru și aspru, când îi atingea obrajii.

Lila avea nouăsprezece ani.

Nouăsprezece și fiecare an îl simțise smuls cu dalta din ea. Își apăsă pielea de sub ochi, trase de obraji, își șterse buzele cu un deget. Trecuse multă vreme de când îi mai spusese cineva că era frumoasă.

Nu că și-ar fi dorit să fie frumoasă. Frumusețea nu i-ar fi servit. Și Dumnezeu știe că ea nu le invidia pe *lady,* strânse fedeleș în corsetele lor și cu grămezi de fuste, cu râsul lor fals și felul ridicol în care îl foloseau. Felul în care leșinau și se sprijineau de bărbați, mimând slăbiciunea ca să savureze puterea lor.

De ce s-ar fi *prefăcut* cineva că e slab era peste putința ei de înțelegere.

Lila încercă să-și imagineze că ar fi o lady dintre cele de la care furase în noaptea aceea – atât de ușor să te încurci în toate pânzeturile alea, atât de ușor să te împiedici și să fii prinsă de o mână săritoare – și zâmbi. Câte lady flirtaseră cu *ea?* Leșinaseră, se sprijiniseră și se prefăcuseră că se minunează de puterea *ei?*

Lila simți greutatea prăzii de noapte în buzunar.

Destule.

Să le fie învățare de minte, pentru că s-au jucat de-a slăbiciunea. Poate că n-o să se mai grăbească atâta să leșine la fiecare joben și să se apuce de fiecare mână oferită.

Își lăsă capul pe speteaza scaunului. Îl auzi pe Powell în cabina lui, desfășurându-și rutina nocturnă de băut și de înjurat, de mormăit povești la pereții buhăiți ai vasului putred. Povești despre pământuri pe care nu le vizitase niciodată. Despre fetișcane pe care nu le curtase niciodată. Despre comori pe care nu le jefuise niciodată. Era un mincinos, un bețivan și un prost – îl văzuse în toate trei ipostazele, în absolut fiecare noapte, în *Fluxul Golașului* –, dar avea o cabină în plus și ei îi trebuise una, așa că făcuseră o înțelegere. Ea îi dădea o parte din prada de fiecare noapte pentru găzduire și, în schimb, el uita că închiriase cabina unui infractor căutat de poliție, lăsând-o unei fete.

Powell perora în cabina lui. O ținea așa ore în șir, dar Lila era obișnuită cu zgomotul, pe care curând nu-l mai auzi, stingându-se deopotrivă cu celelalte gemete, vaiete și bombăneli ale bătrânului *Rege al Mării.*

Capul începuse să-i cadă în piept, când cineva bătu la ușa ei de trei ori. Mă rog, cineva bătu de două ori, dar era în mod cert prea beat ca să ducă la capăt și a treia bătaie, lăsând mâna să alunece pe lemn. Lila își dădu picioarele jos de pe birou și ghetele-i aterizară greoi pe podea.

— Ce-i? strigă ea, ridicându-se în picioare când ușa se deschise de perete.

Powell rămase în prag, clătinându-se de la băutură și de la legănatul blând al vasului.

— Liiiila, îi cântă el numele. Liiiiilaaaaa.

— Ce?

Zgâlțâia o sticlă de băutură într-o mână. O întinse pe cealaltă, cu palma în sus.

— Partea mea.

Lila își înfundă mâna în buzunar și o scoase plină cu monede. Cele mai multe erau șterse, dar printre ele sclipeau câteva bucăți de argint; le culese și le lăsă să cadă în palma lui Powell. El închise pumnul și zornăi banii.

— Nu-i destul, zise el, când ea dădu drumul mărunțișului de

aramă înapoi în buzunar.

Lila simţi ceasul de argint în vestă, cald, în dreptul coastelor, dar nu-l scoase. Nu ştia bine de ce. Poate că îi plăcea obiectul acela, la urma urmei. Sau poate că se temea că, dacă începea să-i ofere astfel de lucruri preţioase, Powell avea să înceapă să le aştepte.

— Noapte slabă, zise ea, încrucişându-şi braţele. O să completez diferenţa mâine.

— Eşti o pacoste! bolborosi Powell.

— Nu, zău, zise ea, zâmbind forţat.

Tonul ei era dulceag, dar rânjetul îi era tăios.

— Poate mai mult pacoste decât câştig, continuă el. Fără îndoială mai mult decât câştig în seara asta.

— O să-ţi aduc restul mâine, zise ea, lăsând mâinile pe lângă corp. Eşti beat. Du-te la culcare!

Dădu să-i întoarcă spatele, dar Powell o prinse de cot.

— O să-l iau în seara asta, zise el, rânjind batjocoritor.

— Am spus că nu...

Sticla căzu din cealaltă mână a lui Powell, când el o îmbrânci, lipind-o cu spatele de birou şi ţinând-o în loc cu şoldurile.

— Nu-i musai să fie bani, şopti el, coborându-şi ochii spre pieptarul cămăşii. Trebuie să fie un corp de fată pe aici, pe undeva.

Începu să-şi plimbe mâinile pe ea şi Lila îi înfipse un genunchi în burtă şi-l împinse, iar el se clătină înapoi.

— N-ar fi trebuit să faci asta, mârâi Powell, roşu la faţă.

Degetele lui se luptară cu catarama. Lila nu aşteptă. Se repezi după pistolul din sertar, dar Powell ridică brusc capul, făcu un salt şi o prinse de încheietură, trăgând-o spre el. O aruncă pe spate, pe pat, iar ea ateriză pe jobenul, pelerina şi pumnalul lepădate.

Lila bâjbâi după pumnal, iar Powell se năpusti spre ea. Îi înşfăcă un genunchi, când degetele ei se strânseră în jurul tecii de piele. O smuci spre el şi ea scoase arma din teacă; iar când îi prinse şi cealaltă mână, se folosi de strânsoarea mâinii lui ca să se salte în picioare şi să-i înfigă pumnalul în piept.

Şi imediat, toată lupta luă sfârşit în micuţa cabină înghesuită.

Powell se uită la mânerul pumnalului din piept, cu ochii bulbucaţi de uimire, şi o secundă păru că ar vrea să continue în pofida lui, dar

Lila știa cum să folosească un pumnal, știa unde să taie ca să rănească și unde ca să ucidă.

Strânsoarea mâinilor lui Powell deveni ca de menghină. Apoi slăbi. Se clătină și se încruntă, iar genunchii îi cedară.

— N-ar fi trebuit să faci asta, șopti ea, scoțând cuțitul din rană, înainte ca el să se prăbușească.

Corpul lui Powell căzu greoi la podea și rămase acolo. Lila îl privi un moment, minunându-se de încremenire, liniștea fiind întreruptă numai de pulsul ei și de pleoscăitul apei pe lângă coca vasului. Îl împinse cu vârful bocancului.

Mort.

Mort... și totul era murdar.

Sângele se întindea pe dușumea, umplând crăpăturile dintre scânduri și scurgându-se în adâncul vasului. Lila trebuia să facă ceva. *Acum.*

Se lăsă pe vine, șterse lama de cămașa lui Powell și își recuperă arginții din buzunarul lui. Apoi păși peste cadavru, își luă revolverul din sertar și se îmbrăcă. Atunci când centura îi atârnă din nou la brâu și pelerina pe umeri, ridică sticla de whisky de pe podea. Nu se spărsese în cădere. Lila îi scoase dopul cu dinții și goli conținutul peste Powell, chiar dacă avea probabil destul alcool în el ca să ardă și fără cantitatea din sticlă.

Luă o lumânare și era gata să atingă flacăra de podea, când își aminti de hartă. Cea spre oriunde. O degajă de obiectele de pe birou și o vârî sub pelerină, apoi, după o ultimă privire prin cameră, dădu foc mortului și vasului.

Lila stătu pe chei și privi *Regele Mării* arzând.

Îl privi cu fruntea sus, cu fața încălzită de focul ce-i lumina bărbia și obrajii, la fel cum i le luminase flacăra chibritului improvizat înaintea polițistului. *Păcat!* gândi ea. Îi plăcea, oarecum, vasul putred. Însă nu era al ei. Nu, al ei avea să fie mult mai bun.

Regele Mării gemu când flăcările îi mistuiră pielea, apoi oasele, iar Lila urmări vasul mort care începea să se ducă la fund. Stătu astfel până ce auzi strigăte îndepărtate și tropotul bocancilor. Prea târziu, desigur, dar veneau totuși în ajutor.

Atunci oftă și plecă să caute un alt loc unde să-și petreacă noaptea.

III

Barron stătea pe treptele *Aruncăturii de Piatră,* privind absent spre chei, când Lila se apropie agale, cu jobenul și harta la subsuoară. Când îi urmări privirea, văzu urmele incendiului pe deasupra acoperișurilor clădirilor, fumul ridicându-se ca năluca pe fundalul cerului înnorat.

Barron se prefăcu, la început, că n-o observă. Nu-l putea învinui. Ultima oară când se văzuseră, în urmă cu aproape un an, o dăduse afară pentru șterpeleală – nu de la el, desigur, ci de la un client –, iar ea plecase valvârtej, blestemându-l, cu tot cu taverna și hanul lui.

— Unde crezi că te duci? bubuise el în urmă ca un tunet.

Fusese cel mai apropiat răcnet slobozit de el vreodată.

— Să găsesc aventura! strigase ea, fără să privească înapoi.

Acum Lila își freca ghetele pe pavaj. El trăgea dintr-o țigară.

— Te-ai întors atât de curând? zise el, fără să se uite la ea.

Lila urcă treptele, proptindu-se cu spatele de ușa tavernei.

— Ai găsit aventura aia? Sau te-a găsit ea pe tine?

Lila nu răspunse. Putea auzi clinchetul paharelor dinăuntru, sporovăială beților îmbătându-se și mai tare. Ura zgomotul ăsta, ura aproape toate tavernele, dar nu și *Aruncătura de Piatră.* Celelalte îi provocau repulsie, o *respingeau,* dar localul ăsta o atrăgea ca gravitatea, o forță discretă și constantă. Chiar și atunci când nu voia, întotdeauna părea să ajungă aici. De câte ori, în ultimul an, picioarele nu o aduseseră înapoi, pe treptele astea? De câte ori fusese gata să cedeze și să intre? Nu că Barron ar fi avut nevoie să afle. Îl privi lăsându-și capul pe spate și uitându-se în sus, la stele, de parcă ar fi putut vedea ceva, în afară de nori.

— Ce s-a întâmplat cu *Regele Mării?* întrebă el.

— A ars.

Un fior sfidător de mândrie îi umplu pieptul când ochii lui se măriră puțin, surprinși. Îi plăcea să-l surprindă pe Barron. Nu era ușor.

— Cum? întrebă el, calm.

— Știi cum se întâmplă, zise Lila, ridicând din umeri. Lemnul vechi se aprinde atât de ușor.

Barron îi aruncă o privire și suflă aerul încărcat de tutun din plămâni.

— Powell ar fi trebuit să aibă mai multă grijă cu bricul lui.

— Mda, zise Lila.

Își juca degetele pe borul jobenului.

— Miroși a fum.

— Trebuie să închiriez o cameră.

Cuvintele i se opriră în gât.

— Ciudat! zise Barron, trăgând din țigară. Îmi amintesc foarte clar că mi-ai sugerat să-mi iau taverna și multele – deși modestele – mele camere și să mi le vâr pe toate în...

— Lucrurile se mai schimbă, îl întrerupse ea, smulgându-i țigara din gură și trăgând un fum.

El o studie în lumina felinarului.

— Ești bine?

Lila studie fumul care i se revărsa printre buze.

— Întotdeauna sunt bine.

Îi dădu țigara înapoi și scotoci după ceasul de argint din buzunarul vestei. Era cald și neted și nu-și dădea seama de ce îi plăcea atât de mult, dar îi plăcea. Poate pentru că fusese o alegere. Să-l ia fusese o alegere. Și să-l păstreze fusese o alegere. Și poate că alegerea începuse ca pură întâmplare, dar parcă mai era ceva la mijloc. Poate că îl păstrase cu un motiv. Sau poate că îl păstrase numai pentru momentul acesta. I-l întinse lui Barron.

— Face destul pentru câteva nopți?

Proprietarul *Aruncăturii de Piatră* îl cercetă din ochi. Apoi întinse mâna și-i închise Lilei palma în jurul ceasului.

— Păstrează-l, zise el, liniștit. Știu că ești bună de plată în bani.

Lila strecură obiectul în buzunar, mulțumită să-i simtă greutatea, însă dându-și seama că era la fel cum plecase, fără nimic. Mă rog, aproape nimic. Un joben, o hartă spre oriunde – sau spre nicăieri –, un mănunchi de pumnale, un pistol cu cremene, câteva monede și un ceas de argint.

Barron deschise ușa, dar, când dădu să intre, îi bară calea.

— Nimeni de aici nu e o țintă, ’nțeles?

Lila dădu din cap, mecanic.

— Nu stau mult, zise ea. Doar până se împrăștie fumul.

Sunetul paharelor sparte ajunse la ei de dincolo de ușă, iar Barron oftă și intră, strigându-i peste umăr:

— Bine ai venit înapoi!

Lila suspină și se uită în sus, nu la cer, ci la ferestrele de la etaj ale micii taverne soioase. Nu era nici pe departe o corabie de pirați, un loc pentru libertate și aventură.

Doar până se împrăștie fumul, își repetă ea.

Poate că nu era atât de rău. La urma urmelor, nu se întorsese la *Aruncătura de Piatră* cu coada între picioare. Se ascundea. Un bărbat căutat de poliție. Zâmbi la ironia termenului.

O bucată de hârtie flutura pe stâlp, lângă ușă. Era același afiș pe care i-l arătase polițistul și zâmbi la personajul cu mască și pălărie cu boruri largi, ce se uita la ea de sub cuvântul CĂUTAT. *Hoțul din Umbră,* o numiseră ei. O desenaseră mai înaltă și mai slabă decât era de fapt, lungită spectral, îmbrăcată în negru și înspăimântătoare. Material pentru basme. Și legende.

Lila îi făcu umbrei cu ochiul și intră.

4

TRONUL ALB

I

— Poate ar fi mai bine să fie un carnaval.

— Concentrează-te!

— Sau poate un bal mascat. Ceva cu un pic de acțiune.

— Hai, Rhy! Fii atent.

Prințul stătea într-un scaun cu spătar înalt, cu cizmele cu catarame de aur cocoțate pe masă, rostogolind un glob de sticlă în palme. Globul făcea parte dintr-o versiune mai amplă și mai complicată a jocului pe care Kell îl dăduse la schimb în *Aruncătura de Piatră.* În loc de pietricele, bâltuțe sau grămăjoare de nisip cuibărite într-o tablă de joc, aici erau cinci globuri de sticlă, fiecare conținând câte un element. Patru încă ședeau în cufărașul de lemn negru de pe masă, cu interiorul căptușit cu mătase și colțurile ferecate în aur. Cel din mâna lui Rhy conținea un pumn de pământ și se clătina dintr-o parte în alta, pus în mișcare de degetele lui.

— Costume în straturi, ca să poți scoate unul... continuă el.

Kell oftă.

— Putem să începem cu toții seara complet îmbrăcați și să sfârșim în...

— Nici măcar nu încerci!

Rhy gemu. Cizmele lui aterizară pe podea cu o bufnitură, când se îndreptă în scaun și ținu globul de sticlă între ei.

— Bine, zise el. Admiră-mi dibăcia magică!

Rhy mijì ochii la pământul închis în glob și, încercând să se concentreze, vorbi cu pământul în șoaptă, murmurându-i ceva în engleză. Dar pământul nu se clinti. Kell observă o cută între ochii lui Rhy, în timp ce se concentra și șoptea și aștepta, devenind din ce în ce mai enervat. În cele din urmă, pământul se mișcă (deși fără tragere de inimă) în glob.

— Am reușit! exclamă Rhy.

— L-ai zgâlțâit, zise Kell.

— N-aș trișa.

— Mai încearcă o dată.

Rhy scoase un sunet exasperat și se prăbuși în scaun.

— Căutăm peste tot! Să fie Sanct! Kell. Ce e în neregulă cu mine?

— Nimic nu-i în neregulă, îl asigură Kell.

— Vorbesc unsprezece limbi, zise Rhy. Unele sunt din țări pe care nu le-am văzut niciodată și nici nu cred c-o să calc vreodată pe-acolo, totuși nu pot convinge o fărâmă de pământ să se miște sau o picătură de apă să se ridice din balta ei.

Răbufni mânios:

— E înnebunitor! De ce e limbajul magiei atât de dificil, încât să nu-l pot stăpâni?

— Pentru că nu poți cuceri elementele cu farmecul tău, cu zâmbetul tău sau cu rangul tău, zise Kell.

— Nu mă respectă, reluă Rhy cu un surâs fals.

— Pământului de sub picioarele tale nu-i pasă că o să fii rege. Nici apei din pahar. Nici aerului pe care-l respiri. Trebuie să le vorbești ca unor egali de-ai tăi sau, mai bine, să le implori bunăvoința.

Rhy oftă și se frecă la ochi.

— Știu, știu. Numai că aș vrea... se întrerupse.

Kell se încruntă. Rhy părea sincer mâhnit.

— Ce-ai vrea?

Ochii lui Rhy se ridicară spre Kell, punctele aurii sclipind chiar în clipa în care un zid se ridică în spatele lor.

— Aș vrea ceva de băut, zise el, îngropând subiectul.

Se ridică de pe scaun și traversă încăperea ca să-și toarne un pahar de pe o etajeră cu băuturi de la perete.

— Chiar încerc, Kell. Vreau să fiu bun sau, cel puțin, mai bun. Dar nu putem cu toții să fim...

Rhy luă o înghițitură și flutură mâna spre Kell. Cuvântul pe care bănui că-l căuta Rhy era *antari*. În schimb, zise:

— *Tu*.

— Ce pot să spun? rosti Kell, trecându-și mâna prin păr. Sunt unicat.

— Sunteți doi.

Fruntea lui Kell se încruntă.

— Că tot voiam să te întreb, ce treabă a avut Holland aici? Rhy dădu din umeri și se întoarse agale spre cufărul cu elemente.

— Aceeași ca întotdeauna. A adus scrisori.

Kell îl cercetă pe prinț. Ceva nu se lega. Toată lumea știa că Rhy nu putea sta locului când mințea, iar Kell îl urmări cum își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și bate darabana pe capacul deschis al cufărului. Însă, în loc să-l descoasă mai departe, Kell îl lăsă în pace, întinzând mâna pe masă și luând un alt glob de sticlă din cufăr, de data asta pe cel cu apă. Îl ținu în echilibru în palmă, cu degetele despărțite.

— Te forțezi prea tare, zise el.

Kell îi porunci cu gândul apei din glob să se miște, iar aceasta se mișcă, învârtindu-se mai întâi lent și în cercuri largi, apoi mai repede și mai adunat, creând un mic ciclon, închis în glob.

— Pentru că *este* greu, zise Rhy. Numai pentru că tu o faci să pară ușor, nu înseamnă că și este.

Kell nu voia să-i spună lui Rhy că el nici nu trebuia să vorbească pentru a mișca apa. Că doar se gândea la cuvinte, le simțea, iar elementul asculta și răspundea. Indiferent ce forță circula prin apă – și prin nisip, prin pământ și prin restul – circula și prin el și îi putea impune voința, cum îi putea impune unui picior sau unui braț să se miște. Singura excepție era sângele. Deși circula la fel ca restul, sângele nu asculta de legile elementelor – nu putea fi controlat, să i se spună să se miște sau să stea neclintit. Sângele avea o voință proprie și trebuia să i te adresezi nu ca unui obiect, ci ca unui egal, ca unui adversar. Tocmai de aceea magicienii *antari* erau deosebiți. Pentru că stăpânirea lor nu se limita asupra elementelor, ci se manifesta și asupra sângelui. Dacă invocarea elementelor era destinată numai să-ți ajuți mintea să rămână concentrată, atunci să găsești o sincronicitate personală cu magia era meditație, un imn și în egală măsură o poruncă. Iar comenzile date de un *antari* sângelui erau, cum sugerează și termenul, *comenzi.* Cuvintele pe care Kell le rostea ca să deschidă uși sau ca să vindece răni cu sângele lui erau *ordine.* Și trebuiau să fie rostite, ca să li se dea ascultare.

— Cum e? întrebă Rhy, din senin.

Kell își mută atenția de la globul de sticlă, dar apa continuă să se învârtească înăuntru.

— Cum e ce anume?

— Cealaltă Londră.

Kell șovăi. Pe un perete se afla o tăbliță divinatorie. Spre deosebire de panourile netede și negre de ardezie, prin care transmiteau mesaje prin tot orașul, tăblița aceasta servea unui scop diferit. În loc de piatră, luciul îi era dat de un strat subțire de apă neclintită, vrăjită să proiecteze gândurile, amintirile, imaginile din mintea cuiva pe suprafața apei. Era folosită ca oglindă, e adevărat, dar și pentru a-ți împărtăși gândurile cu alții, ca ajutor când cuvintele tale nu reușeau să se exprime sau pur și simplu îți lipseau.

Cu ajutorul tăbliței, Kell i-ar fi putut arăta. Să-l lase pe Rhy să vadă celelalte Londre așa cum le văzuse el. O parte egoistă își dorea să împărtășească asta cu fratele lui, ca să nu se mai simtă atât de singur, ca să mai vadă și altcineva, ca să mai știe și altcineva. Însă problema cu oamenii, descoperise Kell, era că ei nu voiau *cu adevărat* să știe. Li se părea că vor, dar cunoașterea îi făcea nefericiți. De ce să-ți umpli mintea cu lucruri pe care nu le puteai folosi? De ce să te gândești la niște locuri în care nu te poți duce? La ce i-ar fi folosit lui Rhy, care cu toate privilegiile pe care poziția sa princiară i le-ar fi putut garanta, n-ar fi putut pune niciodată piciorul într-o altă Londră?

— Neinteresant, zise Kell, punând globul la loc în cufăr.

De îndată ce degetele lui se desprinseră de sticlă, ciclonul se strică, apa plescăind și încremenind. Înainte ca Rhy să mai poată întreba și altceva, Kell arătă spre globul din mâna prințului și îi ceru să mai încerce o dată.

Rhy încercă – și eșuă din nou – să miște pământul din globul de sticlă. Scoase un sunet de frustrare și aruncă sfera pe masă.

— Sunt fără speranță și o știm amândoi.

Kell prinse mingea de sticlă la marginea mesei și o rostogoli înapoi.

— Practica... începu el.

— La naiba, practica n-o să ajute la nimic, știi bine.

— Problema ta, Rhy, îl certă Kell, este că nu vrei să înveți magia ca să înveți magia. Tu vrei s-o înveți numai pentru că-ți închipui că o să

te ajute să adenemeneşti oamenii în patul tău.

Rhy mustăci.

— Nu văd de ce ar fi asta o *problemă,* zise el. Şi ar ajuta. Am văzut cum fetele – şi băieţii – se lingușesc în faţa ochiului tău negru, Kell.

Se ridică în picioare.

— Hai s-o lăsăm baltă cu lecţia! N-am dispoziţia potrivită pentru învăţat. Hai să mergem pe-afară!

— De ce? întrebă Kell. Ca să poţi folosi magia *ta* şi să ademeneşti oameni în patul *tău?*

— Bună idee, zise Rhy. Dar, nu. Trebuie să ieşim pentru că, vezi tu, suntem într-o misiune.

— Zău?

— Da. Pentru că, dacă nu ai de gând să te însori tu însuţi cu mine – şi, nu mă înţelege greşit, cred că am face o pereche strașnică –, trebuie să încerc să-mi găsesc o parteneră de viaţă.

— Şi crezi că ai să-ţi găseşti una hoinărind prin oraş?

— Dumnezeule, nu! zise Rhy cu un surâs în colţul gurii. Dar cine ştie ce distracţie nimeresc în timp ce dau greş.

Kell îşi dădu ochii peste cap şi împinse globurile pe masă.

— Să continuăm! spuse el.

— Hai să terminăm cu asta! scânci Rhy.

— O să terminăm, zise Kell, de îndată ce o să stăpâneşti flacăra.

Dintre toate elementele, focul era singurul pentru care Rhy arătase un... ei bine, talent ar fi fost prea mult spus, dar probabil o *aptitudine.* Kell eliberă tăblia mesei şi aşeză un bol de metal, cu fund îngust, în faţa prinţului, laolaltă cu o bucată de cretă, o sticluţă cu ulei şi un instrument mic şi ciudat, ca două bețe carbonizate, prinse în cruce cu o balama la mijloc. Rhy suspină şi desenă cu creta pe masă, în jurul bolului, un cerc de legare. Apoi goli sticluţa în bol, uleiul adunându-se pe fund, nu mai mare decât o monedă de zece lini. După aceea ridică instrumentul, care îi încăpea complet în podul palmei. Era o scăpărătoare. Când Rhy închise mâna în jurul ei şi strânse, cele două tije se frecară una de alta şi scânteia din balama căzu peste ulei, care luă foc.

O flăcăruie albastră sălta pe suprafaţa uleiului cât o monedă, iar Rhy îşi trosni degetele, îşi dezmorţi gâtul şi îşi suflecă mânecile.

— Înainte ca flacăra să se stingă, îl grăbi Kell.

Rhy îi aruncă o privire piezișă, își puse mâinile de o parte și de alta a cercului de legare, cu palmele spre cerc și începu să-i vorbească focului, nu în engleză, ci în arnesiană. Era o limbă mai fluidă, mai lingușitoare, care se preta la magie. Cuvintele se revărsară șoptit, un șuvoi lin, neîntrerupt, de sunete care păreau să capete formă în încăperea din jurul lor.

Și, spre uluirea amândurora, avură efect. Flacăra din bol deveni albă și crescu, acoperind ce mai rămăsese din ulei și continuând să ardă fără el. Se răspândi, cuprinse toată suprafața bolului și erupse în aer, în fața lui Rhy.

— Uite! zise Rhy, arătând spre lumina verde. Uite, am reușit!

Și reușise. Însă, chiar și când se opri din șoptit, flacăra continuă să crească.

— Nu-ți pierde concentrarea! zise Kell, când focul alb se întinse, atingând marginea cercului de cretă.

— Cum așa? îl luă la rost Rhy, în timp ce focul se zvârcolea și presa împotriva inelului de legare. Niciun cuvânt de laudă?

Își luase privirea de la foc ca să se uite la Kell, degetele sale alunecând pe masă când se întoarse.

— Nici măcar...

— *Rhy!* îl avertiză Kell, dar prea târziu.

Mâna lui Rhy atinsese cercul, ștergându-i linia de cretă. Focul răbufni, eliberat.

Cuprinse toată masa, subit și fierbinte, iar Rhy fu cât pe ce să cadă pe spate cu scaunul, când se feri.

Dintr-o singură mișcare, Kell își scoase pumnalul, îi trecu tăișul peste palmă și își lipi mâna însângerată de tăblia mesei.

— *As Anasae!* porunci el. *Dispersează!*

Focul vrăjit pieri instantaneu, dispărând în aer. Lui Kell i se învârtea capul.

Rhy rămăsese cu răsuflarea tăiată.

— Îmi pare rău, zise el, vinovat. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit...

Rhy nu putea suferi când Kell era silit să-și folosească magia sângelui, pentru că se simțea personal responsabil – și adesea era – pentru sacrificiul pe care îl presupunea. Îi provocase odată multă

durere lui Kell și nu și-o iertase încă. Acum, Kell luă un șervet și își șterse palma rănită.

— E în regulă, îl liniști, aruncând șervetul. Sunt bine. Dar cred că am terminat pentru azi.

Rhy dădu din cap, zdruncinat.

— Mi-ar prinde bine încă un pahar, zise el. Niște tărie.

— De acord, spuse Kell cu un zâmbet obosit.

— Hei, n-am mai fost la *Strasna Aven* de-o veșnicie, replică Rhy.

— N-ar trebui să ne ducem acolo, zise Kell.

Ce voia să spună era: *nu te pot lăsa să te duci acolo.* În pofida denumirii sale, *Strasna Aven – Apele Binecuvântate* – devenise cârciuma preferată a indivizilor dubioși din oraș.

— Hai! zise Rhy, deja revenind la dispoziția sa aventuroasă dintotdeauna. O să-i luăm pe Percy și pe Mortimer și o să ne dăm toți gardieni și...

În clipa aceea, cineva își drese glasul, iar Rhy și Kell se întoarseră imediat și îl văzură pe regele Maxim în prag.

— Sire, spuseră amândoi deodată.

— Băieți, îi salută el, cum merg studiile?

Rhy îi aruncă lui Kell o privire cu înțeles, iar Kell ridică o sprânceană, dar nu spuse decât:

— Merg, vin și pleacă. Tocmai am terminat.

— Bine, zise regele, scoțând o scrisoare.

Kell nu-și dăduse seama cât de tare își dorea să bea cu Rhy până ce nu zări plicul și pricepu că n-o să apuce. Se întristă, dar nu lăsă să se vadă.

— Am nevoie să-mi duci un mesaj la vecina noastră autoritară, zise regele.

Inima lui Kell se strânse cu amestecul straniu, familiar de teamă și exaltare. Sentimentele astea erau nedespărțite când venea vorba despre Londra Albă.

— Prea bine, Sire!

— Holland a adus o scrisoare ieri, îi explică regele, dar n-a putut rămâne să ia și răspunsul. I-am spus că o să-l trimit prin tine.

Kell se încruntă.

— Sper că e totul bine, zise el, precaut.

Rareori cunoștea conținutul mesajelor regale pe care le purta, dar de regulă putea prinde din zbor tonul – corespondența cu Londra Cenușie ajunsese la o simplă formalitate, orașele având prea puține în comun, în timp ce dialogul cu Londra Albă era constant și producea mereu o cută adâncă pe fruntea regelui. „Vecina lor autoritară" (cum numea regele celălalt oraș) era un loc sfâșiat de violență și putere, numele de la sfârșitul misivelor regale schimbându-se cu o tulburătoare frecvență. Ar fi fost foarte simplu să întrerupă corespondența și s-o lase pe Londra Albă în declinul său, însă Coroana Roșie nu putea. Nu voia.

Se simțeau responsabili pentru orașul muribund.

Și erau.

La urma urmelor, fusese decizia Londrei Roșii să se separe definitiv, lăsând-o pe Londra Albă – aflată între cea Roșie și Neagră – captivă și forțată să se lupte singură cu ciuma neagră, închizându-se bine înăuntru și lăsând magia denaturată afară. Fusese o decizie care obsedase timp de secole șirul de regi și regine, dar, la vremea aceea, Londra Albă era puternică – mai puternică și decât cea Roșie –, iar Coroana Roșie crezuse (sau pretinsese) că era singura cale prin care aveau să supraviețuiască toți. Avusese dreptate și nu avusese. Cenușia a căzut în uitare. Roșia nu doar că supraviețuise, dar chiar prosperase. Însă Alba era veșnic în schimbare. Orașul, odinioară măreț, căzuse pradă haosului și eternelor recuceriri. Sânge și cenușă.

— Totul e bine atât cât se poate, zise regele și-i întinse scrisoarea lui Kell, după care se întoarse spre ușă.

Kell dădu să-l urmeze, dar Rhy îl prinse de braț.

— Jură! șopti prințul abia auzit. Jură c-o să vii înapoi cu mâinile goale de data asta!

Kell șovăi.

— Jur! zise, în cele din urmă.

De câte ori nu rostise cuvintele astea, se întrebă el, în timp ce scoase o monedă palidă de argint de sub guler.

II

Kell trecu prin ușa dintre lumi și se înfioră. Londra Roșie

dispăruse, luând și căldura cu ea; cizmele lui atinseră piatra înghețată și răsuflarea îi înflori în aer înaintea buzelor; își strânse haina – redingota neagră cu nasturi de argint – mai bine în jurul umerilor.

Priste ir Essen. Essen ir Priste.

Putere în Echilibru. Echilibru în Putere. Părți egale, mottoul, mantra și rugăciunea, cuvintele scrise dedesubtul blazonului regal în Londra Roșie, care puteau fi găsite și în prăvăliile negustorilor, și în casele localnicilor. Oamenii din lumea lui Kell credeau că magia nu era nici o resursă nesfârșită, nici una de rând. Era menită să fie folosită, dar nu în exces, întrebuințată cu respect și precauție.

Londra Albă avea alte concepții.

Aici magia nu era privită ca un egal. Era socotită drept ceva *de cucerit. De înrobit. De controlat.* Londra Neagră lăsase magia să se reverse în ea, s-o ia în stăpânire, s-o consume. În urma căderii orașului, Londra Albă adoptase punctul de vedere opus, căutând să lege puterea prin toate mijloacele disponibile. *Puterea în Echilibru* devenise *Puterea în Dominație.*

Iar când oamenii s-au luptat să controleze magia, magia li s-a împotrivit. S-a închis în ea însăși, s-a îngropat în adâncul pământului, inaccesibilă. Oamenii scurmau fața lumii, extrăgând bruma de magie pe care încă o mai puteau înșfăca, dar era subțire și se împuțina încontinuu, precum aceia care se luptau pentru ea. Magia părea hotărâtă să-i înfometeze până la moarte pe cei care o țineau captivă. Și încet, dar sigur reușea.

Lupta avea un efect secundar și tocmai efectul acesta fusese motivul pentru care Kell numise Londra Albă *albă:* fiecare milimetru al orașului, zi și noapte, vară și iarnă, purta același giulgiu, ca un strat subțire de zăpadă – sau cenușă – așternut peste toate lucrurile. Și peste toți oamenii. Magia de aici era amară și rea, acoperind viața lumii, căldura și culoarea, dizolvându-le din orice și lăsând în urmă numai cadavrul palid și umflat.

Kell își puse șnurul cu moneda Londrei Albe – un obiect de fier greoi – pe după gât și vârî banul sub guler. Negrul curat al redingotei sale îl scotea în evidență pe fundalul decolorat al străzilor orașului și își afundă mâna mânjită de sânge adânc în buzunar, înainte ca zărirea roșului intens să-i dea cuiva idei. Suprafața perlată a fluviului

semiînghețat – aici numit nici Tamisa, nici Isle, ci Sijlt – se întindea în spatele lui, iar dincolo de el, partea de nord a orașului se prelungea cât vedeai cu ochii. Înaintea sa aștepta partea de sud și, la vreo câteva străzi, castelul se avânta în aer cu turle ca pumnalele, corpul său masiv de piatră copleșind clădirile din jur.

Nu pierdu nicio clipă, ci o porni direct spre el.

Fiind înalt și slab, Kell avea obiceiul să-și aducă umerii în față, dar când străbătu străzile Londrei Albe, își ținu spatele drept, bărbia ridicată și umerii înapoi, cizmele lui răsunând cu ecou pe pietrele pavajului. Nu doar ținuta se schimbase. Acasă, Kell își masca puterea. Aici, știa lecția. Își lăsă magia să umple aerul, iar aerul flămând i-o înghiți imediat, încălzindu-se pe pielea lui, absorbind-o prin tentacule de ceață. Avea de mers o distanță bună. Trebuia să-și arate tăria, dar în același timp o controla atent. Prea puțină, și avea să fie văzut ca o pradă. Prea multă, și avea să fie văzut ca un trofeu.

Teoretic, locuitorii cetății îl cunoșteau pe Kell sau știau despre el și erau conștienți că se afla sub protecția Coroanei. Și, *teoretic,* nimeni nu avea să fie atât de neghiob, încât să nu dea ascultare poruncii gemenilor Dane. Dar foamea – de energie, de viață – îi influența neașteptat pe oameni. Îi silea să facă lucruri imprevizibile.

De aceea Kell era cu toate simțurile la pândă. Urmări soarele apunând în timp ce mergea, știind că Londra Albă era mai docilă pe timpul zilei. Noaptea, orașul se schimba. Liniștea – o tăcere nenaturală, apăsătoare, ca o respirație reținută – se spărgea și lăsa loc zgomotelor, râsetelor și sunetelor pasiunii – unii credeau că ar fi o cale de a atrage puterea –, dar mai ales zgomotelor de lupte și ucideri. Un oraș al extremelor. Palpitant, probabil, dar mortal. Străzile ar fi fost negre de sânge de multă vreme, dacă asasinii nu l-ar fi băut pe tot.

Cât mai era soarele pe cer, cei nevoiași și cei fără speranță zăboveau în pragurile ușilor, atârnau pe jumătate ieșiți pe pervazurile ferestrelor sau pierdeau vremea în gangurile dintre clădiri. Toți îl urmăreau pe Kell cum trecea, priviri triste și corpuri numai piele și os. Hainele lor aveau aceeași înfățișare decolorată ca restul orașului. La fel și părul, ochii și pielea, care era acoperită de semne. Marcaje făcute cu fierul înroșit și cicatrice, mutilări menite să lege de

corpurile lor orice strop de magie pe care o puteau invoca. Cu cât erau mai slabi, cu atât mai multe cicatrice își făceau, rănindu-și pielea într-o smintită încercare de a păstra puțina putere rămasă.

În Londra Roșie, astfel de stigmate ar fi fost considerate profanatoare, stricând nu doar corpurile, dar și magia prin legarea de ele. Aici, numai cei puternici își puteau permite să dispreţuiască marcajele, dar chiar și așa, nu le priveau drept pângăritoare, ci doar disperate. Însă până și cei mai presus de asemenea stigmate se bizuiau pe amulete și talismane (numai Holland se plimba fără nicio bijuterie, în afara fibulei care-l însemna drept slujitor al tronului). Magia nu venea de bunăvoie aici. Limbajul elementelor fusese abandonat când încetaseră să mai asculte (singurul element care încă mai putea fi invocat era un soi de energie pervertită, un bastard al focului și a altceva mai întunecat, denaturat). Câtă magie mai putuse fi captată fusese închisă cu de-a sila în forme, cu amulete, descântece și vrăji de legare. Nu era niciodată destulă, nu sătura niciodată.

Dar oamenii n-au plecat.

Puterea lui Sijlt – chiar și în starea lui pe jumătate înghețată – îi lega de oraș, magia sa fiind singura pâlpâire a căldurii pierdute.

Astfel, rămăseseră și viața continua. Cei care (încă) nu căzuseră pradă foamei neostoite de magie își vedeau de treburile lor zilnice și stăteau în banca lor, făcând tot posibilul să uite că lumea murea încet. Mulți se agățau de speranța că magia avea să se întoarcă. Visau că un conducător îndeajuns de puternic avea să reușească să aducă puterea înapoi în venele lumii și s-o reînvie.

Așa că așteptau.

Kell se întreba dacă locuitorii Londrei Albe credeau cu adevărat că Astrid și Athos Dane erau îndeajuns de puternici sau dacă așteptau, pur și simplu, să apară următorul magician care să-i răstoarne. Pentru că, în cele din urmă, cineva avea s-o facă. Cineva întotdeauna o făcea.

Liniștea deveni mai apăsătoare, când castelul apăru drept în față. Londrele Cenușie și Roșie aveau amândouă palate pentru conducătorii lor.

Londra Albă avea o *fortăreață*.

Un zid înalt înconjura castelul și între citadela semeață și zidurile exterioare se întindea o spațioasă curte pavată cu piatră, înconjurând

clădirea centrală ca un șanț de apărare cu apă și înțesată de marmure. Infama *Krös Mekt, Pădurea de Piatră*, era făcută nu din arbori, ci din statui, toate înfățișând oameni. Se zvonea că statuile nu fuseseră întotdeauna piatră, că pădurea era de fapt un cimitir, păstrat de Dane drept comemorare a celor pe care-i uciseseră și drept avertisment pentru oricine pășea dincolo de zidul exterior, sugerând soarta pe care o aveau trădătorii în Londra gemenilor.

Trecând pe sub arcul intrării și prin curtea interioară, Kell se apropie de masivele trepte de piatră. Zece soldați din gardă flancau scările fortăreței, nemișcați ca statuile din Pădure. Nu erau altceva decât marionete, deposedați de către regele Athos de absolut tot, în afară de aerul din plămâni, de sângele din vene și de ordinele lui în urechi. Vederea lor îl făcu pe Kell să se cutremure. În Londra Roșie, folosirea magiei pentru a controla, a poseda sau a lega corpul și mintea altei persoane era interzisă. Aici, nu era decât un alt semn al puterii lui Athos și a lui Astrid, al autorității lor – și, ca atare, al *dreptului* lor – de a conduce.

Gărzile stătură nemișcate; numai ochii pustiiți îl urmăriră cum se apropie și intră pe masivele uși ale palatului. Dincolo de uși, mai mulți soldați stăteau aliniați pe lângă pereții unei anticamere cu tavan boltit, neclintiți ca piatra, în afară de privirile mobile. Kell traversă încăperea și pătrunse în al doilea culoar pustiu. Abia când ușile se închiseră în urma lui, își îngădui să răsufle și să-și lase garda o idee mai jos.

— Eu n-aș face asta încă, îl preveni o voce din umbră.

În clipa următoare, o siluetă ieși la vedere. Pe pereți erau șiruri de torțe arzând, dar niciodată nu se consumau. În lumina lor pâlpâitoare Kell îl văzu pe cel care vorbise.

Holland.

Pielea acestui *antari* era aproape lipsită de culoare, iar părul negru ca smoala îi cădea pe frunte, sfârșind cu puțin deasupra ochilor săi. Unul dintre ochi era verde-cenușiu, dar celălalt era lucios și negru. Iar când ochiul acela l-a întâlnit pe al lui Kell, senzația a fost de cremene izbindu-se una de alta cu scântei.

— Am venit cu o scrisoare, zise Kell.

— Serios? răspunse Holland, sec. Eu am crezut că ai venit la ceai.

— Ei bine, o să beau și ceai, presupun, cât timp stau aici.

Gura lui Holland schiță ceva care nu era tocmai un zâmbet.

— Athos sau Astrid? întrebă el, de parc-ar fi fost o ghicitoare.

Dar ghicitorile au un răspuns corect, pe câtă vreme, când vorbeai despre gemenii Dane, nu exista vreunul. Kell nu s-ar fi putut niciodată hotărî cu care dintre ei i-ar fi plăcut să se întâlnească. Nu avea încredere în cei doi, nu când erau împreună și cu siguranță nu când erau separați.

— Astrid, zise el, întrebându-se dacă alesese bine.

Holland nu-i dădu niciun indiciu, doar înclină capul și-l conduse.

Castelul era construit ca o biserică (și probabil asta fusese cândva), un schelet uriaș și gol. Vântul șuiera prin holuri, iar pașii răsunau cu ecou pe dalele de piatră. Adică pașii lui *Kell* răsunau. Holland pășea cu grația înspăimântătoare a unui animal de pradă. O semipelerină albă îi drapa un umăr, umflându-se în urma lui în mers. Era prinsă cu o fibulă, o broșă circulară de argint, gravată cu însemne care, de la distanță, nu păreau altceva decât ornamente.

Însă Kell cunoștea povestea lui Holland și a fibulei de argint.

N-o auzise din gura magicianului *antari,* desigur, dar cumpărase adevărul de la un localnic în *Osul Ars,* dând la schimb un lin din Londra Roșie pentru întreaga poveste, cu câțiva ani în urmă. Nu pricepuse de ce Holland – incontestabil cea mai puternică persoană din oraș și, probabil, din lume – ar servi o pereche de ucigași glorificați ca Astrid și Athos. Kell mai fusese în oraș de vreo câteva ori, înainte ca ultimul rege să fie înlăturat, și îl văzuse pe Holland stând lângă suveran, dar ca aliat, nu ca slujitor. Era altfel pe atunci, mai tânăr și mai arogant, da, însă mai era întotdeauna și altceva la el, ceva mai mult, o lumină în privirea sa. Un *foc.* Apoi, între o vizită și următoarea, focul se dusese, la fel și regele, înlocuit de gemenii Dane. Holland se afla în continuare acolo, lângă suverani, de parcă nu se întâmplase nimic. Însă se schimbase, devenise rece și întunecat, iar Kell voise să știe ce se întâmplase – ce se întâmplase *cu adevărat.*

Așa că începuse să caute un răspuns. Și îl găsise, cum găsea cele mai multe lucruri – și cele mai multe îl găseau pe el – în taverna care niciodată nu se muta.

Aici era numită *Osul Ars.*

Povestitorul strânsese moneda în pumn, ca să-i simtă căldura, în timp ce băgase capul între umeri, stând pe taburetul lui, și torsese povestea în maktahnă, limba nativă guturală a orașului nemilos.

— *Ön vejr tök...* începuse el, în șoaptă. *Povestea spune...*

— Tronul nostru nu este garantat prin naștere. Nu e moștenit prin descendență. Ci poate fi cucerit. Cineva își croiește drum până la tron și îl ține cât timp poate – un an, poate doi –, până când cade și altcineva se ridică. Regii vin și pleacă. E un ciclu constant. Și, de obicei, e o chestiune destul de simplă. Ucigașul ia locul celui ucis. În urmă cu șapte ani, când ultimul rege a fost omorât, au fost mai mulți care au încercat să proclame coroana, dar în final au rămas trei. Astrid, Athos și Holland.

Kell făcuse ochii mari. Deși știa că Holland servise regelui de dinainte, nu avusese idee de aspirațiile lui de a deveni rege. Cu toate că era ușor de înțeles; Holland era *antari* într-o lume în care puterea însemna totul. Ar fi trebuit să fie învingătorul indiscutabil. Totuși, gemenii Dane se dovediseră aproape la fel de puternici pe cât erau de lipsiți de scrupule și vicleni. Împreună îl învinseseră. Dar nu-l uciseseră. În schimb, îl *legaseră*.

La început, Kell crezuse că nu înțelesese bine – maktahna lui nu era perfectă, ca arnesiana – și-l pusese să repete cuvântul. *Vöxt. Legat.*

— E agrafa aia, zisese omul din *Osul Ars,* bătându-se în piept. Cercul de argint.

Era o vrajă de legare, îi explicase el. Una de magie neagră. Făcută de însuși Athos. Palidul rege avea un dar nenatural de a-i controla pe ceilalți – însă pecetea nu-l făcuse pe Holland un sclav lipsit de rațiune, ca soldații care păzeau holurile castelului. Nu-l lăsa să gândească, să simtă ori să vrea, ci doar să *execute*.

— Regele Athos e deștept, adăugase omul, jucându-se cu moneda lui. *Cumplit,* dar deștept.

Holland se opri brusc și Kell își forță mintea și privirea să se întoarcă la holul castelului și la ușa care acum aștepta înaintea lor. Privi cum magicianul *antari* își duce mâna la ușă, unde un cerc de simboluri erau arse în lemn. Își trecu rapid degetele peste ele, atingând patru, unul după altul; o încuietoare se deschise și intrară

amândoi.

Sala tronului era la fel de întinsă și de pustie ca restul castelului, însă era circulară și construită în întregime din piatră albă orbitoare, de la pereții curbi și coastele arcuite ale tavanului, până la podelele sclipitoare și tronurile gemenilor, pe platforma ridicată în centru. Kell se înfioră, în pofida faptului că în încăpere nu era frig. Numai că *arăta* ca de gheață.

Îl simți pe Holland îndepărtându-se, dar nu-și abătu atenția de la tron, mai exact de la femeia care ședea pe el.

Astrid Dane ar fi fost una cu decorul, dacă n-ar fi avut vene.

Ieșeau în evidență ca niște fire negre pe mâini și pe tâmple; restul corpului era un studiu în alb. Atât de mulți erau cei din această Londră care încercau să mascheze faptul că se veștejeau, acoperindu-și pielea sau fardând-o ca să pară mai sănătoși. Regina palidă n-o ascundea. Părul ei lung, lipsit de culoare, era împletit la spate într-o coadă, iar pielea ca de porțelan părea contopită cu marginile tunicii. Întreaga costumație îi încingea corpul ca o armură; gulerul bluzei era înalt și rigid, ca o apărătoare pentru gât, iar tunica însăși o acoperea de la bărbie până la încheieturile mâinilor și până în talie, mai puțin din dorința de modestie, Kell nu se îndoia, cât pentru protecție. Sub centura sclipitoare de argint, purta pantaloni mulați, vârâți în cizme înalte (se zvonea că un bărbat o mustrase odată pentru că refuza să poarte rochii; ea-i tăiase buzele). Singurele pete de culoare erau albastrul-pal al ochilor și talismanele verzi și roșii care-i atârnau la gât, la încheieturi și prin păr.

Astrid se instalase pe unul dintre cele două tronuri, cu trupul ei înalt și zvelt ca o coardă întinsă pe sub haine. Subțire, dar nici pe departe neputincioasă. Se juca în neștire cu un pandantiv de la gât, a cărui piatră era ca sticla înghețată, cu marginile roșii ca sângele proaspăt curs. Straniu, gândi Kell, să vezi ceva atât de viu-colorat în Londra Albă.

— Miros ceva plăcut, zise ea, cu ochii în tavan.

Apoi privirea coborî fără grabă și se opri asupra lui Kell.

— Salutare, băiat-floare!

Regina vorbea engleza. Kell știa că nu studiase limba și că – la fel ca Athos – recurgea, în schimb, la vrajă. Undeva sub hainele strâmte,

o rună de traducere îi era crestată în piele. Spre deosebire de tatuajele disperate făcute de flămânzii de putere, runa limbajului era o rezolvare de soldat la o problemă de politician. Londra Roșie trata engleza ca pe un semn de societate aleasă, dar Londra Albă nu-i găsise rostul. Holland îi spusese lui Kell, odată, că era o țară de războinici, nu de diplomați. Prețuiau mai mult bătălia decât balurile și nu vedeau niciun folos într-o limbă pe care poporul nu o înțelegea. Decât să piardă niște ani învățând limba comună dintre regi, cei care acaparau tronul pur și simplu își tatuau runa.

— Maiestatea Voastră! salută Kell.

Regina își îndreptă spatele în tron. Moliciunea mișcărilor ei era o farsă. Astrid Dane era un șarpe, lent numai până când alegea să atace.

— Vino mai aproape! zise ea. Să văd cât ai mai crescut.

— Nu mai cresc de ceva vreme, zise Kell.

Ea își plimbă o unghie pe brațul tronului.

— Totuși, nu te-ai decolorat.

— Nu încă, răspunse el, schițând cu fereală un zâmbet.

— Vino aici! zise ea din nou, întinzând mâna, sau vin eu la tine.

Kell nu era sigur dacă era o promisiune sau o amenințare, dar oricum nu avea de ales, așa că înaintă în cuibul șarpelui.

III

Biciul plesni în aer, iar vârful despicat îi sfâșie băiatului pielea de pe spate. Nu țipă – Athos își dori s-o fi făcut –, dar un icnet de durere îi scăpă printre dinții strânși.

Băiatul era țintuit de o ramă metalică pătrată, ca o molie, cu brațele întinse larg și încheieturile legate de fiecare dintre barele verticale ce alcătuiau laturile pătratului. Capul îi atârna înainte, sudoarea și sângele îi șiroiau pe liniile feței și picurau de pe bărbie.

Avea șaisprezece ani și nu făcuse o plecăciune.

Athos și Astrid călăriseră pe străzile Londrei Albe pe armăsarii lor albicioși, înconjurați de soldații cu ochii goi, desfătându-se cu frica din privirile gloatei și, totodată, cu obediența ei. Genunchii loveau caldarâmul. Capetele se plecau până la pământ.

Însă un băiat – Athos aflase că îl chema Beloc, numele fiind rostit

printre buzele însângerate – a rămas în picioare, cu fruntea foarte puțin aplecată. Atrăsese ochii mulțimii și un freamăt visceral o străbătuse – șoc, desigur, dar dedesubt, uimire vecină cu încuviințarea. Athos își oprise calul și-l privise pe băiat, cântărind acest moment de sfidare tinerească încăpățânată.

Și Athos fusese cândva un băiat, firește. Făcuse lucruri prostești, negândite. Însă învățase multe lecții în lupta pentru coroana Albă și mai multe încă de când și-o însușise. Știa deci că, mai presus de toate, sfidarea era ca o buruiană, ceva ce trebuia smuls din rădăcini.

Pe calul său, sora lui văzu amuzată cum Athos îi azvârle o monedă mamei băiatului, care stătea lângă el.

— *Öt vosa rijke,* zise. Pentru pierderea ta.

În seara aceea, soldații cu ochii goi veniseră și spărseseră ușa casei mici a lui Beloc și îl scoseseră cu forța pe băiatul care dădea din mâini și din picioare și țipa, punându-i un sac pe cap, în stradă, în timp ce mama lui era ținută deoparte printr-o vrajă scrijelită pe pereții de piatră, incapabilă să facă altceva decât să se tânguiască.

Soldații îl târâseră pe băiat până la palat și îl depuseseră, însângerat și bătut, pe podeaua sclipitor de albă din fața tronului lui Athos.

— Uite ce-ați făcut! își certase Athos oamenii. Mi l-ați rănit!

Regele palid stătea în picioare, uitându-se în jos la băiat.

— Asta este sarcina mea.

Acum biciul spintecă din nou aerul și carnea și, de data asta, Beloc țipă.

Biciul curse din mâna lui Athos ca argintul topit, strângându-se într-o baltă pe pardoseală, lângă cizma lui. Începu să-l încolăcească pe după mână.

— Știi ce văd eu în tine?

Strânse funia de argint și o strecură într-o încheietoare de la brâu.

— Un foc.

Beloc scuipă sânge pe podea, fix între ei. Buzele lui Athos se strâmbară. Se repezi cu pași mari spre băiat, îl apucă de falcă și îl dădu cu capul de cadrul de metal. Beloc gemu de durere, geamătul fiindu-i înăbușit de palma lui Athos, care îi acoperi gura. Regele își apropie buzele de urechea băiatului.

— Arde prin tine, șopti el, în obrazul băiatului. Abia aștept să-ți tai carnea ca să-l scot afară.

— *Nö kijn avost*, mârâi Beloc, când mâna regelui coborî. *Nu mi-e frică de moarte.*

— Te cred, zise Athos, calm. Însă n-o să te omor. Deși, sunt sigur, adăugă el, întorcându-i spatele, că o să-ți dorești s-o fi făcut.

În apropiere se afla o masă de piatră. Pe ea stătea un potir de metal, plin cu cerneală, iar alături, un cuțit foarte ascuțit. Athos le luă pe amândouă și se întoarse spre corpul răstignit al lui Beloc. Ochii băiatului se holbară când își dădu seama ce urma să se întâmple și încercă să se smulgă din legături, dar acestea nu cedară.

Athos zâmbi.

— Ai auzit, așadar, de tatuajele pe care le fac.

Tot orașul știa de înclinația – și abilitatea – lui pentru vrăjile de legare. Marcaje care deposedau o persoană de libertatea, de identitatea, de sufletul său. Athos pregăti fără grabă cuțitul, lăsând frica băiatului să umple încăperea, în timp ce învârtea lama prin cerneală, îmbibând-o. Pe toată lungimea, lama avea un șanț, pe care cerneala îl umplea ca pe un stilou. Când fu gata, regele palid scoase cuțitul mânjit, cu un gest seducător, încet, crud. Zâmbi și apropie vârful de pieptul zbuciumat al băiatului care respira greu.

— O să te las să-ți păstrezi mintea, zise Athos. Știi de ce?

Vârful cuțitului străpunse pielea și Beloc tresări.

— Ca să văd războiul care se va porni în ochii tăi, de fiecare dată când corpul tău se va supune voinței mele și nu voinței tale.

Apăsă în jos, iar Beloc își înăbuși un strigăt când cuțitul își croi drum prin carnea lui, de-a lungul claviculei, deasupra inimii. Athos șoptea ceva, încet și monoton, în timp ce desena liniile vrăjii de legare. Prin pielea crestată sângele izvorî și se întinse în calea tăișului, dar Athos nu părea deranjat, ci, cu ochii pe jumătate închiși, mânuia mai departe cuțitul.

Când termină, puse arma deoparte și făcu un pas înapoi, să-și admire opera.

Beloc atârna fără vlagă în legăturile lui, răsuflând anevoie. Sângele și cerneala îi șiroiau pe piele.

— Stai drept! porunci Athos.

Pe chip apăru satisfacția, când îl văzu pe Beloc încercând să se opună, cu toți mușchii lui tremurând încordați împotriva comenzii, dar cedând și ridicându-și corpul rănit într-un soi de poziție dreaptă. Ura se revărsa fierbinte din ochii băiatului, mai strălucitori ca niciodată, dar corpul îi aparținea acum lui Athos.

— Ce e? întrebă regele palid.

Întrebarea nu-i era adresată băiatului, ci lui Holland, care se ivise în prag. Magicianul *antari* scrută scena – sângele, cerneala, băiatul torturat –, iar expresia lui se fixă undeva între surprindere distantă și dezinteres. De parcă privelișteа nu însemna nimic pentru el.

Ceea ce era o minciună.

Lui Holland îi plăcea să se prefacă lipsit de trăiri, dar Athos știa că e doar o poză. Poate că se prefăcea amorțit, însă nu era nici pe departe imun la senzații. La durere.

— *Ös-vo tach?* întrebă Holland, făcând semn din cap spre Beloc. *Ești ocupat?*

— Nu, răspunse Athos, ștergându-și mâinile cu o cârpă neagră. Cred că am terminat, deocamdată. Ce e?

— A sosit.

— Înțeleg, zise Athos, lăsând cârpa deoparte.

Pelerina lui albă atârna de un scaun. O luă și o aruncă peste umeri, cu o mișcare fluidă, închizând clema la gât.

— Unde e acum?

— L-am dus la sora ta.

— Bine, zise Athos, atunci să sperăm că nu i-a curățat deja toată carnea de pe oase.

Athos porni spre ușă, dar îi surprinse privirea lui Holland lunecând înapoi la băiatul legat de rama de metal.

— Ce să fac cu el? întrebă el.

— Nimic, zise Athos. O să mai fie aici când o să mă întorc. Holland dădu din cap, dar înainte să se răsucească spre ieșire, Athos îi puse o mână pe obraz. Holland nu se feri, nici măcar nu se încordă la atingerea regelui.

— Gelos? întrebă el.

Ochii bicolori ai lui Holland îi susținură privirea lui Athos, și cel verde și cel negru la fel de fermi, fără să clipească.

— A suferit, adăugă Athos, blând. Dar nu ca tine. Își apropie capul de el.

— Nimeni nu suferă atât de frumos ca tine.

Și, iată – la colțul gurii lui Holland, în cutele ochiului. Mânia. Durerea. Revolta. Athos zâmbi, triumfător.

— Ar fi mai bine să mergem, zise el, lăsând mâna jos. Înainte ca Astrid să-l înghită cu totul pe tânărul nostru oaspete.

IV

Astrid îi făcu semn să se apropie.

Kell și-ar fi dorit să pună scrisoarea pe măsuța îngustă dintre cele două tronuri și să plece, să păstreze distanța; dar regina palidă stătea acolo, cu mâna întinsă spre el.

Scoase scrisoarea regelui Maxim din buzunar, dar când regina se întinse s-o ia, ignoră scrisoarea și îl apucă de încheietură. Dădu să-și tragă mâna instinctiv, însă îl strânse mai tare. Inelele de pe degetele ei scânteiară, iar în aer se auzi un trosnit când mimă un cuvânt și un fulger îi străbătu lui Kell tot brațul, urmat imediat de durere. Scrisoarea îi căzu din mână, iar magia din sânge țâșni, obligându-l să acționeze, să *reacționeze,* dar se împotrivi impulsului. Era un joc. Jocul lui Astrid. *Voia* ca el să contracareze, așa că își impuse să n-o facă, nici măcar atunci când puterea ei – cel mai apropiat lucru de un element pe care-l putea invoca, ceva ascuțit, electric și nenatural – îi forță un picior să se înmoaie sub el.

— Îmi place când îngenunchezi, zise ea încet, dându-i drumul la încheietură.

Kell își lipi palmele de podeaua rece de piatră și trase aer în piept, zdruncinat. Astrid luă iute scrisoarea de pe jos și o așeză pe masă, înainte de a se lăsa din nou pe spate, în tronul ei.

— Ar trebui să te păstrez, adăugă, lovind gânditoare cu degetul pandantivul de la gât.

Kell se ridică ușor în picioare. O durere ascuțită îi zvâcnea în braț, din cauza săgeții de energie.

— De ce? întrebă el.

Își luă mâna de pe talisman.

— Pentru că nu îmi plac lucrurile care nu îmi aparțin, zise ea. Nu am încredere în ele.

— Ai încredere în *ceva?* replică el, frecându-și încheietura. Sau în *cineva*, măcar?

Regina îl studie, buzele ei palide arcuindu-se la colțuri.

— Toate corpurile din pardoseala mea au avut încredere în câte cineva. Acum calc pe ele când îmi servesc ceaiul.

Kell privi granitul de sub picioarele lui. Existau zvonuri, firește, despre fragmentele de un alb mai stins care presărau pardoseala.

În clipa aceea, ușa se deschise larg în spate, iar Kell se întoarse și-l văzu pe regele Athos intrând țanțoș, cu Holland târâindu-se la vreo câțiva pași în urmă. Athos era imaginea în oglindă a surorii sale, doar ușor distorsionată de umerii lui largi și de părul mai scurt. În rest, era o copie identică – de la față până la mușchii subțiri și oțeliți și până la cruzimea excesivă pe care o arătau amândoi.

— Am auzit că avem oaspeți, zise voios.

— Înălțimea Voastră, îl salută Kell cu o înclinare a capului. Tocmai mă pregăteam să plec.

— Deja? spuse regele palid. Rămâi să bem ceva!

Kell șovăi. Una era să-i refuzi invitația prințului regent și cu totul altceva să-l refuzi pe Athos Dane.

Athos zâmbi, intuindu-i indecizia.

— Ia uite cum se îngrijorează! soră.

Kell nu-și dăduse seama că ea se ridicase din jilț, până ce n-o simți alături, plimbându-și degetul peste nasturii de argint ai redingotei sale. *Antari* sau nu, gemenii Dane îl făceau să se simtă ca un șoarece în prezența șerpilor. Își impuse să nu se ferească a doua oară de atingerea reginei, ca să n-o provoace.

— Vreau să-l păstrez, frate, zise Astrid.

— Mă tem că suveranii vecini n-ar fi încântați, spuse Athos. Dar o să mai rămână să bea ceva. Nu-i așa, jupâne Kell?

Kell simți că aprobă din cap, încet, iar zâmbetul lui Athos se lărgi, dinții sclipindu-i ca niște vârfuri de pumnale.

— Minunat!

Pocni din degete și apăru un servitor, întorcându-și ochii goi spre stăpânul său.

— Un scaun! porunci Athos.

Servitorul aduse unul şi-l aşeză în spatele lui Kell, înainte să se retragă, silenţios ca o stafie.

— Ia loc! comandă Athos.

Kell nu se aşeză. Îl privi pe rege cum urcă pe platformă şi se apropie de masa dintre tronuri. Pe ea se aflau o carafă cu un lichid auriu şi două cupe de sticlă. Athos ridică una dintre cupe, dar nu turnă din carafă. În schimb, se întoarse către Holland.

— Vino aici!

Magicianul *antari* Alb se retrăsese spre peretele îndepărtat, topindu-se în decor, în pofida părului său negru şi a ochiului profund întunecat. Acum se apropie cu paşii lui lenţi, silenţioşi. Când ajunse la Athos, regele îi întinse cupa goală şi spuse:

— Taie-te!

Lui Kell i se întoarse stomacul pe dos. Degetele lui Holland se ridicară, iniţial la clema de pe umăr, înainte să coboare spre jumătatea expusă a semipelerinei lui. Îşi suflecă mâneca, dând la iveală reţeaua venelor, dar şi un hăţiş de cicatrice. Magicienii *antari* se vindecau mai rapid decât cei mai mulţi oameni. Tăieturile trebuie să fi fost adânci.

Îşi luă pumnalul de la cingătoare şi puse braţul şi arma deasupra cupei.

— Maiestatea Voastră, zise Kell grăbit, mie nu-mi place sângele. N-aş putea să vă deranjez cerându-vă altceva?

— Bineînţeles, zise Athos, senin. Niciun deranj.

Kell aproape că dădu să răsufle uşurat, când Athos se întoarse spre Holland, care începuse să-şi coboare braţul. Regele palid se încruntă.

— Parcă am zis să te tai.

Kell se crispă când Holland îşi ridică braţul deasupra cupei şi îşi trecu lama peste piele. Tăietura nu era adâncă, o zgârietură, doar atât cât să dea sângele. Acesta izvorî şi curse într-un şuvoi subţire, în cupă.

Athos zâmbi şi îi susţinu privirea lui Holland.

— N-o să stăm aici toată noaptea, zise el. Apasă mai adânc.

Holland strânse din dinţi, dar execută porunca. Cuţitul pătrunse mai adânc în carne, iar sângele curse şuvoi în cupă, roşu, intens. Iar

când cupa se umplu, Athos i-o întinse surorii lui și își plimbă un deget pe obrazul lui Holland.

— Du-te să te cureți! zise el încet, blând, cum i-ar vorbi un părinte copilului său.

Holland se retrase și Kell își dădu seama că, între timp, nu numai că se așezase, dar acum strângea atât de puternic brațele scaunului, încât i se albiseră nodurile degetelor. Își forță degetele să dea drumul scaunului, în vreme ce Athos luă a doua cupă de pe masă și turnă din lichidul palid.

I-o prezentă lui Kell, apoi bău ca să arate că și cupa, și conținutul erau sigure, după care o umplu din nou, oferind-o lui Kell. Gestul unui om obișnuit cu subversiunile.

Kell luă cupa și bău, prea repede și prea cu poftă, în strădania lui de a-și calma nervozitatea. De îndată ce goli cupa, Athos i-o reumplu. Băutura era ușoară, dulce și tare, alunecând pe gât. Între timp, gemenii Dane își treceau cupa de la unul la altul, sângele lui Holland colorându-le buzele în roșu-viu. Puterea stă în sânge, se gândi Kell, simțind cum al lui începu să se încălzească.

— E uimitor! zise el, silindu-se să bea a doua porție mai încet decât pe prima.

— Ce anume? întrebă Athos, așezându-se pe tronul său.

Kell făcu semn spre cupa cu sângele lui Holland.

— Că izbutiți să vă păstrați hainele atât de albe.

Sfârși cea de-a doua cupă, iar Astrid râse și-i turnă o a treia.

V

Kell ar fi trebuit să se oprească la o cupă.

Sau două.

Credea că se oprise la a treia, dar nu era foarte sigur. Nu simțise din plin efectul băuturii decât atunci când se ridicase în picioare, iar pardoseala de piatră se înclinase periculos sub el. Kell știa că fusese o prostie să bea atâta, dar sângele lui Holland îl zdruncinase. Nu-și putea scoate din minte expresia feței lui, norul care-i trecuse peste chip cu puțin înainte ca pumnalul să taie. Înfățișarea lui Holland era o mască permanentă de calm amenințător, dar numai pentru o

fracțiune de secundă masca îi căzuse. Iar Kell nu făcuse nimic. Nu se rugase de Athos – nici măcar nu stăruise – ca să renunțe. N-ar fi obținut nimic, și totuși... Holland era mag *antari*. Numai norocul îi distribuise pe Holland aici, în nemiloasa Albă, iar pe Kell în trepidanta Roșie. Dacă sorții lor ar fi căzut invers?

Kell trase cu greutate aer în piept și scoase aburi când răsuflă. Aerul rece nu-i limpezea capul cine știe ce, dar știa că nu se putea duce acasă, nu încă, nu în starea asta, așa că pornise pe calea lui șerpuită pe străzile Londrei Albe.

Era o prostie. Nesăbuință. Întotdeauna fusese nesăbuit.

De ce? se întrebă el, dintr-odată furios pe el însuși. De ce făcea mereu așa? Călca pe lângă drumul sigur, intrând în umbră, în risc, în primejdie? *De ce?* îl auzi pe Rhy întrebând pe terasă, în noaptea aceea.

Nu știa. I-ar fi plăcut să știe, dar habar n-avea. Însă ar fi vrut să înceteze. Furia i se risipi, lăsând în urmă un sentiment cald și ferm. Sau poate că era de la băutură.

Băutura fusese bună, indiferent din ce era făcută. O băutură tare. Însă nu genul de tărie care te face slab. Nu, nu, genul de tărie care te face tare. Care-ți face sângele să vâjâie viguros. Care te face... Kell își ridică ochii să se uite la cer și fu cât pe-aci să-și piardă echilibrul.

Trebuia să se concentreze.

Era cât se poate de sigur că se îndrepta în direcția generală a fluviului. Aerul era înghețat pe buzele lui și se întunecase – când apusese soarele? –, iar în lumina difuză, orașul începea să freamăte în jurul lui. Tăcerea se spărgea în zgomot.

— Frumușelule! șopti în maktahnă o femeie bătrână din pragul unei uși. Piele frumoasă. Oase frumoase.

— Pe aici, jupâne, îl invită o alta.

— Intră puțin!

— Odihnește-ți picioarele!

— Odihnește-ți oasele!

— Frumoase oase!

— Frumos sânge!

— Să-ți beau sângele!

— Să-ți mănânc viața!

— Vino înăuntru!

Kell încercă să se concentreze, dar părea că nu-şi poate ţine gândurile laolaltă. De îndată ce reuşea să prindă vreo câteva, o pală de vânt trecea prin mintea lui şi i le risipea, lăsându-l năuc şi puţin ameţit. Primejdia îl furnica pe la marginile simţurilor. Închise ochii, dar, ca de fiecare dată, vedea în spatele pleoapelor sângele lui Holland curgând în cupă şi atunci se silea să-i deschidă şi să se uite în sus.

Nu intenţionase să vină la tavernă. Picioarele îl duseseră singure. Corpul lui îşi alesese drumul. Acum se trezi holbându-se la firma de deasupra uşii *Osului Ars*.

În pofida faptului că era un punct fix, taverna din Londra Albă nu *se simţea* precum celelalte. Deşi îl atrăgea, aerul mirosea a sânge şi a cenuşă, iar străzile pavate erau reci sub tălpile lui. Se agăţau de el, trăgând de căldura sa. De puterea lui. Picioarele încercau să continue să-l poarte pe drum, însă el le porunci să stea pe loc.

Duceţi-mă acasă! gândi Kell.

Rhy avea dreptate. Nimic bun nu putea ieşi din târgurile astea. Nimic îndeajuns de bun. Nu merita. Fleacurile pe care le târguia nu-i aduceau nicio pace. Era doar un joc prostesc. Şi venise timpul să înceteze.

Se agăţă de gândul ăsta, în timp ce îşi scoase pumnalul din teacă şi îl duse spre antebraţ.

— Tu eşti! zise o voce în spatele lui.

Kell se întoarse, lama alunecând la loc în teacă.

O femeie stătea la intrarea aleii, cu faţa ascunsă de gluga unei mantii foarte ponosite, albastre. Dacă ar fi fost în oricare altă Londră, albastrul ar fi fost de culoarea safirului sau a mării. Aici, era de o nuanţă abia ghicită, ca a cerului pe sub multe straturi de nori.

— Te cunosc? întrebă el, scrutând prin întuneric.

Ea clătină din cap.

— Dar te cunosc eu pe tine, *antari*.

— Ba nu! zise cu multă convingere.

— Ştiu ce *faci*.

Kell clătină din cap.

— Nu fac târguri în seara asta.

— Te rog! spuse ea.

El își dădu seama că ținea în mână un plic.

— Nu vreau să-mi aduci nimic.

Îi întinse scrisoarea.

— Vreau doar să *iei* asta.

Fruntea lui Kell se încreți. O scrisoare? Lumile erau despărțite una de alta de secole. Cui i-ar fi putut scrie?

— Familiei mele, zise ea, citindu-i întrebarea în ochi. Cu mult timp în urmă, când Londra Neagră a căzut și ușile s-au pecetluit, am fost despărțiți. De-a lungul secolelor, familiile noastre au tot încercat să păstreze legătura... dar eu sunt singura care a rămas. Toată lumea de aici a murit, în afară de mine, și toți de acolo sunt morți, mai puțin unul, Oliver. El este singura rudă pe care o mai am și e de partea cealaltă a ușii; e pe moarte și nu voiam decât...

Își duse scrisoarea la piept.

— Noi suntem ultimii rămași.

Capul lui Kell începea să se învârtă.

— Dar cum de ai auzit că Oliver e bolnav? întrebă el.

— Celălalt mag *antari*, explică ea, aruncând o privire în jur de parcă s-ar fi temut că-i aude cineva. Holland. El mi-a adus o scrisoare.

Kell nu și-l putea închipui pe Holland îndrăznind să treacă ilegal ceva între Londre, cu atât mai mult corespondența între oameni de rând.

— N-a vrut s-o facă, adăugă femeia. Oliver i-a dat tot ce avea ca să cumpere trecerea scrisorii și chiar și așa...

Își duse mâna la guler, de parcă ar fi căutat colierul, dar nu găsi decât piele.

— Eu am plătit restul.

Kell se încruntă. Asta părea și mai puțin în firea lui Holland. Nu că era egoist, dar Kell se îndoia că era așa de lacom, se îndoia că i-ar fi păsat de soiul ăsta de plată. Dar, pe de altă parte, toată lumea avea secrete, iar Holland și le păzea cu atâta strășnicie, încât Kell se văzu silit să se întrebe cât de mult cunoștea într-adevăr caracterul celuilalt *antari*.

Femeia întinse din nou scrisoarea.

— *Nijk shöst,* zise ea. *Te rog,* jupâne Kell!

Încercă să se adune, să gândească. Îi jurase lui Rhy... dar nu era decât o scrisoare. Și, practic, în legile stabilite de regii celor trei Londre, scrisorile erau o excepție necesară de la regula circulației interzise. Desigur, se refereau numai la scrisorile dintre *regii* înșiși, totuși...

— Pot să-ți plătesc în avans, stărui ea. Nu-i nevoie să te întorci ca să-ți iei plata. Este ultima și singura scrisoare. Te rog!

Băgă mâna în buzunar și scoase un mic obiect înfășurat în pânză și, înainte să apuce să zică da sau nu, puse și pachețelul și scrisoarea în mâinile lui. O senzație ciudată îl străbătu de îndată ce pânza pachețelului îi atinse pielea. Femeia se dădu imediat înapoi.

Kell se uită la scrisoare, la adresa de pe plic și apoi la pachețel. Începu să-l desfacă, dar mâna femeii țâșni și îl opri.

— Nu fi prost! șopti ea, privind în jur, pe alee. Ți-ar lua gâtul și pentru un sfanț în părțile astea.

Îi strânse degetele în jurul pachetului.

— Nu aici, îl preveni. Dar e destul, îți jur!

Își retrase mâinile.

— E tot ce pot oferi.

Kell se încruntă, uitându-se la obiect. Misterul îl ispitea, dar erau mult prea multe întrebări, mult prea multe piese care nu se legau, iar el ridică ochii, gata să refuze...

Însă nu mai era nimeni.

Femeia dispăruse.

Kell rămase acolo, la intrarea gangului spre *Osul Ars,* zăpăcit. Ce se întâmplase adineauri? Când în sfârșit se hotărâse să nu mai facă târguri, târgul îi ieșise în cale. Se uită la scrisoare și la plată, orice o fi fost aceasta. Și atunci, în depărtare, cineva țipă, iar sunetul îl zgâlțâi pe Kell, atrăgându-i atenția asupra întunericului și a primejdiei. Îndesă scrisoarea și pachețelul în buzunarul hainei și își trecu pumnalul peste antebraț, încercând să nu bage de seamă groaza care-l năpădea odată cu sângele, în timp ce invoca ușa spre casă.

5
PIATRA NEAGRĂ

I

Argintul zornăia în buzunarul Lilei, în timp ce se întorcea la *Aruncătura de Piatră*.

Soarele abia apusese deasupra orașului, dar deja izbutise să adune o sumă frumușică în ziua aceea. Era riscant să furi din buzunare în alt moment decât noaptea – mai ales cu deghizarea ei aparte, care necesita un ochi înceţoşat sau lumină puţină –, dar Lila trebuia să se repună pe picioare. O hartă și un ceas de argint nu ajungeau să cumperi o corabie sau să te îmbogățești.

De altfel, îi plăcea greutatea monedelor în buzunar. Sunau ca o promisiune. Confereau mândrie pasului ei. Un pirat fără corabie, asta era ea, din cap până-n picioare. Și, într-o bună zi, o să aibă corabia și atunci o să plece departe și-o să termine definitiv cu nenorocitul ăsta de oraș.

În timp ce Lila străbătea străzile pavate, începu să alcătuiască o listă în minte (cum făcea adesea) cu toate lucrurile de care avea nevoie ca să fie un adevărat pirat. Avea pistolul, Caster – și era o frumusețe – și cuțitele, toate foarte ascuțite cât să taie, dar orice pirat avea o sabie și o teacă. Cel puțin, cei pe care îi întâlnise ea... și cei despre care citise în cărți. Lila nu avusese niciodată prea mult timp pentru citit, dar *știa* să citească – era o abilitate folositoare pentru un hoț, iar ea o deprinsese iute. Atunci când se întâmpla să fure cărți, le lua numai pe cele despre piraţi și aventuri.

Așadar, o pereche de cizme trainice, o sabie și o teacă. Ah, și o pălărie! Lila o avea pe cea neagră, cu boruri largi, dar nu era foarte impresionantă. Nu avea nici măcar o pană sau o panglică sau...

Trecu pe lângă un băiat ghemuit pe o verandă, la vreo câteva case depărtare de *Aruncătura de Piatră,* și încetini, gândurile ei risipindu-se. Băiatul era zdrenţăros și slab, murdar ca o perie de hornuri și avea

jumătate din vârsta ei. Ținea mâinile întinse, cu palmele în sus, iar Lila băgă mâna în buzunar. Nu știa ce o îndemnase – buna dispoziție, probabil, sau faptul că noaptea abia începuse –, dar lăsă, în trecere, câțiva bănuți de aramă în mâinile căuș ale băiatului. Nu se oprise, nu-i vorbise și nu-i așteptase mulțumirile, dar o făcuse totuși.

— Bagă de seamă! zise Barron, când Lila ajunse la treptele tavernei.

Ea nu-l auzise ieșind.

— Cineva ar putea crede că ai și-o inimă sub toată nerușinarea aia.

— Nicio inimă, zise Lila, desfăcându-și pelerina ca să-și arate pistolul din teacă și unul dintre cuțite. Doar astea.

Barron oftă și clătină din cap, dar ea-i surprinse începutul unui zâmbet, iar îndărătul lui, ceva asemănător cu mândria. Se simți încurcată.

— Ai ceva de mâncare? întrebă, bătând în treaptă cu vârful bocancului tocit.

El făcu semn din cap spre ușă, iar ea se pregătea să-l urmeze înăuntru pentru o halbă și o strachină de supă – își putea permite să cheltuiască atât, dacă i-ar fi luat bani –, când auzi o tevatură în spatele ei. Se întoarse și văzu o ceată de haimanale – trei la număr, nu mai în vârstă decât ea – înghesuindu-l pe băiatul zdrențăros. Unul dintre derbedei era gras, unul era slab și unul era scund, și toți trei, ticăloși. Grasul îl lipi cu spatele de zid. Slăbănogul îi smulse monedele de aramă din mână. Băiatul nu se luptă. Doar se uită în jos, la mâinile lui, cu un soi de resemnare îndârjită. Fuseseră goale cu câteva clipe înainte, goale erau și acum.

Lila își încleștă pumnii, când cei trei golani se făcură nevăzuți pe o străduță lăturalnică.

— Lila! o avertiză Barron.

Nu merita osteneala, știa. Ea fura de la bogați cu un motiv: ei aveau mai mult de șterpelit. Băieții ăia probabil nu aveau nimic de valoare, în afară de ce îi luaseră micului cerșetor de pe stradă. Câțiva bănuți, iar Lila nu era afectată de lipsa lor. Dar nu asta era *ideea*.

— Nu-mi place privirea aia, zise Barron, când ea nu intră în tavernă.

— Ține-mi pălăria!

Îi puse jobenul în brațe, dar în același timp băgă mâna înăuntru și scoase articolele de deghizare.

— Nu merită, spuse el. Și, în caz că n-ai observat, ei erau trei, iar tu ești una.

— Atât de puțină încredere! răspunse ea, întinzând brusc pălăria cu boruri largi, înapoi la forma ei. Și, de altfel, principiul contează, Barron.

Proprietarul tavernei suspină.

— Principiu sau nu, Lila, într-una din zilele astea o să fii ucisă.

— Ți-aș lipsi? întrebă ea.

— Cât negru sub unghie, replică el.

Lila îi zâmbi ironic și își fixă masca pe față.

— Ai grijă de băiat, zise ea, trăgând borul pălăriei mult peste frunte.

Barron mormăi și Lila sări de pe treaptă.

— Hei, tu! îl auzi pe Barron strigându-l pe băiatul ghemuit pe veranda din apropiere, care încă se uita lung la mâinile goale. Ia vino încoace...

Și astfel, o luă la fugă.

II

Naresk Vas 7.

Asta era adresa de pe plic.

Kell se trezise în mare măsură din beție și decisese să meargă direct acolo unde trebuia s-o ducă și să termine odată cu strania afacere a scrisorii. Rhy n-avea de ce să știe despre asta. Kell avea să lase și obiectul – indiferent ce-o fi fost – în camera lui privată de la *Câmpurile Rubinii,* înainte să se ducă la palat, astfel încât să poată, cu conștiința împăcată, să se întoarcă la Rhy cu mâinile goale.

Părea un plan bun sau, cel puțin, varianta cea mai bună din mai multe proaste.

Însă, când ajunse la colțul dintre *Otrech* și *Naresk*, iar adresa de pe hârtie îi apăru în fața ochilor, Kell încetini și se opri, apoi făcu doi pași în lături, ascunzându-se în primul con de umbră.

Ceva era în neregulă.

Nu evident, ci o alarmă pe sub pielea lui, în oasele sale.

Naresk Vas părea pustie, dar nu era.

Asta era problema cu magia. Era pretutindeni. În toate lucrurile. În toți oamenii. Și, dacă circula, ca un puls discret și calm prin aer și prin pământ, bătea mai tare în corpurile ființelor vii. Dacă încerca – dacă *întindea* mâna –, Kell o putea simți. Era un simț, nu la fel de clar ca vederea, sunetul sau mirosul, dar îi spunea că există. Prezența sa plutea spre el din umbrele străzii.

Însemna că nu era singur.

Își ținu respirația și stătu ascuns pe alee, cu ochii ațintiți asupra adresei de pe partea cealaltă a străzii. Și atunci, foarte sigur, văzu ceva *mișcând*. O siluetă cu glugă pe cap, în întuneric, între casele numerelor 7 și 9 de pe *Naresk Vas*. Kell nu putea deslușI nimic, în afara sclipirii armei de la brâu.

Pentru o secundă, Kell – încă puțin amețit după petrecerea de la gemenii Dane – crezu că ar putea fi Oliver, bărbatul căruia îi aducea scrisoarea. Dar *nu putea* fi Oliver. Femeia spusese că omul era pe moarte și, chiar dacă se simțea destul de bine ca să-l întâmpine pe Kell în stradă, nu avea de unde să știe să vină aici, nu când Kell abia acceptase comisionul. Ceea ce însemna că nu era Oliver. Dar, dacă nu era Oliver, atunci cine era?

Primejdia îi furnica pielea.

Scoase scrisoarea din buzunar, cercetând adresa, apoi își ținu răsuflarea și rupse sigiliul. Își înăbuși o înjurătură.

Chiar și pe întuneric, putea vedea că foaia era goală.

Nimic, doar o bucată de pergament împăturit.

Mintea lui Kell fu invadată de gânduri. Fusese atras într-o cursă.

Dacă ei – indiferent cine ar fi fost – nu urmăreau scrisoarea, atunci...

Sanct. Mâna lui Kell se duse spre pachetul aflat încă în buzunarul lui. *Plata*. Când degetele se strânseră în jurul învelitoarei de pânză, senzația stranie îi străbătu din nou brațul. Ce transferase?

Ce făcuse?

Exact în clipa aceea, umbra de vizavi își ridică privirea.

Hârtia din mâna lui Kell reflectă lumina felinarului de stradă, numai o fracțiune de secundă, dar fu de-ajuns. Umbra se năpusti spre

el.

Kell se întoarse și fugi.

III

Lila urmări grupul golanilor pe străzile întortocheate ale Londrei, așteptând să se despartă. Barron avea dreptate, n-avea prea mari șanse împotriva tuturor trei, dar pusese ochii pe unul. Și, când se despărțiră și rămaseră doi, iar ei o luară, în sfârșit, pe căi separate, își urmă ținta.

Îl alesese pe slăbănog, jigodia care luase monedele de la băiatul piele și os de pe trepte. Se ținu în umbră, urmărindu-l prin labirintul de drumuri înguste, în timp ce bănuții furați zornăiau în buzunar, iar el mergea șmecherește, cu o așchie de lemn între dinți. În sfârșit, intră într-un gang, iar Lila se strecură după el, neauzită, nevăzută, neobservată.

De îndată ce se văzură singuri, ea închise distanța dintre ei cu un pas mare și îi puse cuțitul la gâtul subțire de nemernic, apăsând doar cât să-i umfle arterele.

— Golește-ți buzunarele! mârâi, cu voce răgușită.

El nu se clinti.

— Faci o greșeală, zise, mutându-și repede scobitoarea de lemn în gură.

Lila își mișcă brațul, astfel încât cuțitul îi crestă puțin pielea.

— Zău?

Și atunci auzi pași alergând înapoia ei și își feri capul la țanc cât să evite un pumn. Un alt nemernic venise în ajutor, potaia scundă, cu o mână strânsă și cu o rangă în cealaltă. Apoi, un moment mai târziu, ajunse și grasul, roșu la față și cu răsuflarea tăiată.

— *Tu* ești! exclamă el, iar o clipă Lila crezu că o recunoscuse.

Apoi își dădu seama că recunoscuse schița de pe afișul poliției pe care scria CĂUTAT.

— Hoțul din Umbră!

Slăbănogul scuipă așchia de mestecat și rânji larg.

— Se pare că am prins un premiu, cetățeni.

Lila șovăi. Știa că putea câștiga în fața unei singure lepădături și se

gândi că poate ar fi izbutit să învingă și luptând cu doi, dar cu trei? Poate, dacă ar fi stat neclintiți, dar se mișcau încontinuu, astfel încât nu reușea să-i vadă pe toți trei deodată. Auzi lama unui șiș cu arc, loviturile scurte ale răngii pe pietrele pavajului. Avea pistolul în teacă, un cuțit în mână și un al doilea în gheată, dar n-ar fi fost destul de rapidă cât să-i doboare pe toți trei.

— Afișul zicea viu sau mort? întrebă cel scund.

— Știi, nu cred că specifica, zise slăbănogul, ștergându-și sângele de pe gât.

— Cred că spunea mort, vorbi și grasul.

— Chiar dacă zicea viu, chibzui slăbănogul, presupun că n-o să se supere dacă o să-i lipsească niște bucăți.

Se repezi spre ea și Lila făcu un salt îndărăt, nimerind din greșeală în raza grasului. Acesta dădu s-o prindă, iar ea-l lovi cu cuțitul, umplându-l de sânge, înainte ca brațele celui scund să o înhațe. Dar când o cuprinse pe după piept, îl simți înlemnind.

— Ce mai e și-asta? șuieră el. Băiatul nostru e...

Lila nu aștteptă. Îl călcă tare cu bocancul pe laba piciorului, iar el icni și-i dădu drumul. Doar pentru o clipă, dar fu de-ajuns pentru Lila să facă lucrul pe care știa că trebuia să-l facă, singurul lucru pe care-l *ura*.

Fugi.

IV

Kell auzi pași, mai întâi o pereche, apoi două și apoi trei – sau poate a treia era de fapt zgomotul inimii lui bătând cu putere – în timp ce gonea pe alei și pe străzile laterale. Nu se oprise, nu-și trăsese răsuflarea, nu până când nu ajunsese la *Câmpurile Rubinii*. Fauna îi prinse privirea când intră și trecu pe lângă ea, iar fruntea i se încruntă sub părul cărunt – el nu venea aproape niciodată pe ușa din față –, dar nu-l opri, nu întrebă. Îi pierduse pe urmăritori cu vreo câteva străzi înainte, dar tot verifică semnele de pe scări, în timp ce urca spre odaia din vârf, și de pe ușa odăii – farmece legate de clădirea însăși, de lemn și de piatră, menite să țină odaia ascunsă de toți ochii, mai puțin ai lui.

Kell închise ușa și se lăsă să alunece cu spatele, în timp ce lumânările se aprinseră la viață în jurul încăperii strâmte.

Fusese atras într-o capcană, dar de cine? Și pentru *ce?*

Nu era sigur că *voia* să știe, dar trebuia, așa că scoase pachețelul clandestin din buzunar. Era înfășurat într-o bucată de pânză cenușie, decolorată, iar când desfăcu învelitoarea, o piatră cu margini neregulate i se rostogoli în palmă.

Era destul de mică să o cuprinzi în pumn, la fel de neagră ca ochiul drept al lui Kell și palpita în mâna lui, o vibrație joasă, profundă, care rezona la propria sa putere ca un diapazon. Recunoscându-se. Reverberând. Amplificându-se. Pulsul i-o luă la goană.

O parte din el ar fi vrut să arunce piatra. Cealaltă ar fi vrut s-o țină mai strâns.

Când Kell o ridică în lumina lumânării, văzu că pe o parte era zgrunțuroasă, ca și când ar fi fost spartă, dar cealaltă era netedă, iar pe fața netedă, un simbol licărea slab.

Inima lui Kell tresări puternic când îl zări.

Nu mai văzuse piatra până atunci, dar recunoscu marcajul.

Era scris într-o limbă pe care puțini o vorbeau și încă și mai puțini o foloseau. O limbă care curgea prin venele lui odată cu sângele și îi zvâcnea în spatele ochilor.

O limbă la care el ajunsese să se gândească simplu ca *antari.*

Dar limba magiei nu aparținuse dintotdeauna numai magicienilor *antari.* Nu, existau povești în acest sens. Despre un timp când și ceilalți îi puteau vorbi direct magiei (chiar dacă nu-i puteau comanda prin sânge). Despre o lume atât de stăpânită de puterea magică, încât fiecare bărbat, fiecare femeie și copil îi vorbea fluent limba.

Londra Neagră. Limba magiei care le aparținuse locuitorilor de acolo.

Însă, după ce orașul căzuse, toate relicvele fuseseră distruse, fiecare rămășiță din fiecare lume, ștearsă cu forța, într-un proces de curățare, de epurare – o cale de avertizare împotriva molimei puterii care o devorase.

Din acest motiv nu se găsea nicio carte scrisă în *antari.* Cele câteva texte care mai existau acum erau fragmentate, vrăjile fuseseră culese, transcrise fonetic și transmise astfel mai departe; limba originală

fusese eradicată.

Îl trecură fiorii, văzând-o scrisă ca la origini, nu în litere, ci într-o rună.

Singura rună pe care o știa.

Kell avea o singură carte despre limba *antari*, dăruită de tutorele său, Tieren. Era un jurnal legat în piele, plin cu porunci de sânge – vrăji care invocau lumina sau întunericul, încurajau creșterea, rupeau legăturile farmecelor – toate enunțate clar și explicate, dar pe copertă exista un simbol. Unul pe care nu-l mai văzuse și despre care simțise că ar fi trebuit să știe.

— Ce înseamnă? îl întrebase pe tutorele său.

— E un cuvânt, îl lămurise Tieren. Unul care aparține fiecărei lumi și niciuneia. Este un cuvânt pentru *magie*. Se referă la existența și la creația sa...

Tieren pusese un deget pe rună.

— Dacă magia a avut un nume, acesta trebuie să fi fost, zisese el, trasând liniile simbolului. *Vitari*.

Acum Kell își trecu degetul mare peste piatră, semnificația răsunând în capul lui.

Vitari.

În clipa aceea, auzi pași pe scară și încremeni. Nimeni n-ar fi trebuit să vadă scările, darămite să le folosească, însă el auzi niște ghete urcând. Cum de îl urmăriseră până aici, sus?

Și atunci Kell văzu semnele de pe bucata de pânză decolorată în care fusese învelită piatra și care acum zăcea desfăcută pe patul lui. Erau simboluri desenate pe ea. O vrajă de luat urma.

Sanct.

Kell vârî piatra în buzunar și se repezi la fereastră, când ușița din spatele lui fu izbită violent și deschisă. Se sui pe pervaz și sări, lovindu-se tare de caldarâm, rostogolindu-se și ridicându-se iarăși în picioare, în timp ce intrușii dădeau buzna în odaia sa.

Cineva îi înscenase toată povestea. Cineva voise să scoată o relicvă interzisă din Londra Albă și s-o aducă în orașul *lui*.

Kell se răsuci în fugă să-și înfrunte umbrele de pe urmele lui. Se așteptase să fie doi, dar nu văzu decât unul. Silueta cu glugă încetini și se opri.

— Cine ești? întrebă Kell.

Umbra nu-i răspunse. Înaintă cu pași hotărâți, ducând mâna la arma de la șold, iar în lumina slabă a aleii Kell văzu un X scrijelit pe dosul mâinii lui. Marcajul asasinilor și al trădătorilor. Un ucigaș plătit. Dar când omul își scoase arma, o sabie scurtă, Kell înlemni. Cunoștea sigiliul de pe mâner. Caliciul și soarele răsărind. Blazonul familiei regale. Nu era o armă ca oricare. Era o sabie mânuită de membrii gărzii regale. Și numai de ei.

— De unde ai luat aia? mârâi Kell, cu furia fierbând în el.

Ucigașul strânse sabia în mână. Începuse să lumineze mocnit, iar Kell se încordă. Săbiile gărzilor regale nu erau doar frumoase sau ascuțite; erau *descântate*. El însuși ajutase la crearea descântecului care circula prin metal, descântec care amorțea puterea unui magician cu numai o singură tăietură. Armele erau destinate să pună capăt conflictelor înainte să înceapă, să înlăture pericolul represaliilor magice. Din cauza puterii lor și de teama puterii căzute în mâinile cui nu trebuie, gărzilor regale li se spunea să păstreze sabia asupra lor *tot* timpul. Dacă unul dintre ei ar fi pierdut-o, foarte probabil avea să-și piardă și viața.

— *Sarenach!* zise ucigașul. *Predă-te!*

Porunca îl luă pe Kell prin surprindere. Ucigașii plătiți jefuiau și omorau, nu luau prizonieri.

— Pune sabia jos! ordonă Kell.

Încercă să-și impună voința asupra armei din mâna asasinului, dar era protejată. O altă măsură de precauție pentru ca sabia să nu cadă în mâinile nepotrivite. Ceea ce deja se întâmplase. Kell înjură și își scoase pumnalul din teacă. Era cu un cot mai scurt decât sabia regală.

— Predă-te! zise ucigașul din nou, cu vocea straniu de egală.

Își ridică bărbia și Kell întrezări o sclipire de magie în ochii omului. O vrajă de constrângere? Kell nu avu decât un moment să înregistreze utilizarea magiei interzise, înainte ca omul să atace, arma luminoasă tăind aerul. Făcu un salt înapoi, ferindu-se de sabie, când o a doua siluetă apăru în capătul celălalt al aleii.

— Predă-te! zise și al doilea.

— Pe rând! se răsti Kell.

Își ridică mâinile în aer și pietrele pavajului se cutremurară, apoi

țâșniră în sus într-un zid de piatră și pământ, blocându-i calea celui de-al doilea atacator.

Însă cel dintâi continua să înainteze, continua să învârtă arma, iar Kell se dădea grăbit înapoi din fața arcului sabiei. Cât pe-aci să izbutească; tăișul îi nimeri brațul, despicându-i haina, dar ratând cu puțin pielea. Făcu un alt salt în lături, când sabia lovi din nou, însă de data asta ajunse la carne, crestându-l peste coaste. Durerea îi săgetă pieptul, în timp ce sângele îi șiroi pe burtă. Ucigașul presă înaintarea, iar Kell se retrase un pas, încercând să le comande pietrelor caldarâmului să se ridice între ei. Se cutremurară, dar rămaseră pe loc.

— Predă-te! porunci din nou asasinul cu vocea lui nenatural de egală.

Kell își apăsă pieptul cămășii cu mâna, încercând să-și oprească sângerarea, și se feri de o altă lovitură.

— Nu!

Își învârti pumnalul în mână, îl apucă de vârf și-l azvârli cu toată puterea. Lama își găsi ținta și se îngropă în umărul asasinului. Dar, spre groaza lui Kell, acesta nu scăpă sabia din mână. Continuă să se apropie. Durerea nici măcar nu i se zugrăvi pe față când scoase pumnalul din rană și-l aruncă.

— Predă piatra! zise el, cu ochii goi.

Mâna lui Kell se închise protector în jurul talismanului din buzunar. Vibra în palma lui și Kell își dădu seama că și dacă ar fi putut s-o dea – chiar dacă nu putea, nu avea s-o facă, nu fără să știe la ce folosea și cine venise după ea –, nu *voia s-o* piardă. Nu putea îndura gândul să se despartă de ea. Era absurd. Totuși, ceva din el își dorea nespus s-o păstreze.

Ucigașul îl atacă din nou.

Kell încercă să mai facă un pas îndărăt, dar umerii lui dădură peste baricada improvizată.

Nu mai avea unde să fugă.

Întunericul sclipi în ochii asasinului plătit, iar lama sabiei vâjâi prin aer. Kell își întinse mâna liberă și ordonă:

— *Stop!* de parcă asta ar fi putut să aibă vreun efect.

Și totuși, cumva funcționă.

Ecoul cuvântului a răsunat pe alee și, între o reverberație și următoarea, noaptea s-a schimbat în jurul lui. Timpul a părut să încetinească, la fel și ucigașul, la fel și Kell, dar piatra strânsă în mâna lui s-a trezit la viață. Magia personală a lui Kell se scursese cu sângele din rana de peste coaste, dar piatra zbârnâia de putere și un fum gros și negru se revărsa dintre degetele sale. Urcă rapid pe brațul lui Kell și peste piept, coborî pe mâna lui întinsă în față și țâșni prin aer spre ucigaș. Când fumul ajunse la el, nu-l izbi, nu-l doborî din picioare. În schimb se răsuci și se încolăci în jurul corpului ucigașului, întinzându-se de pe picioarele sale pe brațe și în jurul pieptului. Și oriunde îl atingea, de îndată îl *încremenea*, cuprinzându-l pe ucigaș între un pas și următorul, între o respirație și următoarea.

Timpul își reluă brusc curgerea, iar Kell tresări, pulsul vuindu-i în urechi și piatra vibrând în mâna sa.

Sabia furată a gărzii regale rămăsese suspendată la jumătatea loviturii, la numai câțiva centimetri de fața lui. Ucigașul însuși stătea nemișcat, cu haina înlemnită la jumătatea fluturării în vânt, în spatele lui. Prin stratul de gheață ca umbra sau piatră, sau orice ar fi fost, Kell îl vedea pe ucigașul neclintit, cu ochii deschiși și goi. Nu cu privirea lipsită de expresie a celui constrâns de vrajă, ci cu neînsufleţirea morților.

Kell se holbă la piatra care încă îi mai palpita în mână și la simbolul luminos de pe fața ei.

Vitari.

Este cuvântul pentru magie. Se referă la existența și la creația sa.

Oare să fi însemnat deopotrivă *actul* de a crea?

Nu era nicio comandă de sânge pentru *a crea*. Regula de aur a magiei spunea că *nu* se putea crea. Lumea era alcătuită din a da și a lua, iar magia putea fi întărită și slăbită, dar nu se putea manifesta din nimic. Și cu toate astea... întinse mâna și o puse pe omul înghețat.

Oare puterea fusese cumva invocată de sângele lui? Dar nu dăduse o comandă de sânge, nu făcuse decât să spună „Stop”.

Piatra declanșase restul.

Însă era imposibil. Chiar și pentru cea mai puternică magie a elementelor, utilizatorul trebuia să se concentreze asupra formei pe care voia s-o ia acestea. Însă Kell nu-și închipuise o carcasă înghețată.

Piatra nu urmase pur și simplu un ordin. Îl *interpretase*. *Crease*. Asta să fi fost magia care funcționase în Londra Neagră? Fără ziduri, fără reguli, fără nimic decât dorință și voință?

Kell se forță să-și pună talismanul la loc în buzunar. Degetele lui nu voiau să-i dea drumul. Îi trebui toată puterea de concentrare ca s-o lase din mână și, în clipa în care piatra alunecă înapoi în haină, un fior înghețat și ametitor îl străbătu, iar lumea i se clătină. Se simți slăbit și rănit. Secătuit. Nu era ceva obținut gratis, la urma urmelor, gândi Kell. Totuși, era ceva. Ceva puternic. Ceva periculos.

Încercă să stea drept, dar durerea îl arse peste coaste și gemu, sprijinindu-se iar cu spatele de zid. Fără puterea lui nu putea porunci rănii să se închidă, nu-și putea nici măcar ține sângele în vene. Avea nevoie să-și recapete răsuflarea, avea nevoie să-și limpezească mintea, avea nevoie să gândească, dar chiar atunci pietrele din spatele lui începură să tremure, iar el se desprinse de zid cu o clipă înainte să se dărâme și să descopere vederii al doilea personaj cu glugă.

— Predă-te! zise omul cu același ton egal ca tovarășul lui.

Kell nu putea.

Nu avea încredere în piatră – chiar dacă-l ardeau palmele s-o țină iarăși nu știa cum s-o controleze, dar nici nu putea s-o predea, prin urmare se repezi înainte, recuperându-și pumnalul de pe sol și, când omul ajunse la el, îl înfipse în pieptul atacatorului. O secundă, Kell se temu că omul n-avea să cadă, se temu că vraja de constrângere avea să-l țină în picioare, cum se întâmplase și cu celălalt. Kell împinse lama și mai adânc și o răsuci, prin organe și prin os și, în sfârșit, genunchii asasinului se înmuiară. Pentru un scurt moment, constrângerea se întrerupse și lumina năvăli înapoi în ochii lui. Apoi se stinse.

Nu era prima oară când Kell ucidea pe cineva, dar tot i se făcu rău când scoase pumnalul și omul se prăbuși mort la picioarele lui.

Aleea se învârti, iar Kell se ținu de stomac, făcând eforturi să respire, în timp ce durerea se rostogolea prin el. Atunci auzi încă un zgomot de pași în depărtare și se sili să se ridice. Se împletici pe lângă cadavre, cel împietrit și cel căzut, și fugi.

V

Kell nu putea opri sângele.

Îi îmbibase toată partea din față a cămășii, pânza lipindu-se de el în timp ce alerga poticnindu-se prin labirintul de străduțe înguste care se îndeseau ca pânza de păianjen în cotloanele Londrei Roșii.

Strânse cu o mână buzunarul, ca să fie sigur că piatra era în siguranță, și o vibrație îi trecu prin degete când o simți acolo. Ar fi trebuit să fugă la fluviu, ar fi trebuit să arunce talismanul în sclipitorul Isle și să-l lase să se scufunde. Ar fi trebuit, dar n-o făcuse, iar asta îi crea o problemă.

Și problema îl prindea din urmă.

Kell coti prea abrupt la un colț și nimeri în zid, înăbușindu-și un icnet când partea rănită se ciocni de cărămizi. Nu mai putea fugi, dar trebuia să se îndepărteze. Undeva unde să nu fie urmărit.

Undeva unde să nu *poată* fi urmărit.

Kell se opri și duse mâna la moneda Londrei Cenușii ce-i atârna de gât, scoțând-o peste cap.

Pașii răsunară în ecou – greoi și prea aproape –, dar Kell rămase pe loc, apăsându-și mâna pe coastele pline de sânge, tresărind. Își puse palma cu moneda în ea pe pietrele aleii și zise:

— *As Orense! Deschide!*

Simți cuvântul desprinzându-se de pe buze și tremurând sub palma sa în același moment.

Dar nu se întâmplă nimic. Zidul rămase unde era, la fel și Kell.

Durerea îl sfâșia ca înroșită în foc în rana cauzată de sabia regală; descântecul îl deposeda de putere. *Nu!* imploră Kell, în tăcere. Magia sângelui era cel mai puternic tip de magie din lume. Nu putea fi anulată, nu de un simplu descântec. Era mai puternică. Trebuia să fie mai puternică. Kell închise ochii.

— *As Orense!* spuse din nou.

N-ar fi trebuit să mai rostească și altceva, n-ar fi trebuit să forțeze, dar era obosit și sângera și se căznea să-și țină ochii focalizați, ca să nu mai vorbim de puteri, așa că adăugă:

— *Te rog!*

Înghiți în sec și-și lipi fruntea de pietre, auzind pașii apropiindu-se din ce în ce mai mult, și zise din nou:

— *Te rog, lasă-mă să trec.*

Piatra vibra în buzunarul său, o promisiune șoptită de putere, de ajutor, și era cât pe-aci s-o scoată și să-i invoce puterea, când, în sfârșit, zidul se cutremură și cedă sub atingerea lui.

Lumea dispăru într-o clipă și, când reapăru, Kell se prăbuși pe strada pavată. Lumina subtilă, constantă a Londrei Roșii fusese înlocuită de noaptea umedă și plină de fum a Londrei Cenușii. Rămase un moment în patru labe, gândindu-se cum ar fi să-și piardă cunoștința chiar acolo, pe alee, însă, în cele din urmă, izbuti să se ridice în picioare. Orașul se înclină periculos în jurul lui. Făcu doi pași și se ciocni imediat de un bărbat cu o mască și cu o pălărie cu boruri mari. Undeva, într-un cotlon al minții, Kell știa că era ciudat să umbli deghizat, dar nu era în poziție să judece înfățișarea altora, dată fiind starea lui.

— Scuze, mormăi, strângându-și haina în jur ca să ascundă sângele.

— Tu de unde ai apărut? întrebă omul.

Kell ridică ochii și își dădu seama că, sub masca aceea, nu era un bărbat. Era o femeie. Nici măcar o femeie, o fată. Lungă și subțire ca o umbră, precum Kell, numai că o umbră și mai târzie de după-amiază. Prea lungă, prea subțire. Însă era *îmbrăcată* ca un bărbat, cu bocanci, pantaloni și o pelerină (iar sub aceasta sclipeau câteva arme). Și, bineînțeles, cu mască și pălărie. Părea să fie cu răsuflarea tăiată, de parcă alergase. *Ciudat!* gândi din nou Kell, amețit.

Se clătină puțin pe picioare.

— Ești bine, cetățene? întrebă fata deghizată.

Pași răsunară pe strada de dincolo de alee, iar Kell se încordă, silindu-se să-și aducă aminte că era în siguranță acum, aici. Fata aruncă o privire rapidă, înainte de a-și reîntoarce atenția la el. Kell făcu un pas spre ea, iar picioarele aproape că-i cedară. Dădu să-l prindă, dar el se sprijini singur de zid.

— O să fiu bine, șopti, tremurat.

Fata își ridică bărbia și era ceva puternic și sfidător în ochii și în linia maxilarului ei. O provocare. Și apoi zâmbi. Nu cu toată gura, doar cu colțurile, iar Kell se gândi – cumva îndepărtat și buimac – că, în alte împrejurări, ar fi putut fi prieteni.

— Ai sânge pe față, zise ea.

Dar unde nu *avea sânge?* Kell își duse mâna la obraz, dar și mâna era mânjită de sânge, așa că nu schimbă nimic. Fata se apropie. Scoase o batistă mică, neagră din buzunar și întinse mâna, ștergându-i obrazul, apoi îi puse batista în mână.

— Păstreaz-o! spuse ea.

Apoi se întoarse și se îndepărtă cu pași grăbiți.

Kell o privi pe ciudata fată plecând, apoi se lăsă să alunece pe zidul aleii.

Își dădu capul pe spate și se uită la cerul Londrei Cenușii, lipsit de stele și mohorât deasupra clădirilor. Și atunci băgă mâna în buzunar după piatra din Londra Neagră și înlemni.

Nu o mai avea.

Scotoci furios prin buzunare, prin fiecare dintre ele, dar degeaba. Talismanul dispăruse. Respirând anevoie, sângerând și extenuat, Kell se uită la batista pe care o strângea în mână.

Nu-i venea să creadă.

Fusese furat.

6

HOȚII SE ÎNTÂLNESC

I

La o Londră depărtare, clopotele bătură ora opt.

Sunetul venea din sanctuarul de la marginea orașului, dar se răspândi pe deasupra sclipitorului fluviu Isle și pe străzi, pătrunzând pe ferestrele și ușile deschise și prin ganguri, până când ajunse la *Câmpurile Rubinii* și, chiar lângă tavernă, la silueta împietrită a unui om din întuneric.

Un om cu un X pe dosul mâinilor și cu o sabie regală furată și ridicată deasupra capului. Un om prins în gheață sau piatră! sau ceva mai ciudat.

Când dangătele clopotelor se stinseră, o crăpătură apăru în zigzag pe carapacea de pe fața omului. Și apoi o alta, de-a lungul brațului. Și o a treia, de-a lungul sabiei. Micile fisuri se adânciră rapid, întinzându-se ca degetele prin carcasă.

„Stop!”, îi strigase tânărul *antari* atacatorului său și atacatorul nu ascultase, dar magia, da. Ieșise din piatra neagră din mâna magicianului și se înfășurase pe om, cimentându-l într-o carapace.

Iar acum carapacea se spărgea.

Nu cum s-ar fi spart o carapace obișnuită, cu suprafața fărâmițată și cioburile căzând pe stradă. Nu, se desfăcu, totuși nu-l eliberă pe omul dinăuntru. În schimb, se agăță de el când se topi, nu pe deasupra corpului său, ci *înăuntru*. Pătrunse prin hainele și pielea lui până când dispăru – „dispăru” e un cuvânt nepotrivit. *Se absorbi*.

Omul împietrit se cutremură, apoi trase aer în piept. Sabia regală îi alunecă dintre degete și zăngăni pe pavaj, când ultimii stropi jucăuși de magie – magie rea, magie moartă, magie neagră – sclipiră ca uleiul pe pielea lui, înainte de a se absorbi, întunecându-i venele, vizibile ca dârele de tuș. Capul îi atârna în piept, cu ochii deschiși, dar goi. Și complet negri, pupilele erau explodate și prin irisuri, și prin albul

globilor.

Vraja de constrângere deja aruncată asupra lui îl deposedase de împotrivire și-i îngăduise celeilalte magii să intre nestingherită, prin vene, creier și mușchi, punând stăpânire pe tot ce atingea. Miezul înainte roșu al vieții acum ardea pur și negru.

Încet, omul sau, mai curând, entitatea dinlăuntrul lui își ridică fruntea. Ochii negri străluciră, lucioși pe fundalul mat al întunericului, când cercetară gangul. Cadavrul celuilalt ucigaș plătit zăcea în apropiere, dar era mort de-adevăratelea, ca o lumânare stinsă. Nimic de salvat. Nimic de ars. Nu mai rămăseseră prea multe nici în corpul lui – doar o flacără îndeajuns de puternică să-l anime –, dar avea să fie de-ajuns, deocamdată.

Își dezmorți umerii și merse, oprindu-se la fiecare pas la început, ca un om neobișnuit cu corpul său. Apoi, din ce în ce mai repede, mai sigur. Postura lui se îndreptă, iar picioarele pășiră apăsat spre luminile celei mai apropiate clădiri. Gura omului se arcui într-un zâmbet. Era târziu, dar felinarele erau aprinse la ferestre și râsul dulce și promițător umplea aerul ca un clinchet de clopoței.

II

Lila fredona pe drumul înapoi spre *Aruncătura de Piatră*.

Din mers, începu să se descotorosească de deghizare; masca ieși prima, urmată de pălăria cu boruri largi. Uitase că le purta când se ciocnise de tipul beat, adineauri pe alee, dar el fusese atât de bine matosit, că nici nu păruse să observe. La fel cum nu păruse să observe mâna ei prin haină, când îi întinsese batista, sau degetele apucând conținutul buzunarului său, când îi pusese bucata de pânză neagră în palmă. O țintă ușoară.

Adevărul e că încă era nervoasă că fugise sau, mai degrabă, că picase în cursă și *trebuise* să fugă de cei trei derbedei. Dar, își zise ea, strângând palma în jurul greutății satisfăcătoare din buzunarul pelerinei, escapada nu fusese o totală pierdere de vreme.

Când taverna apăru în zare, scoase prada din buzunar și se opri sub un felinar stradal să se uite mai bine la ea. Când o văzu, se dezumflă. Sperase la ceva metal prețios, ceva argint sau aur, dar

gogoloiul era o piatră. Nici măcar o piatră scumpă sau un giuvaier. Nici măcar o bucată de cristal. Arăta ca o piatră de râu – lucioasă și neagră – pe o parte netedă, pe o parte zgrunțuroasă, de parcă fusese spartă sau cioplită dintr-o bucată mai mare. Ce fel de cetățean umbla cu pietre în buzunar? Și încă unele sparte, ca asta?

Totuși, i se păru că simte ceva, un soi de furnicătură în locul unde pielea întâlni suprafața pietrei. Lila o ridică la lumină și scrută piatra un moment, înainte să desconsidere senzația și s-o socotească fără nicio valoare – cel mult o prostie sentimentală. Indispusă, o vârî la loc în buzunar și urcă treptele *Aruncăturii de Piatră*.

Chiar dacă taverna fremăta de activitate, Barron ridică ochii când o văzu intrând, plimbându-și privirea de la fața ei la obiectele deghizării de sub braț. Lila crezu că vede o strălfulgerare de îngrijorare, iar asta o făcu să se crispeze. Ea nu era ruda lui. El nu era ruda ei. Nu avea nevoie de îngrijorarea sa, iar el nu avea nevoie de povara ei.

— Ai dat de bucluc? întrebă, când ea trecu pe lângă tejghea, direct spre scară.

N-avea chef să recunoască deschis că fusese prinsă în cursă pe alee sau că fugise de luptă și că prada fusese un eșec total, așa că ridică din umeri.

— Nimic cu care să nu mă descurc.

Băiatul murdar de pe trepte stătea pe un taburet dintr-un colț, mâncând o porție de ciorbă. Lila își dădu seama că îi era foame – adică, mai foame decât de obicei, căci nu mai fusese *sătulă* de ani buni –, dar era și foarte obosită și ușurată să descopere că dorința oaselor ei de a se întinde în pat era mai puternică decât a stomacului care îi cerea să se așeze la masă. De altfel, nu recuperase bănuții. Avea arginții, desigur, dar pe ăștia trebuia să-i pună deoparte, dacă voia să scape vreodată de taverna asta, de orașul ăsta. Lila știa prea bine cum mergeau lucrurile, hoții furau doar atât cât să rămână hoți.

Ea n-avea de gând să se mulțumească numai cu victorii din astea mărunte. Iar acum, că fusese dată în vileag, blestemă gândul că cele trei lepădături descoperiseră că trei duzini de polițiști nu fuseseră în stare, că individul căutat nu era bărbat. Șterpelitul avea să devină mai dificil. Avea nevoie de surse mai bogate și cât mai curând.

Stomacul îi ghiorăi și știa că Barron i-ar fi dat ceva degeaba, dacă și-ar fi adunat curajul să-i ceară, dar nu putea. Nu *voia*.

Lila Bard poate că era hoață, dar nu era cerșetoare.

Iar când avea să plece – și avea să plece – era ferm hotărâtă să lase în urmă banii pe care îi datora, până la ultimul sfanț. Urcă treptele.

În capătul scării înguste se afla un palier micuț, cu o ușă verde. Își amintea cum trântise ușa, împingându-l pe Barron la o parte și coborând treptele, sădind numai tărăboi în urma ei. Își amintea cearta: furase de la un client, iar Barron o pusese să muncească pentru asta. Mai rău, voia chiria, dar îi interzisese să plătească pentru cameră și masă cu bani „împrumutați". Nu accepta decât bani cinstiți, iar ea n-avea cum să-i dea, așa că îi propusese s-o plătească pentru o mână de ajutor la treburile tavernei. Ea-l refuzase vehement. Să fi spus da ar fi însemnat să rămână, iar să rămână ar fi însemnat să se așeze la locul ei. În cele din urmă, fusese mai ușor să dea naibii localul și să fugă. Nu de ceva, își spunea Lila. Nu, Lila fugea către ceva. Ceva mai bun. Și, chiar dacă nu ajunsese încă, avea să ajungă.

— Asta nu e viață! strigase ea, cu cele câteva bulendre pe care le avea la subsuoară. Asta e nimic. Nu-i destul! Nu-i dracului destul!

Pe atunci nu adoptase costumul, nu avusese atâta tupeu cât să fure pe față.

Trebuie să fie mai mult, gândise ea. *Trebuie să fiu mai mult.*

Înșfăcase pălăria cu boruri largi dintr-un cui de lângă ușă și ieșise valvârtej. Nu era a ei.

Barron nu încercase s-o oprească. Se dăduse la o parte din calea ei.

O *viață pe care merită s-o ai e viața pe care merită s-o iei.*

Trecuse aproape un an – unsprezece luni, două săptămâni și vreo cinci zile – de când plecase furioasă din odăiță și din *Aruncătura de Piatră,* jurând că terminase cu amândouă.

Și totuși, iat-o aici, din nou. Ajunse la ultima treaptă – fiecare protestând la sosirea ei la fel ca și ea – și intră.

Vederea odăii o umplu de un amestec de repulsie și ușurare. Frântă de oboseală, scoase piatra din buzunar și o lăsă să cadă cu o bufnitură pe masa de lemn de lângă ușă.

Barron îi așezase jobenul pe pat, iar Lila se trânti alături, fără să-și scoată ghetele. Erau roase de abia se mai țineau, iar ei i se strânse

inima gândindu-se cât ar costa să-și cumpere o pereche decentă. Nu era un lucru simplu de furat. Una era să ușurezi buzunarul cuiva, alta era să-l ușurezi de încălțări.

Abia începuse să-și dezlege șireturile primei ghete, când auzi un sunet de încordare, ca un *uff,* și, ridicându-și privirile, văzu un bărbat în camera ei.

Nu intrase pe ușă – era încuiată – și totuși iată-l acolo, ținându-se de perete cu o mână însângerată. Batista Lilei era strânsă ghem între mâna lui și scândurile peretelui, iar ea avu impresia că zăreşte nu știu ce semn în lemn.

Părul îi atârna peste ochi, dar îl recunoscu imediat.

Era tipul de pe alee. Cel beat.

— Dă-mi-o înapoi! zise el, respirând greoi.

Avea un accent vag, unul pe care nu știa de unde să-l ia.

— Trebuie să mi-o dai înapoi!

Aici, în lumina odăiței strâmte, îi văzu cămașa năclăită pe piept și broboanele de sudoare de pe tâmple.

— N-ar fi trebuit... s-o iei...

Ochii Lilei fulgerară spre piatra de pe masă și el îi urmări privirea. Amândoi se repeziră în același moment. Sau, mai degrabă, Lila se repezi. Străinul se desprinse de perete în direcția mesei, se clătină abrupt și apoi se prăbuși la picioarele ei. Capul îi săltase puțin când se izbise de podea.

Grozav! gândi Lila, uitându-se la corpul lui. Îl împunse în umăr cu gheata și, fiindcă nu mișcă, îngenunche și-l întoarse cu fața în sus. Arăta ca și când avusese o noapte grea. Tunica neagră îi era lipită de piele; la început, crezu că de sudoare, dar când o atinse, i se înroși mâna. Se gândi să-l buzunărească și să-i arunce cadavrul pe fereastră, dar apoi văzu că pieptul i se ridica și-i cobora pe sub cămașa năclăită de sânge și înțelese că nu era mort.

Încă.

De aproape, străinul nu era nici pe departe atât de bătrân pe cât crezuse. Pe sub stratul de funingine și de sânge, pielea îi era netedă, iar fața încă mai păstra trăsături băiețești. Părea cu un an sau doi mai mare decât Lila, dar nu mai mult. Îi dădu la o parte părul arămiu de pe frunte, iar pleoapele lui se zbătură și începură să se deschidă.

Lila se dădu înapoi brusc. Unul dintre ochi era de un albastru încântător. Celălalt era negru ca smoala. Nu cu irisul negru – cum mai văzuse la unii oameni din Estul îndepărtat –, ci de un negru pur, nenatural, acoperind tot globul, neîntrerupt de vreo pată de culoare sau de alb.

Privirea lui se limpezi și Lila apucă primul lucru care-i veni la mână – o carte – și-l pocni cu ea. Capul îi căzu și corpul îi deveni fără vlagă, iar când nu mai dădu semne de trezire, puse cartea deoparte și îl apucă de încheieturi.

Miroase a flori, gândi ea, târându-l pe podea.

III

Când își reveni, Kell era legat de un pat.

O sfoară aspră era înfășurată pe încheieturile lui, țintuindu-le de tăblia patului. Capul îi zvâcnea și o durere surdă pulsa de la coastele când încerca să se miște, dar cel puțin sângerarea se oprise. Când își căută puterea, fu ușurat s-o simtă ridicându-se și ieșindu-i în întâmpinare. Vraja sabiei regale în sfârșit trecuse.

După câteva momente de auto verificare, Kell își dădu seama că nu era singur în încăpere. Ridicând capul de pe pernă, o văzu pe hoață stând pe un scaun, la picioarele patului, întorcând un ceas de buzunar și uitându-se la el peste genunchi. Renunțase la deghizare și Kell fu surprins de fața descoperită. Părul ei negru era tuns drept, la nivelul maxilarului care se termina cu o bărbie ascuțită. Părea tânără, dar agilă, slabă într-un fel ce te ducea cu gândul la o pasăre lihnită. Singurele rotunjimi apăreau la ochi, ambii căprui, dar nu chiar de aceeași culoare. Deschise gura, intenționând să înceapă o conversație cu o întrebare, cum ar fi „Vrei să mă dezlegi?" sau „Unde e piatra?", în schimb se trezi spunând:

— Unul dintre ochii tăi e mai deschis la culoare decât celălalt.

— Și unul dintre ochii tăi e negru, replică ea.

Vorbea precaut, dar fără frică. Sau, dacă era speriată, o ascundea bine.

— Ce ești tu? întrebă ea.

— Un monstru, zise Kell, răgușit. Ar fi mai bine să-mi dai drumul.

Fata râse scurt, batjocoritor.

— Monștrii nu leșină în prezența doamnelor.

— Doamnele nu se îmbracă bărbătește ca să fure din buzunare, ripostă Kell.

Zâmbetul ei se ascuți.

— Ce ești, de fapt?

— Legat de patul tău, zise Kell, liniștit.

— Și?

El se încruntă.

— Și la ananghie.

Asta, cel puțin, fu răsplătită cu o doză de surprindere.

— În afară de faptul evident de a fi legat de patul meu?

— Da, zise Kell, chinuindu-se să se ridice puțin, în pofida legăturilor, ca s-o poată privi în ochi. Am nevoie să-mi dai drumul și să-mi înapoiezi lucrul pe care mi l-ai furat.

Plimbă privirea prin odaie, sperând să zărească piatra, dar nu mai era pe masă.

— N-o să te dau pe mâna poliției, adăugă el. O să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, dar am *nevoie* de ea.

Spera că fata avea să privească, măcar să întoarcă puțin capul, în direcția unde se afla talismanul, dar rămase complet nemișcată, fără să-și mute privirea.

— Cum ai ajuns aici? întrebă ea.

Kell își mușcă obrazul.

— Nu m-ai crede, răspunse el.

Ea ridică din umeri.

— Presupun că o să aflăm.

Șovăi. Fata nu se speriase de ochiul său, nu-l dăduse de gol și nu chemase ajutoare când intrase, plin de sânge și prin perete în camera ei. Lumea Cenușie știa atât de puține despre magie, uitase atât de multe. Însă era ceva în privirea fetei, un fel de provocare, ce-l făcea să se întrebe dacă ar putea să-i arate că greșea. Dacă *putea*.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Nu schimba subiectul.

— Nu-l schimb, zise, punându-și degetele pe sforile care-l legau de pat. Vreau doar să știu cine mă ține prizonier.

Ea îl cântări un moment, înainte să-i răspundă.

— Delilah Bard, spuse. Dar Lila e de-ajuns.

Lila. Un nume plăcut, dar ea-l folosea ca pe un pumnal, tăind cu prima silabă, a doua rămânând doar o șoaptă a metalului prin aer.

— Și prizonierul meu?

— Kell, zise. Numele meu e Kell și vin dintr-o altă Londră. Am intrat în camera ta folosind magia.

Cum era de așteptat, buzele ei schițară un surâs.

— Magia, repetă ea, sec.

— Da, spuse el. Magia.

De data asta, când rosti cuvântul, strânse degetele pe sfori, care se aprinseră și se prefăcură într-o clipă în cenușă. Cam exagerat, probabil, dar avu efectul scontat. Lila înțepeni vizibil pe scaun, când Kell se ridică în capul oaselor. Un val de amețeală îl copleși, așa că se opri puțin, frecându-și încheieturile și așteptând camera să se reașeze.

— Mai precis, spuse el, am folosit magia ca să fac o ușă.

Se bătu cu palma peste haine și descoperi că îi lipsea cuțitul. Îl dezarmase. Se încruntă și își dădu picioarele jos din pat, încet, cizmele ajungând să se sprijine de podea.

— Când m-ai buzunărit pe alee, mi-ai dat batista ta. Am folosit-o ca să fac o ușă, una care m-a condus direct la tine.

Ceea ce, apropo, fusese cu *mult* mai greu decât sunase. Ușile erau menite să te ducă în diverse locuri, nu la oameni. Fusese doar a doua oară când Kell își folosise cu succes magia ca să ajungă la cineva. Ca să nu mai vorbim despre faptul că sângera și-și pierdea puterea cu fiecare pas. Fusese prea mult. Ultimul strop de magie îl adusese aici și apoi...

— Altă Londră, zise Lila.

— Da.

— Și ai făcut o ușă.

— Da.

— Folosind magia.

— Da.

Atunci o privi în ochi, așteptându-se să descopere în ei nedumerire, scepticism, neîncredere, dar găsi cu totul altceva. Se uita

la el fără expresie – ba nu, nu fără expresie. Privirea ei era intensă. Evaluatoare. Kell spera că n-o să-i ceară vreo demonstrație. Puterea lui abia începuse să se adune la loc și trebuia să o cruțe.

Ea își ridică un deget spre perete, unde urma fină a ușii lui încă se mai vedea.

— Bănuiesc că asta explică semnul.

Kell se încruntă puțin. Majoritatea oamenilor de aici nu puteau vedea ecourile vrăjilor sau, cel puțin, nu le observau. Semnele, ca mare parte din magie, erau sub spectrul simțurilor lor.

— Și piatra?

— Magie, zise el.

Magie neagră. Magie puternică. Magie ucigătoare.

— Magie *rea*.

În sfârșit, Lila își mută privirea. Pentru o fracțiune de secundă, ochii ei fulgerară către o comodă de lângă perete. Kell nu șovăi. Se repezi spre sertarul de sus, dar, înainte ca degetele lui să atingă lemnul, un cuțit era la gâtul său. Apăruse de nicăieri. Dintr-un buzunar. Dintr-o mânecă. O lamă lungă și subțire, plasată imediat sub bărbie. Zâmbetul Lilei era la fel de ascuțit ca arma.

— Stai jos până nu cazi, scamatorule!

Lila coborî cuțitul, iar Kell se așeză încet la picioarele patului. Și atunci ea-l surprinse a doua oară, scoțând talismanul, nu din sertarul de sus al comodei, cum dăduse de înțeles, ci din aer. Într-o clipă, palma ei era goală și, în următoarea, piatra se afla pur și simplu acolo. Iuțeala mâinii ei era ireproșabilă. Kell înghiți în sec, gândindu-se. I-ar fi putut smulge cuțitul din mână, dar probabil mai avea altul și, mai rău, avea piatra. Era făptură umană și nu știa nimic despre magie, dar, dacă exprima o cerere, piatra ar fi putut foarte bine să-i răspundă. Kell se gândi la ucigașul încorsetat în piatră.

Lila își plimbă degetul mare peste talisman.

— Ce-i așa de rău la ea?

El șovăi, alegându-și cuvintele.

— N-ar trebui să existe.

— Cât valorează?

— Viața ta, zise Kell, strângând pumnii. Pentru că, trebuie să mă crezi, cei care mă urmăresc te-ar ucide fără să clipească doar ca s-o ia

înapoi.

Privirea Lilei se îndreptă spre fereastră.

— Ai fost urmărit?

Kell clătină din cap.

— Nu, zise el încet. Nu mă pot urmări aici.

— Atunci, n-am de ce să-mi fac griji.

Atenția i se întoarse la piatră. Kell o văzu arzând de curiozitate și se întrebă dacă piatra îi transmitea aceeași chemare pe care i-o transmisese lui.

— Lila, spuse el, încet. Te rog, pune-o jos!

Ea mîji ochii la simbolul de pe fața pietrei, de parcă așa ar fi putut să-l citească.

— Asta ce înseamnă?

Kell nu răspunse.

— Dacă-mi spui, ți-o dau.

Kell n-o crezu, dar îi răspunse.

— E un simbol pentru magie, zise el. *Vitari*.

— O piatră magică numită „magie”? Nu-i prea original. Ce face?

— Nu știu.

Într-un fel, era adevărul.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă.

Lila se încruntă.

— Încep să cred că n-o vrei înapoi.

— N-o vreau, zise Kell și, în mare parte, era adevărat. Deși ceva din el nu voia nimic mai mult decât s-o atingă din nou. Dar am nevoie de ea. Și ți-am răspuns la întrebare.

Lila cântări piatra în palmă.

— O piatră magică numită magie, cugetă ea, întorcând-o în palmă. Și ce-ar trebui să cred? Că *face* magie? Sau face lucruri *din* magie?

Trebuie să fi citit răspunsul pe fața lui Kell, fiindcă zâmbi triumfător.

— O sursă de putere, așadar…

Părea să poarte conversația cu ea însăși.

— Poate face orice? Mă întreb cum funcți…

Kell se întinse spre talisman. Mâna lui ajunse la jumătatea

distanței, întreruptă de cuțitul Lilei care spintecă prin aer și peste palma lui. El icni, iar sângele curse pe podea.

— Te-am avertizat, zise ea, învârtind cuțitul.

— Lila, spuse el, sătul de joc, ținându-și mâna la piept. Te rog. Dă-mi-o înapoi!

Dar Kell știa că n-avea să-l asculte. Era o sclipire de pusă-pe-rele în ochii ei – o expresie pe care o știa, pentru că o avusese și el – când degetele i se strânseră în jurul pietrei. Ce avea să invoce? Ce ar fi putut ea să invoce, această tânără făptură umană deșirată? Își ținu ambele mâini întinse ceremonios în față și Kell privi, pe jumătate curios și pe jumătate îngrijorat, cum fumul începe să iasă dintre degetele ei. Se înfășură pe mâna sa liberă, răsucindu-se și întărindu-se, până ce ajunse să țină în mână o frumoasă sabie într-o teacă lustruită.

Ochii i se deschiseră larg, de uluire și de plăcere.

— A mers, șopti ea, aproape pentru sine.

Mânerul era la fel de negru-lucios ca ochiul lui Kell și ca piatra furată, iar când scoase sabia din teacă, metalul sclipi – de asemenea negru – în lumina lumânărilor, la fel de solid ca oțelul călit. Lila scoase o exclamație de încântare. Kell răsuflă ușurat la vederea sabiei – putea fi mai rău – și o privi când o rezemă de perete.

— Deci ai văzut, zise Kell, prudent. Acum, dă-mi-o înapoi!

Lila nu-și dăduse seama – nu avea cum să-și dea seama – că tipul ăsta de magie era *nefast* sau că piatra se hrănea cu energia ei.

— Te rog! Înainte să te rănești.

Lila îi aruncă o privire batjocoritoare și mângâie piatra.

— Oh, nu! zise ea. Abia am început.

— Lila... începu Kell, dar era prea târziu.

Fumul negru se ridica deja dintre degetele sale, mult mai gros decât mai devreme, și lua formă în odaie, fix între ei. De data asta, în loc de o armă, se adună în forma unui tânăr. Nu orice tânăr, își dădu seama Kell, când trăsăturile se întrupară din fum în carne.

Era *Kell*.

Asemănarea era ireproșabilă, de la haina cu tivul zdrențuit la părul arămiu care-i cădea peste față, ascunzându-i ochiul negru. Numai că acest Kell nu avea niciun ochi albastru. Ambii luceau la fel de duri și

de negri ca piatra din mâna Lilei. Arătarea nu se mișca, nu la început. Doar stătea acolo, așteptând.

Kell care *era* Kell se uită furios la Kell care nu era.

— Ce crezi că faci?

Întrebarea îi era adresată Lilei.

— Doar mă distrez puțin, zise ea și Kell cel cu ochii negri începu să se *miște*.

Își dădu jos haina și o aruncă pe cel mai apropiat scaun. Și apoi Kell privi îngrozit cum copia lui începe să-și descheie tunica, nasture după nasture.

Râse scurt, gâtuit.

— Glumești!

Lila doar zâmbi și rostogoli piatra în palmă, în timp ce Kell care nu era Kell își scoase încet, aţâţător, tunica și rămase acolo, cu bustul gol. Degetele lui începură să-și desfacă centura de la brâu.

— Bine, destul! zise Kell. Fă-l să dispară!

Ea oftă.

— Nu ești deloc amuzant.

— Asta *nu* e amuzant!

— Poate nu pentru tine, zise ea cu un zâmbet afectat, în timp ce celălalt Kell își continuă dezbrăcatul provocator, scoțându-și cureaua din găici.

Dar Lila nu văzuse ce observase el: fața înainte lipsită de expresie a copiei începuse să se *schimbe*. Era o subtilă fisură în magie, un gol ce începuse să se umple.

— Lila, stărui Kell. Ascultă-mă! Fă-l să dispară, *acum!*

— Bine, bine, zise ea, prinzând privirea lui Kell cel cu ochi negri. Ăă... Cum fac asta?

— Ai vrut să ia ființă, zise Kell, ridicându-se în picioare. Acum dorește-ți să dispară!

Fruntea Lilei se încreți, iar fantoma se opri din dezbrăcat, dar nu dispăru.

— *Lila!*

— Încerc, spuse ea, strângând mai tare piatra.

Fața fantomei Kell se schimonosi, trecând de la nicio-expresie la *furioasă*. Era ca și când ar fi *știut* ce se întâmplă. Ochii săi se plimbară

de la fața Lilei la mâna ei și înapoi la fața fetei. Și apoi *atacă.* Se mișcă atât de repede, într-o clipă, o bătaie de pleoape și era grămadă peste ea. Piatra căzu din mâna ei, în timp ce Kell care nu era Kell o trânti cu spatele de perete. Gura i se deschise să vorbească, dar înainte s-o facă, mâinile i se dizolvară – el se dizolvă – înapoi în fum și apoi în nimic, iar Lila se trezi față în față cu Kell care *era* Kell, cu mâna însângerată ridicată spre locul unde fusese năluca. Porunca lui – *As Anasae* – încă răsuna în odaie.

Lila se clătină pe picioare și se prinse cu mâinile de comodă, puținul timp cât avusese piatra în posesie luându-și tributul, la fel cum păți̧se și Kell. Trase o dată aer în piept, horcăit, înainte ca el să-și înfigă mâna însângerată în gâtul său.

— Unde e pumnalul meu? mârâi Kell.

— Sertarul de sus, gâfâi ea.

Kell dădu din cap, dar nu o eliberă. În schimb, o apucă de încheietură și i-o ridică deasupra capului, țintuind-o de perete.

— Ce faci? șuieră ea, când zidul începu să tremure.

Kell nu răspunse. Se concentra asupra lemnului, care începu să crape și să înfășoare, desprinzându-se și crescând în jurul încheieturii ei. Lila se zbătu, dar într-o clipă se terminase. Kell îi dădu drumul, dar peretele nu. Recuperă piatra de pe podea, în timp ce Lila se răsucea și să zbătea să scape din legătura improvizată.

— Ce mama dracului...?

Încerca să se smulgă din cătușa de lemn, iar Kell făcu un efort să pună piatra în buzunar.

— Ai distrus peretele! Cum crezi că o să plătesc pentru asta? Cum crezi că o să pot *explica* asta?

Kell se duse la sertar. Acolo găsi mare parte din conținutul buzunarelor lui – din fericire, nu-i scotocise decât redingota neagră pe care o purta – și pumnalul.

— Nu poți să mă lași aici așa, murmură ea.

Kell își reumplu buzunarele și își plimbă degetul mare peste literele familiare de pe lama armei, înainte s-o pună la loc, în tocul de pe antebraț. Și apoi auzi sunetul metalului ieșind dintr-o teacă de piele înapoia lui. Lila scoase un alt cuțit dintr-o teacă de la spate.

— Eu n-aș arunca ăla, dacă aș fi în locul tău, zise Kell, ducându-se

la fereastră.

— De ce? mârâi ea.

— Pentru că, spuse, deschizând fereastra, o să ai nevoie de el ca să te eliberezi.

Și Kell se urcă pe pervaz și sări.

Distanța până jos era mai lungă decât sperase, dar ateriză ghemuit, aerul de pe alee ridicându-se grăbit să-i amortizeze căderea. Fereastra păruse cea mai sigură cale, de vreme ce nu era sigur unde anume în Londra Cenușie se afla sau ce fel de casă era aceea în care fusese ținut. Din stradă, își dădu seama că nu era deloc o casă, ci o tavernă și, când dădu colțul, văzu firma legănându-se în aerul nopții. Ba ieșea din întuneric în lumina felinarului de stradă, ba intra înapoi în întuneric. Chiar și așa, Kell știu de la prima privire ce scria pe ea.

Aruncătura de Piatră.

N-ar fi trebuit să fie surprins s-o vadă – toate drumurile păreau să ducă aici –, dar tot îl năuci. Care ar fi fost probabilitățile? se întrebă, deși știa că principala caracteristică a magiei era aceea că modifica probabilitățile. Și totuși.

Kell avea o senzație stranie despre fată, dar o ignoră.

Ea nu conta. Acum avea piatra.

Nu mai trebuia decât să-și dea seama ce să facă mai departe cu ea.

IV

Lilei îi luă aproape o oră să cioplească, să taie și să scobească lemnul, până să se elibereze. Când în sfârșit lemnul cedă sub cuțitul ei, tăișul era ireparabil tocit, o bucată din perete era distrusă, iar ea avea nevoie disperată de ceva de băut. Monedele nu se înmulțiseră, dar să le ia naiba de economii, în seara asta avea nevoie de băutură.

Își frecă încheietura dureroasă, aruncă arma tocită pe pat și își luă al doilea cuțit, încă ascuțit, de pe podea, unde-l scăpase. Un șuvoi de blesteme îi ieși de pe buze când șterse sângele lui Kell de pe lamă și un alt șuvoi de întrebări îi umplu capul când îl puse în teacă, dar le dădu la o parte pe toate și își scoase revolverul din sertar, închizându-l în toc. Dacă l-ar fi avut la ea când trebuia, i-ar fi găurit țeasta lui Kell cu un glonț.

Încă înjura cu voce scăzută și își punea pelerina pe umeri, când ceva îi atrase atenția. Sabia, cea pe care o invocase, stătea proptită de perete. Nemernicul nu se oprise s-o facă și pe *asta* să dispară, înainte s-o șteargă. Acum o ridică binișor, o frumusețe de piesă, și îi admiră mânerul negru, sclipitor. Era exact cum își imaginase c-ar trebui să fie. Până la detaliile gravate pe mâner. Teaca vibră sub degetele ei, la fel cum făcuse piatra când o ținuse în mână. Voia să țină sabia, voia să continue s-o țină, cu o ciudată și profundă senzație de dor, din măduva oaselor, în care nu avea încredere. Lila știa cum era să-ți dorești ceva, știa cum îți șoptea, îți cânta și îți țipa în oase. Iar senzația de acum semăna cu aceea, dar nu era chiar așa. O dorință impostoare.

Își aminti cum se simțise când pierduse piatra, subita, eviscerata amețeală care urmase, de parcă toată energia i se scursese din membre. Furată când nu fusese atentă. Într-un fel ciudat, îi aminti Lilei de furtul de buzunare, o foarte vicleană agilitate a mâinii. Așa funcționase. Pentru un truc adevărat se folosesc *două* mâini, la una ești atent, pe cealaltă n-o observi. Și Lila fusese silită să se concentreze pe cea dinaintea ochilor ei, care-i fluturase ceva strălucitor, astfel încât n-o observase pe cealaltă care-i furase din buzunar.

Magie rea, o numise Kell.

Nu, gândi Lila acum. *Magie deșteaptă.*

Iar deșteaptă era mult mai periculos decât rea, din toate punctele de vedere. Lila o știa prea bine. Și astfel, oricât o durea, se duse la fereastra deschisă și aruncă sabia. *Du-te învârtindu-te!* gândi ea, privind-o rostogolindu-se pe caldarâmul gangului de dedesubt.

Privirea i se abătu în sus, la acoperișuri și la hornuri, și se întrebă unde s-o fi dus Kell. Dar întrebarea asta năștea altele și, știind că nu avea să afle niciodată răspunsurile, trânti fereastra, o închise și plecă să găsească băutura aia.

❖

Un bărbat se împletici pe ușa din față a *Aruncăturii de Piatră* și fu cât pe-aci să cadă pe scări. *Păcătoase afurisite!* gândi el, amețit de alcool. Cu siguranță nu fuseseră aici când intrase în tavernă, cu doar câteva ore mai devreme. Sau, dacă fuseseră, se duseseră și se

schimbaseră, se aranjaseră altfel. Poate că erau mai multe acum. Sau mai puține. Încercă să le numere, dar vederea i se tulbură și se dădu bătut, clătinându-se pe picioare.

Numele bărbatului era Booth și trebuia să-și golească vezica.

Gândul acesta îi împrăștie ceața și iată-l, limpede ca lumina zilei. Booth își târșâi bocancii pe asfalt spre cel mai apropiat gang (avu bunul-simț să nu se uşureze pe trepte, chiar dacă *ele* apăruseră de nicăieri).

Pe jumătate mergând, pe jumătate dându-se de-a dura, intră în spațiul strâmt dintre clădiri, dându-și seama abia atunci cât de beat era – nu-și putea vedea nici mâna, chiar dacă ar fi fost destul de treaz cât s-o caute –, dar ochii i se tot închideau de la sine, așa că nu conta de fapt.

Booth își lipi fruntea de pietrele reci ale zidului tavernei în timp ce se ușura, fredonând în barbă un cântec marinăresc despre femei și furtuni și... încă ceva care probabil începea cu „f", deși nu-și putu aminti. Lăsă melodia să se piardă, în timp ce-și încheie pantalonii la loc, dar, când se întoarse spre intrarea gangului, gheata lovi în ceva de pe jos. Obiectul se duse cât colo cu un hârșâit și se opri ciocnindu-se de zid, iar el probabil l-ar fi lăsat acolo, dacă o pală de vânt n-ar fi mișcat cel mai apropiat felinar în cârligul său, trimițând un mănunchi de lumină pe gangul întunecat.

Lumina se reflectă din ceva metalic, iar Booth făcu ochii cât cepele. Poate c-avea niște halbe la activ, dar lăcomia era o chestie care te trezea imediat și, când lumina dispăru, se aruncă în patru labe pe pietrele umede ale gangului, râcâind prin întuneric până când degetele în sfârșit dădură de obiectul căutat.

Booth se căzni să se ridice în picioare și să meargă, nesigur, câțiva pași mai aproape de felinar, iar acolo își dădu seama că avea în mână teaca unei săbii, cu arma încă adăpostită înăuntru. Plăselele sclipeau, nu a argint, aur sau oțel, ci negre. Negre ca țițeiul și netede ca marmura. Apucă de mâner și trase arma din teacă, scoțând un mârâit gros, apreciativ. Metalul lamei era la fel de lucios și de negru ca plăselele. O sabie ciudată și scumpă, după cum arăta. Booth o cântări în mâinile lui mari. Ar putea câștiga o sumă frumușică. O sumă *foarte* frumușică. Doar că vândută în locurile potrivite, firește. Nu putea să

zică nimeni c-o furase, firește. Ce-am găsit al meu să fie... ce-am găsit vând, bineînțeles.

Ciudată sabie, totuși!

Vârfurile degetelor, înfășurate pe mâner, începuseră să-l furnice. Asta era cam straniu, gândi el, în modul acela calm și detașat care vine din beția profundă. Nu fu îngrijorat, nu la început. Dar apoi încercă să slăbească strânsoarea mâinii de pe armă și nu putu. Le spuse degetelor să-i dea drumul, dar ele rămaseră ferm strânse în jurul mânerului negru și lucios al sabiei.

Booth își scutură brațul, la început încet, apoi viguros, dar nu părea să-și poată dezlipi degetele de pe armă. Și apoi, pe neașteptate, furnicăturile deveniră o zgâlțâitură fierbinte, rece și străină deopotrivă, o senzație foarte *neplăcută*. Îi urcă pe braț, pe sub piele, iar când se împletici înapoi un pas –, spre felinarul de la intrarea în gang –, văzu că venele de pe dosul mâinii, de pe încheietură și de mai sus, pe antebraț, deveniseră *negre*.

Își scutură mâna mai tare, gata să-și piardă echilibrul, dar tot nu putu să dea drumul armei. Sabia nu-l mai lăsa.

— Dă drumul! mârâi el, neștiind dacă vorbea cu mâna lui sau cu sabia de care se sudase.

Drept răspuns, mâna care ținea sabia – și care nu mai părea deloc să fie mâna lui – se încleștă pe mâner. Booth icni când degetele întoarseră sabia încet spre propria burtă.

— Ce dracu'?

Înjură, luptându-se cu el însuși, mâna liberă încercând s-o țină pe cealaltă la distanță. Dar nu era de-ajuns – chestia care stăpânea era mai puternică decât restul – și dintr-o singură lovitură, fără șovăire, mâna lui Booth, cea cu sabia, o înfipse în măruntaiele lui până la plăsele.

Se aplecă adânc, în gang, cu un geamăt, mâna rămânându-i fixată în strânsoarea armei. Sabia neagră licări cu o lumină întunecată, interioară, apoi se *dizolvă*. Arma lucioasă începu să se topească, dar nu curgea pe jos, ci înăuntru. Prin rană și în corpul omului muribund. În sângele lui. Inima sa se opri, apoi își reluă bătăile, mai rapid, mai ferm și mai puternic, în timp ce magia se răspândea prin venele lui. Corpul i se cutremură, apoi încremeni.

Pentru câteva clipe lungi, Booth – ce mai rămăsese din el – zăcu ghemuit acolo, în gang, nemișcat, cu mâinile la burtă, în locul unde pătrunsese sabia și unde se mai vedea, acum numai o pată neagră ca tușul, ca ceara topită .Apoi, încetul cu încetul, brațele lui alunecară pe lângă corp, cu venele de sub piele cu adevărat negre. Culoarea adevăratei magii. Își ridică ușor capul și clipi peste doi ochi complet negri. Privi în jur, apoi pe el însuși, studiindu-și forma. Își flexă degetele, cu prudență, testând.

După aceea, încet, cu hotărâre, se ridică în picioare.

7
UN URMĂRITOR

I

Lila ar fi putut pur și simplu să coboare în sala principală a *Aruncăturii de Piatră*, dar îi era deja destul de datoare lui Barron – el nu i-ar fi primit banii, fie pentru că s-ar fi gândit că are nevoie de ei, fie pentru că nu erau ai ei, în primul rând. Și ea avea nevoie de aer proaspăt ca să-și limpezească mintea.

Alte Londre.

Oameni care intrau și ieșeau pe uși magice.

Pietre care făceau ceva din nimic.

Toate astea erau chestii de povești.

De *aventuri*.

Toate la degetul ei mic. Și apoi dispărură. Iar Lila se simțea goală, flămândă și secătuită într-un mod nou și înspăimântător. Sau poate că era aceeași foame pe care o simțise dintotdeauna, iar acum lucrul lipsă avea un nume: *magie*. Nu era convinsă. Tot ce știa era că ținuse piatra în mână și simțise ceva. Și când privise în ochiul distrus al lui Kell simțise ceva. Și când magia țesuse lemnul peretelui în jurul încheieturii ei simțise ceva. Din nou întrebările dădură năvală și din nou le goni, observând aerul nopții – îngroșat de funingine și îngreunat de ploaia ce stătea să înceapă. Străbătu mai departe, cu picioarele obosite, pânza de păianjen a străzilor, ajungând vizavi de Westminster, la *Fluxul Golașului*.

Fluxul Golașului se afla exact la nord de pod, pe malul sudic, înghesuit între Belvedere și York, într-o crăpătură de stradă numită Aleea Marinarului. Își crease obiceiul să treacă pe aici, în unele dintre nopțile mai de succes, înainte să pornească înapoi spre Powell (după cum vedea ea lucrurile, însemna o monedă mai puțin pentru el). Îi plăcea localul pentru că era plin de lemn negru și sticlă afumată, colțuri grosolane și mâncare și mai grosolană. Nu era un loc bun să

furi din buzunare, ci unul bun să te topești în mulțime, să dispari. Nu-i era teamă că avea să fie recunoscută, nici ca fată (lumina era întotdeauna foarte slabă și ea ținea gluga pe cap), nici ca hoț căutat de poliție (majoritatea clienților erau căutați pentru *ceva).*

Armele îi erau la îndemână, dar nu credea că o să aibă nevoie de ele. La *Fluxul Golașului*, oamenii își vedeau de ale lor. În nu prea rarele ocazii când izbucnea câte o încăierare, clienții erau mai preocupați de siguranța băuturilor lor (mai curând ar fi salvat o carafă de pe o masă zgâlțâită decât să sară să-l ajute pe cel al cărui corp în cădere o zgâlțâise) și Lila își închipuia că ai fi putut să strigi ajutor în mijlocul localului, că n-ai fi obținut mai mult de-un pahar înclinat a noroc și o sprânceană ridicată.

Nu era un local pentru toate nopțile, în mod cert. Dar era unul pentru o noapte ca asta.

Abia când Lila se instalase hotărât la bar, strângând în mână o halbă, lăsă întrebările să-i ocupe mintea și să zburde liber – *de ce*-urile, și *cum*-urile și, mai ales, *și acum ce*-urile. Știa că nu putea să se mai întoarcă, pur și simplu, fără să știe, fără să vadă și fără să se minuneze – și era atât de ocupată cu ele, încât nu observă că se așază un om lângă ea. Nu până când nu-i vorbi.

— Ești speriată?

Vocea lui era adâncă, blândă și străină, iar Lila întoarse repede capul.

— Pardon? zise ea, uitând să-și mențină vocea groasă.

— Strângi tare de halbă, îi explică omul, arătând spre degetele înfășurate în jurul halbei. Atât de strâns, încât i se albiseră nodurile.

Lila se relaxă, însă numai puțin.

— Noapte lungă, spuse ea, ducând berea încălzită la gură.

— Și totuși abia a început, cugetă omul, luând o înghițitură din paharul lui.

Chiar și în *Fluxul Golașului*, al cărui burdihan se umplea în fiecare seară cu o clientelă pestriță, omul părea nelalocul lui. În lumina slabă a cârciumii, arăta ciudat de... decolorat. Hainele erau de un cenușiu-închis și purta o simplă pelerină scurtă, închisă la gât cu o agrafă de argint. Pielea îi era foarte palidă, paloare accentuată de lemnul întunecat de sub mâinile lui, părul avea o culoare neobișnuită, foarte

aproape de negru, dar nu tocmai. Când vorbea, glasul era ferm, fără să fie dulceag, gol într-un fel care-ți dădea fiori, iar accentul avea un scrâșnet de pietriș.

— Nu ești de pe-aici, așa-i? întrebă ea.

Colțul gurii lui schiță un zâmbet.

— Nu.

Își plimbă absent degetul mare pe buza paharului. Numai că nu părea absent. Nimic din mișcările lui nu părea la întâmplare. Avea o încetineală precisă, care o neliniștea pe Lila.

Mai era ceva la el, ciudat și șocant de familiar totodată. Nu putea vedea ce anume, dar îl *simțea*. Și atunci își aminti brusc. Senzația asta. Era aceeași ca atunci când îl privise pe Kell în ochiul negru, când ținuse piatra, când fusese legată de perete. O palpitație. O furnicătură. O șoaptă.

Magie.

Lila se încordă și speră că nu se observă. Duse halba la gură.

— Presupun că ar trebui să facem cunoștință, zise străinul, întorcându-se pe scaun ca ea să-i poată vedea fața.

Lila fu gata să se înece cu băutura. Nu era nimic nepotrivit în unghiul maxilarului, în linia nasului sau conturul buzelor lui. Dar *ochii*. Unul era verde-cenușiu. Celălalt era negru ca smoala.

— Numele meu e Holland.

Un fior rece o străbătu. Era precum Kell, totuși complet diferit. Când se uitase în ochiul lui Kell, fusese ca atunci când te uiți pe o fereastră la un peisaj pe care nu l-ai mai văzut. Ciudat și derutant, dar nu înspăimântător. Când se uită în ochiul lui Holland, i se făcu pielea de găină. Lucruri întunecate se învolburau imediat sub suprafața lucioasă a abisului negru. Un singur cuvânt îi șopti mintea ei: *Fugi!*

Nu era sigură că mai putea ridica halba o dată fără să-i tremure mâinile, așa că o împinse deoparte și scoase cu prefăcută degajare un șiling din buzunar.

— Bard, zise ea, în chip de prezentare și de adio.

Se pregătea să se îndepărteze de tejghea, când omul o prinse de încheietură, țintuind-o de lemnul ros de vreme dintre ei. Un fior îi străbătu brațul la atingerea lui și degetele mâinii libere zvâcniră, ispitite de pumnalul de sub pelerină, dar rezistă impulsului.

— Și prenumele tău, domnișoară?

Ea încercă să se elibereze, dar strânsoarea era ca de piatră. Nici măcar nu părea să facă vreun efort.

— Delilah, mârâi ea. Lila, dacă vrei. Acum lasă-mă să plec, dacă nu vrei să-ți pierzi degetele.

Din nou, buzele lui schițară ceva ce nu era chiar zâmbet.

— Unde e, Lila?

Ea simți o gheară în piept.

— Cine?

Strânsoarea lui Holland deveni mai puternică, asemenea unui avertisment. Lila se chirci.

— Nu minți! Îi pot mirosi magia pe tine.

Lila îl privi drept în ochi.

— Probabil pentru că a folosit-o ca să mă încătușeze de un perete, după ce l-am jefuit fără să știe și l-am legat de un pat. Dacă îl cauți pe prietenul tău, nu te uita la mine. Ne-am cunoscut în termeni deloc plăcuți și ne-am despărțit în unii și mai proști.

Holland îi dădu drumul, iar Lila răsuflă ușurată în sinea ei. Dar ușurarea i se risipi în clipa următoare, când Holland era deodată în picioare – nici nu văzuse când se mișcase. O apucă fără menajamente de braț și o târî spre ușă.

— Ce mama dracului faci? se răsti ea, râcâind cu ghetele podeaua tocită, încercând și nereușind să găsească ceva de care să se agațe. Ți-am spus, nu suntem prieteni.

— O să vedem, zise Holland, târând-o mai departe.

Clienții de la *Fluxul Golașului* nu-și ridicară nicio clipă nasurile din băuturi. *Ticăloși*, gândi Lila, în timp ce era îmbrâncită cu putere afară, în stradă.

În momentul în care ușa cârciumii se închise în urma lor, Lila scoase revolverul de la brâu, dar pentru cineva ale cărui mișcări păreau atât de încete, Holland era rapid – *imposibil* de rapid – și, până apăsă ea pe trăgaci, trase în nimeni, în aer. Înainte ca detunătura să se stingă, Holland reapăruse, de data asta în spatele ei. Îl simți acolo, simți aerul mișcându-se cu o fracțiune de secundă înainte ca una dintre mâinile lui să o strângă de gât, lipind-o cu umerii de pieptul lui. Cealaltă mână i se așeză peste pistol și ridică țeava la tâmpla ei.

Toate astea, în mai puțin decât ți-ar lua să respiri o dată.

— Aruncă armele, ordonă el, sau te dezarmez eu!

Strânsoarea mâinii lui nu era zdrobitoare, dacă era cu putință. Părea s-o țină degajat, încrezător, iar Lila trăise între ucigași destulă vreme ca să știe că aceia de care trebuie cu adevărat să te temi sunt cei care-și țin armele relaxat, de parcă s-au născut cu ele. Lila își folosi mâna liberă ca să scoată pumnalul de la brâu și îl lăsă să cadă pe pământ. Îl scoase și pe al doilea, din spate. Pe al treilea îl ținea, de obicei, în gheată, dar acum rămăsese pe pat, distrus. Mâna lui Holland coborî de la gât la umărul ei, dar aplecă pistolul ca avertisment.

— Cum, niciun revolver? comentă el.

— Ești țicnit! șuieră Lila. Prietenul tău Kell a plecat de mult.

— Crezi? întrebă Holland. Hai să vedem!

Aerul din jurul lor începu să trosnească încărcat de energie. De *magie*. Iar Holland avea dreptate: îl putea *mirosi*. Nu mirosea a flori, precum Kell (a flori și a altceva, ceva ca iarba și curățenia). În schimb, puterea lui Holland mirosea ca oțelul încins, metalic. Pârjolea aerul.

Se întrebă dacă și Kell avea să-l miroasă. Și dacă asta voia Holland.

Mai era ceva în magia asta – nu un miros, dar ceva ce se putea simți –, ceva tăios ca mânia, ca ura. O ferocitate care nu se arăta în trăsăturile feței lui Holland. Nu, fața lui era surprinzător de calmă. Înspăimântător de calmă.

— Țipă! zise el.

Lila se încruntă.

— Cum adică...?

Întrebarea fu curmată de durere. O descărcare de energie, ca un fulger îmbuteliat, îi săgetă prin braț de unde o ținea el, jucându-i pe piele și electrizându-i nervii. Țipă fără să se poată abține. Și apoi, la fel de iute cum venise, durerea dispăru, lăsând-o pe Lila cu răsuflarea tăiată și tremurând.

— Ce... ticălos! mârâi ea.

— Strigă-l pe nume! îi ordonă Holland.

— Te asigur că... el n-o să... vină, zise ea, încurcându-se în cuvinte. Cu siguranță nu... pentru *mine*. Noi...

Un alt val de durere, mai intens, mai ascuțit. Lila strânse din fălci

ca să nu țipe și aștepte ca durerea să treacă, dar de data asta nu trecu, ci doar se înrăutăți, iar printre chinuri îl auzi pe Holland spunând, calm:

— Ar trebui să încep să rup oase?

Ea încercă să zică nu, dar când deschise gura să răspundă, tot ce auzi fu un strigăt și apoi, parcă încurajată, durerea deveni mai cruntă. Atunci strigă numele lui Kell, pentru puținul bine pe care i l-ar fi făcut asta. Oricum, el nu avea să vină. Dar, dacă s-ar fi străduit, poate că smintitul ăsta avea să recunoască și să-i dea drumul. Să găsească altă formă de momeală. Durerea se potoli și Lila își dădu seama că era în genunchi, cu o mână înfiptă în pietrele reci ale caldarâmului și cu cealaltă răsucită la spate, încă în strânsoarea lui Holland. Crezu că o să vomite.

— Mai bine, zise Holland.

— Du-te dracului! i-o trânti ea.

El o smuci, ridicând-o în picioare și din nou lângă el, punându-i arma sub bărbie.

— N-am folosit niciodată un revolver, îi zise la ureche, dar știu cum funcționează. Șase gloanțe, da? Ai tras unul. Asta înseamnă că mai sunt cinci, dacă arma a fost plină. Crezi că o să le pot trage pe toate celelalte fără să te ucid? Oamenii mor atât de ușor, dar fac pariu că, dacă sunt îndemânatic...

Lăsă pistolul să alunece pe corpul ei, făcând o pauză la umăr, apoi la cot, înainte de a coborî pe-o parte până la șold și ajungând să se odihnească pe genunchiul ei.

— Cu cât vine mai repede, cu atât mai repede îți voi da drumul. *Strigă-i numele!*

— N-o să vină, șopti ea cu amărăciune. De ce nu vrei să mă crezi...

— Pentru că îl cunosc pe prietenul tău, zise Holland.

Ridică mâna cu arma – Lila se cutremură de ușurare când țeava se dezlipi de pielea ei – și o cuprinse cu brațul, nonșalant, pe după umeri.

— E pe-aproape. Îi aud cizmele pe pavajul străzilor. Închide ochii! Tu îl auzi?

Lila strânse tare ochii, dar tot ce putea auzi era bubuitul inimii sale și singurul gând care i se învârtea prin minte. *Nu vreau să mor. Nu*

aici. Nu acum. Nu așa.

— Adu-l la mine! șopti Holland.

Aerul începu din nou să trosnească.

— Nu...

Oasele Lilei luară foc de durere. Porni de la țeastă până la ghetele roase și înapoi, iar ea țipă. Și apoi agonia încetă și sunetul muri pe buzele ei, iar Holland îi dădu drumul. Căzu mototol pe caldarâm, pietrele julindu-i genunchii și palmele.

Prin vuietul din cap, auzi glasul lui Holland spunând:

— Iată-te!

Își ridică cu greu capul și îl văzu pe Kell în stradă, ciudatul băiat magic în haina lui neagră, cu răsuflarea tăiată și furios. Lilei nu-i venea să creadă.

Se întorsese.

Dar *de ce* se întorsese?

Înainte să-l întrebe, o privi drept – cu un ochi negru și unul albastru, amândoi larg deschiși – și spuse un singur cuvânt:

— Fugi!

II

Kell stătea pe pod, sprijinindu-și coatele de balustradă și încercând să înțeleagă cum și de ce fusese atras în cursă – scrisoarea falsă, rugămintea umilă, asasinii constrânși –, când adulmecă mirosul magiei în aer. Nu un fuior slab, ci o explozie. Un far de lumină într-un oraș întunecat. Și o semnătură pe care ar fi recunoscut-o oriunde. Oțel încins și cenușă.

Holland.

Picioarele lui Kell porniră spre el; abia când coborî la capătul sudic al podului auzi primul țipăt. Ar fi trebuit să se oprească imediat, ar fi trebuit să se gândească bine. Era fără subtilitate și o capcană evidentă – singurul motiv pentru care Holland ar fi lansat o explozie de putere era că voia să fie observat, iar singura persoană din Londra Cenușie care l-ar fi observat era Kell – și totuși o luă la goană.

„Ai fost urmărit?" îl întrebase Lila.

„Nu. Ei nu mă pot urmări aici."

Dar Kell se înșelase. Nimeni nu-l putea urmări între lumi... în afară de Holland. El era singurul care putea și care o făcuse. Însemna că și el căuta piatra. Însemna, de asemenea, că acum Kell ar fi trebuit să fugă *departe* de semnătură și de țipăt, nu către ele.

Vocea strigă din nou și, de data asta, era destul de aproape ca să recunoască sursa țipătului ce sfâșia aerul greu.

Lila.

De ce s-ar fi dus Holland după *ea?*

Dar Kell știa răspunsul. Îl apăsa ca o povară în piept. Holland s-ar fi dus după Lila din cauza *lui.* Într-o lume cu atât de puțină magie, orice urmă sărea în ochi. Iar Lila avea urme – atât ale magiei lui, cât și ale pietrei – imprimate în toată făptura sa. Kell știa cum să le acopere pe ale lui. Lilei nu i-ar fi fost cu putință. Fusese probabil ca o torță.

E numai vina ei, gândi Kell, chiar în timp ce alerga spre țipăt. *Afurisita ei de vină!*

Străbătu în goană strada, ignorând arsura de peste coaste și vocea din cap care-i spunea s-o lase pe fată în plata ei, să plece de-acolo cât mai putea.

Fără subtilitate și o capcană evidentă.

Porni de-a lungul fluviului, pe o alee, coti și se opri șovăind pe o străduță îngustă, exact la timp cât să audă țipătul Lilei curmat brusc, să-i vadă corpul prăbușindu-se pe asfalt. Holland stătea lângă ea, dar ochii lui se întoarseră spre Kell.

— Iată-te, zise el, ca și când ar fi fost bucuros să-l vadă pe celălalt *antari.*

În mintea lui Kell era un iureș de gânduri. Lila își înălță capul.

— Fugi! îi spuse, însă ea doar se holbă la el. Lila, *pleacă!*

Atunci ochii ei reveniră la viață și se ridică anevoie în picioare, dar Holland o înșfăcă de umăr și-i puse țeava unui revolver la baza gâtului.

— Nu, Lila, zise el, în stilul său calm și enervant. Rămâi!

Kell își strânse pumnii.

— Despre ce-i vorba, Holland?

— Știi foarte bine. Ai ceva care nu-ți aparține.

Piatra atârna greu în buzunarul său. Ce-i drept, nu era a lui. Dar nici a lui Holland. Și cu siguranță nu aparținea Tronului Alb. Dacă

gemenii Dane, flămânzi de putere, ar fi avut talismanul, nu l-ar fi lăsat niciodată din mână, darămite să-l trimită în altă Londră. Dar cine *l-ar fi trimis?* Cine *îl trimisese?*

Cu puterea talismanului, Astrid și Athos ar fi devenit aproape invincibili desigur, dar orice om din popor ar fi putut folosi magia pietrei ca să devină rege. Într-o lume ahtiată după putere, de ce ar fi depus cineva atâtea eforturi ca să scape de ea?

De frică, gândi Kell. Frica de magie și frica de ce s-ar întâmpla dacă ar cădea în mâinile gemenilor. Astrid și Athos trebuie să fi aflat despre piatră și despre expedierea ei și îl trimiseseră pe Holland ca s-o recupereze.

— Dă-mi piatra, Kell!

Mintea îi era confuză.

— Nu știu despre ce vorbești.

Holland îi aruncă o privire usturătoare. Degetele i se strânseră, aproape imperceptibil, în jurul Lilei și puterea trosni peste pielea ei. Ea-și înăbuși un țipăt și făcu eforturi să rămână în picioare.

— Oprește-te! ceru Kell.

Holland se opri.

— Trebuie să-ți repet? întrebă el.

— Las-o să plece! zise Kell.

— Piatra, mai întâi, spuse Holland.

Kell înghiți în sec și scoase talismanul din buzunar. Îi vibra în vârfurile degetelor, nerăbdătoare să fie folosită.

— Încearcă s-o iei de la mine, zise el, de îndată ce o lași pe ea să plece.

De cum îi ieșiră de pe buze, Kell își regretă cuvintele.

Colțul gurii lui Holland se arcui sinistru. Își desprinse mâna, câte un deget o dată, de pe brațul Lilei. Ea se clătină în față și se răsuci spre el.

— Ia-ți zborul, păsăruică! spuse el, cu privirea ațintită în continuare asupra lui.

— Du-te! se răsti Kell.

Simți ochii Lilei agățându-se de el, dar nu era destul de prost să-și mute privirea la Holland – nu acum – și răsuflă scurt când îi auzi, în sfârșit, ghetele bocănind de-a lungul străzii. *Bine,* gândi el. *Bine.*

— Asta a fost o prostie, zise Holland, aruncând revolverul de parcă ar fi fost sub demnitatea lui. Spune-mi, eşti într-atât de arogant precum pari sau doar naiv?

— Holland, te rog...

Privirea magicianului *antari* se întunecă.

— Te uiţi la mine, Kell, şi crezi că semănăm. Că suntem la fel. O persoană şi două căi diferite. Probabil crezi că puterea noastră ne uneşte. Dă-mi voie să te corectez, ai înţeles greşit. Poate că avem amândoi un talent, dar asta nu ne face egali.

Îşi flexă degetele şi Kell avu o vagă bănuială că povestea avea să sfârşească prost. Holland luptase împotriva gemenilor Dane. Holland vărsase sânge, curmase vieţi şi sacrificase magie. Holland ajunsese aproape să reclame Tronul Alb pentru sine.

Kell trebuie să fi părut un copil răzgâiat în ochii celuilalt *antari.*

Dar încă avea piatra. Era magie rea, magie interzisă, dar era ceva. Îl ispitea, iar el o strânse mai bine în mână, simţind cum marginea spartă îi intră în carne. Puterea ei îi presa limitele, dorind să fie lăsată înăuntru, iar el rezista, păstrând un scut între energia talismanului şi a lui. Nu avea nevoie de prea mult. Trebuia doar să invoce ceva inanimat... ceva care să-l oprească pe Holland fără să-i atace pe amândoi.

O *cuşcă,* gândi el. Şi atunci porunci. O *cuşcă.*

Piatra trepidă în mâna lui şi fumul negru începu să-i iasă dintre degete, şi...

Holland nu aşteptă.

O pală de vânt veni prin aer şi-l izbi pe Kell cu putere, proiectându-l cu spatele în uşa unei prăvălii. Piatra i se rostogoli din mână, fuiorul de fum negru risipindu-se de la sine, când talismanul căzu în stradă. Înainte să se poată repezi după Holland, piroanele metalice ale altei uşi se eliberară din lemn şi vâjâiră prin aer, înfigându-se în haină şi ţintuindu-l de lemn. Majoritatea piroanelor nimeriseră în ţesătură, dar unul nimerise carnea şi Kell icni de durere când fierul ascuţit îi străpunse braţul şi se înfipse în uşa din spatele lui.

— Ezitarea este moartea avantajului, medită cu voce tare Holland.

Kell se lupta zadarnic cu piroanele. Le porunci în gând să se mişte,

dar Holland le ordonă să stea, iar voința lui se dovedi mai puternică.

— Ce cauți aici? întrebă Kell, printre dinții încleștați.

Holland oftă.

— Am crezut că e evident, zise el, îndreptându-se spre piatră. Curăț o mizerie.

Când Holland se îndreptă spre talisman, Kell se sforță să se concentreze asupra metalului care-l țintuia. Piroanele începură să tremure, când voința sa se împotrivi voinței celuilalt *antari*. Ieșiră cam de două degete – Kell își încleștă fălcile când cel înfipt în brațul lui se mișcă. Atenția lui Holland dădu semne de slăbiciune, când îngenunche să culeagă piatra de jos.

— Nu! îl preveni Kell.

Dar Holland nu-l ascultă. Luă talismanul și se ridică în picioare, cântărindu-l în palmă. Voința și atenția lui erau amândouă fixate asupra pietrei și, de data asta, când Kell se concentră, piroanele care-l țineau se cutremurară și cedară. Ieșiră singure din lemn – și, deopotrivă, din haina și carnea lui – și zăngăniră pe pământ, exact când Holland ridica piatra în lumina celui mai apropiat felinar.

— Las-o jos! porunci Kell, strângându-se de brațul rănit.

Holland n-o lăsă.

În schimb, își înclină capul și studie mica piatră neagră.

— Ți-ai dat seama cum funcționează asta?

Și apoi, când Kell făcu un salt înainte, degetele subțiri ale lui Holland se închiseră în jurul pietrei. Așa un gest mărunt, fără grabă, detașat, dar în clipa în care pumnul i se închise, fumul negru îi ieși printre degete și zbură la Kell. Se petrecu atât de iute! Într-o clipă, se ridică în fuioare și, în secunda următoare, picioarele încremeniră la jumătatea pasului. Când se uită în jos, văzu umbrele înfășurându-se în jurul cizmelor.

— Stai! porunci Holland.

Iar fumul se prefăcu în oțel, lanțuri grele și negre ce creșteau drept din stradă și zornăiau când se închideau în jurul gleznelor lui Kell, țintuindu-l în loc. Când duse mâna la ele, îi arseră palma și și-o trase înapoi, șuierând de durere.

— Convingerea e cheia, observă Holland, trecându-și degetul mare peste suprafața pietrei. *Tu* crezi că magia este un egal. Un tovarăș. Un

prieten. Dar nu e. Piatra asta e dovada. Eşti fie stăpânul magiei, fie sclavul ei.

— Las-o jos! zise Kell. Nimic bun n-o să vină de la ea.

— Ai dreptate, spuse Holland, încă strângând piatra în palmă, dar am ordinele mele.

Mai mult fum se revărsă din talisman şi Kell îşi adună curajul, dar magia nu se aşează, nu luă formă. Doar se învârti şi se răsuci în jurul lor, de parcă Holland încă nu se hotărâse ce să facă. Kell invocă o răbufnire de vânt, sperând s-o împrăştie, dar vântul trecu drept prin ea, umflându-i pelerina lui Holland şi lăsând magia întunecată neatinsă.

— Ciudat, zise Holland, atât pentru el, cât şi pentru Kell, cum o piatră atât de mică poate să facă atât de mult.

Degetele lui se încleştară în jurul pietrei şi fumul se încolăci pe lângă Kell. Deodată era pretutindeni, împiedicându-i vederea şi forţându-şi intrarea pe nas şi pe gură, pe gâtlej în jos, înecându-l, sufocându-l.

Şi apoi dispăru.

Kell tuşi şi gâfâi după aer, privindu-se. Era neatins.

O clipă se gândi că magia dăduse greş.

Apoi simţi gust de sânge.

Kell îşi duse mâna la buze, dar se opri când îşi văzu toată palma năclăită. Îşi simţea şi încheieturile, şi braţele la fel de umede.

— Ce... începu el, dar nu sfârşi.

Gura i se umplu cu un gust de cocleală şi sare. Se îndoi de mijloc şi vărsă, după care îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în patru labe pe stradă.

— Unii spun că magia sălăşluieşte în minte, alţii în inimă, zise Holland liniştit. Dar noi doi ştim că sălăşluieşte în sânge.

Kell tuşi din nou şi alţi stropi roşii udară pământul. Sângele îi şiroia din nas şi din gură. Îi ieşea din palme şi din încheieturi. Lui Kell i se învârtea capul şi inima îi bătea nebuneşte, continuând să sângereze pe stradă. Nu sângera dintr-o rană. *Sângera* şi atât. Pietrele de pavaj de sub el deveneau alunecoase. Nu putea opri procesul. Nu putea nici măcar să se ridice în picioare. Singura persoană care ar fi putut să rupă vraja se uita la el cu o resemnare vecină cu plictiseala

sau dezinteresul.

— Holland... ascultă-mă! stărui Kell. Tu poți... făcu eforturi să se concentreze. Piatra... poate face...

— Nu-ți răci gura de pomană!

Kell înghiți și se sili să articuleze.

— Poți folosi piatra... să-ți *rupi pecetea*.

Magicianul *antari* Alb ridică o sprânceană neagră ca pana corbului, apoi clătină din cap.

— *Chestia* asta, zise el, bătând cu degetul peste fibula de argint de pe umăr, nu e ce mă leagă.

Îngenunche înaintea lui Kell, cu băgare de seamă să nu se mânjească de sângele care se întindea.

— Ăsta e doar metal.

Își trase gulerul într-o parte și-și dezveli pecetea imprimată cu fierul roșu pe piele, deasupra inimii.

— *Ăsta* e marcajul.

Pielea era argintie, marcajul ciudat de proaspăt și, chiar dacă nu-i putea vedea și spatele, Kell știa că simbolul îi străbătea tot corpul. *O pecete de suflet*. O vrajă imprimată prin ardere nu doar pe corpul cuiva, dar și pe viața lui.

Imposibil de rupt.

— Nu se șterge niciodată, zise Holland, dar Athos încă îl reaplică, din când în când. Doar când i se pare că șovăi.

Se uită la piatra din palma lui și adăugă:

— Sau când e plictisit.

Degetele i se strânseră în jurul pietrei și Kell vărsă mai mult sânge.

Duse mâna la monedele ce-i atârnau de gât, dar Holland i-o luă înainte. I le scoase de sub guler și rupse șnururile cu o smucitură rapidă, aruncând monedele cât colo pe alee. Kell își pierdu curajul când le auzi zornăind departe, în întuneric. Mintea sa dădea târcoale comenzilor de sânge, dar părea că nu e în stare nici să apuce cuvintele în capul lui, darămite să le îmbine. De fiecare dată când vreunul se ițea, imediat se fărâmița, zdrobit de răul care-l ucidea pe dinăuntru. De fiecare dată când se străduia să rostească un cuvânt, gura i se umplea de și mai mult sânge. Tuși, încercând pe silabe, dar se înecă în ele.

— *As... An...* bâigui el, însă magia îi urcase sângele pe gât, blocând cuvântul.

Holland plescăi agasat.

— Voința mea împotriva voinței tale, Kell. N-ai să învingi niciodată.

— Te rog! horcăi Kell, cu răsuflarea întretăiată.

Pata neagră de sub el se întindea prea repede.

— Nu... face asta!

Holland îi aruncă o privire compătimitoare.

— Știi că nu am de ales.

— *Creează-ți o alegere!*

Mirosul metalic al sângelui îi invadă gura și nasul. Vederea i se încețoșă din nou. Un braț se îndoi sub el.

— Ți-e frică să mori? întrebă Holland, parcă sincer curios. Nicio grijă. E cu adevărat greu să ucizi un *antari.* Dar eu n-am să...

Fu întrerupt de o lucire de metal prin aer și de sunetul răsunător pe care-l scoase în contact cu osul, când se izbi de țeasta lui. Holland se prăbuși prompt, piatra rostogolindu-se din mâna sa la câțiva metri în întuneric. Kell izbuti să-și forțeze ochii să vadă, destul cât s-o descopere pe Lila, care ținea o rangă cu ambele mâini.

— Am întârziat?

Kell scăpă un mic hohot de râs buimăcit, care se dizolvă repede în tuse sfâșietoare. Sânge proaspăt îi curse de pe buze. Vraja nu se rupsese. Lanțurile din jurul gleznelor sale începură să se strângă mai tare și el horcăi. Holland nu îl mai ataca, dar magia încă o făcea.

Încercă disperat să-i spună Lilei, dar nu găsi aer. Și, din fericire, n-a fost nevoie. Ea i-o luă înainte. Înșfăcă piatra ca un uliu de pe pământul însângerat și o ținu în fața ei ca pe o lumânare.

— *Stop!* porunci ea.

Nimic.

— *Dispari!*

Magia șovăi.

Kell își apăsă palmele în balta de sânge de sub el.

— *As Anasae,* icni el, porunca ieșindu-i de pe buze, când voința lui Holland nu i-o mai împingea înapoi.

Și, de data asta, magia ascultă.

Vraja se rupse. Lanțurile se topiră din jurul picioarelor lui, iar plămânii i se umplură cu aer. Puterea își reluă circuitul prin el cu puținul sânge rămas în vene. Parcă nu mai avea deloc.

— Poți să stai în picioare? întrebă Lila.

Îl ajută să se ridice, dar lumea se răsturnă și vederea i se întunecă pentru câteva secunde groaznice. Simți că ea-l strânge mai tare.

— Rezistă! zise Lila.

— Holland... murmură el, vocea sunându-i de nerecunoscut și ca de la mare distanță în propriile urechi.

Lila se uită înapoi la omul căzut lat pe pământ. Mâna ei se închise pe piatră și fumul se ridică.

— Stai... spuse Kell.

Dar lanțurile deja luau formă, mai întâi ca fum, apoi din același metal negru din care abia scăpase. Păreau să crească direct din stradă și se înfășurară în jurul corpului lui Holland, peste mijloc, peste încheieturi și peste glezne, pironindu-l de pământul jilav exact cum îl pironise el pe Kell. N-aveau să-l țină mult captiv, dar era mai bine decât nimic. La început, Kell se minună că Lila putea invoca un lucru atât de specific. Apoi își aminti că nu era nevoie să aibă putere. Doar trebuia să-și dorească un lucru. Piatra făcea restul.

— Gata cu magia! o preveni el.

Ea își vârî piatra în buzunar, cu o reticență care i se citi pe față. Reazemul ei dispăru pentru moment și, când făcu un pas, fu gata să se prăbușească, dar Lila sări să-l prindă.

— Ușurel! spuse ea, trecându-i brațul pe după umerii înguști. Trebuie doar să-mi găsesc pistolul. Nu leșina!

Kell se agăță de starea conștientă cât putu. Dar lumea era periculos de mută, distanța dintre gândurile și corpul lui creștea din ce în ce mai mult. Nu putea simți durerea din braț, unde îl străpunsese pironul – nu putea simți mai nimic, ceea ce îl speria mai tare decât întunericul care se strângea în jurul lui. Kell se mai luptase și înainte, dar niciodată astfel, niciodată pentru viața lui. Avusese parte de încăierări (majoritatea din cauza lui Rhy) și își încasase porția de vânătăi și zgârieturi, dar întotdeauna rămăsese intact. Nu fusese niciodată rănit grav, nu se chinuise niciodată să-și mențină inima bătând. Acum se temea că, dacă înceta să se mai zbată, dacă înceta

să-și mai silească picioarele să înainteze și ochii să rămână deschiși, ar fi putut muri de-adevăratelea. Nu voia să moară. Rhy nu l-ar fi iertat niciodată dacă murea.

— Nu leșina! repetă Lila.

Kell încercă să se concentreze la pământul de sub tălpile lui. La ploaia care se pornise. La vocea Lilei. Cuvintele începuseră să se amestece unul cu altul, dar se agăță de sunet, în timp ce lupta să țină întunericul la distanță. Rezistă, când ea îl ajută să traverseze podul care părea să nu se mai termine și să meargă pe străzile care tot șerpuiau și se tot înclinau în jurul lor. Rezistă, când niște mâini – ale Lilei și apoi ale încă unei persoane – îl cărară printr-o ușă și pe niște scări vechi, și într-o cameră, dezbrăcându-l de hainele năclăite de sânge. Rezistă până simți un pat sub el, când vocea Lilei se stinse și pierdu firul. Atunci, în sfârșit, cu recunoștință, se cufundă în întuneric.

III

Lila era murată până la piele.

La jumătatea drumului pe pod, cerul se rupsese – nu o ploaie măruntă, cum se întâmpla adesea la Londra, ci o aversă dezlănțuită. În câteva momente, erau complet fleașcă. Asta, în mod cert, nu ușurase cu nimic căratul lui Kell, semiconștient. Pe Lila o dureau brațele de cât îl ținuse – de două ori aproape că-l scăpase pe jos – și, când în sfârșit ajunseră la ușa din spate a *Aruncăturii de Piatră,* Kell abia mai știa de el, iar Lila clănțănea de frig și singurul lucru la care se gândea era că ar fi trebuit să fugă și să nu se mai întoarcă.

Doar nu trăise până atunci și rămăsese liberă, cum era, oprindu-se să ajute orice fraier care intra în bucluc. Ea făcea tot ce putea ca să se ferească de necazuri și, orice ar fi fost Holland, în mod clar însemna necaz.

Însă Kell se întorsese.

Nu fusese obligat – nu avusese niciun motiv –, dar se întorsese, iar greutatea faptului începuse să apese asupra ei în timp ce fugea, încetinindu-i avântul și, până la urmă, oprind-o în loc. Chiar și-n momentul în care făcuse stânga-mprejur și gonise înapoi, o mică

parte din ea sperase că avea să ajungă prea târziu. Sperase că ei dispăruseră. O parte din conștiința sa voise să ajungă la timp, măcar ca să afle *de ce*.

De ce se întorsese?

Lila îi pusese întrebarea asta, când îl ridicase în picioare. Dar Kell nu-i răspunsese. Capul i se bălăbănea pe umărul ei. Ce dracului se întâmplase? Ce îi făcuse Holland?

Lila nici nu-și dădea seama dacă mai sângera încă – nu vedea vreo rană anume –, dar era plin de sânge și asta o făcea să-și dorească să-l mai fi pocnit pe Holland o dată, pentru siguranță. Kell scoase un sunet slab, între un icnet și un geamăt, iar Lila începu să vorbească, îngrijorată că i-ar fi putut muri în brațe și ar fi fost cumva vina ei, chiar dacă se întorsese să-l ajute.

— Nu leșina! îi spusese ea, punându-i brațul peste umeri.

Cu trupul lui atât de aproape de al ei, nu se putea gândi decât la mirosuri. Nu de sânge – ăsta n-o deranja –, ci la cele care erau impregnate în Kell și în Holland. Flori și pământ, metal și cenușă.

Îi pot mirosi magia pe tine.

Așadar, ăsta era? Mirosul magiei? Îl observase la Kell în trecere, când îi târâse prima oară corpul pe podeaua dormitorului ei. Acum, cu un braț de-al lui petrecut peste ea, mirosul era copleșitor. Izul de oțel încins al lui Holland încă zăbovea în aer. Și, chiar dacă piatra se afla în siguranță în buzunarul ei, o putea simți, mirosul ei invadând toată aleea – de mare și de fum de lemn. Sare și întunecime. Se simți o clipă mândră de ascuțimea simțurilor, până când își aminti că nu adulmecase mirosul de flori al lui Kell sau de fum al pietrei asupra ei înseși, când parcursese drumul până la *Fluxul Golașului* sau când stătuse la tejghea, iar Holland tocmai după astea două îi luase urma.

Dar ploua cu găleata și curând nu mai putu mirosi nimic decât apa de pe pietre. Poate că nasul ei nu era destul de fin, poate că mirosul magiei era încă acolo, pe sub ploaie – nu știa dacă ar fi *putut* fi înlăturat sau măcar atenuat –, dar spera că aversa avea să-i ajute să-și ascundă urmele.

Era pe la jumătatea scărilor, cizmele lui Kell lăsau șiroaie de apă roșie în urmă, când un glas o opri:

— *Pentru numele lui Dumnezeu*, ce faci?

Lila se întoarse și-l văzu pe Barron, iar Kell aproape că-i alunecă din brațe. Îl prinse pe după mijloc în ultima clipă, salvându-l cu puțin înainte de a se rostogoli pe scări.

— Poveste lungă. Corp greu.

Barron aruncă o privire peste umăr, la tavernă, îi strigă ceva fetei de la bar și urcă hotărât scările, cu un ștergar aruncat pe umăr. Împreună, luară pe sus corpul lui Kell, urcară treptele rămase și îl duseră în mica odăiță la etaj.

Barron își ținu gura când îl dezbrăcară pe Kell de haina udă și de cămașa năclăită de sânge și-l întinseră pe patul Lilei. N-o întrebă unde îl găsise pe străinul acesta sau de ce nu exista nicio rană care să explice dâra însângerată pe care o lăsase pe scările tavernei (deși spintecătura de sabie de pe coaste era încă nevindecată). Când Lila ieși din cameră ca să găsească ceva de ars (în caz că ploaia nu fusese îndeajuns ca să le ascundă mirosul sau încă mai zăbovea aici din noaptea trecută) și veni cu mâna goală, Barron nu întrebă, ci doar plecă să aducă niște ierburi din bucătăria de jos.

Apoi privi în tăcere când ea ținu o strachină cu ierburi deasupra unei lumânări și umplu odaia cu un miros pământean, care n-avea nicio legătură cu Kell, cu Holland sau cu magia. Rămase în odaie când Lila scotoci prin buzunarele hainei lui Kell (care se dovedi a fi făcută din mai multe haine împăturite cumva într-una singură), căutând ceva – orice – care l-ar fi putut drege (era un magician, la urma urmelor, și părea logic ca magicienii să poarte la ei ceva magic). Barron nu comentase nici când, în cele din urmă, scoase piatra neagră din buzunarul ei și o puse într-o cutiuță de lemn, așezând o mână plină de ierburi calde înăuntru, înainte de a împinge cutia în fundul sertarului de jos al comodei.

Abia când Lila se trânti pe scaun, la picioarele patului, și începu să-și curețe pistolul, Barron în sfârșit vorbi:

— Ce treabă ai tu cu bărbatul ăsta?

Ochii lui erau sumbri și suspicioși.

Lila își ridică privirea de la armă.

— Îl cunoști?

— Într-un fel, zise Barron, echivoc.

— Atunci știi ce este? întrebă ea.

— Dar *tu* știi? o provocă Barron.

— Într-un fel, i-o întoarse ea. La început, l-am luat drept o țintă.

Barron își trecu o mână prin păr, iar Lila își dădu seama, pentru prima oară, că începuse să chelească.

— Doamne, Lila! murmură el. Ce-ai furat?

Privirea ei se îndreptă spre sertarul de jos al comodei, apoi se întoarse la Kell. Arăta palid ca un mort în contrast cu pătura neagră de pe patul ei și nu se mișca, în afară de ușoara ridicare și coborâre a pieptului.

Îl cântări gânditoare, tânărul magic în patul său, la început atât de precaut, acum atât de expus. Vulnerabil. Ochii ei urcară pe liniile abdomenului, peste coastele rănite, peste gât. Se plimbară pe brațele lui goale, cu excepția pumnalului legat în curele de antebraț. Nu-l atinsese, de data asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Barron.

Lila nu prea știa cum să răspundă. Fusese o noapte ciudată.

— Am furat ceva și el a venit după obiectul respectiv, zise ea liniștită, incapabilă să-și dezlipească privirea de la fața lui Kell.

Părea atât de tânăr în somn.

— L-a luat înapoi. Am crezut că se sfârșise totul cu asta. Dar altcineva a venit să-l caute pe el. M-a găsit pe mine, în schimb...

Se opri o clipă, apoi scurtă povestea.

— Mi-a salvat viața, zise, mai mult pentru sine și încruntându-se. Nu știu de ce.

— Așa că l-ai adus aici.

— Îmi pare rău, zise Lila, întorcându-se spre Barron. Nu aveam unde să mă duc.

Cuvintele usturau când le rostea.

— De îndată ce se trezește...

Barron clătină din cap.

— Mai degrabă să te știu aici decât moartă. Persoana care a făcut asta... flutură o mână spre corpul lui Kell, mai *trăiește?*

Lila clătină din cap.

Barron se încruntă.

— Ar fi mai bine să-mi spui cum arată, ca să știu să nu-l las să intre.

Lila i-l descrise pe Holland cum putu mai bine. Înfățișarea spălăcită. Ochii în două culori.

— Îți dă o senzație precum Kell, adăugă ea. Dacă asta are vreun sens. O senzație de...

— Magie, zise Barron, calm.

Lila făcu ochii mari.

— De unde...?

— Când ești proprietarul unei taverne, cunoști tot soiul de indivizi. Când ești proprietarul tavernei ăsteia, cunoști tot soiul de indivizi și vreo câțiva aparte.

Lila își dădu seama că tremura, iar Barron se duse să caute o altă tunică pentru Kell, cât timp se schimba ea. Se întoarse cu un prosop în plus, o grămăjoară de haine și o strachină cu supă aburindă. Lila se simți prost și recunoscătoare în același timp. Bunătatea lui Barron era un blestem, pentru că știa că nu făcuse nimic ca s-o merite. Nu era drept. Barron nu-i datora nimic. Ea îi datora lui atât de mult. Prea mult. Asta o scotea din minți.

Totuși, foamea devenise egală cu oboseala, iar frigul de pe piele se transferase rapid în măduva oaselor, așa că luă supa, mormăi un mulțumesc și adăugă în minte costul ei la suma pe care deja i-o datora, de parcă tipul ăsta de datorie ar fi putut fi vreodată plătit.

Barron îi lăsă și coborî la clienți. Afară, noaptea era pe sfârșite. Și ploaia la fel.

Lila nu-și amintea când se așezase, dar se trezi cam după vreo oră în scaunul de lemn, cu o pătură aruncată peste umeri. Era înțepenită, iar Kell încă dormea.

Își dezmorți gâtul și se aplecă peste genunchi.

— De ce te-ai întors? întrebă ea din nou, ca și când Kell i-ar fi putut răspunde în somn.

Dar nu-i răspunse. Nu murmură. Nu tresărea și nu se întorcea în somn. Doar stătea întins acolo, atât de palid și atât de nemișcat, încât, la răstimpuri, Lila îi ținea o oglinjoară la buze ca să fie sigură că nu murise. Pieptul lui gol se ridica și cobora, iar ea observă că, în afară de rănile din prezent, avea foarte puține cicatrice. O linie subțire pe umăr. Una mult mai proaspătă în palmă. O urmă foarte palidă la îndoitura cotului.

Lila avea prea multe cicatrice ca să le poată număra, dar le putea număra pe ale lui Kell. Și asta făcu. De mai multe ori.

Taverna de dedesubt se cufundase în tăcere, iar Lila se ridică în picioare, mai arse vreo câteva ierburi și își întoarse ceasul de argint, așteptându-l pe Kell să se trezească. Somnul îi îngreuna oasele, dar de fiecare dată când se gândea la odihnă, și-l imagina pe Holland intrând prin perete, cum făcuse și Kell. Durerea încă îi mai zvâcnea prin braț, în locul unde o strânsese, o mică pată neregulată de arsură era singura urmă rămasă, și degetele i se duceau singure la pistolul din poală.

Dacă va mai fi să tragă, n-o să rateze.

8

O ÎNȚELEGERE

I

Kell se trezi în patul Lilei pentru a doua oară în acea noapte.

Deși, cel puțin de data asta, descoperi el, nu mai era legat cu sfori. Mâinile i se odihneau pe lângă corp, neîmpiedicate de altceva decât de pătura aspră aruncată deasupra lui. Avu nevoie de un moment să-și aducă aminte că era odaia Lilei, patul ei, să reînnoade amintirile despre Holland, alee și sânge, apoi despre mâinile Lilei și vocea sa, hotărâtă ca ploaia. Ploaia se oprise acum, iar lumina slabă a dimineții se strecurase pe cer și, o clipă, tot ce-și dori Kell era să fie acasă. Nu în odaia veche din *Câmpurile Rubinii*, ci la palat. Închise ochii și aproape că-l auzi pe Rhy bătând cu pumnii în ușa lui, strigându-i să se îmbrace, fiindcă trăsurile așteaptă, la fel și oamenii.

— Îmbracă-te odată sau rămâi acasă! ar fi spus Rhy, dând buzna în camera sa.

— Atunci lasă-mă acasă! ar fi gemut Kell.

— Nicio șansă, ar fi replicat Rhy, afișând cel mai sugestiv rânjet de prinț. Nu astăzi.

O căruță hurducăi afară și Kell clipi, imaginea lui Rhy făcându-se nevăzută.

Oare erau îngrijorați de absența lui, familia regală? Aveau vreo idee despre ce se întâmplase? Cum ar fi putut? Nici măcar Kell nu știa. Știa doar că avea piatra și că trebuia să scape de ea.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar îl fulgeră o durere prin tot corpul, de-a trebuit să-și muște limba ca să nu-i dea glas. Pielea, mușchii, oasele... toate îl dureau ascuțit, groaznic, de parcă ar fi fost tot o rană. Până și bătăile inimii din piept și pulsul sângelui prin vene păreau dureroase, chinuite. Simțise că moare. Fusese mai aproape de moarte ca niciodată și mai aproape decât și-ar fi dorit vreodată. Când durerea – sau, cel puțin, noutatea ei – slăbi, se forță să se ridice,

ținându-se cu mâna de tăblia de la capul patului.

Făcu eforturi să-și limpezească vederea și, când izbuti, se trezi uitându-se drept în ochii Lilei. Ea stătea pe același scaun de la picioarele patului, cu pistolul în poală.

— De ce ai făcut-o? începu ea, cu întrebarea deja pregătită pe buze, de parcă ar fi așteptat momentul.

Kell mijii ochii.

— Ce anume?

— Te-ai întors, zise ea, aproape în șoaptă. De ce te-ai întors?

Două cuvinte rămaseră suspendate în aer, nerostite, dar înțelese. *Pentru mine.*

Kell făcu un efort să-și adune gândurile, dar până și ele păreau la fel de înțepenite și de dureroase ca restul ființei lui.

— Nu știu.

Lila nu păru impresionată de răspuns, dar oftă și își puse arma la loc în tocul de la brâu.

— Cum te simți?

Ca dracu', gândi Kell. Dar când se uită la el, își dădu seama că, în pofida durerilor din corp, rana din braț, unde îl străpunsese pironul, ca și cea de-a curmezișul pieptului, de la sabia furată a ucigașului, erau aproape vindecate.

— Cât am dormit?

— Câteva ore, zise Lila.

Kell își trecu ușor mâna peste coaste. Nu avea nicio logică. Tăieturi atât de adânci aveau nevoie de două zile ca să se vindece, nu ore. Cel puțin, dacă nu avea...

— Am folosit asta, zise Lila, aruncând o cutie rotundă de tablă spre el.

Kell o prinse din aer, tresărind. Recipientul nu avea niciun semn distinctiv, dar îl recunoscu imediat. Cutiuța de metal conținea o alifie vindecătoare. Nu o alifie vindecătoare oarecare, ci una de-a lui, cu blazonul regal, caliciul și soarele răsărind pe capac. O rătăcise în urmă cu vreo câteva săptămâni.

— De unde ai asta? întrebă el.

— Dintr-un buzunar al hainei tale, zise Lila, întinzându-se ca pisica. Apropo, știai că haina ta e mai mult decât o haină? Sunt foarte

convinsă că am trecut prin vreo cinci sau șase până am găsit asta.

Kell se holbă la ea, cu gura căscată.

— Ce? întrebă Lila.

— De unde ai știut la ce folosea?

Ridică din umeri.

— N-am știut.

— Și dac-ar fi fost otravă?! exclamă el.

— Pe tine chiar nimic nu te mulțumește! zise ea. Mirosea în regulă. Părea bună.

Kell gemu.

— Și, evident, am testat-o pe mine mai întâi.

— Ce?

Lila își încrucișă brațele.

— N-am să mă repet doar ca să poți căsca tu gura și să te uiți urât.

Kell clătină din cap, înjurând în barbă, în timp ce-i arătă o grămăjoară de haine de la picioarele patului.

— Barron ți-a adus astea.

Kell se încruntă (Sfinților! Până și fruntea îl durea când se încrunta). El și Barron aveau o înțelegere de *afaceri*. Era foarte sigur că nu includea găzduirea și necesitățile personale. Avea să-i rămână dator pentru osteneală și neplăceri – căci *erau* neplăceri. Amândoi o știau.

Kell simți ochii Lilei fixați asupra lui când întinse mâna după tunica de schimb și o îmbrăcă încet, cu gesturi precaute.

— Ce-i? întrebă el.

— Ai spus că nu te urmărea nimeni.

— Am spus că nimeni *n-ar putea*, o corectă Kell. Pentru că nimeni nu poate, doar Holland.

Kell se uită la mâinile lui și se încruntă.

— Doar că nu mi-a trecut prin minte că...

— Unul nu e același lucru cu niciunul, Kell, zise Lila.

Apoi oftă și își trecu mâna prin părul ei negru, tuns scurt.

— Dar presupun că nu erai chiar în toate mințile.

Kell o privi surprins. Îi găsea scuze?

— Eu te-am pocnit în cap cu o carte.

— Ce?

— Lasă, zise Lila, fluturând mâna. Aşadar, Holland ăsta. E ca tine?

Kell înghiţi nodul din gât, amintindu-şi de cuvintele lui Holland, pe alee – *Poate că avem amândoi un talent, dar asta nu ne face egali* – şi expresia sumbră, aproape dispreţuitoare care îi traversase chipul când le rostise. Se gândi la pecetea imprimată cu fierul roşu pe pielea celuilalt *antari* şi la hăţişul de cicatrice de pe braţele lui, la zâmbetul încrezut al regelui alb când Holland îşi apăsase cuţitul în carne. Nu, Holland nu era nici pe departe ca el, iar el nu era nici pe departe ca Holland.

— Se poate mişca între lumi, zise Kell. Din punctul ăsta de vedere, semănăm.

— Şi ochii? îl descusu Lila.

— Un semn al magiei noastre, zise Kell. De *antari*. Aşa suntem numiţi. Magicieni ai sângelui.

Lila îşi muşcă buza.

— Mai sunt şi alţii despre care ar trebui să ştiu? întrebă ea.

Lui Kell i se păru că vede o străfulgerare de ceva – frică? – pe faţa ei, ascunsă imediat sub încleştarea îndărătnică a fălcilor.

Kell clătină încet capul.

— Nu, spuse el. Noi doi suntem singurii.

Se aştepta s-o vadă uşurată, dar expresia ei deveni şi mai gravă.

— De asta nu te-a ucis?

— Ce vrei să spui?

Lila se aplecă spre el.

— Păi, dacă voia să te ucidă, ar fi putut s-o facă. De ce să te stoarcă de sânge până la ultima picătură? De amuzament? Nu mi s-a părut că i-ar fi făcut plăcere.

Avea dreptate. Holland i-ar fi putut tăia gâtul. Dar n-o făcuse.

E cu adevărat greu să ucizi un antari. Cuvintele lui Holland îi răsunară lui Kell în minte. *Dar eu n-am să...*

N-am să... ce? se întrebă Kell. Să pui capăt vieţii unui *antari* putea fi dificil, dar nu imposibil. Oare Holland se luptase împotriva ordinelor lui sau le urmase?

— Kell? insistă Lila.

— Holland nu face niciodată ceva din plăcere, zise el, abia şoptit.

Apoi ridică deodată capul.

— Unde e piatra acum?

Lila îi aruncă o privire lungă după care spuse:

— E la mine.

— Dă-o înapoi! ceru Kell, surprins de graba lui.

Își spunea că piatra ar fi cel mai în siguranță la el, dar de fapt voia s-o țină, nu putea scăpa de senzația că, dacă ar avea-o, durerea din mușchii lui i-ar fi alinată și sângele lui slab, întărit.

Ea-și dădu ochii peste cap.

— Nu începe iar!

— Lila, ascultă-mă! Tu habar n-ai ce...

— De fapt, îl întrerupse ea, ridicându-se în picioare, încep să am o idee destul de clară despre ce poate face. Dacă o vrei înapoi, spune-mi restul.

— N-ai înțelege, zise Kell automat, chiar dacă acum nu mai era atât de sigur.

— Pune-mă la încercare, stărui ea.

Kell miji ochii la fata asta ciudată. Lila Bard părea să aibă, într-adevăr, o capacitate de a deduce rapid lucrurile. Era încă în viață. Asta spunea ceva. *Și* se întorsese să-l ajute. Nu știa de ce – ucigașii și hoții nu erau de regulă cunoscuți pentru înaltul lor cod moral –, dar știa că, fără ea, ar fi fost într-o stare mult mai rea.

— Prea bine, zise Kell, coborându-și picioarele la marginea patului. Piatra este dintr-un loc cunoscut ca Londra Neagră.

— Ai mai pomenit de alte Londre, spuse ea, de parcă ideea era ciudată, dar nu cu totul imposibilă.

Nu se descumpănea ușor.

— Câte sunt în total? îl întrebă.

Kell își trecu o mână prin părul arămiu. Îi stătea în toate părțile, ciufulit de ploaie și de somn.

— Sunt patru lumi, răspunse el. Gândește-te la ele ca la patru case diferite, construite pe aceeași fundație. Au foarte puține lucruri în comun, în afară de geografia lor și de faptul că în fiecare există o versiune a acestui oraș, străbătut de acest fluviu, pe această țară-insulă și, în fiecare, orașul poartă numele de Londra.

— Trebuie să fie năucitor.

— Nu este, dacă trăiești doar într-una din ele și nu ai niciodată

nevoie să te gândești la celelalte. Dar ca unul care se mișcă între ele, eu folosesc culorile ca să le țin socoteala. Londra Cenușie, care este a ta. Londra Roșie, care este a mea. Londra Albă, care este a lui Holland. Și Londra Neagră, care e a nimănui.

— De ce?

— Pentru că a căzut, zise Kell, frecându-și ceafa unde îi fuseseră rupte sforile cu monedele. Înfrântă de întuneric. Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi despre magie, Lila, este acela că nu e neînsuflețită. E vie. Vie altfel decât tine sau decât mine și, cu toate astea, foarte vie.

— De asta s-a înfuriat? întrebă. Când am încercat să scap de ea?

Kell se încruntă. El nu văzuse niciodată magia *atât* de vie.

— În urmă cu vreo trei secole, continuă el încet, calculând (părea să fi fost mai mult și din cauza asta se referea la acel timp, pur și simplu, ca la „trecut"), cele patru lumi erau unite, magia și cei care o mânuiau fiind capabili să circule între ele relativ ușor, prin oricare dintre numeroasele surse.

— Surse?

— Acumulări de o imensă putere naturală, îi explică el. Unele mici, discrete – un pâlc de copaci în Orientul Îndepărtat, o râpă pe continent –, altele vaste, precum Tamisa voastră.

— Tamisa? pufni Lila, disprețuitor. O sursă de magie?

— Probabil cea mai mare din lume, zise Kell. Nu că ai avea cum să știi după cea de aici, dar dacă ai putea s-o vezi pe cea din Londra mea...

Kell nu continuă.

— Cum spuneam, ușile dintre lumi erau deschise și cele patru orașe Londra erau întrepătrunse. Dar chiar și cu transferul constant, nu erau cu totul egale ca putere. Dacă magia adevărată ar fi un foc, atunci Londra Neagră s-ar fi situat cel mai aproape de văpaie.

După logica asta, Londra Albă s-ar fi aflat pe locul doi al puterii, iar Kell știa că așa ar fi trebuit, cu toate că nu-și putea imagina asta acum.

— S-a crezut că acolo puterea nu doar se manifesta puternic în sânge, ci pulsa ca un al doilea suflet prin toate. Și, la un moment dat, a devenit prea puternică și și-a înlăturat gazda. Lumea e în echilibru,

îi explică el, oamenii într-o parte a balanței, magia în cealaltă. Cele două există în orice ființă vie și, într-o lume perfectă, păstrează un soi de armonie, niciuna întrecând-o pe cealaltă. Dar majoritatea lumilor nu sunt perfecte. În Londra Cenușie – Londra ta – oamenii au devenit puternici și magia slabă. În Londra Neagră, s-a întâmplat exact inversul. Oamenii nu doar că dețineau magia în corpuri, ci au lăsat-o să pătrundă în mințile lor și magia i-a posedat, consumându-le viețile ca să-și alimenteze puterea. Ei au devenit recipiente, purtători pentru voința sa și, prin oameni, a schimbat realitatea după capriciul său, ștergând granițele, desființându-le, creând și distrugând și pervertind totul.

Lila nu zicea nimic, doar asculta și se plimba în sus și-n jos.

— S-a întins ca o molimă, continuă Kell, și celelalte trei lumi s-au retras în ele însele și au închis ușile ca să prevină răspândirea răului.

Însă n-a spus despre retragerea Londrei Roșii, că ea se izolase, că silise celelalte orașe să-i urmeze exemplul și că lăsase Londra Albă prinsă între ușile sale închise și magia pârjolitoare a Londrei Negre. N-a spus că lumea prinsă la mijloc a fost silită să lupte singură cu întunericul.

— Cu sursele interzise și ușile închise, cele trei orașe rămase au fost izolate și au început să se dezvolte diferit, fiecare devenind ceea ce sunt în prezent. Dar ce s-a întâmplat cu Londra Neagră și cu restul lumii, nu putem decât să bănuim. Magia cere o gazdă vie – nu poate prospera decât acolo unde și viața prosperă –, prin urmare cei mai mulți presupun că molima a mistuit gazdele și, în cele din urmă, a rămas fără combustibil, nemaiavând decât rămășițe carbonizate. Nimeni nu știe sigur. De-a lungul timpului, Londra Neagră a devenit o poveste cu stafii. Un basm. Unul spus de atâtea ori, încât unii nici nu mai cred că e real.

— Dar piatra...? întrebă Lila, încă plimbându-se în sus și-n jos.

— Piatra n-ar trebui să existe, zise Kell. Odată ce ușile au fost pecetluite, toate relicvele din Londra Neagră au fost căutate și distruse, ca măsură de precauție.

— Evident, nu toate, observă Lila.

Kell clătină din cap.

— Ar fi fost de așteptat ca Londra Albă să fi îndeplinit sarcina cu și

mai mare râvnă decât am făcut-o noi. Trebuie să înțelegi, ei se temeau că ușile nu vor rezista, se temeau că magia avea să pătrundă cu forța și să-i consume. În epurare, nu s-au oprit la obiecte și artefacte. Au tăiat gâtul tuturor celor pe care fie și numai îi suspectau de posedare – fiindcă veniseră în contact cu ea – magia coruptă a Londrei Negre.

Kell își duse degetele la ochiul înnegrit.

— Se zice că unii au confundat semnele distinctive ale magicienilor *antari* cu o astfel de contaminare și i-au scos cu forța din casele lor, în puterea nopții. O generație întreagă măcelărită înainte să-și dea seama că, fără uși, magicienii *antari* ar fi fost singura cale de a mai ieși din lumea lor.

Mâna lui Kell se îndepărtă de ochi.

— Dar, nu, evident că nu *toate* relicvele au fost distruse.

Se întreba dacă așa fusese spartă piatra, dacă încercaseră s-o distrugă și dăduseră greș și probabil o îngropaseră, iar acum cineva o descoperise.

— Piatra n-ar trebui să existe și nu i se poate permite să existe. Este...

Lila se opri din plimbarea prin odaie.

— Demonică?

Kell clătină din cap.

— Nu, zise el. Este *Vitari*. Într-un fel, presupun că e pură. Dar este capacitate pură, putere pură, *magie* pură.

— Și niciun pic de umanitate, zise Lila. Nicio armonie.

Kell dădu din cap.

— Puritatea fără echilibru este propria pervertire. Răul pe care talismanul l-ar putea produce dacă pică în mâinile cui nu trebuie...

În mâinile oricui, gândi el și adăugă:

— Magia pietrei este magia unei lumi distruse. Nu poate rămâne aici.

— Păi, întrebă Lila, ce-ai de gând să faci?

Kell închise ochii. Nu știa cine dăduse peste piatră sau cum, dar îi înțelegea frica. Amintirea pietrei în mâinile lui Holland și gândul că ar putea ajunge în mâinile lui Athos sau ale lui Astrid îi întorceau stomacul pe dos. Însăși pielea lui râvnea după talisman, însetată de

el, iar asta îl speria mai mult ca orice. Londra Neagră căzuse din pricina unei astfel de magii. Ce oroare avea să producă în celelalte Londre dacă rămânea? În flămânda Albă sau în coapta Roșie sau în lipsita de apărare Cenușie?

Nu, piatra trebuia distrusă.

Dar cum? Nu era ca alte relicve. Nu era un lucru pe care să-l poți arunca în foc sau să-l zdrobești cu un topor. Arăta de parcă ar fi încercat cineva exact asta, dar marginea deteriorată nu părea să-i fi micșorat puterea, ceea ce însemna că, și dacă izbutea s-o sfărâme, n-ar fi făcut decât mai multe bucăți, transformând fiecare ciob într-o armă. Nu era un simplu simbol – piatra avea o viață și o voință proprii și o demonstrase de nenumărate ori. Numai o magie puternică ar fi fost în stare să nimicească un asemenea lucru, dar cum talismanul era el însuși magie, Kell se îndoia că magia ar fi putut fi vreodată convinsă s-o distrugă.

Îl apucă durerea de cap când își dădu seama că, dacă nu putea fi distrusă, trebuia să scape de ea. Să o ducă de-acolo, undeva unde nu putea face niciun rău. Și nu exista decât un singur loc în care să fie în siguranță și toată lumea ferită de puterea ei.

Kell știa ce avea de făcut. O parte din el știuse din clipa în care piatra trecuse în mâinile lui.

— Aparține Londrei Negre, zise el. Va trebui s-o duc înapoi.

Lila își înclină capul într-o parte.

— Dar cum poți s-o faci? Nu știi ce-a mai rămas din Londra Neagră și, chiar dacă ai ști, ai zis că lumea aceea e izolată și sigilată.

— Nu știu ce-a mai rămas din ea, e adevărat, dar la origini, magia *antari* a fost folosită pentru a crea uși între lumi. Și tot magia *antari* a fost folosită la închiderea și sigilarea lor. Prin urmare, logic, magia *antari* ar putea să le redeschidă. Sau, cel puțin, să creeze o crăpătură.

— Și atunci de ce n-ai făcut-o deja? îl provocă Lila, cu o sclipire în ochi. De ce n-a făcut-o nimeni? Știu că tu ești dintr-o specie rară, dar nu poți să-mi spui mie că, de-a lungul secolelor în care v-ați încuiat și v-ați izolat, niciun *antari* n-a fost destul de curios cât să încerce să ajungă din nou acolo.

Kell îi cântări zâmbetul sfidător și se simți recunoscător, pentru binele omenirii, că ei îi lipsea puterea magică. În ceea ce-l privește,

firește că fusese curios. În copilărie, o mică parte din el nu crezuse niciodată că Londra Neagră era adevărată sau că fusese vreodată – ușile fuseseră sigilate de atât de multă vreme. Ce copil nu și-ar dori să știe dacă poveștile spuse înainte de culcare erau imaginație sau adevăr? Dar chiar dacă ar fi *vrut* să rupă sigiliul – și nu voise, nu într-atât de tare încât să riște întunericul din partea cealaltă –, nu avusese niciodată cum.

— Poate unii au fost destul de curioși, zise Kell, dar un *antari* are nevoie de *două* lucruri ca să creeze o ușă: primul este sângele, iar al doilea este un obiect-mărturie din locul în care vrea să ajungă. Și, după cum ți-am spus, toate mărturiile au fost distruse.

Lila făcu ochii mari.

— Dar piatra este o mărturie.

— Piatra este o mărturie, repetă Kell.

Lila făcu semn spre peretele prin care intrase Kell prima oară.

— Așadar, deschizi o ușă spre Londra Neagră. Și? Arunci piatra înăuntru? De ce naiba ai așteptat atât?

Kell clătină din cap.

— Nu pot să creez o ușă de aici acolo.

Lila scoase un sunet de exasperare.

— Dar tocmai ai zis...

— Celelalte Londre stau între aici și acolo, îi explică el.

O cărțulie se odihnea pe masă, lângă pat. El își plimbă degetul mare peste pagini.

— Lumile sunt ca foile de hârtie puse una peste alta, spuse Kell.

Întotdeauna se gândise la ele așa.

— Trebuie să te miști în armonie.

Apucă între degete câteva pagini.

— Londra Cenușie, zise el, lăsând una să cadă din fascicul. Londra Roșie, mai lăsă să cadă una. Londra Albă. A treia pagină flutură în cădere. Și Neagră. Lăsă restul paginilor să cadă în carte.

— Atunci trebuie să treci *prin* ele, zise Lila.

Suna simplu, când priveai problema așa. Dar nu avea să fie. Fără îndoială familia regală îl căuta în Londra Roșie și numai sfinții știau cine altcineva (oare Holland mai recrutase și pe alții aici? oare îl căutau și aceia?). Iar fără pandantivele lui, trebuia să caute un alt

obiect-mărturie ca să ajungă de aici în Londra Albă. Și odată ce avea să ajungă acolo – *dacă* avea să ajungă până acolo – și presupunând că gemenii Dane nu aveau să-l atace imediat și că avea să fie în stare să rupă un sigiliu și să deschidă o ușă spre Londra Neagră, piatra nu putea fi pur și simplu aruncată înăuntru. Kell ar fi trebuit să intre cu ea. Încercă să nu se gândească la asta.

— Deci, zise Lila, cu ochi strălucitori. Când plecăm?

Kell înălță capul.

— Nu *plecăm*.

Lila se rezema cu spatele de perete, lângă locul în care o încătușase de lemn – scândura era sfârtecată și distrusă unde ea o scobise ca să se elibereze –, de parcă i-ar fi amintit atât de faptele lui, cât și de ale ei.

— Vreau să vin și eu, insistă. N-o să-ți spun unde e piatra. Nu până n-ai să fii de acord să mă iei și pe mine.

Mâinile lui Kell se strânseră în pumni.

— Lanțurile alea pe care le-ai invocat pentru Holland n-o să reziste. Magia *antari* e destul de puternică pentru a le distruge și, odată ce Holland o să se trezească, n-o să-i ia prea mult să-și dea seama de asta, să se elibereze și să înceapă să ne caute din nou. Ceea ce înseamnă că nu am timp de joacă.

— Nu e o joacă, zise ea, simplu.

— Atunci ce e?

— O șansă, spuse, dezlipindu-se de perete. O cale de ieșire.

Calmul ei afișat se tulbură și o clipă Kell zări lucrurile de dedesubt. Lipsurile, frica, disperarea.

— Vrei să ieși, dar habar n-ai în ce intri.

— Nu-mi pasă, zise ea. Vreau să vin și eu.

— Nu poți, spuse el, ridicându-se în picioare.

Un mic val de amețeală îl lovi și se ținu de pat, așteptând să treacă.

Ea râse batjocoritor.

— Nu ești în stare să te duci singur.

— Nu *poți* să vii și tu, Lila, zise el din nou. Numai magicienii *antari* se pot mișca între lumi.

— Piatra aia e a mea...

— Nu e a ta!

— Este, în momentul de față. Și ai spus-o tu însuți, e magie pură. *Face* magie. O să mă lase să trec.

Spuse astea de parc-ar fi fost convinsă.

— Și dacă nu? o provocă el. Dacă nu e atotputernică? Dacă e un flecușteț doar pentru vrăji mărunte?

Dar nu păru să-l creadă. Nici el însuși nu credea. Ținuse piatra în mână. Îi simțise puterea și i se păruse nelimitată. Însă nu voia ca Lila s-o testeze.

— Nu poți ști sigur, adăugă el.

— Ăsta e riscul meu, nu al tău.

Kell se uită lung la ea.

— De ce?

Lila ridică din umeri.

— Sunt un bărbat căutat de poliție.

— Nu ești bărbat.

Lila zâmbi scurt, fără veselie.

— Autoritățile nu știu asta încă. Probabil de aceea sunt doar căutată, în loc să fiu spânzurată.

Kell refuză să cedeze.

— De ce vrei neapărat să faci asta?

— Pentru că sunt țicnită.

— *Lila...*

— Pentru că nu pot să rămân aici! se răsti ea, fără nicio urmă de zâmbet pe față. Pentru că vreau să văd lumea, chiar dacă nu e lumea mea. Și pentru că o să-ți salvez viața.

Nebunie, gândi Kell. Curată nebunie. N-avea să reușească să treacă prin ușă. Și chiar dacă piatra o ajuta, chiar dacă reușea, ce urma? Transferul era trădare, iar Kell era foarte sigur că legea se extindea și la persoane, cu atât mai mult la fugari. Una era să aduci clandestin câte un glob de zăpadă sau o cutie muzicală, dar cu totul alta să aduci clandestin un hoț. *Dar să aduci clandestin o relicvă din Londra Neagră?* îl luă la rost o voce din capul lui. Se frecă la ochi. Simți privirea Lilei ațintită asupra lui. Lăsând la o parte trădarea, rămânea faptul că era o persoană din lumea Cenușie; nu aparținea Londrei lui. Era prea periculos. Era o nebunie și el ar fi fost tâmpit să o lase să încerce... Numai că Lila avea dreptate într-o anumită privință. Kell nu

se simțea destul de puternic să facă asta singur. Și, mai rău, nu voia s-o facă. Îi era frică – mai mult decât ar fi vrut să recunoască – de misiunea care urma și de soarta care-l aștepta la sfârșitul ei. Era nevoie să raporteze cineva familiei regale Roșii – să le spună mamei și tatălui său și lui Rhy – ce se întâmplase. Nu putea să le aducă pericolul acesta la ușă, dar o putea lăsa pe Lila acolo ca să-i înștiințeze.

— Tu nu știi nimic despre lumile astea, zise el, dar împotrivirea îșidăduse duhul în vocea lui.

— Ba știu, replică Lila veselă. Există Londra Plictisitoare, Londra lui Kell, Londra Înfiorătoare și Londra Moartă, recită ea, numărându-le pe degete. Vezi? Învăț repede, sunt iute la minte.

Ești, de asemenea, ființă umană, gândi Kell. O ființă ciudată, încăpățânată, criminală și, cu toate astea, umană.

Lumina, plăpândă și spălată de ploaie, începuse să se strecoare pe cer. Nu-și putea permite să rămână aici, așteptând-o să răsară pe deplin.

— Dă-mi piatra, zise el, și o să te las să vii!

Lila își opri scurt un hohot răsunător.

— Ba cred că am s-o păstrez până ajungem dincolo.

— Și dacă n-o să supraviețuiești?

— Atunci poți să-mi percheziționezi cadavrul, zise ea sec. Mă îndoiesc că o să mă deranjeze.

Kell o privi derutat. Oare bravada ei era doar o fațadă sau chiar avea foarte puțin de pierdut? Avea o viață și o viață era întotdeauna un lucru ce putea fi pierdut. Cum era cu putință să nu se teamă de nimic, nici măcar de moarte?

Ți-e frică să mori? îl întrebase Holland. Da, lui Kell îi era frică. Dintotdeauna îi fusese, de când se știa. Se temea să *nu* mai trăiască, se temea să înceteze să existe. Lumea Lilei credea în Rai și în Iad, dar a lui credea în pulbere. Fusese învățat de timpuriu că magia cerea magie și pământul cerea pământ, cele două separându-se când corpul murea și persoana în care fuzionaseră era, pur și simplu, pierdută. Nimic nu dura. Nimic nu rămânea.

În copilărie, avea coșmaruri în care se descompunea brusc, în clipa asta alerga prin curte sau stătea pe treptele palatului și, în clipa

următoare, se risipea în aer și cenușă. Se trezea asudat și gâfâind, când Rhy îl zgâlțâia de umăr.

— Nu ți-e frică să mori? o întrebă pe Lila.

Ea se uită la el de parcă întrebarea era bizară. Apoi clătină din cap:

— Moartea vine pentru toți, zise ea, simplu. Nu mi-e frică să mor. Dar mi-e frică să mor *aici*.

Își plimbă mâna spre încăpere, tavernă și oraș.

— Mai degrabă mor într-o aventură decât să trăiesc stând pe loc.

Kell o cântări câteva clipe lungi. Apoi spuse:

— Prea bine.

Fruntea Lilei se încreți a neîncredere.

— Cum adică, prea bine?

— Poți să vii cu mine, o lămuri Kell.

Lila zâmbi larg. Fața i se lumină într-un fel cu totul nou și o făcu să arate mai tânără. Ochii ei se îndreptară spre fereastră.

— Soarele e aproape sus, zise ea, iar Holland probabil ne caută acum. Te simți destul de refăcut ca să mergem? întrebă ea.

E cu adevărat greu să ucizi un antari.

Kell dădu din cap, în timp ce Lila își puse pelerina pe umeri și își vârî armele în teci, mișcându-se rapid, eficient, de parcă s-ar fi temut că, dacă dura prea mult, avea să-și retragă oferta. Kell doar stătea și se uita, minunându-se.

— Nu vrei să spui adio? întrebă el, făcând semn spre podea și, undeva dedesubt, spre Barron.

Lila șovăi, cu ochii la ghete și cu gândul la lumea de sub ele.

— Nu, zise ea încet, cu vocea nesigură pentru prima oară de când se întâlniseră.

Kell nu știa ce legături sunt între Lila și Barron, dar nu ceru explicații. Nu o învinuia. La urma urmelor, nici el n-avea în plan să se abată pe la palat ca să-și vadă fratele pentru ultima oară. Își spunea că ar fi fost prea periculos sau că Rhy nu l-ar mai fi lăsat să plece, dar era tot atât de adevărat că nu avea curaj să-și ia adio.

Haina lui Kell atârna de scaun și se duse la ea, o întoarse pe dos de la stânga la dreapta, schimbând haina neagră ponosită cu una rubinie.

În ochii ei se văzu clar un fulger de interes, dar nu se manifestă

altfel. Presupuse că văzuse șmecheria ea însăși când îi scotocise prin buzunare, în timpul nopții.

— Câte haine presupui că sunt înăuntrul ăsteia? întrebă ca din întâmplare, de parcă ar fi întrebat despre vreme și nu despre o vrajă complicată.

— Nu sunt foarte sigur, zise Kell, băgând mâna într-un buzunar brodat cu fir de aur și răsuflând în sine ușurat, când degetele dădură peste o monedă de rezervă. Din când în când, am impresia că le-am găsit pe toate și apoi mai descopăr una nouă. Iar câteodată le pierd pe cele vechi. Acum vreo doi ani, am dat peste o scurteică, o chestie urâtă și verde, cu petice în coate. Dar n-am mai văzut-o de-atunci.

Scoase linul din Londra Roșie și îl sărută. Monedele erau niște chei de uși perfecte. Teoretic, orice obiect dintr-o lume ar fi fost bun – majoritatea celor pe care le purta Kell erau din Londra Roșie –, dar monedele erau simple, solide, precise și funcționau garantat. Nu-și putea permite confuzii tocmai acum, nu când o a doua viață era în mâinile lui (și era, indiferent ce susținea ea).

Cât căutase obiectul-mărturie, Lila își golise propriile buzunare de bani – o adunătură mai degrabă eterogenă de șilingi, penny și bănuți de un sfert de penny – și îi pusese grămadă pe comoda de lângă pat. Kell întinse mâna și culese un sfert de penny din grămadă, ca să înlocuiască simbolul pentru lumea Cenușie pe care îl pierduse, în timp ce Lila își mușcă buza, uitându-se un moment la bani, cu mâinile afundate în buzunarele interioare ale pelerinei. Se jucă un timp cu ceva și, până la urmă, scoase un ceas elegant de argint și îl puse lângă monede.

— Sunt gata, zise ea, luându-și cu greu ochii de la ceas.

Eu nu, gândi Kell, îmbrăcându-și haina și îndreptându-se spre ușă. Încă un mic val de amețeală îl lovi, dar trecu mai repede decât cel dinainte și în sfârșit deschise ușa.

— Stai! zise Lila. Am crezut că o luăm pe unde ai venit tu. Prin perete.

— Pereții nu sunt întotdeauna unde ar trebui să fie, răspunse Kell.

E drept că *Aruncătura de Piatră* era unul dintre singurele locuri în care pereții *nu* se schimbau, dar asta nu-l făcea mai sigur. Apusul Soarelui poate că era construită pe aceeași temelie în Londra Roșie,

dar era, de asemenea, o tavernă în care Kell făcea afaceri și unul dintre primele locuri în care s-ar fi dus cineva să-l caute.

— De altfel, nu știm ce... sau cine, se corectă el, amintindu-și de atacatorii aflați sub constrângere, ne așteaptă de partea cealaltă. Mai bine mergem în apropiere de locul unde ne ducem înainte să ne ducem acolo. Înțelegi?

Lila părea să nu fi înțeles, totuși încuviință.

Cei doi se furișară pe scări, trecură de un mic palier care se bifurca într-un culoar îngust cu multe uși pe ambele părți. Lila se opri lângă cea mai apropiată și trase cu urechea. Un sforăit gros și puternic se auzea prin ușă. Barron. Atinse ușa scurt, apoi trecu pe lângă Kell și coborî restul treptelor fără să se uite înapoi. Trase zăvorul de la ușa din spate și ieși grăbită în gang. Kell o urmă, oprindu-se doar cât să-și ridice mâna și să poruncească ivărului de metal să intre la locul lui. Ascultă fâșâitul metalului intrând în lăcaș, apoi se întoarse spre Lila, care aștepta cu spatele dinadins întors spre tavernă, de parcă prezentul era deja trecut, ceva ce trebuia lăsat în urmă.

II

Ploaia trecuse și lăsase străzile mohorâte și umede, dar în pofida pământului ud și al frigului de octombrie, Londra începuse să se trezească. Sunetul căruțelor șubrede umplea văzduhul, împletit cu mirosul de pâine proaspătă și de focuri noi, iar negustorii și cumpărătorii începeau lenta reînviere a activității, deschizând ușile și obloanele prăvăliilor și pregătindu-și treburile zilei. Kell și Lila își croiră drum prin orașul însufleți t, mișcându-se iute prin lumina subțire a zorilor.

— Ești sigură că ai piatra? întrebă Kell.

— Da, zise Lila, schițând un zâmbet. Și, dacă te gândești s-o furi din nou, nu te-aș sfătui, căci va trebui să mă percheziționezi și, cu magie sau nu, sunt gata să pun rămășag că pumnalul meu ți-ar găsi inima înainte ca mâna ta să găsească piatra.

Vorbise cu așa o încredere de sine, neostentativă, încât Kell bănui că avea dreptate, dar n-avea niciun chef să verifice. În schimb, își întoarse atenția spre străzile din jurul lor, încercând să-și imagineze

cum erau la o lume depărtare.

— Aproape am ajuns.

— Unde e? întrebă ea.

— Strada Whitbury, zise el.

Mai trecuse în Londra Roșie de la Whitbury (îl ducea aproape de camera sa de la *Câmpurile Rubinii,* ceea ce însemna că putea lăsa oricare dintre noile obiecte achiziționate înainte să se prezinte la palat). Dar, mai important, șirul de prăvălii de pe Whitbury nu erau construite *drept* deasupra *Câmpurilor Rubinii,* ci la doar două străzi distanță. Învățase de mult să nu pășească niciodată într-o lume exact în locul în care voia să fie. Dacă te pândea vreun necaz, aterizai drept în el.

— Există un han în Londra Roșie, îi explică el, încercând să nu se gândească la ultima dată când fusese acolo.

Să nu se gândească la vraja de urmărire și la atac, la cadavrele oamenilor din gangul de alături. Cadavre care erau opera *lui.*

— Păstrez o cameră acolo, continuă el. În ea voi găsi ce îmi trebuie ca să creez o ușă spre Londra Albă.

Lila nu se supără că folosise „eu" în loc de „noi" sau, dacă se supără, nu se osteni să-l corecteze. De fapt, părea pierdută în propriile gânduri, în timp ce șerpuiau prin rețeaua străduțelor dosnice. Kell își ținea bărbia sus și simțurile în alertă.

— N-o să dau peste mine însămi, nu-i așa? întrebă Lila, rupând tăcerea.

Kell îi aruncă o privire.

— Despre ce vorbești?

Ea dădu cu șutul într-o piatră.

— Păi, vreau să spun, e o altă lume, nu-i așa? O altă versiune a Londrei. Există și o altă versiune a mea?

Kell se încruntă.

— N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

N-o spusese ca pe un compliment, dar Lila îl luă ca atare, zâmbindu-i prefăcut.

— Ce pot să spun, zise ea, sunt unică.

Kell izbuti să zâmbească la fel, dar ea tresări.

— Ce-i pe fața ta?

Zâmbetul lui pieri.

— Ce-i?

— Nimic, spuse râzând. S-a dus.

Kell doar clătină din cap – nu prinsese gluma –, dar oricum, părea s-o fi amuzat pe Lila, care chicoti singură tot drumul până la Whitbury.

Când cotiră și intrară pe străduța plăcută, Kell se opri pe trotuar între două vitrine de prăvălii. Una îi aparținea unui felcer și cealaltă unui bărbier (în Londra Roșie erau un negustor de plante medicinale și un cioplitor în piatră) și, dacă mijea ochii, încă putea vedea urmele sângelui său pe zidul de cărămidă din față, suprafața fiind adăpostită de o streașină îngustă. Lila se uita concentrată la zid.

— Aici sunt camerele tale?

— Nu, zise el, dar e locul prin care trecem dincolo.

Lila își încleștă și descleștă pumnii pe lângă corp. El se gândi că era probabil înspăimântată, dar când se uită la ea, ochii ei erau strălucitori și pe buze îi juca un zâmbet.

Kell înghiți în sec și păși spre perete, iar Lila îl urmă. Șovăi.

— Ce mai așteptăm?

— Nimic, zise Kell. Doar că...

Își scoase haina și i-o puse fetei pe umeri, de parcă magia ar fi putut fi atât de ușor păcălită. De parcă n-ar fi știut să facă deosebirea între o făptură umană obișnuită și un *antari*. Kell se îndoia că haina lui ar înclina balanța – zidul fie avea s-o lase să intre, fie nu –, dar i-o cedă totuși.

Drept răspuns, Lila își scoase batista – cea pe care i-o dăduse când îl buzunărise și pe care și-o luase înapoi când leșinase pe podea – și i-o puse în buzunarul de la spate.

— Ce faci? întrebă el.

— Mi se pare corect, zise ea. Tu mi-ai dat ceva de-al tău. Eu îți dau ceva de-al meu. Acum suntem legați.

— Nu așa funcționează, spuse el.

Lila ridică din umeri.

— Nu strică.

Kell își zise că poate avea dreptate. Își scoase pumnalul și își trecu lama peste palmă, o linie subțire de sânge ieșind la suprafață. Își

înmuie degetele și trasă o linie pe zid.

— Scoate piatra! ceru el.

Lila îl măsură din ochi neîncrezătoare.

— O să ai *nevoie* de ea, stărui Kell.

Ea oftă și scoase o pălărie cu boruri largi dintr-un fald al pelerinei. Era mototolită, dar, cu o mișcare scurtă din încheietură, se desfăcu și Lila vârî mâna în pălărie ca un scamator și scoase piatra neagră. Ceva tresări în Kell la vederea ei, ca o durere în sânge, și avu nevoie de toată puterea voinței să nu întindă mâna după talisman. Își înăbuși impulsul și, pentru prima oară, se gândi că probabil era mai bine dacă nu ținea el piatra.

Lila strânse talismanul în pumn, iar Kell își puse palma peste mâna Lilei, dar chiar și așa *simți* talismanul vibrând prin carnea și oasele mâinii ei. Încercă să nu se gândească la felul în care îl ademenea.

— Ești sigură? întrebă pentru ultima oară.

— O să meargă, zise Lila.

Vocea ei suna mai puțin convinsă acum decât înainte, ca și când ar fi crezut și mai mult, ca și când *voia* să creadă. Kell dădu din cap.

— Ai spus-o tu însuți, adăugă ea, că toată lumea are un amestec de uman și de magic. Asta înseamnă că și eu am.

Își întoarse privirea spre el.

— Acum ce se întâmplă?

— Nu știu, zise el cinstit.

Lila se dădu mai aproape, atât de aproape încât li se atinseră piepturile și îi simți inima bătând nebunește. Ea se pricepea atât de bine să-și ascundă frica. Nu se vedea în ochii ei sau în trăsăturile feței, dar pulsul o trăda. Și atunci, buzele Lilei schițară un surâs, iar Kell se întrebă dacă, până la urmă, frică era ce simțea sau cu totul altceva.

— N-o să mor, zise ea. Nu până ce n-am văzut.

— Ce să vezi?

Zâmbetul ei se lărgi.

— Totul!

Kell zâmbi, la rândul lui. Și atunci Lila își puse mâna liberă pe obrazul său și-i apropie gura de a ei. Sărutul a fost ușor ca o părere și a durat cât unul dintre zâmbetele sale.

— Asta pentru ce a fost? întrebă el, buimăcit.

— Pentru noroc, zise ea, lipindu-și umerii spre zid. Nu că aș avea nevoie.

Kell se uită lung la ea câteva clipe, apoi, cu un efort, se întoarse spre cărămizile pictate cu sânge.

Îi strânse mai tare mâna și își lipi degetele de semn.

— *As Orense!* zise el.

Zidul se desfăcu, iar călătorul și hoțul făcură un pas înainte și trecură prin el.

III

Barron se trezi la un zgomot.

Era a doua oară în dimineața aceea.

Zgomotul era un lucru foarte obișnuit într-o tavernă; intensitatea creștea și scădea în funcție de oră, uneori tunător, alteori susurător, dar era întotdeauna prezent, într-o măsură sau alta. Chiar și când cârciuma era închisă, *Aruncătura de Piatră* nu era niciodată cu adevărat amuțită. Dar Barron cunoștea toate tipurile de zgomote pe care le făcea taverna, de la scârțâitul dușumelelor până la geamătul ușilor și la vuietul vântului pătrunzând prin miile de crăpături din pereții vechi.

Le cunoștea pe toate.

Iar acesta era diferit. Ciudat.

Barron deținea taverna din creștet până-n tălpi – căci așa se gândea el la dureros de bătrâna clădire – de foarte multă vreme. Destul cât să înțeleagă ciudățenia care se abătea peste și înăuntrul ei ca molozul. Destul cât ciudățenia să i se pară normală. Și cu toate că nu aparținea ciudățeniei aceleia, neavând niciun interes sau chemare pentru practicarea ei, pe care alții o numeau magie, ajunsese să dezvolte un soi de simț pentru lucrurile care aveau legătură cu ea.

Și ciulise urechea.

La fel cum ciulea urechea în clipa asta la zgomotul din camera de deasupra. Nu era tare, din contră, dar era nelalocul lui și aducea cu el o senzație, pe sub pielea și în oasele lui. O senzație de primejdie. Părul de pe braț i se ridică și inima, întotdeauna calmă, începu să bată mai iute, alarmată.

Zgomotul se auzi din nou, iar el recunoscu geamătul duşumelei vechi sub nişte paşi. Se ridică în capul oaselor. Deasupra era odaia Lilei. Însă paşii nu erau ai ei.

Când cineva petrece destul timp sub acoperişul tău (cum petrecuse Lila sub al lui), ajungi să ştii ce fel de zgomote face – nu doar vocea, dar şi modul în care umblă –, iar Barron ştia cum călca Lila când voia să fie auzită şi cum călca atunci când nu voia, iar mersul acesta nu era nici unul, nici celălalt. De altfel, prima oară se trezise la sunetul Lilei şi al lui Kell plecând, nu de multă vreme (el n-o oprise, învăţase de mult că era zadarnic să încerce şi tot de mult se hotărâse să-i fie, în schimb, un liman, totdeauna prezent şi pregătit pentru când avea să se întoarcă, ceea ce făcea invariabil).

Dar, dacă nu Lila umbla prin camera ei, atunci cine umbla?

Barron se ridică în picioare, iar senzaţia de primejdie ca un fior rece crescu, când îşi ridică bretelele de la brâu pe umerii săi largi şi îşi încălţă bocancii.

O puşcă atârna pe perete, lângă uşă, pe jumătate ruginită (când se întâmpla să izbucnească vreo încăierare la parter, silueta masivă a lui Barron era, de obicei, de ajuns s-o înăbuşe). Acum luă puşca de ţeavă şi o dădu jos din suport. Deschise uşa, tresărind când scârţâi, şi porni să urce scara spre camera Lilei.

Ştia că furişatul era inutil. Barron nu fusese niciodată slab, iar treptele trosneau puternic sub bocancii lui. Când ajunse la uşiţa verde din capul scării, şovăi şi îşi lipi urechea de lemn, dar nu auzi nimic. Pentru un scurt moment, se îndoi de el însuşi. Se gândi că somnul lui nu mai fusese adânc după plecarea Lilei şi că pur şi simplu visase ameninţarea din cauza îngrijorării. Strânsoarea lui, care-i albise nodurile degetelor pe puşcă, începu să slăbească şi lăsă să-i scape o răsuflare uşurată, gândindu-se să se întoarcă în pat. Dar atunci auzi zgomotul metalic al monedelor rostogolite şi îndoiala i se stinse ca o lumânare. Deschise uşa de perete, cu puşca ridicată.

Lila şi Kell plecaseră, dar odaia nu era goală: un bărbat stătea în dreptul ferestrei deschise, cântărind ceasul de argint al Lilei în palmă. Felinarul de pe masă ardea cu o lumină bizară, palidă, care-l făcea pe intrus să pară ciudat de lipsit de culoare, de la părul negru-cărbune până la faţa palidă şi haina cenuşie, decolorată. Când îşi ridică liniştit

privirea de la ceas, fixând-o asupra lui Barron, părea cu totul neimpresionat de pușcă. Proprietarul tavernei văzu că unul dintre ochii lui era verde. Celălalt, negru ca smoala.

Lila i-l descrisese și îi spusese cum îl cheamă.

Holland.

Barron nu stătu pe gânduri. Apăsă pe trăgaci și pușca explodă în odaie cu o detunătură asurzitoare, care-i făcu urechile să țiuie. Dar când norul de fum se risipi, intrusul fără culoare stătea tot acolo, nevătămat. Barron se holbă, nevenindu-i să creadă. Aerul din fața lui Holland sclipi slab și lui Barron îi luă un moment să înțeleagă că era plin de alice. Micuțele bile de metal atârnau suspendate în dreptul pieptului lui Holland. Și apoi căzură, duruind pe podea ca grindina.

Înainte ca Barron să poată trage a doua oară, degetele lui Holland se mișcară ușor și arma zbură din mâinile sale și se fărâmă de peretele opus. El se repezi după ea sau, cel puțin, vru s-o facă, dar corpul refuză să-l asculte, rămânând țintuit locului, nu de teamă, ci de ceva mai puternic. *Magie.* Le cerea membrelor să se miște, dar forța imposibilă le impunea să nu se clintească.

— Unde sunt? întrebă Holland.

Vocea îi era joasă, rece și seacă.

O broboană de sudoare se rostogoli pe obrazul lui Barron care se lupta cu magia, dar în zadar.

— Au plecat, zise el, cu vocea ca un huruit îndepărtat.

Holland se încruntă, dezamăgit. Scoase un pumnal cu lama curbă de la cingătoare.

— Am observat asta.

Traversă odaia cu pași măsurați, apăsați și ridică încet lama la gâtul lui Barron. Era foarte rece și foarte ascuțită.

— Unde au plecat?

De aproape, Kell mirosea a crini și a iarbă. Holland mirosea a cenușă, a sânge și a metal.

Barron îl privi pe magician în ochi. Erau atât de asemănători cu ai lui Kell. Și atât de deosebiți. Când se uită în ei, văzu mânie, ură și durere, lucruri care nu se extindeau niciodată, nu-i atingeau niciodată restul feței.

— Ei? stărui el.

— Habar n-am, mârâi Barron.

Și acesta era adevărul. Spera doar că destul de departe. Colţurile gurii lui Holland se lăsară în jos.

— Răspuns greşit.

Trase lama de-a curmezișul, iar Barron simți o panglică de căldură la gât, apoi nimic.

9
FESTIVITĂȚI ȘI FOC

I

Londra Roșie îl întâmpină pe Kell de parcă nimic rău nu se întâmplase. Aici nu plouase, iar cerul era pătat de scame de nori și de o lumină stacojie, ca o reflexie a fluviului Isle. Trăsurile treceau huruind pe străzile pavate, pe făgașele lor mult tocite, iar aerul era încărcat de mirosul dulce al mirodeniilor și al ceaiului, și mai îndepărtate, de sunetele de sărbătoare în desfășurare.

Oare chiar să fi fost numai câteva ore de când Kell fugise, rănit și năucit, departe de lumea asta și intrând în alta? Calmul simplu, garantat, plăcerea acestui loc îl dezorientau și îl făceau să se îndoiască, fie și pe moment, că ar fi putut fi ceva imperfect. Însă știa că pacea era de suprafață – undeva, în palatul care traversa fluviul ca un pod, cu siguranță i se simțise lipsa; undeva, în oraș, doi oameni zăceau morți și mai mulți dintre cei cu ochii goi foarte probabil îl căutau, pe el și prada lui –, dar aici, pe strada care fusese Whitbury și acum era *Ves Anash,* lumina fluviului inundând-o dintr-o parte și cea a dimineții din cealaltă, Londra Roșie părea să nu fie conștientă de pericolul în care se afla, pericolul pe care îl târa prin inima ei.

O mică piatră neagră, capabilă să creeze orice și să distrugă totul. Se înfioră la acest gând și strânse mai tare mâna Lilei, doar ca să-și dea seama că nu era acolo.

Se răsuci, sperând s-o găsească lângă el, sperând că fuseseră despărțiți doar de un pas sau doi în timpul trecerii lor. Dar era singur. Ecoul magiei *antari* licărea slab pe zid, marcând locul pe unde venise Lila.

Dar Lila dispăruse.

Și, odată cu ea, și piatra.

Kell izbi cu pumnul în zid, deschizându-și rana care tocmai începuse să se închidă. Sângele îi șiroi pe încheietură, înjură și dădu

să caute o cârpă prin haină, uitând că i-o pusese Lilei pe umeri. Era gata să mai înjure o dată, când își aminti de batista ei. Cea pe care i-o dăduse la schimb, vârâtă în buzunarul de la spate.

Mi se pare corect, zisese ea. *Tu mi-ai dat ceva de-al tău. Eu îți dau ceva de-al meu. Acum suntem legați.*

Legați, gândi Kell. Capul i se învârti când scoase bucățica de pânză. Oare o să meargă? Nu și dacă ea a fost, cumva, sfâșiată sau a rămas captivă între lumi (existau povești despre non-*antari* care încercaseră să deschidă uși și rămăseseră blocați). Dar dacă nu apucase să treacă sau dacă era pe undeva pe acolo – vie sau moartă –, ar fi putut merge.

Duse batista mânjită de sânge la zid și își apăsă palma pe urma semnului său recent.

— *Em As Enose!* îi spuse el magiei.

Găsește-o!

❖

Lila deschise ochii și văzu roșu.

Nu un roșu tare, întins ca vopseaua pe clădiri, ci o nuanță discretă, împrăștiată peste tot, de parcă ar fi privit printr-un vitraliu. Încercă să clipească și să facă să dispară culoarea, dar aceasta rămase. Când Kell numise orașul lui Londra *Roșie*, ea presupusese că alesese culoarea la întâmplare sau, cel puțin, dintr-un motiv banal. Acum vedea că o denumise literal. Trase aer în piept și simți mireasma florilor. Crini, gălbenele și stele-căzătoare. Mirosul era copleșitor, aproape îngrețoșător de dulce, ca parfumul – nu era de mirare că se impregnase în Kell. După vreo câteva momente se mai potoli (la fel și culoarea), când simțurile ei se ajustară la noile împrejurimi, dar când trase iarăși cam mult aer în piept, o asaltă din nou.

Lila tuși și stătu nemișcată. Era întinsă pe spate, pe-o alee, în fața unei uși foarte roșii (vopsite, nu colorate de lumină). Simțea solul dur sub ea, o piatră de pavaj desprinsă îi intra în șira spinării chiar și prin haină. Haina lui Kell. Aceasta era întinsă sub ea pe caldarâm, fluturând în vânt ca niște aripi.

Dar el nu era aici.

Își strânse degetele, ca să se asigure că le putea mișca și simți piatra neagră în palmă, încă vibrând. *Funcționase,* gândi ea, lăsând să-i scape o răsuflare uluită și se ridică în capul oaselor. *Funcționase!*

Nu perfect – dacă ar fi mers perfect, ea și Kell ar fi ajuns în același loc –, dar era aici, cu alte cuvinte *acolo.* Undeva *nou.*

Izbutise.

Delilah Bard în sfârșit evadase, plecase. Nu cu o corabie, ci cu o piatră.

Cât privește unde *anume* se afla, n-avea nici cea mai mică idee. Se ridică în picioare și își dădu seama că lumina roșie nu venea de la cer, ci din pământ. Lumea din dreapta ei era considerabil mai roșie decât lumea din stânga. Și, când simțurile îi reveniră la normal, observă că era considerabil mai gălăgioasă. Nu doar zgomotul obișnuit de vânzători ambulanți și de cărucioare – căci Londrele păreau să aibă asta în comun –, ci larma unei mulțimi din ce în ce mai mari, numai ovații și strigăte și sărbătorire. O parte din ea știa că ar fi trebuit să rămână pe loc și să aștepte să fie găsită de Kell, dar o altă parte deja pornise spre tumultul de lumină, culoare și sunet.

Kell o găsise o dată, reflectă ea. Putea s-o facă din nou.

Vârî piatra neagră în buzunarul secret al pelerinei ponosite (amețeala despărțirii de ea fu acum de scurtă durată și superficială), apoi ridică de jos haina lui Kell, o scutură de praf și o îmbrăcă. Se aștepta să fie voluminoasă, dacă nu de-a dreptul incomodă, dar, spre surprinderea ei, haina se potrivi perfect, nasturii de argint fiind frumos încheiați și drept pe țesătura bogată.

Ciudat! gândi Lila, vârându-și mâinile în buzunare. *Nu cel mai ciudat lucru din lume, totuși ciudat.*

Se plimbă pe străzi, care erau asemenea celor din Londra ei, la fel de strâmte și întortocheate, totuși atât de diferite. În loc de piatră grosolană și sticlă mânjită de funingine, prăvăliile erau construite din lemn de culoare închisă și piatră netedă, sticlă colorată și metal strălucitor. Arătau solide și ciudat de delicate totodată, iar să treacă prin toate, prin *totul,* cerea o imperioasă... energie (nu se putea gândi la niciun alt cuvânt). Mergea în direcția în care se deplasa mulțimea, minunându-se la schimbarea din alcătuirea lumii, o lume a cărei osatură era comună cu a lumii ei, dar al cărei corp era nou, minunat.

Și atunci, după ce trecu de un colț de stradă, văzu sursa agitației. Zeci de persoane se adunaseră de-a lungul unei străzi principale, fremătând de anticipație. Aveau înfățișarea cetățenilor de rând, totuși

hainele lor erau mult mai spilcuite decât ce văzuse vreodată Lila acasă la cetățenii de rând. Stilul lor nu era foarte străin – bărbații purtau haine elegante, cu gulere înalte, femeile, rochii strânse în talie cu corsete, pe sub cape –, dar materialele curgeau pe ei ca metalul topit și aveau fire de aur împletite în păr, la pălării și la manșete.

Lila strânse mai bine haina cu nasturi de argint a lui Kell în jurul ei, recunoscătoare că putea ascunde pelerina zdrențăroasă dedesubt. În deschiderile din mulțimea ce se îmbulzea, putea zări fluviul roșu de dincolo de stradă, exact acolo unde ar fi trebuit să fie Tamisa, lumina sa ciudată îmbăind malurile.

Tamisa? O sursă de magie?

Probabil cea mai mare din lume. Nu că ai avea cum să știi după cea de aici, dar dacă ai putea s-o vezi cum e în Londra mea...

Era, într-adevăr, magnific. Totuși, Lila era atrasă mai puțin de apă și mai mult de vasele care o acopereau. Ambarcațiuni de toate mărimile și formele, de la bricuri și galioane la goelete și vase impunătoare, săltau pe valurile roșii, cu pânzele umflate de vânt. Zeci de blazoane împodobeau catargele și flancurile lor, iar peste toate fuseseră atârnate niște drapele în roșu și auriu. Acestea sclipeau, ispitind-o. *Vino la bord!* păreau să-i spună. *Aș putea fi a ta.* Dacă Lila ar fi fost bărbat și corăbiile niște fecioare frumoase ridicându-și fustele, nici că le-ar fi putut dori mai mult. *La naiba cu rochiile frumoase!* gândi ea. O *să iau o corabie.*

Dar, cu toate că flota pestriță era de-ajuns ca să smulgă o exclamație de aprobare de pe buzele *Lilei,* nu splendidele vase, nici fluviul imposibil de roșu nu erau cele care captivaseră atenția mulțimii.

O procesiune mărșăluia pe bulevard.

Lila ajunse la marginea mulțimii, când defila un șir de bărbați, îmbrăcați în niște haine largi, dintr-un material negru, care se înfășurau în jurul lor de parcă membrele ar fi fost vârtelnițe. Bărbații țineau foc în palme și, când dansau și se învârteau, focul se arcuia în jurul lor, conturându-le traiectoria și zăbovind în aer, în urma lor. Își mișcau buzele în timp ce executau mișcarea, dar cuvintele nu se auzeau, fiind înghițite de sunetele paradei. Lila se trezi că se înghesuie în față, ca să vadă mai bine. Foarte curând, prea curând,

bărbații trecuseră, dar în urma lor apăru un șir de femei, îmbrăcate în rochii vaporoase, ele executau o versiune mai fluidă a aceluiași dans, însă cu apă. Lila privi cu ochii mari; apa se comporta ca o panglică în mâinile lor, răsucindu-se și încolăcindu-se prin aer ca prin magie.

Bineînțeles, gândi Lila, *era* prin magie.

Dansatoarele cu apă lăsară loc celor cu pământ și apoi celor cu metal și, în final cu vânt, acesta din urmă fiind realizat cu un praf colorat suflat din palmele lor.

Fiecare dansator era îmbrăcat într-un fel aparte, dar cu toții aveau panglici roșii cu auriu legate de brațele și picioarele lor, fluturând în urmă ca niște cozi de cometă, în timp ce străbăteau orașul.

În urma dansatorilor se înălța muzica, puternică precum tobele, dar dulce precum strunele, scoțând niște note cum Lila nu auzise niciodată, din instrumente cum nu mai văzuse vreodată. Muzicanții au continuat să meargă, dar muzica a rămas în aer, atârnând pe deasupra ca un cort, de parcă sunetul însuși putea căpăta formă. Era hipnotizant.

Și apoi au venit cavalerii, călare pe caii lor, cu pelerine roșii fluturând. Caii înșiși erau niște animale superbe, nu rotați, ci uniform albi, suri și negri lucioși, aproape la fel de frumoși, gândi Lila, precum corăbiile. Ochii lor erau ca pietrele lustruite, unii cafenii, alții albaștri sau verzi. Coamele lucioase erau negre sau argintii sau aurii și se mișcau cu o grație care nu se potrivea mărimii sau vitezei lor.

Călărețiii țineau cu toții flamuri ca pe niște lănci de turnir, cu un soare auriu răsărind pe un cer roșu.

Tocmai atunci, o ceată de băieți trecu prin fața Lilei, cu panglici fluturătoare prinse la brațe și picioare, iar ea îl agăță pe unul din puști de guler.

— Despre ce e toată povestea asta? îl întrebă pe băiatul care se zbătea să scape.

Copilul făcu ochii mari și turui un șir de cuvinte într-o limbă pe care n-o recunoscu. În mod sigur nu era engleză.

— Mă înțelegi? întrebă ea, rostind cuvintele rar, dar băiatul doar clătină din cap, se zvârcoli în strânsoarea ei și-i strigă cuvinte străine până ce îi dădu drumul.

Un alt val de ovații, mai puternice, se transmise prin mulțimea

privitorilor, iar ea își ridică ochii și văzu apropiindu-se o trăsură deschisă. Era trasă de o pereche de cai albi și flancată de gărzi în armuri. Trăsura avea flamuri și mai împodobite, și mai minuțios lucrate: aici, soarele pe care-l văzuse pe atât de multe steaguri se ridica deasupra unui caliciu, ca și când conținutul cupei era lumina dimineții. Cupa însăși era marcată de un M ornamentat, brodat cu nuanțe de fir auriu pe mătase roșie.

În trăsură stăteau în picioare un bărbat și o femeie, ținându-se de mâini, cu pelerine stacojii ce porneau de la umerii lor și se desfășurau până pe podeaua lustruită a trăsurii. Erau măslinii amândoi, cu pielea mângâiată de soare și părul negru, care scotea în evidență coroanele sclipitoare de aur de pe capetele lor. *(Familia regală,* gândi Lila. Firește. Era o lume diferită. Un rege și o regină diferiți. Dar întotdeauna exista o familie regală.)

Și acolo, între rege și regină, cu o cizmă ridicată pe banchetă ca un cuceritor, stătea un tânăr, cu o coroană subțire sclipind în buclele lui negre, ciufulite, cu o mantie de aur pur întinsă pe umerii săi largi. Un prinț. El ridică mâna, salutând mulțimea, iar oamenii îi adulară gestul.

— *Vares Rhy!* se porni un strigăt din partea cealaltă a paradei, rapid preluat și purtat mai departe de zeci de alte glasuri. *Vares Rhy! Vares Rhy!*

Prințul afișă un zâmbet orbitor și, la câțiva metri mai în stânga Lilei, o tânără femeie leșină de-a dreptul. Lila se uită disprețuitor la fata fără minte, dar când întoarse capul înapoi la paradă, prinse privirea prințului îndreptată asupra *ei.* Lila simți că îi ard obrajii. El nu zâmbi, nu-i făcu cu ochiul, doar îi susținu privirea un moment lung, lung, cu fruntea ușor încrețită, de parc-ar fi știut că nu era de aici, de parcă s-ar fi uitat la ea și ar fi văzut altceva. Lila știa că probabil ar fi trebuit să facă o plecăciune sau, cel puțin, să-și mute privirea, dar continuă să-l fixeze cu încăpățânare. Și apoi momentul trecu. Prințul afișă un nou zâmbet și se întoarse spre supușii săi, trăsura își văzu de drum, lăsând în urmă panglici și dansatori, și cetățeni entuziasmați.

Lila reveni, forțat, cu picioarele pe pământ. Nu-și dăduse seama cât de mult se înghesuise în față cu restul mulțimii, până ce nu auzi

grupul de fete sporovăind lângă ea.

— Unde era? murmură una dintre ele.

Lila tresări, ușurată să audă pe *cineva* vorbind limba ei.

— *Ser asina gose,* zise o alta și apoi, într-o engleză cu accent puternic: Vorbești bine.

— *Rensa tav,* zise prima. Fac exerciții pentru seara asta. Ar trebui să faci și tu la fel, dacă vrei să fii invitată la dans.

Se ridică pe vârfuri ca să fluture mâna spre prințul ce dispărea.

— Partenerul tău de dans, zise o a treia, într-o engleză stricată, se pare că lipsește.

Fata se încruntă.

— El e întotdeauna în procesiune. Sper că e bine.

— *Mas aven*, zise a doua, dându-și ochii peste cap. Elissa e îndrăgostită de prințul cu ochiul negru.

Lila se încruntă. Prințul cu ochiul negru?

— Nu poți să nu recunoști că e distins. Într-un mod care te obsedează.

— *Anesh.* Într-un mod care te *înspăimântă.*

— *Tac.* Nici nu se compară cu Rhy.

— Scuzați-mă, interveni Lila.

Cele trei fete se întoarseră spre ea.

— Care-i treaba? întrebă, făcând semn spre paradă. Pentru ce este?

Cea care vorbea în engleză stricată slobozi un hohot de râs uluit, de parcă Lila ar fi glumit, fără îndoială.

— *Mas aven,* spuse a doua. De unde ești dacă nu știi? Este ziua prințului Rhy, bineînțeles.

— Bineînțeles, zise Lila după ea.

— Accentul tău e remarcabil, observă cea care-l căutase pe prințul cu ochiul negru. Cine e profesorul tău?

Acum veni rândul Lilei să râdă. Fetele se holbară la ea. Dar atunci, trompetele – cel puțin, păreau trompete – începură să sune dinspre familia regală și restul participanților la festivități. Mulțimea, acum în urma procesiunii, porni spre muzică, luând și buchetul de fete cu ea. Lila ieși din gloată și duse mâna la buzunar, ca să se asigure că mai avea încă piatra neagră. Era acolo. Zbârnâia, cerând să fie ținută, dar rezistă impulsului. O fi fost deșteaptă, dar la fel era și Lila.

Fără procesiunea care să-i blocheze vederea, văzu pe deplin fluviul scânteietor de pe partea cealaltă a drumului. Strălucea cu o imposibilă lumină roșie, parcă venea de dedesubt. O *sursă,* așa numise Kell fluviul, iar Lila înțelegea de ce. Vibra cu putere, iar procesiunea regală trebuie să fi traversat un pod, pentru că acum mărșăluia pe malul celălalt, în laude și ovații depărtate. Ochii Lilei se plimbară de-a lungul apei până când dădură de o construcție uriașă, arcuită, care nu putea fi decât palatul. Nu era clădit pe vreun mal al fluviului, ca parlamentul de acasă, ci peste fluviu, încălecând apa ca un pod. Părea sculptat din sticlă sau cristal, muchiile fiind îmbinate cu aramă și piatră. Lila studie construcția cu ochi flămânzi. Palatul arăta ca o nestemată. Nu, ca o coroană cu nestemate, mai potrivită pentru un *munte* decât pentru un cap.

Trompetele sunau de pe trepte, unde servitori cu semipelerine roșii și aurii ieșeau ca furnicile, ducând tăvi cu mâncăruri și băuturi pentru popor.

Mirosul aerului – de mâncăruri și băuturi ciudate și de magie – era absolut îmbătător. Lila simți că i se învârte capul când păși în stradă.

Mulțimea începuse să se rărească, iar între drumul care se golea și fluviul roșu era o piață care înflorise ca o tufă de trandafiri. O parte din gloată se dusese cu parada regală, dar ceilalți porniseră spre piață, iar Lila se luă după cei din urmă.

— *Crysac!* striga o femeie, întinzându-i niște pietre prețioase de culoarea focului. *Nissa lin.*

— *Tessane!* îmbia un bărbat, cu ceea ce părea un ceainic de metal aburind. *Cas tessane.* Flutură două degete în aer: *Sessa lin.*

Pretutindeni, negustorii își strigau mărfurile în limba lor ciudată. Lila încercă să prindă câte un cuvânt, de ici, de colo, să asocieze cuvintele strigate cu obiectele ținute în mâini – *cas* părea să însemne fierbinte, iar *lin,* ghici ea, era un soi de ban –, dar totul era strălucitor și plin de culoare și debordând de putere, iar ea abia se putea concentra îndeajuns timp ca să țină socoteala la toate.

Își ridică haina lui Kell mai bine pe umeri și se plimbă printre tarabe și dughene, cu ochi flămânzi. Nu avea niciun ban, dar avea degete iuți. Trecu de o dugheană pe care scria *Essenir* și văzu înăuntru o masă plină cu pietre lustruite de toate culorile – nu simple

roșii sau albastre, ci imitații perfecte de natură: galben de foc, verde de iarbă vărătică, albastru de noapte. Negustorul era cu spatele și ea nu se putu abține.

Lila puse mâna pe cea mai apropiată amuletă, o minunată piatră albastru-verzuie, de culoarea mării – cel puțin, culoarea pe care-și închipuia c-o are marea, cea pe care o văzuse pictată –, cu mici semne albe, ca niște valuri înspumate. Dar când degetele i se închiseră în jurul ei, o durere ascuțită îi pârjoli pielea.

Icni, mai mult la șocul de a fi fost arsă decât de arsura în sine, și se dădu înapoi brusc, cu usturimi în mână. Înainte să se retragă, negustorul o prinse de încheietură.

— *Kers la?* întrebă el.

Ea nu-i răspunse – pentru că nu putea – și el începu să strige mai repede și mai tare, cuvintele topindu-se laolaltă în urechile ei.

— Ia mâna de pe mine! ceru Lila.

Fruntea negustorului se încreți la auzul cuvintelor ei.

— Ce-ți închipui, zise el, într-o engleză guturală, că scapi dacă vorbești aristocrat?

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, i-o tăie Lila. Acum dă-mi *drumul!*

— Vorbești arnesiană. Vorbești engleză. Nu contează. Tot *gast*. Tot hoț.

— Eu nu sunt *gast!* mârâi Lila.

— *Viris gast*. Hoț neghiob! Să încerci să furi dintr-un cort fermecat.

— N-am știut că era fermecat, replică Lila, ducând mâna după pumnalul de la brâu.

— *Pilse,* mârâi negustorul și Lila avu bănuiala că tocmai fusese insultată.

Și apoi negustorul își ridică vocea.

— *Strast!* răcni el, iar Lila se răsuci în strânsoarea lui și văzu gărzile în armuri de la marginea pieței. *Strast!* strigă el din nou și unul dintre soldați înclină capul și se întoarse către ei.

Rahat! gândi Lila, smulgându-se din mâna negustorului, doar pentru a cădea în alte mâini. Acestea o strânseră de umeri și era gata să scoată cuțitul, când negustorul păli.

— *Mas aven,* zise el, gârbovindu-se într-o plecăciune.

Mâinile care o ţineau pe Lila dispărură, iar ea se răsuci şi-l văzu pe Kell în spatele ei, cu încruntătura lui obişnuită, uitându-se aspru, dincolo de ea, la negustor.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă el.

Lila nu ştia ce-o surprindea mai tare, apariţia lui subită, modul în care îi vorbea negustorului – cu glas rece, dispreţuitor – sau modul în care negustorul se uita la el, cu un amestec de veneraţie şi teamă.

Părul arămiu al lui Kell era dat pe spate, etalându-şi ochiul negru în plină lumină roşie a dimineţii.

— *Aven vares.* Dacă aş fi ştiut că era cu Domnia Ta... se bâlbâi negustorul, înainte de a aluneca înapoi în arnesiană sau cum s-o fi numit limba aceea.

Lila fu surprinsă să audă, drept răspuns, limba locală curgând fluent din gura lui Kell, care încerca să-l potolească pe negustor. Şi apoi prinse din nou cuvântul *gast* rostit de negustor şi se repezi la el. Kell o trase înapoi.

— Destul! mârâi la urechea ei. *Solase,* îi zise Kell negustorului, cu ton de scuze. Ea este o *străină.* Necivilizată, dar nevinovată.

Lila îi aruncă o căutătură urâtă.

— *Anesh, mas vares*, zise negustorul, plecându-se şi mai adânc, destul de nevinovată ca să fure...

Cu capul în jos, negustorul nu-l văzu pe Kell aruncând o privire peste umăr la gardianul care-şi croia drum prin piaţă spre ei. Nu văzu cum Kell încremeneşte. Dar Lila văzu.

— Plătesc orice a încercat să ia, zise grăbit, vârând o mână în buzunarul hainei sale, netulburat de faptul că încă o mai purta Lila.

Negustorul îşi îndreptă spatele şi începu să clatine din cap, dar părea că nu se mai poate opri.

— *An. An.* Nu pot să iau bani de la domnia ta.

Gardianul se apropia, iar Kell în mod clar nu voia să fie aici când sosea, pentru că luă o monedă din haină şi o trânti pe masă.

— Pentru neplăcerea dumitale, zise el, întorcând-o pe Lila cu spatele. *Vas ir.*

Nu aşteptă răspunsul negustorului, ci o împinse prin mulţime, departe de gheretă şi de gardianul care aproape ajunsese.

— Necivilizată? mârâi Lila, în timp ce Kell o înșfăcase de umăr și o conducea afară din piață.

— Cinci minute! zise Kell, luându-i haina de pe umeri și îmbrăcând-o, ridicând gulerul. Nu-ți poți ține mâinile în frâu nici cinci minute! Spune-mi că nu te-ai dus și-ai vândut piatra!

Lila scoase un sunet exasperat.

— Incredibil! replică ea, când o conduse afară din mulțime și departe de fluviu, pe una dintre străduțele mai înguste. Sunt atât de bucuros că ești bine, Lila! îl maimuțări ea. Slavă Domnului că piatra nu te-a sfârtecat într-o mie de bucăți hoțești!

Mâna lui Kell slăbi strânsoarea pe umărul ei.

— Nu-mi vine să cred că a funcționat.

— Nu fi atât de entuziasmat! i-o trânti Lila, cu răceală.

Kell se opri și ea se întoarse spre el.

— Nu sunt, zise.

Ochiul lui albastru părea tulburat, cel negru, impenetrabil.

— Mă bucur că ești nevătămată, Lila, dar ușile dintre lumi sunt menite să fie închise pentru toată lumea, mai puțin pentru un *antari*, iar faptul că piatra ți-a asigurat trecerea dovedește cât de periculoasă este. Și-n fiecare clipă în care e aici, în lumea *mea,* sunt îngrozit.

Lila se trezi că-și pleacă ochii în pământ.

— Bine, atunci, zise ea. Hai s-o scoatem!

Un mic zâmbet recunoscător trecu pe buzele lui Kell. Și atunci Lila scoase piatra din buzunar și o ridică spre el, în palma deschisă, iar Kell scoase un mic sunet disperat și-i acoperi repede palma cu mâna, ascunzând piatra. Ceva fulgeră în ochii lui când o atinse, dar Lila nu credea că atingerea *ei* îl provocase. Piatra tremura ciudat, de parcă l-ar fi simțit pe Kell și voia să fie cu el. Lila se simți vag jignită.

— *Sanct!* înjură el. Așa, ține-o sus ca s-o vadă toată lumea, de ce nu?!

— Am crezut c-o voiai înapoi! replică ea, exasperată. Nimic nu te mulțumește.

— Păstreaz-o, șuieră el iute. Și, pentru Dumnezeu, ține-o ascunsă!

Lila o vârî înapoi în pelerină și mormăi multe lucruri neplăcute în barbă.

— Și despre chestiunea limbajului, zise Kell, nu poți vorbi atât de

slobod aici. Engleza nu este limba de rând.

— Am observat. Mulțumesc că m-ai prevenit!

— Ți-am spus că lumile o să fie diferite. Dar ai dreptate, ar fi trebuit să te previn. Aici, engleza este o limbă folosită de elită și de către cei care doresc să se amestece cu ea. Însuși faptul c-o folosești bate la ochi.

Lila se uită pieziș.

— Ce-ai vrea să fac? Să nu vorbesc?

— Mi-a trecut și asta prin minte, zise Kell.

Lila se încruntă furioasă la el.

— Dar cum mă îndoiesc că ți-ar sta în puteri, o să-ți cer să vorbești pur și simplu în șoaptă.

Zâmbi, iar Lila îi răspunse tot cu un zâmbet, înăbușindu-și pofta de a-i sparge nasul.

— Acum, că ne-am înțeles...

Se întoarse să plece.

— *Pilse,* mormăi ea, sperând că însemna ceva cu adevărat murdar, potrivindu-și pasul după al lui.

II

Aldus Fletcher nu era un om cinstit.

Ținea o prăvălie de suvenire într-un gang de lângă cheiuri și, în fiecare zi, oamenii de pe corăbii veneau aici, unii pentru lucruri pe care voiau să le aibă, alții cu lucruri de care voiau să scape. Fletcher îi servea și pe unii, și pe ceilalți. Și pe localnici, de asemenea. Era un adevăr bine cunoscut în cotloanele cele mai întunecate ale Londrei Roșii că prăvălia lui Fletcher era locul potrivit pentru orice n-ar fi trebuit să ai.

Când și când, îi mai călcau pragul și niște oameni *cinstiți*, firește, vrând să găsească ori să dea pipe de fumat și instrumente, tăblițe divinatorii și pietre gravate cu rune, sfeșnice, iar pe Fletcher nu-l deranja să-și căptușească prăvălia și cu bunurile lor, în caz că ar fi venit garda regală în inspecție. Dar adevăratul lui negoț însemna risc și raritate.

Un panou de piatră netedă atârna pe perete, lângă tejghea, mare

cât o fereastră, dar negru ca smoala. Pe suprafața lui, un fum alb dansa, tremura și se întindea singur ca scrisul cu creta, anunțând itinerarul complet al festivităților cu ocazia aniversării prințului. Imaginea palidă a feței zâmbitoare a lui Rhy se arăta pe tăblița divinatorie de deasupra anunțului. El era vesel și făcea cu ochiul, în timp ce mai jos de gâtul lui plutea mesajul:

Regele și Regina
vă invită la celebrarea
celui de-al 20-lea an al prințului,
pe treptele palatului,
după parada anuală.

După câteva secunde, mesajul și chipul prințului se estompară și, pentru o clipă, tăblița divinatorie deveni întunecată, apoi reveni la viață și începu să prezinte un alt grup de anunțuri.

— *Erase ir ferase?* hurui Fletcher, cu vocea lui profundă. *Intrare sau ieșire?*

Întrebarea era adresată unui băiat – și *era* un băiat, fiindcă abia începuse să-i crească barba în smocuri răzlețe –, care stătea lângă ușă, studiind o masă cu flecuștețe. *Intrare* însemna un cumpărător, *ieșire* însemna un vânzător.

— Nici una, nici alta, murmură băiatul.

Fletcher rămase cu ochii pe mâinile băiatului, dar nu era prea îngrijorat; prăvălia era apărată împotriva furturilor. Negoțul mersese greu în ziua aceea, iar Fletcher aproape că-și dori ca băiatul să fi încercat. I-ar fi prins bine un pic de distracție.

— Doar mă uit, adăugă încordat.

În prăvălia lui Fletcher nu călcau, de obicei, gură-cască. Oamenii veneau cu un scop. Și trebuia să-și anunțe scopul acela. Indiferent ce căuta băiatul, nu și-l dorea îndeajuns de tare cât să vorbească.

— Dă-mi de știre, zise Fletcher, dacă nu poți să găsești ce cauți.

Băiatul dădu din cap, dar continuă să-i arunce priviri pe furiș lui Fletcher. Sau, mai degrabă, brațelor lui Fletcher, care se odihneau pe tejghea. Aerul de afară era înăbușitor pentru o dimineață atât de târzie în sezonul culesului (ai fi crezut că, dată fiind clientela, prăvălia

ar fi trebuit să aibă program de hoți de seara până dimineața, dar Fletcher descoperise că pungașii cei mai buni știau cum să-și facă jocul să pară firesc), iar Fletcher avea mânecile suflecate până la cot, expunând o grămadă de marcaje și de cicatrice pe antebrațele înnegrite de soare. Pielea lui Fletcher era o hartă a vieții lui. Și avusese o viață dură.

— Vas'zică e adevărat ce se spune? întrebă, în cele din urmă, băiatul.

— Despre ce? se interesă Fletcher, ridicând o sprânceană stufoasă.

— Despre tine.

Ochii băiatului se îndreptară spre marcajele din jurul încheieturilor lui. Limitatoarele îi încercuiau ambele mâini, ca niște cătușe, crestate în piele și ceva mai adânc.

— Pot să le văd?

— Ah, astea? zise Fletcher, ridicându-și mâinile.

Stigmatele erau o pedeapsă dată numai celor care sfidaseră regula de aur a magiei.

— Să nu folosești puterea ca să-l controlezi pe altul, recită el, cu un rânjet pieziș și rece.

Pentru o astfel de crimă, autoritatea regală arăta foarte puțină milă. Vinovatul era *legat*, marcat cu limitatoare destinate să-i strângă puterea ca un garou.

Dar ale lui Fletcher erau întrerupte. Marcajele de pe partea interioară a încheieturilor erau mutilate, deformate, ca zalele fracturate ale unui lanț. Mersese până la capătul lumii ca să i se rupă legăturile acelea, plătise cu sânge și suflet și ani de viață, dar izbutise. Devenise din nou liber. Oarecum. Era încă legat de prăvălie și de iluzia lipsei de putere – o iluzie pe care el o întreținea, ca să nu afle gărzile că se restabilise și să se întoarcă să-i ia mai mult decât magia. Îl ajutase în acest sens, firește, și faptul că le cumpărase câtorva bunăvoința. Toată lumea – chiar și cei bogați, cei mândri și cei din casa regală – voia lucruri pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Iar lucrurile acelea erau specialitatea lui Fletcher.

Băiatul încă se uita la marcaje, cu ochii mari și chipul palid. Fletcher își lăsă la loc brațele pe tejghea.

— Timpul de privit a expirat. Ai de gând să cumperi ceva sau nu?

Băiatul se grăbi să iasă cu mâna goală, iar Fletcher oftă și scoase o pipă din buzunarul de la spate. Pocni din degete și o flăcăruie albastră pâlpâi în vârful degetului său mare, pe care o folosi să aprindă frunzele îndesate în cupă. Și apoi scoase un obiect din buzunarul cămășii și îl așeză pe tejgheaua de lemn.

Era o piesă de șah. O piatră mică și albă, mai exact. Un simbol al unei datorii pe care n-o plătise încă, dar voia s-o facă.

Piatra aparţinuse odinioară tinerelului *antari,* Kell, dar ajunsese în prăvălia lui Fletcher în urmă cu mai mulţi ani, ca parte din potul de la o rundă de *Sanct.*

Sanct era tipul de joc care se lungea. O combinație de strategie și noroc și o bună măsură de înșelăciune. Se putea sfârși în câteva minute sau, altminteri, putea dura ore în șir. Iar cu acea ocazie, ultima mână a nopții continuase pentru aproape două ore. Ei rămăseseră ultimii jucători la masă, Fletcher și Kell, și pe măsură ce noaptea progresa, la fel se întâmplase și cu potul. Nu jucau pe bani, firește. Masa era încărcată până la refuz cu simboluri și suvenire și obiecte de magie rară. O fiolă de nisip al speranței. Un pumnal de apă. O haină care ascundea un număr infinit de fețe.

Fletcher jucase mâna, adunând trei figuri: o pereche de regi cu un sfânt printre ei. Era sigur că o să câștige. Și atunci Kell jucase trei sfinți. Problema era că existau numai trei sfinți în tot pachetul, iar Fletcher avea unul în mână. Dar când Kell puse cărțile jos, cartea din mâna lui Fletcher se tulburase și se schimbase dintr-un sfânt într-un valet, cea mai mică valoare din pachet.

Fletcher se făcuse roșu. Puștiul regal strecurase o carte fermecată în pachet și îl manipulase pe Fletcher, manipulând și jocul, deopotrivă. Și ăsta era cel mai bun și cel mai rău lucru la *Sanct.* Nimic nu era exagerat. Nu erai silit să câștigi cinstit. Trebuia doar să câștigi.

Fletcher nu avusese de ales decât să-și arunce pe masă mâna stricată, iar încăperea izbucnise în comentarii sarcastice și ironii. Kell doar zâmbise și dăduse din umeri, apoi se ridicase în picioare. Culesese un suvenir din grămada mizei – o piesă de șah dintr-o altă Londră – și i-o aruncase lui Fletcher.

— Fără resentimente, zisese făcându-i cu ochiul, înainte să ia potul și să plece.

Fără resentimente.

Degetele lui Fletcher se strânseră pe mica statuetă de piatră. Clopoţelul de la intrarea prăvăliei sună şi un alt client îşi făcu apariţia, un bărbat înalt, slab, cu o barbă încărunţită şi o sclipire lacomă în ochi. Fletcher băgă piatra în buzunar şi afişă un zâmbet sinistru.

— *Erase ir ferase?* întrebă el.

Intrare sau ieşire?

III

Kell putea *simţi* piatra în buzunarul Lilei în timp ce mergeau.

Existase un moment în care mâna lui se închisese peste mâna ei, iar pielea atinsese în treacăt talismanul, când tot ce voia era să-l ia de la Lila. I se părea că totul avea să fie bine dacă l-ar fi putut pur şi simplu ţine în mână. Ceea ce era o idee absurdă. Nimic n-avea să fie bine câtă vreme piatra exista. Totuşi, îi zgândărea simţurile, iar el se cutremura şi încerca să nu se gândească la asta, conducând-o pe Lila prin Londra Roşie cât mai departe de zgomot, spre *Câmpurile Rubinii*.

Petrecerea lui Rhy avea să dureze toată ziua, atrăgând majoritatea oraşului – cetăţenii şi gărzile – pe malurile fluviului şi la palatul roşu.

Vinovăţia îl zbuciuma. El ar fi trebuit să facă parte din procesiune, ar fi trebuit să se afle în trăsura deschisă, alături de familia regală, ar fi trebuit să fie acolo ca să-l tachineze şi să-l dojenească pe fratele lui pentru felul în care se desfăta cu atenţia primită.

Kell era sigur că Rhy avea să se bosumfle săptămâni de-a rândul pentru absenţa sa. Apoi îşi aminti că n-avea să aibă niciodată şansa să-şi ceară iertare. Gândul îl tăie ca un cuţit, chiar dacă îşi spunea în sinea lui că aşa trebuia să fie, că atunci când o să vină momentul, Lila avea să explice totul. Şi Rhy? Rhy avea să-l ierte.

Kell îşi păstră gulerul ridicat şi capul plecat, dar încă mai simţea priviri asupra lui când străbăteau străzile lăturalnice. Se tot uita peste umăr, incapabil să scape de sentimentul că era urmărit. Aşa şi era, firește, de Lila, care se uita la el cu din ce în ce mai multă insistenţă, în timp ce coteau pe străduţe.

O sâcâia ceva, în mod clar, dar îşi ţinu gura şi o vreme Kell se

întrebă dacă îi asculta ordinul sau pur și simplu aștepta ocazia. Și apoi, când apariția unei perechi de gardieni regali, cu coifurile vârâte degajat sub braț, îl sili pe Kell – și, prin urmare, pe Lila – să se retragă în grabă în intrândul unei uși, în sfârșit rupse tăcerea.

— Spune-mi ceva, Kell, zise ea, când se întoarseră pe trotuar, după ce soldații trecuseră. Localnicii de rând te tratează ca pe un nobil, totuși te ascunzi de gardieni ca un hoț. Care din două?

— Niciuna, răspunse el, dorindu-și să abandoneze subiectul.

Dar Lila nu se lăsă.

— Ești un soi de criminal viteaz? stărui ea. Un Robin Hood, erou în ochii poporului și proscris de autoritățile regale?

— Nu.

— Ești căutat pentru ceva?

— Nu chiar.

— Din experiența mea, remarcă Lila, o persoană e fie căutată, fie nu. De ce te-ai ascuns de gărzi dacă nu ești?

— Pentru că m-am gândit că s-ar putea să mă caute.

— Și de ce ar face asta?

— Pentru că lipsesc.

Auzi pașii Lilei încetinind.

— Dar de ce le-ar păsa? întrebă ea, oprindu-se de-a binelea. Cine ești tu?

Kell se întoarse.

— Ți-am mai spus...

— Nu, zise ea, mijind ochii. Cine ești tu *aici?* Cine ești *pentru ei?*

Kell șovăi. Tot ce voia era să traverseze orașul cât mai repede cu putință, să ia suvenirul pentru Londra Albă din camera lui și să scoată odată nenorocita de piatră neagră din lumea asta. Dar Lila nu părea că are de gând să se miște până nu-i răspundea.

— Aparțin familiei regale, zise el.

De-a lungul orelor, de când o cunoscuse pe Lila, aflase că nu era ușor de surprins, dar la această afirmație ochii ei în sfârșit se deschiseră larg, neîncrezători.

— Ești un *prinț?*

— Nu, zise el hotărât.

— Ca tipul ăla frumos din trăsură? El e fratele tău?

— Numele lui e Rhy și nu e fratele meu.

Kell tresări când spuse asta.

— Adică... Nu chiar.

— Deci *tu ești* prințul cu ochiul negru. Trebuie să recunosc, nu te-am luat nicio clipă drept un...

— Nu sunt prinț, Lila.

— Presupun că pot să văd asta, ești mai degrabă arogant și...

— *Nu* sunt...

— Dar ce caută un membru al familiei regale...

Kell o lipi cu spatele de zidul de cărămizi al gangului.

— Nu sunt un *membru* al familiei regale! spuse el răspicat. Le *aparțin*.

Lila își încreți fruntea, nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Ei mă dețin, zise, crispându-se. Sunt o posesie. Un ornament. Ca să înțelegi, am crescut la palat, dar nu e casa mea. Am fost crescut de familia regală, dar ei nu sunt familia mea, nu de sânge. Sunt valoros pentru ei, așa că mă păstrează, dar nu e totuna cu a aparține.

Cuvintele îl ardeau când le rostea. Știa că nu era cinstit față de regele și regina care-l trataseră cu căldură, dacă nu cu dragoste, sau față de Rhy, care întotdeauna îl considerase un frate. Însă acesta era adevărul, nu? Oricât de mult îl durea. Cu toată grija lui și cu toată grija lor, rămânea faptul că el era o armă, un scut, o unealtă de folosit. Nu era prinț. Nu era fiu.

— Bietul de tine! zise Lila cu răceală, dându-l la o parte. Ce vrei? Milă? N-ai s-o obții de la mine.

Kell își încleștă maxilarul.

— N-am...

— Ai o casă, dacă nu un cămin! se răsti ea. Ai oameni care au grijă de tine, dacă nu își fac griji pentru tine. Poate că nu ai tot ce-ți dorești, dar pun pariu că ai tot ce ți-ar putea *trebui* vreodată și, cu toate astea, ai tupeul să pretinzi că nu ai nimic, fiindcă nu e dragoste.

— Eu...

— Dragostea nu ne ferește să murim de frig, Kell, continuă ea, sau de foame, sau înjunghiați pentru câțiva bănuți din buzunar. Dragostea nu ne cumpără nimic, așa că fii fericit pentru ce ai și

pentru cine ești, fiindcă poate îți lipsesc unele lucruri, dar nu ai *nevoie* de nimic.

I se tăiase răsuflarea, până sfârșise de vorbit, și avea ochii strălucitori și obrajii aprinși.

Și pentru prima oară Kell o văzu pe Lila. Nu așa cum voia ea să pară, ci așa cum era. O fată înfricoșată, chiar dacă deșteaptă, încercând cu disperare să rămână în viață. Una care foarte probabil înghețase de frig și flămânzise și se luptase – și aproape sigur ucisese – ca să se țină strâns de o iluzie de viață, păzind-o ca pe o lumânare aprinsă într-o vijelie.

— Zi ceva! îl provocă ea.

Kell înghiți nodul din gât, își strânse pumnii pe lângă corp și se uită la ea aspru.

— Ai dreptate, spuse el.

Recunoașterea îl lăsă ciudat de golit și, în clipa aceea, își dori doar să se ducă acasă (și era o casă, într-o măsură mult mai mare decât ce avusese probabil Lila). S-o lase pe regină să-i mângâie obrazul și pe rege să-l bată pe umăr. Să-și arunce brațul pe după gâtul lui Rhy și să toasteze pentru ziua lui, și să-l asculte bătând câmpii și să râdă.

Își dorea atât de tare asta, încât îl durea.

Dar nu putea.

Făcuse o greșeală, îi pusese pe toți în pericol, iar acum trebuia s-o îndrepte.

Pentru că era datoria lui să-i protejeze.

Și pentru că îi iubea.

Lila se uita lung, așteptând argumentele contrare spuselor lui, dar nu veni niciunul.

— Ai dreptate, spuse el din nou. Îmi pare rău. În comparație cu viața ta, a mea trebuie să pară o bijuterie...

— Să nu îndrăznești să mă compătimești pe mine, *scamatorule!* mârâi Lila, cu un cuțit în mână.

Și, cât ai clipi, copilul străzii speriat dispăru și ucigașa se întoarse. Kell zâmbi puțin. Nu putea câștiga niciodată în bătăliile cu Lila, dar se simți ușurat s-o vadă înapoi în dispoziția ei amenințătoare. Își mută privirea de la ea spre cer, unde roșeața fluviului Isle se reflecta în norii joși. Se apropia o furtună. Rhy avea să se supere și din pricina

asta, înciudat pe tot ce ar fi putut strica splendoarea aniversării lui.

— Hai, zise Kell, aproape c-am ajuns.

Lila își puse cuțitul în teacă și îl urmă, de data asta cu mai puține săgeți în priviri.

— Locul ăsta spre care ne îndreptăm, întrebă ea, are vreun nume?

— *Kir Ayes,* zise Kell. *Câmpurile Rubinii.*

Nu-i spusese încă Lilei că aici avea să se încheie călătoria ei. Că așa trebuia. Pentru liniștea lui sufletească și pentru siguranța sa.

— Ce speri să găsim aici?

— Un obiect-mărturie, zise Kell. Ceva care să ne garanteze trecerea în Londra Albă.

Căută în minte prin sertarele și rafturile lui, printre diversele suvenire din diversele orașe, care sclipeau în spatele pleoapelor.

— Hanul de aici, continuă el, e condus de o femeie pe nume Fauna. Voi două o să vă înțelegeți de minune.

— De ce?

— Pentru că amândouă sunteți...

Era gata să spună *tari ca fierul*, dar tocmai atunci coti după un colț și se opri ca fulgerat, cuvintele murindu-i pe buze.

— Ăsta-i hanul *Câmpurile Rubinii* întrebă Lila, de lângă el.

— Da, zise Kell, aproape în șoaptă. Sau, mai degrabă, a fost.

Nu mai rămăsese nimic. Era scrum și cenușă.

Hanul, cu tot ce avea, arsese din temelii.

IV

Nu fusese un foc obișnuit.

Focul obișnuit nu mistuie metalul ca pe lemn. Și focul obișnuit se răspândește. Acesta n-o făcuse. Trasase contururile clădirii și arsese într-o văpaie exact ca forma hanului, cu numai câteva flăcări răzlețe pârjolind pietrele pavajului ce înconjura clădirea.

Nu, fusese o vrajă.

Și era proaspătă. Căldura încă se mai ridica dinspre ruine, în timp ce Kell și Lila pășeau printre ele, căutând ceva – *orice* – care ar fi putut supraviețui. Dar nu rămăsese nimic.

Kell simți că i se face rău.

Tipul acesta de foc ardea intens și rapid, iar marginile sugerau un cerc de legare. Nu numai că ținuse flăcările în loc. Ținuse în loc totul, pe toată lumea. Câți oameni fuseseră prinși înăuntru? Câte cadavre se aflau în dărâmături, reduse la un maldăr de oase sau la o grămăjoară de cenușă?

Și apoi Kell se gândi, cu egoism, la camera lui.

Anii de colectare... cutii muzicale și medalioane, instrumente și ornamente, lucruri prețioase, lucruri simple și lucruri ciudate – toate pierdute.

Avertismentul lui Rhy – *pune capăt nebuniei ăsteia înainte să fii prins* – îi răsuna în minte și o clipă Kell se bucură că fusese lipsit de comori, înainte să fie descoperite. După aceea își dădu seama de greutatea loviturii. Cine făcuse asta nu-l jefuise pe el – cel puțin, nu ăsta fusese scopul. Ci îl deposedase de colecția sa ca să-i taie accesul. Un *antari* nu poate călători fără obiecte-mărturie. Încerca să-l încolțească, să fie sigur că, dacă reușea să vină înapoi, în Londra Roșie, nu va mai avea nimic la dispoziție pentru alte călătorii.

Era o măsură radicală, în care putea recunoaște mâna lui Holland. Aceeași mână care îi smulsese monedele Londrelor de la gât și le aruncase în întuneric.

Lila împingea cu vârful ghetei în rămășițele unui ibric.

— Și acum?

— Nu e nimic aici, zise Kell, lăsând un pumn de cenușă să i se scurgă printre degete. Va trebui să găsim un alt suvenir.

Șterse funinginea de pe mâinile lui, gândind. Nu era singura persoană din Londra cu un suvenir, dar lista era scurtă, căci el fusese mult mai dispus să dea la schimb artefacte din inedita și pașnica Londră Cenușie, decât din denaturata și violenta Londră Albă. Regele avea un suvenir, transmis din generație în generație. Fauna avea unul, un suvenir ca parte a înțelegerii lor (deși Fauna, se temea el, era îngropată pe undeva în ruinele calcinate).

Și Fletcher mai deținea unul.

Kell se crispă, lăuntric.

— Știu pe cineva, zise el. Nu era nici jumătate din adevăr, dar cu siguranță era mai simplu decât să explice că Fletcher era un infractor mărunt, care pierduse o grămadă de bani când jucase cu el o partidă

de *Sanct,* pe când Kell era cu vreo câțiva ani mai tânăr și cu vreo câteva măsuri mai arogant, iar Kell îi dăruise suvenirul din Londra Albă ca o ofertă de pace (dacă voia să se mintă pe el însuși) sau ca o împunsătură răutăcioasă (dacă era să fie sincer).

— Îl cheamă Fletcher. Are o prăvălie lângă chei. El are un suvenir.

— Da, păi, să sperăm că nu i-au ars și *lui* prăvălia din temelii.

— Mi-ar plăcea să-i văd încer...

Cuvintele muriră pe buzele lui Kell. Venea cineva. Cineva care mirosea a sânge uscat și a metal. Kell se repezi la Lila și ea nu scoase decât o jumătate de exclamație de protest, înainte ca el să-i pună o mână la gură, vârând-o pe cealaltă în buzunarul ei. Degetele lui găsiră piatra și o strânseră, iar puterea țâșni prin corpul lui, alergându-i prin vene. Lui Kell i se tăie răsuflarea când fiorul îl străbătu din cap până-n picioare, dar nu era timp să deguste senzația – deopotrivă senzațională și înspăimântătoare –, nici timp să ezite. Convingerea, spusese Holland, convingerea era cheia, prin urmare Kell nu pierdu timpul, nu șovăi.

— *Ascunde-ne!* porunci talismanului.

Și piatra se supuse. Se însufleți, puterea ei vibră prin el când – între o bătaie de inimă și următoarea – fumul negru îi înconjură pe Kell și pe Lila. Se așternu peste ei ca o umbră, ca un văl; când o atinse cu un deget, dădu peste ceva care era mai mult decât aer și mai puțin decât o pânză. Dacă se uita la Lila, o putea vedea, iar când ea se uita la el, în mod clar îl putea vedea, și toată lumea din jurul lor era încă perfect vizibilă, deși colorată de vrajă. Kell își ținu respirația și speră că piatra își îndeplinise bine sarcina. Nu avusese de ales. Nu mai aveau timp să fugă.

Exact în clipa aceea Holland apăru la intrarea străduței laterale.

Kell și Lila se încordară la vederea lui. Arăta ușor șifonat după tratamentul suferit pe caldarâmul aleii. Încheieturile îi erau roșii și jupuite pe sub semipelerina lui mototolită. Agrafa de argint își pierduse lustrul, gulerul îi era stropit de noroi, iar expresia, mai aproape de mânie decât fusese vreodată. O cută fină între sprâncene. O încleștare a maxilarului.

Kell simți piatra tremurând în mâna lui și se întrebă dacă Holland era atras de ea sau dacă ea era atrasă de Holland.

Și celălalt *antari* ținea ceva în mână – un cristal turtit, de mărimea și forma unei cărți de joc – pe care îl duse la gură și vorbi spre el, cu vocea lui joasă, egală.

— *Öva sö taro,* zise, în limba sa maternă. *El e în oraș.*

Kell nu auzi răspunsul celeilalte persoane, dar după o pauză, Holland răspunse:

— *Kösa. Sunt sigur.*

Apoi vârî cristalul înapoi în buzunar. Se rezemă cu un umăr de zid și studie ruinele carbonizate ale hanului, de parc-ar fi fost vreo pictură. Rămase așa, parcă pierdut în gânduri.

Sau așteptând.

Fixitatea privirii lui o făcu pe Lila să se foiască foarte puțin, lângă Kell, iar el apăsă mai tare palma peste gura ei.

Holland își miji ochii. Probabil pe gânduri. Probabil uitându-se la ei. Și apoi vorbi.

— Au țipat când a ars clădirea, zise el în engleză, prea tare ca să crezi că se adresa lui însuși. Toți au țipat, în cele din urmă. Chiar și bătrâna.

Kell scrâșni din dinți.

— Știu că ești aici, Kell, continuă Holland. Nici măcar rămășițele arse nu-ți pot ascunde mirosul. Și magia pietrei nu poate ascunde piatra. Nu de mine. Mă cheamă, la fel cum te cheamă și pe tine. O să te găsesc oriunde, așa că termină cu prostiile și ieși.

Kell și Lila stăteau neclintiți în fața lui, la doar câțiva pași distanță.

— Nu am chef de jocuri, îl preveni Holland, calmul său obișnuit fiind acum presărat cu enervare.

Când niciunul nu se mișcă, el oftă și scoase un ceas de argint din haină. Kell îl recunoscu, era cel pe care-l lăsase Lila în urmă, pentru Barron. O simți pe Lila înțepenind în brațele lui, când Holland azvârli ceasul în direcția lor; acesta săltă lovindu-se de strada înnegrită, alunecă și se opri la marginea dărâmăturilor carbonizate ale hanului. Din locul unde se afla, Kell vedea că era mânjit cu sânge.

— A murit din cauza ta, zise Holland, adresându-se Lilei. Pentru că tu ai fugit. Ai fost o lașă. Mai ești așa?

Lila se zbătu să scape din brațele lui Kell, dar el o ținu cu toată puterea, lipind-o de pieptul lui. Îi simți lacrimile șiroind peste mâna

pe care i-o ținea peste gură, însă nu-i dădu drumul.

— Nu, șopti el cât putu de încet la urechea ei. Nu aici. Nu așa.

Holland suspină.

— O să ai parte de o moarte pentru lași, Delilah Bard.

Scoase un cuțit cu lamă curbă din haină.

— Când asta se va termina, zise el, amândoi o să vă doriți să fi ieșit în față.

Își înălță mâna liberă și vântul cuprinse cenușa hanului ruinat, ridicând-o în aer, deasupra capetelor lor. Kell se uită la nor și murmură o rugăciune în barbă.

— Ultima șansă! zise Holland.

Când nu i se răspunse decât cu tăcere, își lăsă mâna jos și cenușa începu să cadă. Iar Kell înțelese ce urma să se întâmple. Avea să se coboare și să se aștearnă pe văl, expunându-i, iar Holland avea să-i atace imediat. Kell simți că i se învârte capul și strânse mai tare de piatră, gata să-i invoce din nou puterea, când cenușa atinse vălul... și trecu prin el.

Se cufundă prin învelișul de neînțeles și apoi prin ei înșiși, de parcă n-ar fi fost acolo. De parcă n-ar fi fost reali. Cuta dintre ochii în două culori ai lui Holland se adânci când ultimul fulg de cenușă se așternu pe ruine, iar Kell simți (o foarte mică) mângâiere pentru frustrarea celuilalt *antari*. Poate că era în stare să-i *simtă*, dar nu putea să-i *vadă*.

În cele din urmă, când vântul se domoli și pământul rămase neclintit, iar Kell și Lila continuară să fie ascunși de puterea pietrei, siguranța lui Holland se clătină. Vârî pumnalul curb în teacă și făcu un pas înapoi, se întoarse și plecă, cu pelerina fluturând în spatele său.

În clipa în care nu se mai văzu, Kell slăbi strânsoarea asupra Lilei, iar ea se smulse din brațele lui și din vrajă și fugi spre ceasul de argint din stradă.

— Lila! strigă el.

Ea nu păru să-l audă și Kell nu-și dădu seama dacă nu-l auzea din cauză că abandonase vălul protector sau fiindcă lumea ei se îngustase până la dimensiunile și forma unui mic ceas însângerat. O privi cum se lasă într-un genunchi și ridică obiectul de jos cu degete

tremurătoare.

Se apropie de Lila și îi puse o mână pe umăr sau încercă s-o facă, dar trecu drept prin ea. Deci avusese dreptate. Vălul nu-i făcuse pur și simplu invizibili. Îi făcuse imateriali.

— Arată-mă! porunci el pietrei.

Energia fremătă prin el și, o clipă mai târziu, vălul se dizolvă. Un moment Kell se minună cât de ușor fusese – magia venise fără efort, dar asta era prima oară când se desfăcuse de bunăvoie – și îngenunche lângă Lila. Nu-și puteau permite să zăbovească aici, expuși, așa că o luă de braț și, în tăcere, porunci magiei să-i ascundă încă o dată. Aceasta ascultă, vălul de umbră pogorându-se din nou peste amândoi.

Lila tremura sub atingerea lui, iar el ar fi vrut să-i spună că totul era bine, că poate Holland i-a luat ceasul și l-a lăsat în viață pe Barron, dar nu voia să mintă. Holland avea multe calități – majoritatea bine ascunse –, dar nu era sentimental. Dacă ar fi fost vreodată compătimitor sau, cel puțin, milos, Athos de mult l-ar fi golit de sânge, i l-ar fi scos odată cu sufletul.

Nu, Holland era crud.

Iar Barron era mort.

— Lila, zise Kell cu blândețe. Îmi pare rău.

Degetele ei se strânseră tare în jurul ceasului și se ridică în picioare. Kell se ridică odată cu ea și, chiar dacă nu se uită în ochii lui, vedea mânia și durerea întipărite pe fața ei.

— Când asta se va termina, zise ea, băgând ceasul într-un fald al pelerinei, vreau să fiu eu cea care-i taie gâtul.

Și apoi își îndreptă spatele, răsuflând o dată, tremurat și scurt.

— Acum, zise ea, încotro spre Fletcher?

10

O TURĂ ALBĂ

I

Booth începuse să se dezmembreze.

În această Londră sumbră și cenușie, corpul beţivului nu rezistase prea mult – spre marea neplăcere a entităţii care ardea înăuntrul lui. Nu era vina magiei; erau atât de puţine cele de care să te agăţi aici, atât de puţine cele din care să te hrăneşti. Oamenii aveau viaţă în ei doar cât o flacără de lumânare, nu vâlvătaia cu care întunericul era obişnuit. Atât de puţină căldură, atât de lesne de stins. În clipa în care pătrundea în ei, îi mistuia complet, oase și sânge prefăcute în coajă și cenușă cât ai clipi.

Ochii negri ai lui Booth coborâră la degetele lui carbonizate. Cu atât de puţin combustibil, părea să nu se poată răspândi, nu trăia prea mult în niciun corp.

Nu că n-ar fi încercat. La urma urmelor, lăsase un șir de carcase lepădate de-a lungul docurilor.

Arsese prin locul pe care toţi îl numeau Southwark în numai o oră.

Dar corpul din prezent – cel pe care îl luase în stăpânire în gangul de lângă tavernă – acum se descompunea. Pata neagră de pe pieptarul cămășii lui pulsa, încercând să împiedice să se scurgă și ultimul strop de viaţă din el. Probabil n-ar fi trebuit să-l înjunghie mai întâi pe beţivan, dar păruse cea mai rapidă cale.

Însă cochilia care se deteriora și lipsa de perspectivă îl lăsaseră într-o mare încurcătură. Părea să putrezească.

Bucăţi de piele i se desprindeau la fiecare pas. Oamenii de pe stradă se uitau la el și se îndepărtau grăbiţi, de parcă indiferent ce îl măcina, ar fi putut fi contagios. Ceea ce, de bună seamă, era. Magia era cu adevărat o molimă frumoasă. Însă numai când gazdele erau destul de puternice. Destul de pure. Oamenii de aici nu erau.

Umbla prin oraș – se târa, șchiopăta chiar, acum –, puterea din

carapacea actuală fiind numai tăciuni și răcindu-se rapid.

Iar, în disperarea sa, se trezi atras – atras *înapoi* – în locul unde începuse, la *Aruncătura de Piatră.* Se mira de atracția micii taverne ciudate. Era ca o scăpărare de căldură într-un oraș rece, mort. Un licăr de lumină, de viață, de magie.

Dacă ar fi putut ajunge acolo, ar mai putea găsi vreun foc.

Era atât de mistuit de nevoia de a ajunge la tavernă, încât nu observă omul ce stătea lângă ușa ei, nici căruța ce se apropia în viteză când coborî de pe trotuar în stradă.

❖

Edward Archibald Tuttle stătea în fața *Aruncăturii de Piatră*, încruntat.

Trebuia să fi deschis până acum, dar zăvoarele erau trase, obloanele închise și totul dinăuntru părea ciudat de nemișcat. Își verifică ceasul de buzunar. Era după prânz. Ce ciudat! *Suspect,* gândi el. *Scandalos, chiar.* Mintea îi sărea de la o posibilitate la alta, toate părând sumbre.

Familia sa insista că avea o imaginație prea vie, dar el considera că restul lumii pur și simplu era lipsită de viziune, de simțul pentru magie, pe care el, evident, îl poseda. Sau, cel puțin, se silea să-l posede. Sau, la drept vorbind, începuse să se teamă că nu-l va poseda niciodată, începuse să creadă (deși nu voia să admită) că nu exista.

Până când îl găsise pe călător. Renumitul magician cunoscut doar sub numele de Kell.

Acea unică – și singură – întâlnire îi reaprinse credința, ațâțându-i focul mai arzător ca niciodată.

Astfel, Edward făcuse cum i se spusese și se întorsese la *Aruncătura de Piatră* cu speranța de a-l găsi pe magician și a doua oară și de a primi făgăduita pungă cu pământ. În același scop venise și ieri, și în același scop avea să vină și mâine, și în ziua următoare, până când ilustrul personaj avea să se întoarcă.

În timp ce aștepta, Ned – căci așa îl numeau familia și prietenii – depăna povești în mintea sa, încercând să-și imagineze cum avea să se petreacă, în cele din urmă, întâlnirea, cum avea să decurgă. Detaliile se schimbau, dar finalul rămânea același: în fiecare versiune, magicianul Kell avea să-și plece capul și să-l scruteze pe Ned cu

ochiul lui negru, spunând că vedea ceva special la el.

— Edward Archibald Tuttle, avea să zică el, așadar pot să-ți spun Ned?

— Toții prietenii mei îmi spun așa.

— Ei bine, Ned, văd ceva special la tine...

Apoi avea să insiste să-i fie mentor, chiar mai bine, partenerul lui. După aceea, fantezia de regulă aluneca în elogii.

Ned tocmai derula unul dintre aceste visuri cu ochii deschiși, în timp ce stătea pe treptele *Aruncăturii de Piatră,* așteptând. Buzunarele lui erau îngreunate cu suvenire și monede, orice și-ar fi dorit magicianul în schimbul pământului râvnit. Dar magicianul nu venise, taverna era încuiată de sus până jos, iar Ned – după ce șopti ceva ce era descântec, rugăciune și aiureală, în părți egale, și încercase, fără succes, să împingă zăvorul din încuietoare cu puterea minții – se pregătea să ia o pauză din urmărirea țelului său, deocamdată, și să se ducă să petreacă vreo câteva ceasuri într-un local public, când auzi un trosnet în spatele lui, pe stradă.

Caii nechezară și roțile scrâșniră, oprindu-se. Mai multe lăzi cu mere căzură din căruță, când birjarul trase brusc de hățuri. Omul arăta mai speriat decât caii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ned, ducându-se într-acolo cu pași mari.

— Dar-ar dracii, zicea căruțașul, l-am lovit! Am dat peste cineva.

Ned se uită în jur.

— Cred că n-ai lovit nimic.

— E sub căruță? continuă el. Oh, Doamne! Nu l-am văzut.

Dar când îngenunche să inspecteze spațiul de sub vehicul și spițele roților, Ned nu văzu nimic decât o dâră de funingine – destul de ciudat, amintea de forma unei persoane – întinsă pe pietre, deja suflată de vânt. O grămăjoară mică părea să se miște, dar peste o clipă se surpă în ea însăși și dispăru. *Ciudat!* gândi el, cu o încruntătură. *Scandalos, chiar*! Își ținu respirația și întinse mâna spre murdăria de cărbune, așteptându-se să sară la viață. Degetele lui nu dădură decât peste scrum și... nu se întâmplă nimic. Frecă funinginea între degetul mare și arătător, dezamăgit.

— Nu-i nimic aici, domnule, zise el, ridicându-se în picioare.

— Jur! zise căruțașul. A fost cineva aici. Chiar aici.

— Trebuie să te fi înșelat.

Căruțașul clătină din cap, bombănind, apoi se dădu jos din căruță și puse înapoi lăzile căzute, uitându-se de mai multe ori sub vehicul, pentru orice eventualitate.

Ned își ridică degetele la lumină, mirându-se de funingine. Simțise ceva – sau *i se păruse* că simte –, o furnicătură de căldură, dar senzația dispăruse rapid. Mirosi funinginea o dată și strănută sănătos, apoi își șterse cenușa pe cracul pantalonului și se îndepărtă, fără grabă, pe stradă în jos.

II

Kell și Lila își croiră drum spre chei, invizibili pentru trecători. Dar nu doar invizibili. *Intangibili.* Exact cum cenușa trecuse prin ei la hanul ruinat și mâna lui Kell, prin umărul Lilei, la fel făceau și oamenii de pe stradă. Nu-i puteau simți, nici auzi. Era de parcă, sub văl, Kell și Lila nu mai făceau parte din lumea din jurul lor. De parcă ar fi existat în afara ei. Și, la fel cum lumea nu-i putea atinge, nici ei nu puteau atinge lumea. Când Lila încercă, distrată, să fure un măr dintr-un cărucior, mâna ei trecu prin fruct, la fel cum fructul trecu prin mâna ei. Erau ca stafiile în orașul agitat.

Asta era magie puternică până și într-o Londră bogată în putere. Energia pietrei zbârnâia prin Kell, îngemănându-se cu a lui ca un al doilea puls. O voce din străfundul conștiinței îi spunea că nu era bine ca blestemăția asta să-i circule prin corp, dar el ignoră avertismentul. Pentru prima oară de când fusese rănit, Kell nu se mai simțea amețit și slăbit și se agăța strâns de tăria asta și de piatră, în timp ce o conducea pe Lila spre cheiuri.

Ea fusese tăcută de când plecaseră de la ruinele hanului, cu o mână ținându-se de Kell și în cealaltă purtând ceasul. Când în sfârșit vorbi, vocea îi era joasă și tăioasă.

— Înainte să te gândești că Barron și cu mine eram rude, să știi că nu eram, zise ea, în timp ce mergeau unul lângă celălalt. El nu era din familia mea. Nu chiar.

Cuvintele sunau forțate și seci, iar modul în care își încleșta falca și

se freca la ochi (când credea că el nu se uita) spuneau o poveste diferită. Dar Kell o lăsă pe Lila să mintă.

— Ai pe cineva? întrebă el, amintindu-și remarcile usturătoare pe care le făcuse despre situația lui cu familia regală. Rudă, adică?

Lila clătină din cap.

— Mama a murit când aveam zece ani.

— Nici tată?

Lila râse încetișor, fără amuzament.

— *Tata.*

Îl rostise de parcă ar fi fost un cuvânt urât.

— Ultima oară când l-am văzut, încerca să-mi vândă trupul ca să-și plătească datoriile.

— Îmi pare rău, zise Kell.

— Să nu-ți pară, zise Lila, izbutind un zâmbet colțuros. I-am tăiat gâtul ăluia înainte să-și poată scoate cureaua.

Kell se încordă.

— Aveam cincisprezece ani, continuă ea, nepăsătoare. Îmi amintesc că m-am mirat de cantitatea de sânge, de cum țâșnea continuu din el...

— Prima oară când ai ucis pe cineva? întrebă Kell.

— Exact, zise ea, zâmbetul devenindu-i trist. Dar presupun că lucrul plăcut în privința uciderii e că devine mai ușor.

Fruntea lui Kell se întunecă.

— N-ar trebui.

Lila îi aruncă o privire.

— *Tu* ai ucis vreodată pe cineva? întrebă ea.

Încruntătura lui Kell se adânci.

— Da.

— Și?

— Și ce? ripostă el.

Se aștepta să-l întrebe pe cine sau unde sau când sau cum. Însă n-o făcu. Întrebă de ce.

— Pentru că nu am avut de ales, zise el.

— Ți-a făcut plăcere? întrebă ea.

— Firește că nu.

— Mie, da.

Se simțea o undă de amărăciune în mărturisirea asta.

— Vreau să spun, nu mi-a făcut plăcere sângele sau gâlgâitul pe care-l scotea când murea sau cum arăta cadavrul când s-a terminat. Golit. Dar în momentul în care m-am hotărât s-o fac și în momentul de după ce cuțitul i-a pătruns în gât și am știut ce făcusem, m-am simțit...

Lila își căută cuvintele.

— Puternică.

Se uită lung la Kell.

— Așa se simte și magia? întrebă ea, sincer.

Poate în Londra Albă, gândi Kell, *unde puterea era ținută ca pe un pumnal, ca pe o armă care să fie folosită împotriva celor ce-ți stăteau în cale.*

— Nu, zise el. Aia nu-i magie, Lila. Aia e doar crimă. Magia este...

Dar lăsă cuvintele în aer, distras de cea mai apropiată tăbliță divinatorie, care se întunecase brusc.

Pe toate străzile, tăblițele de informații fixate de stâlpii felinarelor de stradă și de vitrinele prăvăliilor se stinseră. Kell încetini pasul. Toată dimineața afișaseră anunțuri despre serbările lui Rhy, repetând, ciclic, programul zilei – și al săptămânii – de parade și de petreceri publice, de festivaluri și de dansuri private. Când tăblițele s-au întunecat prima oară, Kell presupuse că, pur și simplu, schimbau anunțurile. Dar apoi toate au început să semnaleze același mesaj de alarmă. Un singur cuvânt:

DISPĂRUT

Apoi literele au luminat intermitent, groase și albe, în partea de sus a fiecărei tăbliță, iar dedesubt a apărut o imagine a lui *Kell.* Păr blond, și ochi negru, și o redingotă cu nasturi de argint. Imaginea se mișca ușor, dar nu zâmbea, numai se uita fix la lume. Un al doilea cuvânt apăru scris sub portret.

RECOMPENSĂ

Sanct.

Kell se opri brusc și Lila, care venea la o jumătate de pas în urma lui, se ciocni de el.

— Care-i problema? întrebă ea, trecând de brațul lui.

Și atunci văzu și ea.

— Oh...

Un bătrân se oprise la câțiva pași distanță ca să citească tăblița, fără să știe că bărbatul dispărut se afla chiar în spatele lui. Pe sub imaginea mișcătoare a chipului lui Kell, un cerc gol se desenă singur, cu creta. Instrucțiunile de sub el spuneau:

Dacă-l vedeți, apăsați aici.

Kell înjură în barbă. Să fie urmărit de Holland era destul de rău, dar acum tot orașul avea să fie în alertă. Și ei nu puteau rămâne invizibili la nesfârșit. N-ar fi putut nici să ia suvenirul, darămite să-l folosească, câtă vreme erau sub văl.

— Hai!

Își grăbi pasul, târând-o pe Lila după el, până ce ajunseră la cheiuri. De jur împrejur, chipul lui se zgâia la ei, încruntându-se ușor.

Când ajunseră la prăvălia lui Fletcher, ușa era închisă și încuiată, cu un mic semn atârnat pe ea pe care scria *Renache. Plecat.*

— Așteptăm? întrebă Lila.

— Nu aici, în stradă, zise Kell.

Ușa era încuiată în trei feluri și probabil și vrăjită pe deasupra, dar nu aveau nevoie să fie lăsați să intre. Trecură direct prin lemn, la fel cum trecuseră printr-o jumătate de duzină de oameni de pe stradă.

Abia când se văzură în siguranță în prăvălie, Kell porunci magiei să retragă vălul. Din nou magia ascultă și se supuse fără să protesteze, vălul subțiindu-se și dispărând complet. Convingerea, cugetă el, când vraja lunecă de pe umerii lui, încăperea fiind mai clară în jurul lui. Holland avusese dreptate. Totul era despre control. Iar Kell îl avea.

Lila îi dădu drumul la mână și se întoarse să-l privească – înlemni.

— Kell, zise ea, precaută.

— Ce e? întrebă el.

— Lasă piatra jos.

El se încruntă, se uită la talismanul din mână și rămase fără

răsuflare. Venele de pe dosul mâinii sale erau negre, atât de negre încât ieșeau în evidență ca tușul pe pielea lui, liniile urcându-i spre cot. Magia pe care o simțise pulsând prin el, *într-adevăr* pulsase, făcându-i sângele negru. Fusese atât de concentrat asupra noii lui puteri, asupra vrăjii înseși și asupra ascunzătorii, că nu simțise – nu voise să simtă – căldura magiei care se răspândea prin brațul lui ca otrava. Dar ar fi trebuit să observe, ar fi trebuit să știe – asta era problema. Kell *știa* mai bine. Știa cât de periculoasă era piatra și totuși, chiar și acum, privind venele înnegrite, primejdia părea ciudat de îndepărtată. Un calm persistent se imprimase în el, pas cu pas, odată cu magia pietrei, spunându-i că totul o să fie bine, atâta timp cât va continua să țină...

Un cuțit se înfipse în stâlp, lângă capul lui, iar camera reveni în atenție.

— Ai surzit? mârâi Lila, scoțând un alt cuțit. Am spus *las-o jos!*

Înainte ca apele calme să se închidă din nou deasupra lui, Kell își impuse să dea drumul pietrei. La început, degetele lui rămaseră încleștate în jurul talismanului, în timp ce căldura – și, în urma ei, un soi de amorțeală – se strecura prin el. Își aduse mâna liberă, neafectată, la încheietura înnegrită și o înșfăcă zdravăn, folosindu-și toată voința ca degetele îndărătnice să se desfacă, să dea drumul pietrei.

Și, în sfârșit, cu reticență, se descleștară.

Piatra căzu din mâna lui, iar genunchii lui Kell se înmuiară numaidecât sub el. Se prinse de marginea unei mese, să nu cadă, gâfâind să-și recapete răsuflarea, în timp ce vederea i se încețoșă și camera se clătină cu el. Nu simțise piatra hrănindu-se ca lipitoarea din magia lui, dar acum, când dispăruse, era ca și când cineva aruncase apă peste focul său. Totul deveni rece.

Talismanul sclipea pe podeaua de lemn, cu o urmă de sânge pe marginea crestată a spărturii, unde Kell strânsese prea tare. În ciuda consecințelor neplăcute, Kell trebui să-și folosească întreaga voință să nu o apuce din nou. Tremurând și înfrigurat, tânjea s-o țină iarăși. Era ca un drog. Erau oameni care se furișau prin bârloguri și prin cotloanele întunecate ale Londrei, căutând astfel de extaze, dar Kell nu fusese niciodată unul dintre ei, nu jinduise niciodată puterea pură.

Nu simțise niciodată nevoia. Magia nu era ceva după care să fi tânjit; era ceva ce pur și simplu *avea*. Dar acum venele lui erau flămânde după ea, aveau o nevoie imensă de ea.

Înainte să piardă bătălia pentru control, Lila îngenunche lângă piatră.

— Drăcie mică și deșteaptă, zise Lila, întinzând mâna.

— Nu... începu Kell, dar ea deja își folosise batista ca s-o culeagă de jos.

— Cineva trebuie s-o țină, zise, vârând talismanul în buzunar. Și pun pariu că eu sunt alegerea mai potrivită, în momentul de față.

Kell se ținu strâns de masă, în timp ce magia se retrăgea, iar venele de pe brațul lui se luminau, încetul cu încetul.

— Mai ești pe lumea asta? întrebă Lila.

Kell înghiți anevoie și dădu din cap. Piatra era o otravă și trebuia să scape de ea. Își adună puterile.

— Sunt bine.

Lila ridică o sprânceană.

— Da. Ești întruchiparea sănătății.

Kell suspină și se trânti pe un scaun. Pe chei, afară, petrecerea era în toi. Focuri de artificii punctau muzica și ovațiile, zgomotul fiind estompat, dar nu prea mult de zidurile prăvăliei.

— El cum e? întrebă Lila, uitându-se printr-un dulăpior. Prințul, adică.

— Rhy?

Kell își trecu o mână prin păr.

— Este... fermecător și răsfățat, generos și capricios și hedonist. Ar flirta și cu un fotoliu frumos căptușit și nu ia niciodată ceva în serios.

— Intră și el în tot atâtea buclucuri?

Kell zâmbi chinuit.

— Oh, mult mai multe. Crezi sau nu, eu sunt cel responsabil.

— Dar sunteți foarte apropiați.

Zâmbetul lui Kell se stinse și încuviință, dând din cap o dată.

— Da. Regele și regina poate că nu sunt părinții mei, dar Rhy este fratele meu. Mi-aș da viața pentru el. Aș ucide pentru el. Cum am și făcut.

— Zău? făcu Lila, admirând o pălărie. Povestește!

— Nu e o poveste plăcută, zise Kell, aplecându-se peste genunchi.

— Cu atât mai mult vreau s-o aud, insistă Lila.

Kell o măsură din ochi, oftă și își coborî privirea asupra mâinilor lui.

— Când Rhy avea treisprezece ani, a fost răpit. Ne jucam o prostie de joc în curtea palatului, când a fost luat. Deși, cunoscându-l pe Rhy, se poate să se fi dus cu ei de bunăvoie, la început. În copilărie, era întotdeauna prea încrezător.

Lila puse pălăria deoparte.

— Ce s-a întâmplat?

— Londra Roșie e un loc bun, insistă Kell. Autoritățile regale de aici sunt binevoitoare și drepte, majoritatea supușilor sunt fericiți. Dar, continuă el, am fost prin toate cele trei Londre și pot să afirm asta: nu există nicio versiune care să nu aibă vreun cusur, într-un fel sau în altul.

Se gândea la opulenta, strălucitoarea bogăție și cum trebuie să fi arătat ea în ochii celor care n-o aveau. Cei care fuseseră deposedați de puterea magică pentru crime și cei care nu fuseseră niciodată binecuvântați cu prea multă, de la bun început. Kell nu se putea opri să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat cu Rhy Maresh, dacă nu ar fi fost prinț? Ce-ar fi devenit el? Dar, bineînțeles, Rhy putea supraviețui cu farmecul și zâmbetul lui. Ar fi răzbit întotdeauna cu ele.

— Lumea mea e o lume făcută din magie, zise el. Cei înzestrați cu ea se bucură de beneficiile sale, iar familia regală vrea să creadă că și cei care nu sunt înzestrați se bucură, deopotrivă. Că generozitatea lor, grija lor se extind la fiecare cetățean.

Îi întâlni privirea Lilei.

— Dar eu am văzut și părțile mai întunecate ale orașului. În lumea ta, magia este o raritate. Într-a mea, lipsa ei e o ciudățenie. Iar cei lipsiți de abilități magice sunt adesea priviți cu desconsiderare, ca nedemni, și tratați mai prost din cauza asta. Oamenii cred că magia își alege calea. Că judecă, așadar și ei pot judeca. *Aven essen,* zic ei. *Balanța divină.*

După logica asta, magia îl *alesese* pe Kell, dar el nu credea. Altcineva s-ar fi putut trezi, cu ușurință, purtând semnul de *antari* și ar fi fost adus și crescut în luxul faldurilor purpurii ale palatului, în

locul lui.

— Trăim intens, zise Kell. De bine, de rău, orașul nostru clocotește de viață. De lumină. Și unde e lumină... ei bine. În urmă cu vreo câțiva ani, a luat ființă o grupare. Își spuneau Umbrele. O jumătate de duzină de bărbați și femei – unii cu putere, alții fără – care credeau că orașul își arde puterea prea strălucitor și cu prea puțină grijă, făcând risipă. Pentru ei, Rhy nu era doar un băiat, ci un simbol a tot ce era rău. Prin urmare l-au răpit. Mai târziu, am aflat că voiau să-i spânzure corpul de porțile palatului. Slavă sfinților că n-au apucat s-o facă! Eu aveam cincisprezece ani când s-a întâmplat, cu un an mai mult decât Rhy, și eram încă la începuturile puterii mele. Când regele și regina au aflat de răpirea fiului lor, au trimis gărzile regale prin tot orașul. Fiecare tăbliță divinatorie din fiecare piață publică și casă particulară scăpăra cu mesajul urgent de a-l găsi pe prințul furat. Iar eu am știut că nu-l vor găsi. Am știut-o în oasele și în sângele meu. M-am dus în camerele lui Rhy – îmi amintesc cât de pustiu era palatul, cu toate gărzile ieșite să-l caute – și am luat primul lucru despre care știam că era cu adevărat al lui, un căluț de lemn pe care îl sculptase, nu mai mare decât palma. Mai creasem uși folosind suvenire și înainte, dar niciodată una ca asta, totdeauna spre un loc, niciodată spre o persoană. Însă există un cuvânt *antari* pentru *găsește* și m-am gândit că o să meargă. Trebuia să meargă. Și a mers. Zidul camerei lui s-a deschis către cala unui vas. Rhy zăcea pe jos. Și nu respira.

Lila scoase un șuierat printre dinți, dar nu-l întrerupse.

— Învățasem comenzile de sânge pentru multe lucruri, zise Kell. *As Athera!* Pentru creștere. *As Pyrata!* Pentru ardere. *As Illumae!* Pentru lumină. *As Orense!* Pentru deschidere. *As Anasae!* Pentru dispersare. Și *As Hasari!* Pentru vindecare. Așa că am încercat să-l vindec. Mi-am crestat mâna și i-am lipit-o de piept și am rostit cuvântul. N-a mers.

Kell n-avea să uite niciodată imaginea lui Rhy zăcând pe scândurile umede din fundul calei, palid și nemișcat. Fusese una dintre singurele dăți din viața lui când arătase mic.

— N-am știut ce să fac, continuă Kell. Am crezut că poate n-am folosit destul sânge. Așa că mi-am tăiat venele de la ambele încheieturi.

Simți privirea intensă a Lilei asupra mâinilor lui, cu palmele în sus, studiind cicatricele abia vizibile.

— Îmi amintesc că am îngenuncheat și m-am aplecat deasupra lui, cu durerea surdă răspândindu-se pe brațe în sus, și mi-am apăsat palmele pe el și am rostit cuvintele încă o dată, și încă o dată, în neștire. *As Hasari! As Hasari! As Hasari!* Atunci nu mi-am dat seama că o vrajă de vindecare – chiar și o comandă de sânge – ia timp. Începuse deja să-și facă efectul de la prima invocație. Câteva momente mai târziu, Rhy s-a trezit.

Kell zâmbi trist.

— A deschis ochii și m-a văzut aplecat asupra lui, sângerând, și primul lucru pe care l-a spus n-a fost „ce s-a întâmplat?" sau „unde suntem?" Și-a pipăit sângele de pe piept și a zis „Ăsta e al tău?", iar când am dat din cap, a izbucnit în plâns. Și l-am dus acasă.

Când se uită din nou la Lila, ochii ei negri erau larg deschiși.

— Și ce s-a întâmplat cu Umbrele? întrebă ea, când a înțeles că el terminase de povestit. Cei care îl răpiseră? Erau pe vas? Te-ai întors după ei? Ai trimis gărzile?

— Ți-ai găsit, zise Kell. Regele și regina au luat urma fiecărui membru al Umbrelor și i-au prins. Rhy i-a iertat pe toți.

— Ce? șuieră Lila. După ce ei încercaseră să-l ucidă?

— Asta-i treaba cu fratele meu. E încăpățânat și gândește cu orice parte a corpului său mai puțin cu capul, în cele mai multe zile, dar este un prinț *bun*. Are ceea ce multora le lipsește: *empatia*. I-a iertat pe cei care-l răpiseră. A înțeles de ce o făcuseră și le-a simțit suferința. A fost convins că, dacă le arată îndurare, ei n-o să mai încerce să-i facă rău a doua oară.

Ochii lui Kell coborâră în podea.

— Iar eu m-am asigurat că n-o să mai poată.

Fruntea Lilei se încruntă, când își dădu seama ce spusese.

— Parcă ziceai...

— Am spus că Rhy i-a iertat.

Kell se ridică în picioare.

— N-am spus că eu i-am iertat.

Lila se uită lung la el, nu cu surprindere sau oroare, ci cu o doză de respect. Kell își dezmorți umerii și își netezi haina.

— Ar fi mai bine să începem să căutăm.

Ea clipi o dată, de două ori, evident voind să mai spună ceva, dar Kell clarificase faptul că discuția era încheiată.

— Ce căutăm? întrebă ea, în final.

Kell își plimbă privirea peste rafturile ticsite, supraîncărcatele dulapuri și vitrine.

— O tură albă.

III

Cu toate căutările lor minuțioase prin ruinele hanului *Câmpurile Rubinii*, Kell nu observase aleea unde fusese atacat – și unde lăsase două cadavre – cu numai câteva ore mai devreme. Dacă s-ar fi abătut până acolo, ar fi văzut că unul dintre acele cadavre – asasinul care fusese închis în piatră – lipsea.

Același asasin își făcea acum drum pe trotuar, fredonând încetișor, în timp ce se desfăta la căldura soarelui și cu sunetele îndepărtate ale sărbătorii.

Corpul lui n-o ducea foarte bine. Mai bine decât celălalt recipient, desigur, bețivanul din cealaltă Londră mai mohorâtă – acela nu durase deloc. Acesta rezistase mai bine, mult mai bine, dar acum era complet ars pe dinăuntru și începuse să se înnegrească, întunecimea răspândindu-se prin vene și la suprafața pielii, ca o pată. Deja arăta mai puțin ca un om și mai mult ca o bucată de lemn făcută scrum.

Dar era de așteptat. La urma urmelor, avusese treabă.

Cu o noapte înainte, luminile casei de plăceri ardeau strălucitor și ademenitor în întuneric, iar o femeie stătea în prag, așteptându-l, cu un zâmbet exersat pe față și cu părul de culoarea focului, a vieții.

— *Avan, res nastar,* spusese ea cu dulceață, în limba arnesiană. *Nu vrei să intri?*

Își ridicase în același timp fustele, arătându-și pentru o fracțiune de secundă genunchiul.

Și intrase, monedele asasinului zornăind în buzunar.

Ea îl condusese pe un hol – era cufundat în beznă, o beznă mult mai neagră decât fusese afară – și el se lăsase condus, bucurându-se de cum se simțea mâna ei – sau, mai precis, pulsul – în mâna lui. Ea

nu-l privise nicio clipă în ochi, altminteri ar fi văzut că erau mai întunecați decât holul însuși. În schimb, se concentrase asupra buzelor, a gulerului și a centurii.

El încă învăța nuanțele noului său corp, dar izbutise să-și apese buzele ce începuseră să crape pe gura moale a femeii. Ceva trecuse între ei – tăciunele unei flăcări absolut negre – și femeia se cutremurase.

— *As Besara!* șoptise el la urechea ei. *Ia.*

Îi dăduse jos, ușor, rochia de pe umeri și o sărutase mai adânc, întunecimea lui trecând pe limbă și ajungându-i în cap, îmbătând-o. Putere. Toată lumea o voia, voia să fie mai aproape de magie, de sursa ei. Și ea a primit-o cu bucurie. Îl primi pe *el* cu bucurie. Nervii furnicaseră atunci când magia îi luase în stăpânire, ospătându-se cu fluxul vieții, cu sângele, cu corpul. Pe Booth, bețivanul, îl luase cu forța, dar o gazdă doritoare era întotdeauna mai bună. Sau, cel puțin, avea tendința să reziste mai mult.

— *As Herena!* gângurise el, apăsând trupul femeii înapoi în pat. *Dăruiește!*

— *As Athera!* gemu ea, când el o luă, și îl luase și ea pe el. *Crești!*

Se mișcau la unison, ca un puls perfect, unul prelingându-se în celălalt, iar când se terminase și pleoapele femeii se deschiseseră, ochii ei erau identici cu ai lui, negri lucioși. Ce îi intrase în piele îi contractase buzele rujate într-un zâmbet strâmb.

— *As Athera!* repetă ea, dându-se jos din pat.

El se ridicase și o urmase. Împreună, au sădit – o minte în două corpuri – mai întâi în toată casa de plăceri, apoi în noapte.

Da, avusese treabă.

Simți cum se răspândește prin oraș, în timp ce-și croia drum spre fluviul roșu în așteptare, pulsul magiei și al vieții desfășurat ca un banchet făgăduit.

IV

Prăvălia lui Fletcher era construită ca un labirint, aranjată astfel încât numai un șarpe ca el ar fi înțeles-o. Kell petrecuse ultimele zece minute scotocind prin sertare și descoperind tot felul de arme și

amulete și o foarte inofensivă umbrelă de soare, dar nicio tură albă. Gemu și aruncă umbrela deoparte.

— Nu poți să găsești afurisenia aia folosind magia? întrebă Lila.

— Tot locul este păzit împotriva vrăjilor de reperare, răspunse Kell. Și împotriva furtului, așa că pune aia la loc.

Lila lăsă să cadă flecuștețul pe care se pregătea să-l șterpelească înapoi pe tejghea.

— Deci, zise ea, studiind conținutul unei vitrine de sticlă, tu și Fletcher sunteți amici?

Kell își aminti fața lui Fletcher din noaptea în care pierduse potul.

— Nu chiar.

Lila ridică o sprânceană.

— Bine, zise ea. E mai amuzant să furi de la dușmani.

Dușmani era un cuvânt potrivit. Ciudățenia era că ar fi putut fi parteneri.

— Un contrabandist și un plasator de obiecte furate, zisese Fletcher. Am face o echipă perfectă.

— Eu zic pas, răspunsese Kell.

Dar când jocul de *Sanct* ajunsese la ultimele mâini și el știuse că a câștigat, îl momise pe Fletcher cu singurul lucru pe care nu l-ar fi refuzat.

— *Anesh,* cedase el. Dacă o să câștigi, o să lucrez pentru tine.

Fletcher zâmbise lacom și trăsese ultima carte.

Iar Kell îi răspunsese la zâmbet, își jucase mâna și câștigase tot, lăsându-l pe Fletcher cu nimic altceva decât un orgoliu șifonat și o mică tură albă.

Fără resentimente.

Acum Kell răvășise jumătate de prăvălie, căutând suvenirul și aruncând priviri spre ușă, în timp ce propriul său chip îl urmărea de pe tăblița divinatorie de pe perete.

DISPĂRUT

Între timp, Lila renunțase să mai caute și studia o hartă înrămată. Făcu ochii mici, își înclină capul și se încruntă, de parcă ar fi lipsit ceva.

— Ce e? întrebă Kell.

— Unde e Parisul? întrebă ea, arătând locul de pe continent unde ar fi trebuit să fie.

— Nu există niciun Paris, zise Kell, răscolind printr-un dulap. Nicio Franță. Și nicio Anglie.

— Dar cum poate exista o Londră fără o Anglie?

— Ți-am mai spus, orașul este o ciudățenie lingvistică. Aici, Londra este capitala țării Arnes.

— Așadar, Arnes e denumirea voastră pentru Anglia.

Kell râse.

— Nu, zise el, clătinând din cap și venind spre ea. Arnes cuprinde mai mult de jumătate din Europa voastră. Insula – Anglia voastră – este numită *raska. Coroana.* Însă este doar vârful imperiului.

Trasă hotarele teritoriului cu vârfurile degetelor.

— Dincolo de țara noastră se află Ves la nord și Faro la sud.

— Și dincolo de ele?

Kell ridică din umeri.

— Alte țări. Unele mari, altele mici. E o întreagă lume, la urma urmelor.

Ea își plimba privirea pe hartă, cu ochi strălucitori. Un mic zâmbet secret îi juca pe buze.

— Da, este.

Plecă de la hartă și intră într-o altă încăpere. Iar, peste câteva momente, strigă:

— Aha!

Kell tresări.

— Ai găsit-o?

Ea reapăru, ținând triumfătoare prada deasupra capului, dar nu era tura. Era un pumnal. Kell se dezumflă.

— Nu, zise ea, dar nu e ăsta un lucru deștept?

Îl ridică să-l vadă și Kell. Mânerul pumnalului nu era un mâner simplu; metalul se arcuia peste încheieturile degetelor, într-o buclă ondulată, înainte să se unească înapoi cu trunchiul.

— Pentru pocnit, îi explică Lila, de parcă lui Kell îi era greu să priceapă rostul apărătoarelor de metal pentru degete. Poți să-i înjunghii sau poți să le spargi dinții. Sau amândouă.

Atinse vârful lamei cu degetul.

— Nu în același timp, firește.

— Firește, repetă Kell, închizând un dulăpior. Ești mare amatoare de arme.

Lila se uită la el inexpresivă.

— Cine nu e?

— Ai deja un cuțit, sublinie el.

— Și?

Lila admira mânerul.

— Nu există așa ceva ca prea multe cuțite.

— Ești genul violent.

Ea flutură lama.

— Nu putem toți să ne transformăm sângele și șoaptele în arme.

Kell se burzului.

— Eu nu șoptesc. Și nu suntem aici ca să jefuim.

— Eu credeam că *exact* pentru asta suntem aici.

Kell suspină și privi prin prăvălie. Scotocise peste tot, inclusiv prin micuța odaie arhiplină a lui Fletcher din spate, și nu găsise nimic. Flecther n-ar fi vândut-o... sau o vânduse? Kell închise ochii, lăsându-și simțurile să rătăcească, gândind că poate ar fi putut simți magia străină. Dar spațiul practic zbârnâia de putere, în tonuri suprapuse care făceau cu neputință să distingi *străin* și *interzis* de simplu *interzis*.

— Am o întrebare, zise Lila, ale cărei buzunare zornăiau extrem de dubios.

— Bineînțeles că ai, oftă Kell, deschizând ochii. Parcă am zis fără furtișag.

Ea își mușcă buza și scoase din buzunar câteva pietre și o șmecherie metalică a cărei utilitate nici măcar Kell n-o recunoscu și le așeză pe un cufăr.

— Ai spus că lumile sunt izolate. Cum se face că tipul ăsta – Fletcher – deține o piesă din Londra Albă?

Kell căuta printr-un birou pe care putea să jure că-l percheziționase, apoi pipăi pe sub margine după sertare ascunse.

— Pentru că eu i-am dat-o.

— Păi, și *tu* ce făceai cu ea?

Își îngustă ochii.

— Ai furat-o?

Kell se încruntă. O furase.

— Nu.

— Mincinosule!

— N-am luat-o pentru mine, zise Kell. Puțini oameni din lumea ta știu despre a mea. Cei care știu – colecționari și entuziaști – sunt gata să plătească o sumă importantă pentru o bucățică din ea. Un flecușteț. Un suvenir. În lumea mea, majoritatea știu despre a ta – și câțiva sunt curioși în privința obișnuitului lumii tale, cum ești tu curioasă pentru magia noastră –, dar toată lumea știe despre *cealaltă* Londră, Londra Albă. Pentru o bucată din lumea *aceea,* unii ar plăti foarte scump.

Un zâmbet prefăcut se desenă pe buzele Lilei.

— Ești contrabandist!

— Zise hoața de buzunare, replică el, defensiv.

— Știu că sunt o hoață, zise Lila, ridicând un lin roșu de pe capacul cufărului și învârtindu-l printre degete. Am recunoscut asta. Nu e vina mea că tu nu.

Moneda dispăru. Kell deschise gura să protesteze, dar linul apăru în secunda următoare în cealaltă palmă a ei.

— Totuși, nu înțeleg. Dacă ești din familia regală...

— *Nu* sunt...

Lila îi aruncă o privire, reducându-l la tăcere.

— Dacă *trăiești* cu membrii familiei regale și *iei masa* cu ei și le *aparții* lor, cu siguranță nu duci lipsă de bani. De ce riști?

Kell își încleștă fălcile, gândindu-se la rugămintea insistentă a lui Rhy să înceteze cu jocurile prostești.

— N-ai înțelege.

Lila își ridică o sprânceană.

— Crima nu e atât de complicată, zise ea. Oamenii fură pentru că a lua ceva le oferă ceva. Dacă nu o fac pentru bani, o fac pentru control. Actul de a lua, de a încălca regulile, îi face să se simtă puternici. O fac ca pură sfidare.

Se întoarse cu spatele.

— Unii fură ca să rămână în viață și alții, ca să se simtă vii. Pur și

simplu.

— Şi tu de care eşti? întrebă Kell.

— Eu fur pentru libertate, zise Lila. Presupun că asta înseamnă câte un pic din amândouă.

Se îndepărtă, luând-o pe un hol dintre două camere.

— Deci aşa ai dat peste piatra neagră? strigă ea înapoi. Ai făcut un târg pentru ea?

— Nu, zise Kell. Am făcut o greşeală. Una pe care intenţionez s-o repar, dacă găsesc blestemata aia de tură.

Trânti un sertar, închizându-l, frustrat.

— Uşurel, zise o voce răguşită, în arnesiană. S-ar putea să strici ceva.

Kell se răsuci şi-l văzu pe proprietarul prăvăliei stând liniştit, cu un umăr rezemat de un şifonier, părând vag amuzat.

— Fletcher! exclamă Kell.

— Cum aţi intrat?

Kell se forţă să ridice din umeri, în timp ce aruncă o privire spre Lila, care avu inspiraţia să rămână pe hol, ascunsă vederii.

— Bănuiesc că protecţiile tale vrăjite au slăbit.

Fletcher îşi încrucişă braţele.

— Mă îndoiesc.

Kell furişă o a doua privire spre Lila, dar nu mai era pe hol. Un fior de panică îl străbătu, una care se accentuă o clipă mai târziu, când reapăru în spatele lui Fletcher. Se mişca fără zgomot, cu un pumnal sclipind într-o mână.

— *Irase,* zise Fletcher, ridicând mâna pe lângă cap. Prietena ta e foarte nepoliticoasă.

Lila încremeni în loc. Încordarea se citea pe faţa ei, în timp ce se lupta cu forţa invizibilă care o ţinea în loc, dar era în zadar. Fletcher avea rara şi periculoasa abilitate de a controla *oasele* şi, în consecinţă, *corpurile.* Era abilitatea de pe urma căreia se alesese cu cicatricele de legare, pe care era atât de mândru că le rupsese.

Cât despre Lila, părea neimpresionată. Mormăi nişte lucruri foarte violente, iar Fletcher îşi răşchiră degetele. Kell auzi un sunet ca de gheaţă crăpată, iar Lila scoase un strigăt înăbuşit şi cuţitul îi căzu din mână.

— Am crezut că preferi să lucrezi singur, zise Fletcher, cu chef de vorbă.

— Dă-i drumul! ordonă Kell.

— Ai de gând să mă obligi, *antari?*

Kell își strânse pumnii – prăvălia era păzită într-o mie de feluri, împotriva intruşilor şi a hoţilor, şi cu norocul lui Kell, a oricui voia să-i facă rău lui Fletcher –, dar proprietarul prăvăliei chicoti gros şi îşi lăsă mâna jos, iar Lila se împletici căzând în genunchi, strângându-şi încheietura şi înjurând vehement.

— *Tac*, zise el, nepăsător. Ce te aduce înapoi la mine în prăvălie?

— Ţi-am dat ceva odată, zise Kell. Aş vrea să-l împrumut.

Fletcher pufni batjocoritor.

— Nu mă ocup cu împrumutatul lucrurilor.

— Atunci, o să-l cumpăr.

— Şi dacă nu e de vânzare?

Kell făcu un efort să zâmbească.

— Dintre toţi oamenii, tu ştii cel mai bine că *totul* este de vânzare.

Fletcher îi imită zâmbetul rece şi sec.

— N-o să ţi-l vând ţie, dar aş putea să i-l vând ei, zise el, mutându-şi privirea spre Lila, care se ridicase în picioare şi se retrăsese spre cel mai apropiat perete, ca să pândească şi să înjure de acolo. Pentru preţul corect.

— Ea nu vorbeşte arnesiana, zise Kell. N-are nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

— Zău? Fletcher se apucă de prohab. Pariez că o pot face să înţeleagă, spuse el, bâţâindu-se în direcţia ei.

Lila îşi îngustă ochii.

— Arde-te-ar iadul, de...

— Eu nu mi-aş bate capul cu ea, interveni Kell. Mușcă.

Fletcher oftă şi clătină din. Cap.

— În ce belea eşti, *Jupâne Kell?*

— În niciuna.

— Trebuie să fii, dac-ai venit aici. Şi, de altfel, zise Fletcher cu zâmbetul mai tăios, nu ţi-ar pune ei faţa pe toate tăbliţele fără motiv.

Ochii lui Kell fulgerară spre tăbliţa divinatorie de pe perete, cea care afişase încontinuu faţa lui în ultima oră. Şi atunci păli. Cercul de

la bază, cel pe care scria, *dacă-l vedeți, apăsați aici*, pulsa verde-aprins.

— Ce ai făcut? mârâi Kell.

Fletcher îi zâmbi, fără să răspundă.

— Fără resentimente, zise el sumbru, exact înainte ca ușile prăvăliei să se deschidă brusc și gărzile regale să dea năvală înăuntru.

V

Kell avu doar o fracțiune de secundă să-și aranjeze înfățișarea, să-și înghețe panica de pe față, înainte ca gărzile, cinci la număr, să umple încăperea cu mișcare și zgomot.

Nu putea fugi – nu avea *unde* să fugă – și nu voia să-i rănească, iar Lila... ei bine, habar n-avea unde era Lila. Adineauri era acolo, la perete, iar acum dispăruse (deși Kell îi văzuse degetele în buzunarul pelerinei cu o clipă înainte să fi dispărut și simți în aer vibrația subtilă a magiei pietrei, după cum și Holland trebuie s-o fi simțit la *Câmpurile Rubinii).*

Kell se sili să stea pe loc, să se prefacă liniștit, chiar dacă inima îi bătea nebunește în piept. Încercă să-și spună că nu era un criminal, că familia regală probabil era doar îngrijorată de dispariția lui. Nu făcuse nimic rău, nu în ochii *autorității regale.* Nu că ar fi știut ei asta. Cel puțin dacă nu cumva, în absența lui, Rhy le spusese regelui și reginei despre cum încălca legea. N-ar fi făcut el una ca asta – Kell *spera* că n-a făcut-o –, dar și dacă o făcuse, Kell era *antari,* un membru al familiei regale, cineva care trebuia respectat, chiar temut. Se înarmă cu această convingere și se rezemă leneș, aproape arogant, de masa din spatele lui.

Când membrii gărzii regale îl văzură stând acolo, viu și fără griji, nedumerirea apăru pe fețele lor. Se așteptaseră la un cadavru? La o încăierare? Jumătate dintre ei îngenunchează și jumătate duseră mâinile la mânerele săbiilor, iar unul rămase în mijloc, încruntat.

— Ellis, zise Kell, salutând din cap spre căpetenia gărzii regale.

— Jupâne Kell, zise Ellis, făcând un pas înainte. Sunteți bine?

— Bineînțeles.

Ellis se foi stingherit.

— Am fost îngrijorați pentru Domnia Voastră. De altfel, tot palatul a fost.

— N-am vrut să fac griji nimănui, zise el, plimbându-și privirea la gărzile din jurul lui. Sunt cât se poate de bine.

Ellis privi în jur, apoi din nou la Kell.

— Numai că... domnule... când nu v-ați mai întors din misiunea Domniei Voastre în străinătate...

— Am fost reținut, zise Kell, sperând că va pune capăt întrebărilor.

Ellis se încruntă.

— Nu ați văzut anunțurile? Sunt pretutindeni.

— Abia am sosit.

— Atunci, să mă iertați, replică Ellis, făcând semn spre prăvălie, dar ce căutați *aici?*

Fletcher se încruntă. Deși nu vorbea decât arnesiana, în mod clar înțelegea limba regală destul de bine cât să știe că fusese insultat.

Kell se sili să zâmbească.

— Cumpăram un cadou pentru Rhy.

Un hohot de râs nervos trecu printre gărzi.

— Veniți cu noi, atunci? întrebă Ellis, iar Kell înțelese cuvintele rămase nerostite: *fără luptă.*

— Bineînțeles, zise Kell, ridicându-se cât era de înalt și netezindu-și jacheta.

Gărzile părură ușurate. Mintea lui Kell lucra frenetic, când se întoarse spre Fletcher și îi mulțumi pentru ajutor.

— *Mas marist,* răspunse proprietarul prăvăliei echivoc. *Plăcerea mea.* Mi-am făcut doar datoria civică.

— O să mă întorc, zise Kell în engleză (ceea ce le făcu pe gărzi să ridice din sprânceană), de îndată ce o să termin. Ca să găsesc ce căutam.

Cuvintele îi erau adresate Lilei. Încă o putea simți în încăpere, simțea piatra, chiar dacă o ascunsese. Îi șoptea tainic.

— Domnule, zise Ellis, făcând semn spre ușă. După Domnia Voastră.

Kell dădu din cap și ieși.

❖

În clipa în care auzise gărzile dând buzna înăuntru, Lila avusese

inspirația să strângă în mână piatra și să-i spună:

— *Ascunde-mă!*

Iar piatra se supusese din nou poruncii.

Simțise o trepidație în braț, imediat pe sub piele, o senzație încântătoare – oare se simțise la fel de plăcut și data trecută când folosise talismanul? – și vălul se așternuse din nou peste ea și dispăruse. Întocmai ca înainte, se putea vedea pe ea însăși, dar nimeni altcineva n-o putea vedea. Nici gardienii, nici Fletcher, nici măcar Kell, ai cărui ochi în două culori se opriseră drept asupra ei, dar păreau să zărească numai locul în care fusese și nu locul în care era.

Însă, cu toate că nu o vedea, ea îl putuse vedea pe el, iar pe fața lui citi o străfulgerare de îngrijorare, deghizată de vocea, dar nu și de postura lui, iar dedesubt, un avertisment, întreținut în calmul aparent al cuvintelor sale.

Stai pe loc! părea s-o îndemne, chiar înainte de a rosti cuvintele, îndreptate spre cei din încăpere, dar în mod clar fiind adresate ei. Prin urmare, așteptase și privise cum Kell și patru sau cinci dintre membrii gărzii ieșiseră în stradă. Privise cum un singur gardian rămăsese în urmă, cu fața ascunsă sub viziera lăsată a coifului.

Fletcher îi spunea ceva, arătând spre palma lui, semnul universal pentru plată. Soldatul dădu din cap și mâna lui se duse la cingătoare, în timp ce Fletcher se întoarse spre fereastră să se uite după Kell.

Lila a văzut-o venind.

Fletcher n-a apucat.

În loc să scoată o pungă cu bani, gardianul a scos un pumnal. Lama a sclipit o dată în lumina slabă a prăvăliei și apoi a țâșnit sub bărbia lui Fletcher, trasând silențioasă o linie roșie de-a curmezișul gâtului său.

❖

O trăsură închisă îl aștepta pe Kell în fața prăvăliei, trasă de caii albi ai familiei regale, cu panglici roșii și aurii încă împletite în coamele lor de la parada de mai devreme.

Când Kell se apropie de trăsură, își scoase haina și o întoarse de la stânga la dreapta, vârându-și brațele înapoi pe mânecile acum roșii ale costumului regal. Gândurile lui se învârteau în jurul a ce să le

spună regelui și reginei – nu adevărul, firește. Dar regele însuși avea un suvenir din Londra Albă, un ornament ce ședea pe un raft în apartamentele sale private, iar dacă ar fi izbutit să-l ia și să se întoarcă la Lila și la piatră... Lila și piatra lăsate libere în oraș, ăsta era un gând neliniștitor. Dar spera că ea va sta cuminte, măcar puțin. Că se va feri de necazuri.

Ellis mergea la o jumătate de pas în urma lui Kell și alți trei soldați după el. Ultimul rămăsese în urmă să stea de vorbă cu Fletcher și, probabil, să stabilească detaliile recompensei (deși Kell era foarte sigur că Fletcher îl ura îndeajuns cât să-l predea și fără perspectiva suplimentară a banilor).

De-a lungul fluviului, spre palat, serbările zilei începuseră să se stingă – nu, nu să se stingă, ci să se *mute* – ca să facă loc festivităților de seară. Muzica se domolise, iar mulțimile de-a lungul cheiurilor și pe porțiunea din dreptul pieței se subțiaseră, migrând spre diversele cârciumi și hanuri din oraș pentru a închina câte un pahar în cinstea lui Rhy.

— Veniți, domnule, zise Ellis, ținând portiera trăsurii deschisă pentru el.

În loc de banchetele așezate față în față, trăsura avea două seturi de banchete orientate înainte; doi soldați din gardă ocupară bancheta din spate și unul se duse sus să stea cu vizitiul pe capră, în timp ce Ellis se urcă pe bancheta din față, lângă Kell, și închise portiera trăsurii.

— Hai să vă ducem acasă.

Lui Kell i se strânse inima. Încercase să nu-și dea voie să se gândească la acasă, la cât de tare își dorea să se afle acolo, nu de când piatra și înfiorătoarea sarcină de a o transfera căzuseră pe capul lui. Acum tot ce-și dorea era să-l vadă pe Rhy, să-l îmbrățișeze pentru ultima dată și, în secret, se bucura de șansa ivită.

Îi scăpase o răsuflare tremurată și se lăsă pe spate, pe banchetă, în timp ce Ellis trăgea perdelele trăsurii.

— Îmi pare rău pentru asta, domnule, zise el.

Kell tocmai voia să întrebe pentru ce anume, când o mână îi apăsă o cârpă peste gură, iar plămânii i se umplură cu ceva amar și dulce. Încercă să se elibereze, dar mănuși de armură îi încleștaseră

încheieturile și îl ținură lipit de banchetă, iar în câteva momente, totul se cufundă în întuneric.

❖

Lila trase brusc aer în piept, silențioasă sub văl, când gardianul dădu drumul umărului lui Fletcher, iar acesta căzu, cu o bufnitură de corp neînsuflețit pe dușumelele mâncate de carii ale prăvăliei.

Soldatul stătu un moment, netulburat de crimă și aparent nedându-și seama că era acum împroșcat cu sângele altcuiva. Cercetă încăperea, privirea lui trecând dincolo de Lila, dar prin viziera coifului ei i se păru că vede o ciudată licărire în ochi. Ceva asemenea magiei. Satisfăcut de faptul că nu mai era nimeni pe care să-l lichideze, gardianul își puse cuțitul la loc în teacă, făcu stânga-mprejur și ieși din prăvălie. Un sunet stins de clopot îi însoți ieșirea și, câteva clipe mai târziu, Lila auzi o trăsură pornind și îndepărtându-se, uruind, pe stradă.

Corpul neînsuflețit al lui Fletcher zăcea lat pe podeaua prăvăliei sale, sângele îmbibându-i părul blond, subțire și creț, și mânjind scândurile, sub piept. Expresia lui infatuată se ștersese, înlocuită de una de surpriză, emoția conservată de moarte ca o insectă în ambră. Ochii lui erau deschiși și goi, dar ceva palid i se rostogolise din buzunarul cămășii, iar acum era prins între corp și podea.

Ceva care semăna foarte mult cu o tură albă.

Lila se uită în jur ca să se asigure că era singură, apoi opri vraja de ascundere. Fu destul de simplu să desfacă vraja, dar să dea drumul pietrei din mână se dovedi a fi mult mai greu; îi luă câteva momente lungi și, când în sfârșit reuși să se smulgă de sub influență și să lase talismanul în buzunar, toată încăperea se răsturnă. Un fior o străbătu, luându-i căldura și parcă și altceva. În urma magiei, se simți... *golită.* Lila era obișnuită cu foamea, dar piatra o lăsase înfometată până în măduva oaselor. Secătuită.

Piatră afurisită! gândi ea, vârând vârful ghetei sub umărul mortului și întorcându-l cu fața în sus, cu privirea lui opacă îndreptată direct spre tavan și spre ea.

Îngenunche cu grijă să se ferească de mâzga roșie în expansiune și culese piesa de șah stropită de sânge.

Lila înjură de ușurare și se ridică în picioare, cântărind-o

apreciativ. La prima vedere, arăta destul de obișnuit, totuși, când închise palma în jurul pietrei – sau a osului, sau a materialului din care o fi fost cioplită –, aproape simți deosebirea dintre energia acesteia și cea a Londrei din jur. Era subtilă și, probabil doar în închipuirea ei, dar piatra se simțea ca un curent de aer rece într-o odaie încălzită. Îndeajuns de rece cât să pară nelalocul ei.

Se scutură să scape de senzație și strecură piesa de șah în gheată (nu știa cum funcționa magia, dar nu i se păru o idee înțeleaptă să pună cele două talismane unul lângă celălalt, nu până nu avea să fie nevoie de ele; nu-și dorea să mai atingă mica piatră furată, decât dacă era absolut necesar). Se șterse pe pantaloni de sângele lui Fletcher.

Ținând cont de toate, Lila se simțea mai degrabă mulțumită de ea însăși. La urma urmelor, avea piatra Londrei Negre *și* suvenirul Londrei Albe. Acum, nu mai avea nevoie decât de Kell.

Lila se întoarse spre ușă și șovăi. El îi spusese să stea locului, dar uitându-se în jos, la cadavrul proaspăt al lui Fletcher, se temea că intrase într-un necaz, la rândul lui. Nu se afla decât de o zi în Londra Roșie, dar nu i se păruse a fi locul în care gărzile regale umblau prin jur tăind gâtul oamenilor. Kell poate că era în siguranță. Dar dacă nu era?

Instinctul ei îi spunea să plece și anii de furat pentru supraviețuire o învățaseră să asculte când îi vorbea. De altfel, cugetă, nimeni din oraș nu o căuta pe *ea*.

Lila se îndreptă spre ușă și aproape că ajunsese acolo, când văzu din nou pumnalul, cel de care fusese fascinată, așezat pe capacul cufărului unde îl lăsase. Kell o avertizase să nu fure din prăvălie, dar proprietarul era mort și pumnalul stătea acolo, abandonat. Îl luă și își plimbă cu băgare de seamă un deget pe lamă. Era cu adevărat un pumnal frumos. Aruncă o privire spre ușă, întrebându-se dacă vrăjile-pavăză ce protejau prăvălia de hoți muriseră odată cu Fletcher. Ar fi putut să testeze. Precaută, deschise ușa și puse arma pe podea, folosind vârful ghetei ca să-l trimită dincolo de prag. Se crispă, așteptând repercusiunile – un curent de energie, un val de durere sau chiar o întoarcere încăpățânată a pumnalului în prăvălie –, dar nu se întâmplă nimic.

Lila zâmbi cu lăcomie și ieși în stradă. Înșfăcă pumnalul și-l

strecură la brâu. Plecă să-l găsească – și foarte probabil să-l *salveze* – pe Kell din indiferent ce încurcătură se băgase acum.

VI

Percy și Mortimer se plimbau în sus și-n jos prin mulțimea petrecăreților, cu coifurile într-o mână și cu niște stacane cu vin în cealaltă. Percy își recâștigase banii – într-adevăr, între constantele partide de cărți și jocuri de noroc, cei doi păreau să-și treacă banii de buzunar de la unul la altul, fără mari câștiguri sau pierderi – și, fiind mai bun decât amicul său, se oferise să-i cumpere ceva de băut lui Mortimer.

Era, la urma urmei, o sărbătoare.

Prințul Rhy fusese destul de bun cât să le dea liber câteva ore celor mai apropiați doi membri ai gărzii sale private, ca să se bucure de festivități cu poporul adunat de-a lungul malurilor lui Isle. Percy, înclinat să-și facă griji, ezitase, dar Mortimer fusese de părere că, în ziua asta, dintre toate, Rhy avea să fie îndeajuns de bine servit și fără ei. Cel puțin, pentru o scurtă bucată de timp. Și astfel, cei doi ajunseseră să se plimbe în toiul festivalului.

Sărbătoarea îmbrățișa fluviul, piața fiind de trei ori mai mare ca de obicei și malurile sale, înțesate de clienți și veselie, muzică și magie. În fiecare an, festivitățile păreau să fie și mai grandioase. Odinioară, doar o oră sau două de distracție, acum o zi întreagă de petrecere (urmată de și mai multe zile de refacere, exaltarea stingându-se încet până când viața își relua cursul normal). Dar în această zi, cea mai importantă, parada de dimineață continuase cu o după-amiază de mâncare, băutură și bună-dispoziție și avea să se încheie cu o seară de bal.

Anul acesta avea să fie un bal mascat.

Marile trepte ale palatului fuseseră deja curățate, florile adunate și duse înăuntru, pentru a împodobi sala principală. Globuri de lumină vie erau atârnate ca niște stele joase atât în afara palatului, cât și înăuntru, și fuseseră așternute covoare de un albastru-închis, astfel încât seara, terenurile palatului aveau să pară că plutesc nu pe fluviu, ci pe un răsărit de soare, deși mult deasupra se vedea o lună

înconjurată de scânteietorul cer al nopții. În toată Londra, tinerii frumoși și aristocrați se urcau în trăsură, practicându-și engleza în murmur discret, în timp ce se îndreptau spre palat, gătiți cu măștile, toaletele și capele lor. Odată ajunși acolo, aveau să-l venereze pe prinț ca pe un zeu, iar el avea să se îmbete cu adorația lor, cum făcea întotdeauna, cu multă plăcere și voie bună.

La balul mascat din palat se intra numai pe bază de invitații, dar pe malurile fluviului petrecerea era deschisă tuturor și avea să continue așa până după miezul nopții, când în sfârșit avea să se stingă, cei rămași pornind către casele lor cu petrecăreții veseli.

Percy și Mortimer aveau să fie curând rechemați la prinț, dar deocamdată se sprijineau de stâlpul unui cort din piață, privind mulțimea și delectându-se nespus. Din când în când, Percy îl împungea în umăr pe Mortimer, un îndemn tăcut de a ține ochii pe mulțime. Chiar dacă se aflau oficial în afara serviciului, erau (cel puțin Percy) destul de mândri de slujbele lor ca să poarte armura regală (deși nu strica faptul că doamnele păreau să aprecieze un bărbat în armură) și să fie vigilenți la orice semn de tulburare. În cea mai mare parte a după-amiezii, tulburările veniseră în forma cuiva care celebra ziua lui Rhy cu un pic prea mult entuziasm, dar la răstimpuri, mai izbucnea și câte o bătaie, iar o armă sau o fulgerare de magie erau motive de intervenție.

Mortimer părea să se bucure din plin, dar Percy devenea din ce în ce mai neliniștit. Tovarășul său insista că era din pricină că Percy se oprise la o singură cană cu vin, dar el nu credea să fi fost asta de vină. Era o energie nouă în aer și, chiar dacă știa că agitația venea de la festivalul însuși, tot îl încorda. Nu era doar faptul că era *mai multă* putere decât de obicei. Dar se simțea *diferit*. Își învârtea cana goală în mâini și încerca să-și liniștească presimțirile și să se relaxeze.

O trupă de mânuitori de foc dădea un spectacol în apropiere, răsucind flăcările în formă de dragoni, cai și păsări, și în timp ce Percy îi privea, lumina focului lor vrăjit îi înceţoșă vederea. Când își reveni, zări o femeie dincolo de jongleri, una încântătoare, cu buze roșii, păr auriu și un piept voluptuos, doar pe jumătate ascuns. Își plimbă privirea fără grabă de la piept la ochii ei și atunci se încruntă. Nu erau albaștri, verzi sau căprui.

Erau negri.

Negri precum cerul fără stele sau o tăbliță divinatorie.

Negri ca ochiul drept al jupânului Kell.

Scrută cu atenție, ca să fie sigur, apoi îl strigă pe Mortimer. Când camaradul său nu răspunse, se întoarse și-l văzu că urmărea un tânăr – nu, *o fată* în haine bărbătești și ce ciudate, mohorâte haine mai erau! – care își croia drum prin mulțime către palat.

Mortimer se încruntă ușor, nescăpând-o din ochi, de parcă fata ar fi arătat ciudat, nelalocul ei. Așa și era, însă nu la fel de ciudat cum arăta femeia cu ochi negri. Percy îl apucă de braț pe Mortimer și îi întoarse atenția cu forța.

— *Kers?* mârâi Mortimer, aproape vărsându-și vinul. *Ce?*

— Femeia aia în rochie albastră, zise Percy, întorcându-se spre mulțime. Ochii ei... dar nu continuă.

Femeia cu ochii negri dispăruse.

— Îndrăgostit la prima vedere, da?

— Nu-i asta, jur că ochii ei erau *negri*.

Mortimer ridică o sprânceană și luă o înghițitură din cana lui.

— Probabil ai sărbătorit niței cam mult totuși, zise el, bătându-l pe braț pe celălalt gardian.

Peste umărul lui, Percy văzu cum fata în haine de băiat dispărea într-un cort, înainte ca Mortimer să se încrunte și să adauge:

— Se pare că nu ești singurul.

Percy îi urmări privirea și văzu un bărbat, cu spatele la ei, îmbrățișând o femeie în mijlocul pieței. Mâinile bărbatului umblau un pic cam mult – chiar și pentru o zi de petrecere –, iar femeii nu părea să-i placă. Ea-și puse mâinile în pieptul bărbatului, de parcă ar fi vrut să-l împingă, dar el îi răspunse sărutând-o mai adânc. Mortimer și Percy își abandonară postul de observație și se apropiară de cuplu. Și atunci, deodată, femeia se opri să se mai zbată. Mâinile îi căzură pe lângă corp și capul îi atârnă moale, iar când bărbatul îi dădu drumul, o clipă mai târziu, ea se clătină pe picioare și se lăsă în șezut.

Bărbatul, însă, se întoarse pur și simplu și se îndepărtă, pe jumătate mergând, pe jumătate împleticindu-se prin mulțime.

Percy și Mortimer se luară după el, cu pași rari, dar lungi, ca să nu

provoace îngrijorare. Omul apărea și dispărea prin mulțime, înainte ca, în sfârșit, să pornească printre corturi, spre malul fluviului. Gardienii întinseră pasul și îl ajunseră imediat ce omul se făcu nevăzut printre ele.

— Hei, tu! strigă Mortimer, preluând conducerea – întotdeauna o prelua. Stai pe loc!

Omul ce se îndrepta spre Isle încetini și se opri.

— Întoarce-te! porunci Mortimer, când era aproape de el, cu mâna pe sabie.

Omul se întoarse. Ochii lui Percy se făcură cât cepele când dădură de fața străinului. Două puțuri de petrol, lucind și negre ca pietrele de râu noaptea, stăteau în locul unde ar fi trebuit să fie ochii, iar pielea din jurul lor era străbătută de vinișoare negre. Când omul își lăbărță gura într-un zâmbet, scame se desprinseră din ea ca fulgii de cenușă.

— *Asan narana,* zise el, într-o limbă care nu era arnesiană.

Își întinse mâna și Percy se dădu înapoi când văzu că era în întregime neagră, cu degetele îngustate până rămăseseră niște vârfuri ascuțite de oase carbonizate.

— Pentru numele regelui, ce... începu Mortimer, dar n-avu timp să termine.

Omul, zâmbind, își înfipse mâna înnegrită prin armura și în pieptul gardianului.

— Inimă neagră, zise el, de data asta în engleză.

Percy încremeni de șoc și groază când omul sau ce-o fi fost își retrase mâna, cu rămășițele degetelor sale pline de sânge. Mortimer se prăbuși la pământ, iar șocul lui Percy se sparse în mișcare. Atacă, scoțându-și sabia regală pe care o înfipse în pieptul monstrului cu ochi negri.

O clipă, creatura păru amuzată. Apoi sabia începu să lumineze, când vraja sabiei descântate își făcu efectul, rupându-l pe om de magia sa. Ochii lui se holbară, negreala retrăgându-se din ei și din vene, până când arătă din nou mai mult sau mai puțin a om obișnuit (deși unul care murea). Trase aer în piept, horcăit, și se apucă de armura lui Percy – avea un X, marcajul asasinilor, pe dosul mâinii – și apoi se prefăcu în cenușă în jurul sabiei lui.

— *Sanct!* înjură Percy, cu ochii la grămada de cenușă care începuse

să fie luată de vânt.

Și atunci, pe neașteptate, durerea îl străpunse din spate, alb-incandescentă, iar când se uită în jos, văzu vârful unei săbii ieșind din pieptul lui. Fu scoasă din rană cu un sunet înfiorător, umed, iar genunchii lui Percy se înmuiară, când atacatorul îl răsuci spre el.

Respiră o dată, tremurat, plămânii umplându-se cu sânge, și își ridică ochii, văzându-l pe Mortimer aplecat deasupra lui, cu sabia mânjită de sânge în mână.

— De ce? șopti Percy.

Mortimer se uită la el cu doi ochi complet negri și un zâmbet crud:

— *Asan harana,* zise el. Inimă nobilă.

Și apoi ridică sabia deasupra capului și o repezi în jos.

11

BAL MASCAT

I

Palatul se înălța ca un al doilea soare deasupra fluviului Isle, când astrul zilei coborî în spatele lui, împodobindu-i marginile cu un nimb de aur. Lila își croia drum spre clădirea luminată, strecurându-se prin piața aglomerată – devenise o petrecere destul de grosolană, pe măsură ce ziua și băutura se sfârșeau –, mintea fiindu-i ocupată să răspundă la întrebarea cum o să intre în palat, odată ce ajungea acolo. Piatra pulsa în buzunarul ei, ademenind-o cu răspunsul simplu, dar se hotărâse să nu mai folosească magia decât dacă nu avea altă variantă. Fura prea mult în schimb și pe nesimțite, cu abilitatea tăcută a unui hoț. Nu, dacă mai exista vreo altă cale de a pătrunde în palat, avea s-o găsească.

Și atunci, când palatul se apropiase și apărură treptele intrării, Lila întrezări ocazia prielnică.

Ușile palatului erau deschise larg, covoare albastre mătăsoase se întindeau ca apa nopții pe treptele pe care urca un șuvoi neîntrerupt de petrecăreți. Păreau să se ducă toți la un bal.

Nu orice fel de bal, își dădu ea seama, privind râul de oaspeți.

Un bal mascat.

Fiecare bărbat și femeie purta o mască. Unele simple – doar o bucată de piele vopsită –, altele mult mai împodobite, cu coarne sau pene sau giuvaiere, unele care acopereau numai ochii, altele care nu lăsau să se vadă nimic din chipul purtătorului. Lila schiță un rânjet răutăcios. Nu era nevoie să fie un membru al societății ca să intre. Nu trebuia să-și arate fața.

Dar mai era un lucru pe care fiecare oaspete părea să-l aibă, și anume o *invitație*. Asta, se temea ea, avea să fie mai greu de obținut. Dar tocmai atunci, ca printr-un noroc sau prin intervenția providenței, Lila auzi râsul cristalin și, când se întoarse, văzu trei fete,

cam de aceeași vârstă ca ea, ajutate să coboare dintr-o trăsură, gătite și zâmbitoare, sporovăind și ciripind vesele. Lila le recunoscu imediat, de la parada de dimineață – erau fetele leșinate după Rhy și „prințul cu ochi negri", despre care Lila știa acum că era Kell. Fetele care își exersau engleza. *Bineînțeles.* Pentru că engleza era limba familiei regale și a celor care intrau în contact cu ei. Zâmbetul Lilei înflori mai larg. Probabil Kell avea dreptate și, în alt context, accentul ei ar fi făcut-o să bată la ochi. Dar aici avea s-o ajute să se integreze, avea s-o ajute să *aparțină*.

Una dintre fete – cea care se mândrea cu engleza ei – scoase o invitație cu margini aurite și cele trei o studiară atent câteva momente, înainte ca ea s-o pună la subsuoară. Lila se apropie.

— Scuză-mă, zise, punând o mână pe cotul fetei. La ce oră începe balul mascat?

Fata nu păru să-și aducă aminte de ea. Îi aruncă o privire lungă, evaluatoare – genul care o făcea pe Lila să aibă poftă să-i scoată câțiva dinți –, înainte de a-i zâmbi înțepat.

— Începe acum.

Lila îi imită zâmbetul.

— Bineînțeles, spuse, când fata îi întoarse spatele, fără să-și dea seama că îi lipsea invitația.

Fetele porniră spre treptele palatului, iar Lila își studie prada. Trecu un deget peste marginile poleite ale hârtiei și peste scrisul arnesian ornat. Ochii ei se ridicară din nou, cercetând procesiunea spre ușile palatului, dar nu i se alătură. Bărbații și femeile care urcau treptele practic scânteiau în rochiile lor ca nestematele și în costumele negre, elegante. Pelerine scumpe le acopereau umerii și fire de metal prețios le sclipeau în păr. Lila se uită la ea, la pelerina ponosită și la ghetele tocite, și se simți mai zdrențăroasă ca oricând. Își scoase masca – doar o bucată mototolită de pânză neagră – din buzunar. Chiar și cu o invitație și o sănătoasă posesie a limbii engleze, n-avea să fie lăsată niciodată să intre, nu când arăta astfel.

Vârî masca înapoi în buzunarul pelerinei și se uită în jur la tarabele pieței din apropiere. Ceva mai departe, gheretele erau pline cu gustări și băuturi, dar aici, la marginea dinspre palat, se vindeau alte mărfuri. Amulete, desigur, dar și bastoane și pantofi și alte găteli. Pânzeturi și

lumină se revărsau din cel mai apropiat cort, iar Lila își îndreptă spatele și păși înăuntru.

O sută de fețe o întâmpinară de pe peretele îndepărtat, acoperit în întregime cu măști. De la sobre la foarte minuțios împodobite, de la frumoase la grotești, fețele mijeau ochii și se strâmbau și o salutau, rând pe rând. Lila se apropie de ele și scoase una din cârlig. O mască neagră, pentru jumătate de față, cu două coarne în spirală ridicându-se de la tâmple.

A tes fera, kes ile?

Lila tresări și văzu o femeie lângă ea. Era scundă și grasă, cu o jumătate de duzină de codițe împletite, încolăcite ca șerpii în jurul capului, și cu o mască prinsă de ele cu un ac de păr.

— Îmi cer scuze, zise Lila, rar. Nu vorbesc arnesiana. Femeia zâmbi doar și își împreună mâinile peste burta generoasă.

— Ah, dar engleza ta e minunată.

Lila suspină, ușurată.

— Ca și a ta, zise ea.

Femeia roși. Era, evident, un lucru de mândrie.

— Sunt o slujitoare a balului, răspunse ea. Se potrivește, continuă, făcând semn spre masca din mâinile Lilei. Cam întunecată, nu crezi?

Lila privi masca în ochi.

— Nu, zise ea. Cred că e perfectă.

Și atunci o întoarse pe partea cealaltă și văzu un șir de numere care trebuie să fi fost prețul. Nu era exprimat în șilingi, dar Lila era sigură că, indiferent de monedă, nu și-ar fi permis-o. Cu inima strânsă, puse masca înapoi în cârligul ei.

— De ce o pui la loc, dacă e perfectă? insistă femeia.

Lila oftă îndelung. Ar fi furat-o, dacă vânzătoarea n-ar fi stat lângă ea.

— Nu am niciun ban, zise, vârând o mână în buzunar. Simți argintul ceasului și înghiți în sec.

— Am, în schimb, ăsta...

Scoase ceasul din buzunar și i-l întinse, sperând că femeia n-o să observe sângele (încercase să-l șteargă, în mare parte).

Dar femeia clătină din cap.

— *An, an,* zise ea, strângând mâna Lilei înapoi în jurul ceasului. Nu

pot să-ți primesc plata. Indiferent sub ce formă.

Lila era nedumerită.

— Nu înțeleg...

— Te-am văzut azi-dimineață, în piață.

Lila își aminti scena, când fusese la un pas de a fi arestată pentru furt. Dar femeia nu vorbea despre furt.

— Tu și jupânul Kell sunteți... prieteni, da?

— Într-un fel, zise Lila, roșind când o văzu pe femeie zâmbindu-i conspirativ. Nu, rectifică ea, nu mă refer...

Dar femeia o bătu ușurel pe mână.

— *Ise av eram,* zise ea veselă. Nu e treaba mea să... făcu o pauză, căutându-și cuvintele. Să fiu curioasă. Dar jupânul Kell e *aven* – *binecuvântat* – o bijuterie a coroanei în orașul nostru. Și dacă tu ești a lui sau el e al tău, și prăvălia mea este a ta, de asemenea.

Lila se crispă. Ura filantropia. Chiar dacă oamenii credeau că îți oferă ceva pe degeaba, întotdeauna venea cu un lanț, o povară care dădea totul peste cap. Lila mai degrabă ar fi furat un lucru pe față decât să rămână datoare pentru bunătate. Însă avea nevoie de haine.

Femeia păru să-i citească ezitarea în ochi.

— Nu ești de pe-aici, deci nu știi. Arnesienii își plătesc datoriile în mai multe feluri. După valoare. Nu doar în bani. Nu am nevoie de nimic de la tine acum, așa că o să-mi plătești altă dată și în felul tău. Da?

Lila șovăi. Și atunci clopotele începură să sune în palat, destul de tare cât să stârnească ecouri prin ea, și dădu din cap.

— Prea bine, zise.

Negustoreasa zâmbi.

— *Ir chas,* zise ea. Acum, hai să găsim ceva care să ți se potrivească.

❖

— Hmm.

Negustoreasa – care își spunea Calla – își mușcă buza.

— Ești sigură că n-ai prefera ceva cu un corset? Sau trenă?

Calla încercase s-o conducă pe Lila la standul de rochii, dar ochii fetei se întorseseră drept spre hainele bărbătești. Minunate haine, cu umeri întăriți, gulere înalte și nasturi lucioși.

— Nu, zise Lila, scoțând una din șir. Asta este *exact* ce-mi doresc.

Negustoreasa o privi cu o stranie fascinație, dar judecând-o oarecum – deși o ascundea bine – și zise:

— *Anesh.* Dacă ești hotărâtă în direcția asta, o să-ți găsesc niște încălțări.

Câteva minute mai târziu, Lila se trezi într-un colț ferit de draperii al cortului, ținând în brațe cele mai frumoase haine pe care le atinsese vreodată, darămite să le dețină. *Cu împrumut,* se corectă ea. *Cu împrumut, până le plătesc.*

Lila își scoase comorile din diversele buzunare – piatra neagră, tura albă, ceasul de argint mânjit de sânge, invitația – și le puse pe podea, înainte să-și descalțe ghetele și să-și dezbrace pelerina veche, ponosită. Calla îi dăduse o tunică nouă, neagră – i se potrivea atât de bine, de ai fi zis că are un soi de vrajă în ea – și o pereche de pantaloni strânși pe picior, care tot îi fluturau puțin pe trupul piele și os. Insistase să-și păstreze centura, iar Calla avu bunul-simț să nu se holbeze la mulțimea armelor strecurate sub aceasta, când îi întinse cizmele.

Orice pirat are nevoie de o pereche de cizme bune, iar astea erau splendide, făcute din piele neagră și căptușite cu ceva mai moale decât bumbacul. Lila scoase unul dintre rarele ei chiote vesele când le încălță. Și apoi, haina. Era un vis, cu guler înalt, frumoasă și neagră – un negru *adevărat,* catifelat și bogat –, cambrată pe talie și croită cu o semipelerină la spate, care se prindea cu agrafe roșii sticloase de o parte și de alta a gâtului, căzându-i pe umeri și de-a lungul spatelui. Lila își plimbă degetele admirativ pe nasturii negri lucioși care se înșiruiau în față. Nu fusese niciodată topită după fleacuri și podoabe, nu-și dorise niciodată mai mult decât aerul sărat, o corabie trainică și o hartă fără însemnări, dar acum, stând într-o cabină dintr-un tărâm îndepărtat, îmbrăcată în stofe scumpe, începea să le înțeleagă atracția.

În sfârșit, își luă masca. Atât de multe dintre fețele ce atârnau prin cort erau niște obiecte fragile, făcute din pene și dantelă și garnisite cu strasuri. Frumoase, delicate. Dar asta era frumoasă în alt fel, opus. O ducea pe Lila cu gândul mai puțin la rochii și podoabe și mai mult la cavaleri frumoși și corăbii pe mare, noaptea. Arăta *periculoasă.* Și-o

puse pe față și zâmbi.

Exista o oglindă argintată proptită într-un colț, în care își admiră reflexia. Arăta mai puțin ca umbra unui hoț de pe afișele *Căutat* ale poliției de acasă și nici pe departe ca fata sfrijită care strângea mărunțiș ca să scape de o viață mizeră. Cizmele lustruite luceau de la carâmbi până-n bombeuri, lungindu-i picioarele. Haina îi făcea umerii largi și-i încingea talia. Iar masca îi subția obrajii, coarnele negre răsucindu-se în sus, peste cap, într-un mod deopotrivă elegant și monstruos. Își oferi o privire lungă, evaluatoare, cum făcuse fata aceea pe stradă, dar nu găsi nimic de disprețuit.

Delilah Bard arăta ca un rege.

Nu, gândi ea, îndreptându-și umerii. Arăta ca un *cuceritor*.

— Lila? se auzi vocea femeii de dincolo de draperie.

Pronunța numele de parcă era plin de „e”-uri.

— Ți se potrivește?

Lila își strecură obiectele în noile buzunare căptușite cu mătase ale hainei și ieși. Tocurile cizmelor țăcăneau mândre pe pietrele de jos – și totuși, ea testase călcătura și știa că, dacă pășea pe vârfuri, nu avea să fie auzită. Calla zâmbi, cu o sclipire poznașă în ochi, și zise.

— *Mas aven.* Arăți gata mai degrabă să iei cu asalt un oraș decât să seduci un bărbat.

— Lui Kell o să-i placă, o asigură Lila, iar modul în care îi rosti numele, impregnându-l cu o subtilă dulceață, cu intimitate, o făcu pe negustoreasă să se umfle în pene cu veselie.

Atunci, clopotele bătură din nou prin oraș, iar Lila înjură în sinea ei.

— Trebuie să plec, spuse ea. Îți mulțumesc din nou!

— O să-mi plătești datoria, zise Calla, simplu.

Lila dădu din cap.

— Am s-o fac.

Era la intrarea cortului, când negustoreasa adăugă:

— Să ai grijă de el!

Lila zâmbi sumbru și își ridică gulerul hainei.

— Am s-o fac, zise din nou, înainte să dispară în stradă.

II

Culorile explodau deasupra capului lui Kell, în pete neclare, roșii, aurii și apoi albastru-închis. La început, nu erau decât niște fâșii late, dar, pe măsură ce vederea i se limpezi, le recunoscu drept draperiile palatului, asemenea celor care atârnau de tavan în fiecare dintre dormitoarele regale, cu modele imitând cerul.

Uitându-se mai bine, Kell își dădu seama că trebuia să fie în dormitorul lui Rhy.

Știa asta, pentru că tavanul din camera lui era decorat ca miezul de noapte, faldurile de țesătură aproape negre fiind presărate cu broderii argintii, tavanul reginei era ca miezul zilei, albastru fără de nori, iar tavanul regelui era ca amurgul, cu fâșiile lui de galben și portocaliu. Numai al lui Rhy era drapat astfel. Ca zorii. Îl luă cu ameţeală și închise ochii, trăgând adânc aer în piept și încercând să-și pună gândurile în ordine.

Era întins pe o canapea, corpul afundându-i-se în pernele moi de dedesubt. De dincolo de pereții camerei se auzea muzică, o orchestră, și întrepătrunse, sunetele râsetelor și ale petrecerii. Bineînțeles. Balul de ziua lui Rhy. În clipa aceea, cineva își drese glasul, iar Kell făcu un efort să deschidă din nou ochii și, întorcând capul, îl văzu pe Rhy însuși stând vizavi de canapeaua lui.

Prințul se instalase într-un fotoliu, picior peste picior, își sorbea ceaiul și arăta furibund.

— Frate! îl salută Rhy, înălțând ceașca spre el.

Era îmbrăcat în negru complet, cu haina, pantalonii și cizmele împodobite cu zeci de bumbi aurii. O mască – bălțată și ornată cu mii de paiete ca niște solzi aurii mărunți – i se odihnea pe vârful capului, în locul coroanei sale obișnuite.

Kell voi să-și dea părul la o parte și descoperi că nu poate. Mâinile îi erau încătușate la spate.

— Glumești...

Se căzni să se ridice în capul oaselor.

— Rhy, de ce naiba port eu astea?

Cătușele nu erau obișnuite, precum cele din Londra Cenușie, făcute din cercuri de metal unite cu lanț. Nici ca acele din Londra Albă, care provocau dureri înfiorătoare dacă opuneai rezistență. Nu, erau sculptate dintr-o bucată solidă de fier și gravate cu simboluri

vrăjite, menite să descurajeze magia. Nu la fel de radicale precum simbolurile săbiilor regale, desigur, totuși eficiente.

Rhy își puse ceașca pe o măsuță împodobită de alături.

— N-aș fi vrut să fugi din nou.

Kell oftă și își lăsă din nou capul pe pernele canapelei.

— E ridicol! Presupun că tot din cauza asta m-ai drogat, nu? Chiar așa, Rhy!

Rhy își încrucișă brațele. În mod cert era supărat. Kell își ridică din nou capul și se uită în jur, observând că mai erau doi membri ai gărzii regale în cameră, încă îmbrăcați în armura oficială, cu coifurile pe cap și vizierele coborâte. Dar Kell cunoștea foarte bine garda personală a lui Rhy cât să-i recunoască pe soldați, cu armură sau fără, iar aceștia nu făceau parte dintre ei.

— Unde sunt Mortimer și Percy? întrebă Kell.

Rhy dădu din umeri, leneș.

— Au exagerat cu distracția, îmi închipui.

Kell se răsuci pe canapea, încercând să-și elibereze mâinile. Cătușele erau prea strânse.

— Nu crezi că și tu exagerezi puțin cu treaba asta?

— Unde ai fost, frate?

— Rhy, zise Kell ferm. Scoate-mi astea!

Rhy își coborî piciorul, punându-l pe podea, lângă celălalt. Își îndreptă poziția, înfruntându-l pe Kell.

— E adevărat?

Kell îl privi nedumerit.

— Ce anume?

— Că ai o piesă din Londra Neagră?

Kell se încordă.

— Despre ce vorbești?

— E adevărat? stărui prințul.

— Rhy, zise Kell încet. Cine ți-a spus asta?

Nimeni nu știa, în afară de cei care voiau să scape de piatră și cei care o voiau.

Rhy clătină încet din cap.

— Ce-ai adus în orașul nostru, Kell? Ce-ai adus asupra noastră?

— Rhy, eu...

— Te-am prevenit că așa se va întâmpla. Ți-am spus că, dacă mai continui cu afacerile tale, ai să fii prins și nici măcar eu nu te mai pot proteja.

Lui Kell îi îngheță sângele în vene.

— Regele și regina știu?

Rhy își îngustă ochii.

— Nu. Nu încă.

Kell lăsă să-i scape un mic suspin de ușurare.

— Nu e nevoie să afle. O să fac ce trebuie făcut. O duc înapoi, Rhy. O duc înapoi până în orașul căzut.

Fruntea lui Rhy se încreți.

— Nu te pot lăsa.

— De ce nu? întrebă Kell. E singurul loc unde se cuvine să fie talismanul.

— Unde e acum?

— În siguranță, zise Kell, sperând că era adevărat.

— Kell, nu te pot ajuta dacă nu mă lași să te ajut.

— Am eu grijă de treaba asta, Rhy. Îți promit că mă ocup.

Prințul clătină din cap.

— Promisiunile nu sunt de-ajuns, zise el. Nu și acum. Spune-mi unde e piatra!

Kell încremeni.

— Nu ți-am spus că era o piatră.

O tăcere grea se lăsă între ei. Rhy îi susținu privirea. Și apoi, în sfârșit, buzele lui schițară un mic surâs feroce, strâmbându-i fața într-un mod care-l făcea să semene cu altcineva.

— Oh, Kell! zise el.

Se aplecă, punându-și coatele pe genunchi, iar Kell zări ceva, imediat sub gulerul cămășii și îngheță. Era un pandantiv. Un pandantiv de sticlă, cu margini roșii ca sângele. Îl cunoștea, îl văzuse cu doar câteva zile mai devreme.

La Astrid Dane.

Kell se repezi să se ridice, dar gardienii erau grămadă pe el, ținându-l pe canapea. Mișcările lor erau prea uniforme, strânsoarea lor prea zdrobitoare. Constrânși. Bineînțeles. Nu era de mirare că aveau vizierele coborâte. Constrângerea s-ar fi văzut în ochi.

— Salutare, băiat-floare!

Cuvintele veneau din gura lui Rhy, dar cu o voce care era și nu era a lui.

— Astrid! șuieră Kell. I-ai pus sub vrajă de constrângere pe toți din palatul ăsta?

Un chicotit ușor scăpă de pe buzele lui Rhy.

— Nu încă, dar lucrez la asta.

— Ce-ai făcut cu fratele meu?

— L-am împrumutat, doar.

Degetele lui Rhy se duseră la gulerul cămășii și scoaseră pandantivul. Nu putea fi decât un singur lucru: un talisman de posesie.

— Sânge de *antari,* zise ea, cu mândrie. Îngăduie ca vraja să existe în ambele lumi.

— O să plătești pentru asta! mârâi Kell. Am să...

— Ai să ce? Să mă rănești? Și să riști să-l rănești pe iubitul tău prinț?

Din nou zâmbetul acela rece, atât de străin pe chipul lui Rhy, se întinse pe buzele lui.

— Unde e piatra, Kell?

— Ce cauți aici?

— Nu-i evident?

Rhy întinse brațul, arătând spre cameră.

— Mă extind.

Kell se smuci în cătușe, metalul intrându-i dureros în încheieturi. Cătușele de descurajare erau destul de puternice ca să anihileze abilitățile de manipulare a elementelor și de a preveni vrăjile, dar nu puteau opri magia *antari.* Dacă ar fi putut doar să...

— Spune-mi unde ai ascuns piatra!

— Spune-mi de ce folosești corpul fratelui meu! îi replică el, încercând să tragă de timp.

Astrid suspină dinăuntrul cochiliei prințului.

— Știi atât de puține despre război. Bătăliile poate că se poartă din afară spre înăuntru, dar războaiele se câștigă dinăuntru în afară.

Făcu semn spre corpul lui Rhy.

— Regatele și coroanele sunt cucerite din interior. Cele mai

puternice fortărețe pot rezista oricărui atac *de dincolo* de zidurile lor, totuși, nici măcar ele nu sunt fortificate împotriva unui atac *dinăuntrul* lor. Dacă aș fi atacat palatul tău de la trepte, aș mai fi ajuns atât de departe? Dar așa, nimeni nu o să mă vadă venind. Nici regele, nici regina, nici poporul. Eu sunt prințul lor iubit și o să fiu până în momentul în care o să aleg să nu mai fiu.

— Eu știu, zise Kell. Știu ce și cine ești. Ce-o să faci, Astrid? O să mă ucizi?

Fața lui Rhy se lumină cu o stranie veselie.

— Nu, se auzi din gura lui, dar sunt sigură că o să-ți dorești s-o fi făcut. Acum...

Mâna lui Rhy îi ridică bărbia lui Kell.

— Unde e piatra mea?

Kell se uită în ochii de ambră ai fratelui său și dincolo de ei, la cea care se furișase în corpul lui.

Ar fi vrut să-l roage pe Rhy, să-l convingă să lupte împotriva vrăjii. Dar n-ar fi mers. Câtă vreme *ea* se afla înăuntru, el nu era.

— Nu știu unde e, zise Kell.

Zâmbetul lui Rhy se lăți, crud și tăios.

— Știi...

Gura lui rosti cuvintele, în timp ce își ridică o mână și își studie degetele lungi, împodobite cu inele sclipitoare. Aceleași mâini începură să-și întoarcă inelele cu pietrele înăuntru.

— O mică parte din mine nădăjduise că ai să spui asta.

Apoi, mâna lui Rhy se strânse într-un pumn care-l izbi pe Kell în falcă.

Capul țâșni într-o parte și Kell aproape căzu, dar gardienii își întăriră strânsoarea și îl ținură ridicat. Simți gustul sângelui, dar Rhy zâmbi din nou oribil și își frecă nodurile degetelor.

— O să fie distractiv!

III

Lila urcă treptele palatului, cu jumătatea de pelerină fluturând în urma ei. Covorul sclipitor ca miazănoaptea făcea ușoare valuri sub fiecare pas, de parcă ar fi fost cu adevărat din apă. Ceilalți invitați

urcau scările în perechi sau în mici grupuri, dar Lila făcu tot ce putu să le imite aroganța nobilă – umerii înapoi, capul sus – în timp ce urca singură. Poate că nu era din clasa înstărită, dar furase destul de la cei care erau, ca să le copieze purtările și afectarea.

Sus, prezentă invitația unui bărbat învești mântat în negru și auriu, care făcu o plecăciune și se dădu în lături, îngăduindu-i intrarea într-un hol împodobit cu flori. Mai multe flori decât văzuse Lila în viața ei. Trandafiri și crini, petunii, narcise și azalee, ca și zeci de altele pe care nu le recunoștea din vedere. Buchete de floricele albe ca fulgii de zăpadă și lujeri groși de floarea-soarelui, ar fi zis, dacă floarea-soarelui ar fi fost albastră precum cerul. Încăperea era înțesată cu parfumul tuturor și totuși, n-o ameți. Probabil începuse să se obișnuiască.

Muzica răzbătea printr-o a doua ușă, acoperită de o draperie, iar misterul celor ce se aflau dincolo de ea o conduse pe Lila prin galeria de flori. Atunci, tocmai când întinsese mâna ca să dea draperia deoparte, un al doilea servitor apăru din spatele ei și îi bară calea. Lila se încordă, îngrijorată că invitația și costumația cu care se deghizase nu erau destul, că avea să fie descoperită ca impostoare, ca străină. Degetele-i zvâcniră spre pumnalul de sub haină.

Omul zâmbi și îi spuse, într-o engleză greoaie:

— Pe cine prezint?

— Pardon? făcu Lila, păstrându-și vocea joasă, răgușită.

Omul își încreți fruntea.

— Sub ce titlu și ce nume să vă anunț, domnule?

— Oh!

Simți un val de ușurare și mâna i se întoarse pe lângă corp. Un zâmbet se desenă pe buzele ei.

— Căpitanul Bard, zise ea, al *Regelui Mării.*

Servitorul păru nesigur, dar se întoarse cu spatele și rosti cuvintele, fără să protesteze.

Numele ei răsună și fu înghițit de încăpere, înainte să pășească înăuntru.

Iar când o făcu, rămase cu gura căscată.

Belșugul plin de culoare al lumii de afară pălea în comparație cu lumea dinăuntru. Era un palat cu bolți de sticlă și tapițerii

strălucitoare, iar întreţesută în toate ca lumina, *magia*. Aerul era încărcat de ea. Nu una tainică, precum magia seducătoare a pietrei, ci una zgomotoasă, orbitoare, asediatoare. Kell îi spusese Lilei că magia era ca un simţ în plus, acoperind ca un strat vederea, mirosul şi gustul, iar acum înţelegea. Era pretutindeni. În toate. Şi era îmbătătoare. Nu putea spune dacă energia venea dinspre sutele de persoane din încăpere sau de la încăperea însăşi, care în mod cert o reflecta *amplificată,* ca sunetul într-o cameră cu ecou.

Dar era ciudat – *imposibil* – de familiară.

Dedesubtul magiei sau probabil din cauza ei, spaţiul era însufleţit de culoare şi lumină. Nu pusese niciodată piciorul în Palatul St James din Londra ei, dar tot nu ar fi fost cu putinţă să se compare în splendoare cu acesta. Nimic din Londra ei n-ar fi putut. Lumea sa cu adevărat părea cenuşie pe lângă ce vedea aici, mohorâtă şi goală într-un mod care-o făcea pe Lila să vrea să sărute piatra din buzunar pentru că o eliberase de acolo, pentru că o adusese aici, în acest giuvaier scânteietor de palat. Oriunde se uita, vedea bogăţie. O mâncau degetele şi rezista cu greu poftei de-a începe să buzunărească, amintindu-şi că încărcătura din buzunarul ei era prea preţioasă ca să riște să fie prinsă.

Uşa cu draperii conducea pe un palier, de la care cobora un şir de trepte până la pardoseala lustruită a sălii de bal, pe care n-o vedea din pricina vârtejului de cizme şi de fuste.

La baza scării, se aflau regele şi regina, întâmpinând fiecare oaspete în parte. Stând acolo, înveşmântaţi în aur, arătau insuportabil de eleganţi. Lila nu fusese niciodată atât de aproape de un membru al vreunei familii regale – nu-l punea la socoteală pe Kell – şi ştia că trebuia să se strecoare cât mai repede cu putinţă, dar nu rezistă imboldului de a-şi etala deghizarea. Şi, de altfel, ar fi fost nepoliticos să nu-şi salute gazdele. *Nesăbuinţă!* mârâi o voce din capul ei, dar Lila zâmbi şi coborî scara.

— Bine ai venit, căpitane! zise regele, strângându-i ferm mâna Lilei.

— Maiestate, zise ea, făcând eforturi ca vocea să nu-i urce.

Îşi plecă masca spre el, cu grijă să nu-l împungă cu coarnele.

— Bine ai venit! zise şi regina, când Lila sărută mâna întinsă.

Dar, când se dădu înapoi, regina adăugă:

— Nu ne-am mai întâlnit până acum.

— Sunt un prieten de-al lui Kell, zise Lila cât mai degajat cu putință, ținând privirea în podea.

— Ah, zise regina. Atunci, fii bine venit!

— De fapt, Înălțimea Voastră, continuă Lila, pe el îl caut. Știți cumva unde ar putea fi?

Regina se uită la ea fără expresie și spuse:

— Nu e aici.

Lila se încruntă și regina adăugă:

— Dar nu sunt îngrijorată.

Tonul ei era ciudat de măsurat, de parcă recita o replică străină, care nu era a ei. Presentimentul din pieptul Lilei se ascuți.

— Sunt sigură c-o să apară, zise Lila, retrăgându-și mâna dintr-a reginei.

— Totul va fi în regulă, spuse regele, cu vocea asemănător de monotonă.

— Va fi, zise regina.

Lila se încruntă. Ceva nu era în ordine aici. Își ridică privirea, riscând insolența să o privească pe regină în ochi și văzu o sclipire subtilă. Aceeași licărire pe care o văzuse și în ochii gardianului după ce îi tăiase gâtul lui Fletcher. *Magie.* Oare nu mai observase nimeni? Sau nimeni nu fusese într-atât de nerușinat ca să se holbeze atât de deschis la suverani?

Următorul oaspete își drese glasul în spatele Lilei, iar ea-și luă ochii de la regină.

— Îmi cer iertare că v-am reținut, zise grăbită, trecând pe lângă gazdele regale și înaintând în sala de bal.

Ocoli pe la margine mulțimea dansatorilor și a băutorilor, căutându-l pe prinț, dar judecând după freamătul din aer, după cum ochii săgetau constant spre uși și spre scară, el nu-și făcuse încă apariția.

Se furișă mai departe, printr-o ușă dublă de la capătul sălii de bal și se trezi pe un culoar. Era pustiu, în afară de un soldat din gardă și o tânără, înlănțuiți într-o îmbrățișare foarte amoroasă și prea ocupați ca s-o observe pe Lila trecând pe lângă ei și dispărând pe o altă ușă. Și

apoi alta. Navigarea pe străzile Londrei o învățase multe despre locurile ca un labirint, modul în care bogăția e concentrată la mijloc și se rărește în colțuri. Oriunde intra, găsea oaspeți și gărzi și servitori, dar nici urmă de Kell, de prinț sau de orice altă breșă în labirint. Până când, în sfârșit, ajunse la niște scări în spirală. Erau elegante, dar înguste, în mod clar nedestinate utilizării publice. Aruncă o privire în urmă, spre bal, apoi începu să urce.

Etajul era liniștit într-un mod privat și știu că trebuie să se fi apropiat, nu numai din pricina liniștii, dar și pentru că piatra din buzunar începu să zumzăie. De parcă l-ar fi putut *simți* pe Kell și dorea să fie mai aproape. Lila încercă să nu se simtă jignită.

Se trezi la o nouă bifurcație de culoare, dintre care primul era pustiu, al doilea, nu. Lila coti după colț și i se tăie răsuflarea. Sări la adăpost, într-o absidă întunecată, cât pe-aci să fie zărită de un gardian. Acesta stătea în fața unei uși duble, bogat ornamentate și nu era singur. De fapt, în timp ce toate celelalte uși de pe hol erau nepăzite, cea de la capăt avea nu mai puțin de trei soldați înarmați și îmbrăcați în armuri.

Lila înghiți un nod din gât și scoase cel mai nou pumnal de la brâu. Ezită. Pentru a doua oară în tot atâtea zile, se vedea singură contra a trei. Prima oară nu se sfârșise bine. Strânse mai tare de pumnal în timp ce își storcea creierii căutând un plan care să n-o ducă drept la groapă. Piatra își reluă murmurul ritmic și tot n-ar fi vrut s-o scoată din haină, când observă ceva.

Holul era plin de uși și, dacă ultima din capăt era păzită, cea mai apropiată era întredeschisă. Dădea într-un dormitor luxos care, în partea cealaltă, avea un balcon, ale cărui perdele fluturau în aerul serii.

Lila zâmbi și puse pumnalul la loc în cingătoare.

Avea o idee.

IV

Kell scuipă sânge pe podeaua minunat machetată a lui Rhy, stricând modelul minuțios. Dacă Rhy ar fi fost de față, n-ar fi fost deloc bucuros. Dar nu era prezent.

— Piatra, trandafirul meu! ieși glasul aprig al lui Astrid de pe buzele lui Rhy. Unde este?

Kell se chinui să se ridice în genunchi, cu brațele încătușate încă la spate.

— De ce o vrei? gemu el, când doi gardieni săltară în picioare.

— Ca să iau tronul, firește.

— Ai deja un tron, spuse Kell.

— Într-o Londră muribundă. Și ai idee de ce moare? Din cauza ta. Din cauza orașului ăstuia și a retragerii sale egoiste, lașe. A făcut din noi un scut, iar acum el înflorește și noi pierim. Mi se pare foarte cinstit să-l ocup eu, ca despăgubire. Răzbunare.

— Și ce-o să faci? întrebă Kell. O să-l abandonezi pe fratele tău în cadavrul în putrefacție al lumii tale, ca să te poți bucura de splendorile acesteia?

Un hohot de râs rece, sec, scăpă din gâtul lui Rhy.

— Nicidecum. Aș fi o soră foarte ticăloasă. Athos și cu mine o să domnim împreună. Unul lângă altul.

Kell își îngustă ochii.

— Ce vrei să spui?

— O să restabilim echilibrul dintre lumi. O să redeschidem ușile. Sau, mai curând, o să le doborâm, ca să creăm una care să fie mereu deschisă, astfel încât oricine – toată lumea – să se poată mișca între ele. O fuziune, dacă vrei, a Londrelor noastre ilustre.

Kell păli. Chiar și când ușile nu fuseseră pecetluite, fuseseră totuși *uși*. Și fuseseră ținute închise. O ușă permanent deschisă între lumi n-ar fi fost numai periculoasă, ar fi însemnat *instabilitate*.

— Piatra nu e destul de puternică să facă asta, zise el, încercând să pară convingător.

Dar nu era. Piatra crease o ușă pentru Lila. Însă una era să faci o gaură cu un vârf de ac într-o pânză și cu totul altceva să sfâșii pânza în două.

— Ești sigur? îl tachină Astrid. Probabil ai dreptate. Probabil jumătatea ta de piatră nu e de ajuns.

Lui Kell îi îngheță sângele în vene.

— Jumătatea mea?

Gura lui Rhy schiță un zâmbet.

— N-ai observat că e spartă?

Pe Kell îl luă cu ameţeală.

— Marginea neşlefuită.

— Athos a găsit-o aşa, în două bucăţi. Îi place să găsească diverse comori, înţelegi? Dintotdeauna i-a plăcut. Când eram mici, obişnuiam să scotocim printre stâncile de pe coastă, adunând orice era de valoare. Un obicei pe care nu l-am pierdut. Căutările lui au devenit doar un pic mai sofisticate. Un pic mai orientate. Bineînţeles, ştiam de epurarea Londrei Negre, de eradicarea artefactelor, dar el era atât de convins că trebuie să existe ceva – orice – care să ajute la salvarea lumii noastre muribunde.

— Şi a găsit, zise Kell, apăsându-şi încheieturile în cătuşele de metal.

Marginile erau netezi, nu ascuţite, şi o durere surdă i se răspândi în braţ, dar pielea refuză să se rupă. Se uită în jos, la sângele de pe buzele lui pe podeaua lui Rhy, dar gărzile îl ţineau în picioare, strângându-l ferm.

— A umblat peste tot, continuă Astrid cu gura lui Rhy. A găsit câteva lucruri nefolositoare, dosite – un carnet de însemnări, o bucată de stofă – şi, apoi, ce să vezi? A găsit piatra. Spartă în două, da, însă sunt sigură că ai observat, starea ei nu i-a diminuat efectul. E magică, la urma urmelor. Se poate diviza, dar nu slăbi. Cele două jumătăţi rămân conectate, chiar şi atunci când sunt separate. Fiecare jumătate este îndeajuns de puternică în sine, îndeajuns de puternică să schimbe lumea. Însă tânjesc una după alta, vezi tu? Sunt atrase una de cealaltă şi printr-un zid. Dacă o picătură din sângele tău e suficientă ca să creezi o uşă, gândeşte-te ce ar putea face împreună cele două jumătăţi ale pietrei.

Ar dărâma zidul însuşi, gândi Kell. *Ar sfărâma realitatea.*

Degetele lui Rhy bătură darabana pe spătarul unui scaun.

— A fost ideea mea, mărturisesc, să-ţi dau piatra, îngăduindu-ţi s-o treci graniţa.

Kell se strâmbă şi îşi răsuci încheieturile pe muchia fierului care le ţinea captive.

— De ce nu l-aţi folosit pe Holland să aducă pe furiş piatra? întrebă el, încercând să mai câştige nişte timp. Evident, el îi plasase

pandantivul ăla lui Rhy.

Astrid schimonosi buzele lui Rhy într-un zâmbet și își trecu ușor un deget peste obrazul lui Kell.

— Eu te-am vrut pe tine.

Mâna lui Rhy continuă să-l mângâie și își împleti degetele prin părul lui Kell, după care Astrid se aplecă și își lipi obrazul răpit de cel însângerat al lui Kell, șoptindu-i la ureche:

— Ți-am spus cândva că o să-ți dețin viața.

Kell se smuci îndărăt, iar mâna lui Rhy căzu pe lângă corp.

— De altfel, continuă ea cu un suspin, se înțelege de ce. Dacă lucrurile ar fi mers prost și Holland ar fi fost prins, vina ar fi fost aruncată asupra coroanei noastre și n-am mai fi avut o altă șansă. Dacă lucrurile ar fi mers prost și *tu* ai fi fost prins, vina ar fi căzut pe capul tău. Îți cunosc hobby-urile, Kell. Crezi că *Osul Ars* păstrează secretele? *Nimic* nu trece neobservat în orașul meu.

Limba lui Rhy plescăi.

— Un servitor al casei regale, cu un obicei prost de a trece clandestin lucruri străine. Nu era atât de greu de crezut. Și, dacă lucrurile ar fi mers bine, iar eu aș fi reușit să ocup castelul ăsta, regatul ăsta, nu te-aș fi tolerat pe afară, de capul tău, luptând împotriva mea. Te voiam aici, unde ți-e locul. La picioarele mele.

Energia întunecată începu să trosnească în palma lui Rhy și Kell își adună curajul pentru lovitură, dar Astrid părea să nu o poată controla, nu cu abilitățile necultivate ale lui Rhy. Fulgerul nimeri în stânga, lovind stâlpul de metal al patului prințului.

Kell se sili să chicotească ironic.

— Ar fi trebuit să alegi un corp mai bun, zise el. Fratele meu n-a avut niciodată înclinație către magie.

Astrid roti încheietura mâinii lui Rhy, studiindu-i degetele.

— Nu contează, zise ea. Am o familie întreagă din care să aleg.

Lui Kell îi veni o idee.

— De ce nu încerci pe cineva mai puternic? o întărâtă el.

— Ca tine? întrebă Astrid, cu răceală. Ți-ar plăcea să-ți iau în stăpânire corpul pentru un vals?

— Mi-ar plăcea să încerci, zise Kell.

Dacă o făcea să-și scoată pandantivul și să-l pună, în schimb, la

gâtul lui...

— Aș putea, șopti ea. Dar posesia nu are efect pe un *antari*, adăugă ea sec.

Kell își pierdu speranța.

— Știu asta și o știi și tu. Drăguță încercare, totuși.

Kell privi cum fratele lui se întoarce cu spatele și ridică un cuțit de pe o masă din apropiere.

— Pe de altă parte, *constrângerea*, zise el/ea – admirând tăișul sclipitor. Asta e cu totul altceva.

Degetele lui Rhy se încleștară pe cuțit, iar Kell se dădu înapoi, dar n-avea unde să se retragă. Gardienii îl țineau strâns ca în menghină, iar prințul se apropie agale și ridică lama, tăind nasturii cămășii lui Kell și dându-i gulerul la o parte, descoperind pielea netedă, albă, de deasupra inimii.

— Atât de puține cicatrice...

Rhy lipi vârful cuțitului de pielea lui Kell.

— O să îndreptăm situația.

— Stai pe loc! se auzi un glas de pe balcon.

Lila. Era îmbrăcată altfel, într-o haină neagră și cu o mască împodobită cu coarne, și stătea pe balustradă, sprijinindu-se de cadrul ușii balconului, cu pistolul îndreptat spre pieptul prințului.

— Asta-i o problemă de familie, o preveni Astrid cu vocea lui Rhy.

— Am auzit destul ca să știu că nu ești, de fapt, din familie.

Lila ridică pistolul și-l ațintì asupra lui Rhy.

— Acum, dă-te la o parte de lângă Kell!

Gura lui Rhy se schimonosi într-un zâmbet crud. Și apoi mâna îi zvâcni înainte. De data asta, fulgerul nimeri ținta, lovind-o pe Lila drept în piept. Ea icni și își pierdu sprijinul de pe tocul ușii, cizmele îi alunecară de pe balustradă, se clătină pe spate și plonjă în întuneric.

— Lila! strigă Kell, când dispăru peste balustradă.

Se smuci, eliberându-se de gardieni, cătușa în sfârșit pătrunzându-i în încheieturi destul cât să-i dea sângele. Într-o clipă, apucase cu degetele metalul și rostise comanda de deschidere a cătușelor.

— *As Estaro!*

Cătușele îi căzură și restul puterii lui Kell se întoarse năvalnic în el. Gardienii se repeziră să-l țină, dar mâinile lui se ridicară și ei zburară

cât colo, unul izbindu-se de perete și celălalt, de rama metalică a patului lui Rhy. Kell își scoase pumnalul și se răsuci spre Rhy, gata de luptă.

Însă Rhy doar îl privea, amuzat.

— Ce ai de gând să faci acum, Kell? N-ai să mă rănești, nu cât port corpul fratelui tău.

— Dar am s-o fac eu.

Era vocea Lilei, din nou, urmată imediat de detunătura unui pistol. Durerea și surpriza fulgerară pe chipul lui Rhy și apoi un picior se înmuie sub el, sângele întunecând pantalonul pe gambă. Lila stătea afară, nu pe balustradă, ca mai devreme, ci în aer, deasupra ei, cu picioarele pe un nor de fum negru. Ușurarea îl inundă pe Kell, urmată imediat de groază. Nu numai că intrase în mijlocul primejdiei, dar adusese și piatra cu ea.

— Va trebui să te străduiești mai mult ca să mă ucizi pe mine, zise ea, sărind de pe platforma de fum pe balcon și în cameră.

Rhy se îndreptă pe picioare.

— Asta-i o provocare?

Și gardienii își reveneau, unul mișcându-se în spatele Lilei, celălalt făcându-și drum în spatele lui Kell.

— Fugi! îi zise Lilei.

— Și eu mă bucur să te văd, replică ea, vârând talismanul în buzunar.

Văzu slăbiciunea ce o traversă în urma magiei, dar numai în ochii și în maxilarul încleștat. Se pricepea s-o ascundă.

— N-ar fi trebuit să vii aici, o mustră Kell.

— Nu, întări și Rhy. N-ar fi trebuit. Dar acum ești aici. Și mi-ai adus un cadou.

Mâna Lilei apăsă haina, iar gura lui Rhy se schimonosi din nou în acel zâmbet oribil. Kell se pregăti, bănuind un atac, dar Rhy își duse cuțitul la propriul piept și își potrivi vârful între coaste, imediat sub inimă. Kell înlemni.

— Dă-mi piatra sau o să-l ucid pe prinț!

Lila se încruntă, mutându-și ochii de la Rhy la Kell, nesigură.

— Nu l-ai ucide pe el, o sfidă Kell.

Rhy înălță o sprânceană neagră.

— Chiar crezi asta, băiatule-floare, sau doar speri că e adevărat?

— Ai ales corpul lui pentru că face parte din planul tău. N-o să-l...

— Să nu presupui niciodată că-ți cunoști adversarul.

Mâna lui Rhy apăsă cuțitul, vârful pătrunzându-i iute între coaste.

— Am un cufăr plin de regi, lălăi el ca Astrid.

— *Stop!* strigă Kell, când sângele se împrăștie din vârful cuțitului.

Încerca să le comande oaselor lui Rhy să nu se miște, dar voința puternică a lui Astrid dinăuntrul corpului prințului făcea sforțarea lui Kell insuficientă.

— Cât poți opri mâna lui Rhy? îl provocă ea. Ce se întâmplă dacă începi să-ți pierzi concentrarea?

Ochii lui ca ambra se întoarseră spre Lila.

— Nu vrea să-i rănesc fratele. Mai bine îmi dai piatra, înainte s-o fac.

Lila ezita și atunci mâna liberă a lui Rhy se duse la pandantivul de posesie și îl scoase de la gât, ținându-l în palma deschisă.

— Piatra, Lila!

— Nu face asta! zise Kell și nu știu dacă vorbise pentru Astrid sau pentru Lila sau pentru amândouă.

— *Piatra!*

— Astrid, te rog! șopti Kell, cu vocea tremurând.

Gura lui Rhy se strâmbă într-un zâmbet triumfător.

— Ești al meu, Kell, și o să te zdrobesc. Începând cu inima ta.

— *Astrid!*

Prea târziu. Corpul lui Rhy se răsuci spre Lila și un singur cuvânt îi ieși din gură – „prinde!" – înainte să arunce pandantivul în sus și să-și înfigă adânc cuțitul în piept.

V

Se întâmplă atât de repede, pandantivul mișcându-se în același timp cu pumnalul. Kell o văzu pe Lila ferindu-se de talisman și apoi își întoarse ochii exact când Rhy își implânta cuțitul între coaste.

— Nu! strigă Kell, țâșnind spre el.

Pandantivul lunecă pe podea și se opri în bocancul unui gardian, iar Rhy se prăbuși, cu pumnalul înfipt până la plăsele, înainte să

ajungă Kell la el și să i-l scoată din rană.

Rhy – și acum *era* Rhy – scoase un sunet înecat, iar Kell își apăsă degetele mânjite de sânge pe pieptul fratelui său. Cămașa era deja udă și Rhy se cutremură sub mâinile lui Kell. Kell tocmai începuse să vorbească, să-i comande magiei să-l vindece pe Rhy, când gardianul îl atacă, sărindu-i în spinare și amândoi se rostogoliră pe podeaua machetată.

La câțiva metri distanță, Lila se lupta cu celălalt gardian, în vreme ce atacatorul lui Kell strângea talismanul într-o mână și încerca să-l sugrume pe Kell cu cealaltă. Kell îl lovi cu picioarele și se luptă, eliberându-se, iar când gardianul (și Astrid din el) se repezi înainte, ridică iute mâna. Armura de metal – și corpul dinăuntru – zburară cât colo prin aer, izbindu-se nu de perete, ci de balustrada balconului, care cedă sub forță și îl trimise pe gardian peste margine și în gol. Aterizează cu o bufnitură pe dalele de piatră ale curții de jos, sunetul fiind urmat instantaneu de țipete. Kell alergă la balcon, să se uite în curtea interioară, unde văzu vreo duzină de dansatori de la bal strângându-se în jurul cadavrului. Unul dintre ei, o femeie într-o frumoasă rochie verde, întinse mâna, curioasă, spre pandantivul abandonat pe dalele de piatră.

— Oprește-te! strigă Kell, dar era prea târziu.

În clipa în care degetele femeii se strânseră în jurul obiectului, văzu transformarea, posesia străbătând-o ca un singur fior lung. Înainte ca ea să-și întoarcă brusc capul spre el, gura schiță un zâmbet rece, ironic. Femeia se întoarse pe călcâie și o rupse la fugă, intrând în palat.

— Kell! strigă Lila.

Kell se răsuci, observând încăperea pentru prima oară așa cum era, în haos. Gardianul zăcea nemișcat pe podea, cu un pumnal înfipt prin viziera coifului, iar Lila stătea lângă Rhy, aplecată deasupra lui, cu masca ridicată și apăsând pieptul prințului cu mâinile împreunate. Era plină de sânge, dar nu de-al ei. Cămașa lui Rhy era complet îmbibată.

— Rhy! zise Kell, cu un suspin și cu respirația întretăiată, și îngenunche lângă fratele lui.

Își scoase pumnalul și își crestă mâna, adânc.

— Rezistă, Rhy!

Își apăsă palma rănită pe pieptul prințului – se ridica și cobora în respirații ciudate, sacadate – și rosti:

— *As Hasari!*

Vindecă.

Rhy tuși, scuipând sânge.

Curtea palatului de jos explodase în activitate, vocile răzbătând până la ei prin balconul rupt. Pași răsunau pe culoare, pumni băteau în ușile camerelor. Kell văzu acum că erau scrijelite cu simboluri de vrăji. Vrăji de închidere.

— Trebuie să plecăm, zise Lila.

— *As Hasari*, rosti din nou, apăsând mai tare pe rană.

Era atât de mult sânge. Prea mult.

— Îmi pare rău, murmură Rhy.

— Taci, Rhy! zise Kell.

— Kell! spuse Lila imperativ.

— Nu îl părăsesc, zise el scurt.

— Atunci, ia-l cu noi!

Kell ezită.

— Ai spus că magiei îi trebuie timp să-și facă efectul. Nu putem aștepta. Ia-l cu noi, dacă vrei, dar trebuie *să plecăm*.

Kell înghiți în sec.

— Îmi pare rău, spuse, înainte de a se forța – și pe Rhy, de asemenea – să se ridice în picioare.

Prințul gemu de durere.

— Îmi pare rău.

Nu puteau ieși pe ușă. Nu puteau defila cu prințul rănit prin fața unui palat plin cu oameni veniți să serbeze ziua lui de naștere și, pe undeva, cu Astrid Dane. Însă exista un culoar privat între camera lui Rhy și a lui Kell, unul pe care îl foloseau de când erau mici, iar acum îl cără, mai mult târâș, spre o ușă ascunsă. Îi conduse pe prinț și pe Lila de-a lungul culoarului îngust, ai cărui pereți erau acoperiți cu diverse însemne ciudate – pariuri, provocări și scoruri personale, ținute pe răboj, subiectele în sine fiind de mult uitate. O urmă din tinerețea lor ciudată și secretă.

Acum, lăsau o urmă de sânge.

— Rezistă! zise Kell. Rezistă, Rhy! Ascultă-mi vocea!

— Așa o voce plăcută, zise Rhy încet, cu capul atârnându-i în piept.

— *Rhy.*

Kell auzi soldați în armuri spărgând ușa și intrând în camera prințului, exact în momentul în care ei intrau într-a lui, și închise ușa holului, își apăsă mâna însângerată pe lemn și rosti:

— *As Staro. Încuie!*

De îndată ce comanda îi ieși de pe buze, armături metalice se răspândiră de sub degetele lui pe ușă, în cruciș și-n curmeziș, pecetluind-o.

— Nu putem s-o ținem fugind din dormitor în dormitor, zise Lila. Trebuie să ieșim din palatul ăsta!

Kell știa că trebuia să plece de-acolo. Îi conduse în cabinetul privat din capătul îndepărtat al camerei sale, cea cu însemne de sânge pe spatele ușii. Scurtături spre o jumătate de duzină de locuri din oraș. Semnul care ducea la *Câmpurile Rubinii* era inutil acum, dar celelalte ar fi putut fi o soluție. Trecu în revistă opțiunile și găsi una – singura – despre care știa că avea să fie sigură.

— O să funcționeze? întrebă Lila.

Kell nu era sigur. Ușile între lumi erau mai greu de creat, dar mai ușor de folosit; nu puteau fi deschise decât de magi *antari,* dar și ceilalți ar fi putut – *ipotetic* – să treacă prin ele. Într-adevăr, Kell îl mai dusese odată pe Rhy printr-un portal, în ziua în care îl găsise pe vas, dar atunci nu fuseseră decât doi. Acum erau trei.

— Nu vă dați drumul! zise Kell.

Desenă un contur de sânge proaspăt peste semn și îi ținu pe Rhy și pe Lila cât de aproape putu, sperând că ușa – și magia – avea să fie destul de puternică ca să-i conducă pe toți la sanctuar.

12

SANCTUAR ȘI SACRIFICIU

I

Sanctuarul se afla într-un cot al fluviului, aproape de marginea orașului, o construcție de piatră cu eleganța simplă a unui templu și o atmosferă la fel de reverențioasă. Era un loc unde bărbații și femeile veneau atât să studieze magia, cât și s-o venereze. Ucenicii și mentorii de aici își petreceau viețile străduindu-se să înțeleagă și să se conecteze cu esența puterii, originea, sursa. Să înțeleagă elementul magiei. Entitatea din toate și totuși din niciunul.

Când era copil, Kell petrecea tot atât de mult timp în sanctuar cât petrecea și la palat, studiind – și fiind studiat – cu tutorele său, maestrul Tieren, dar, deși îl vizitase, nu mai venise să stea de ani buni (nu de când Rhy începuse să facă o criză de nervi de fiecare dată când Kell lipsea, stăruind ca el să nu mai fie doar un obișnuit al casei, dar și un membru al familiei). Cu toate astea, Tieren insistase că va avea întotdeauna o cameră acolo, prin urmare Kell ținuse ușa desenată pe peretele lui, marcată de un simplu cerc de sânge cu un *X* în interior.

Simbolul sanctuarului.

Acum el și Lila – cu Rhy însângerat între ei – se împleticiră prin ușă, ieșind din somptuozitatea și haosul palatului, într-o simplă cameră de piatră.

Niște lumânări pâlpâiau pe lângă pereții netezi. Camera era strâmtă, cu tavan înalt și mobilată auster. Sanctuarul desconsidera distracția, camerele private fiind aprovizionate numai cu strictul necesar. Kell poate că era *aven* – *binecuvântat* –, dar Tieren stăruise să-l pregătească la fel ca pe oricare ucenic (un lucru pentru care Kell îi era recunoscător). Prin urmare, camera lui nu avea nici mai mult, nici mai puțin decât oricare alta: un birou de lemn de-a lungul unui perete și un pat de campanie scund, de-a lungul altuia, cu o mică masă alături. Pe masă, arzând, cum ardea întotdeauna, se afla o

lumânare infinită. Camera nu avea ferestre, ci numai o ușă, iar aerul păstra răcoarea locurilor subterane, al criptelor.

Un cerc era gravat adânc în podea, cu simboluri scrise pe margine. O sferă de îmbunătățire, destinată meditației. Sângele lui Rhy trasă o cărare peste el, când Kell și Lila îl târâră spre pat și-l așezară cât putură de grijuliu.

— Rămâi cu mine, îi tot spunea Kell, dar răspunsurile simple ale lui Rhy, „sigur", „bine" și „cum dorești", fuseseră înlocuite de tăcere și respirație superficială.

Câți de *As Hasari!* rostise Kell? Cuvintele deveniseră încă o dată o incantație murmurată încontinuu de buzele lui, de mintea lui, de bătăile inimii sale, dar Rhy nu se vindeca. Oare cât avea să dureze până își făcea efectul magia? Trebuia să își facă efectul. Frica îi strângea lui Kell gâtul ca o gheară. Ar fi trebuit să se uite la arma lui Astrid. Ar fi trebuit să fie atent la metal și la marcajele de pe el. Făcuse ea ceva să-i blocheze magia? *De ce nu avea efect?*

— Rămâi cu mine! murmură el.

Rhy nu se mai mișca. Ochii îi erau închiși, iar fălcile nu-i mai erau strânse.

— Kell, zise Lila, blând. Cred că e prea târziu.

— Nu! strigă el, apucându-se cu mâinile de marginea patului. Nu e. Magia are doar nevoie de timp. Tu nu înțelegi cum funcționează.

— Kell!

— Are doar nevoie de timp.

Kell își apăsă ambele mâini pe pieptul fratelui său și își înăbuși un strigăt. Nici nu se ridica, nici nu cobora. Nu-i mai putea simți bătăile inimii sub coaste.

— Nu se poate... zise el gâfâind, de parcă și lui i-ar fi lipsit aerul. Nu se poate... vocea lui Kell tremura, în timp ce degetele-i strângeau cămașa însângerată. Nu se poate da bătut!

— S-a sfârșit, zise Lila. Nu mai poți face nimic.

Dar asta nu era adevărat. Mai exista ceva. Toată căldura se scurse brusc din corpul lui Kell. Dar la fel se întâmplă și cu ezitarea, confuzia și frica lui. Știa ce trebuia făcut. Știa ce trebuia să facă *el.*

— Dă-mi piatra, zise el.

— Nu!

— Lila, dă-mi nenorocita aia de piatră până nu e prea târziu!

— Este deja prea târziu. Rhy e...

— Nu e mort! i-o reteză Kell.

Întinse o mână mânjită de sânge și tremurătoare.

— Dă-mi-o!

Lila duse mâna la buzunar și se opri, ezitând.

— Există un motiv pentru care o țin eu, Kell.

— La dracu', Lila! *Te rog.*

Ea oftă tremurat și scoase piatra. El i-o smulse din mână, ignorând pulsul de putere de-a lungul brațului său, și se întoarse spre Rhy.

— Tu mi-ai spus că nimic bun nu poate ieși din asta, mai zise Lila, când Kell așeză piatra deasupra inimii ce nu mai bătea și își apăsă palma deasupra. Știu că ești supărat, dar nu poți crede că asta...

Însă el n-o auzea. Vocea ei se topise, laolaltă cu toate celelalte, iar Kell se concentra asupra magiei ce-i gonea prin vene.

Salvează-l! porunci pietrei.

Puterea vibră prin sângele lui și dintre degete începu să iasă fum. Se încolăci în sus pe brațul lui și în jurul coastelor lui Rhy, prefăcându-se într-o sfoară întunecată care se înfășură în jurul lor. Îi lega laolaltă. Unul de celălalt. Însă Rhy încă mai zăcea acolo, nemișcat.

Viața mea e viața lui, gândi Kell. *Viața lui e a mea. Leagă-l de mine și adu-l înapoi.*

Simți magia flămândă, tânjind, presând prin el, încercând să-și croiască acces spre corpul lui, spre puterea lui, spre forța lui vitală. Și, de data asta, o lăsă să intre.

De îndată ce acceptă, sfoara neagră se strânse, iar inima lui Kell zvâcni în pieptul lui. Scăpă o bătaie, pe care o prinse apoi inima lui Rhy, ce începu să tresalte din nou sub atingerea lui Kell. Pentru o clipă, nu simți decât ușurare, bucurie.

Apoi, *durere.*

De parcă ar fi fost sfâșiat în bucăți, câte un nerv o dată. Kell țipă și se îndoi deasupra prințului, dar nu-i dădu drumul. Spatele lui Rhy se arcui sub mâna sa, tentaculele negre de magie strângându-se în jurul lor. Durerea deveni mai intensă, râcâind adânc peste pielea lui Kell, peste inima lui, peste viață.

— Kell! vocea Lilei pătrunse prin fum.

O văzu făcând grăbită un pas înainte, apoi și pe al doilea, deja întinzând mâna să-l oprească, să-l elibereze din vrajă. *Stop!* gândi el. N-o spuse, nu ridică niciun deget, dar magia era în capul lui și îi auzea voința. Vâjâi prin el, iar fumul dădu năvală în afară, îmbrâncind-o pe Lila cât colo. Ea se izbi de zidul de piatră și se prăbuși la podea.

Ceva din Kell tresări, îndepărtat și înăbușit. *Greșit*, îi șopti. *Asta e...* Dar un alt val de durere îl făcu să se clatine. Puterea pulsa energic prin venele sale, iar capul i se plecă, ajungând să se odihnească pe coastele fratelui său, în timp ce durerea sfârteca prin piele și mușchi, și os și suflet.

Rhy gâfâi, la fel și Kell, inima lui scăpând din nou o bătaie în piept.

Și apoi se opri.

II

Camera se cufundă într-o tăcere de moarte.

Mâna lui Kell alunecă de pe coastele lui Rhy și corpul îi căzu de pe pat pe podeaua de piatră cu un bufnet înfiorător. Lilei îi vâjâiau urechile de la forța cu care capul ei lovise peretele, dar se ridică în patru labe, apoi în picioare.

Kell nu se mișca. Nu respira.

După un moment care păru lung cât orele, inspiră adânc, întretăiat. La fel făcu și Rhy.

Lila înjură de ușurare, îngenunchind lângă el. Cămașa îi era descheiată, abdomenul și pieptul mânjite cu sânge, dar, dedesubt, un simbol negru, făcut din cercuri concentrice, apăruse pe pieptul lui, exact deasupra inimii. Lila își ridică privirea spre pat. Același stigmat era imprimat și pe pielea lui Rhy.

— Ce-ai făcut? șopti ea.

Nu știa prea multe despre magie, dar era sigură că aducerea cuiva înapoi din morți figura cu litere mari în coloana lucrurilor *rele*. Dacă toată magia venea cu un preț, cât îl costase pe Kell?

Parcă drept răspuns, ochii lui se deschiseră încet. Lila văzu cu ușurare că unul dintre ei era albastru. Pentru o clipă, în timpul vrăjii,

amândoi deveniseră complet negri.

— Bine ai venit înapoi! zise ea.

Kell gemu, iar Lila îl ajută să se ridice în capul oaselor pe podeaua de piatră. Atenția lui se îndreptă spre pat, unde pieptul lui Rhy se ridica și cobora cu mișcări lente, dar regulate. Apoi ochii i se mutară de la marcajul de pe pieptul prințului la marcajul identic de pe al lui, pe care îl atinse, tresărind slab.

— Ce-ai făcut? întrebă Lila.

— Am legat viața lui Rhy de a mea, zise el răgușit. Cât timp voi supraviețui, va trăi și el.

— Mi se pare o vrajă periculoasă.

— Nu e o vrajă, zise el încet.

Ea nu știa dacă îi lipseau puterile să vorbească mai tare sau se temea să nu-l trezească pe fratele lui.

— Se numește pecete de suflet. Vrăjile pot fi desfăcute. O pecete de suflet, nu. Este o bucată de magie permanentă. Dar *ăsta,* adăugă el, atingându-și stigmatul, ăsta e...

— Interzis? încercă Lila.

— Imposibil, zise Kell. Tipul acesta de magie nu există.

Părea năuc și pierdut când se ridică în picioare, iar Lila se încordă când văzu că încă mai ținea piatra în mână. Venele negre i se desenaseră pe tot brațul.

— Trebuie să dai drumul ăleia, acum!

Kell se uită în jos, de parcă uitase că o ținea. Însă, când izbuti să-și descleștеze degetele, talismanul nu căzu. Fire negre încolțiseră din piatră și se înfășuraseră pe degetele lui și, în sus, pe încheietură. Se uită la piatră câteva clipe lungi.

— Nu pot, zise el, în cele din urmă.

— Și asta nu e rău? insistă Lila.

— Ba da.

Calmul lui o îngrijora mai mult decât orice.

— Dar n-am avut de ales... a trebuit să... se întrerupse, întorcându-se spre Rhy.

— Kell, ești bine?

Părea o întrebare absurdă, ținând cont de împrejurări, iar Kell îi aruncă o privire care spunea exact asta, așa că Lila adăugă:

— Când făceai vraja aia, nu erai *tu*.

— Ei bine, acum sunt.

— Ești sigur? îl interpelă ea, făcând semn spre mâna lui. Pentru că asta e nouă.

Kell se încruntă, dar nu răspunse.

— Piatra e magie rea, tu ai spus-o. Se hrănește cu energie. Cu oameni. Și acum e legată de tine. Să nu-mi spui că nu te îngrijorează.

— Lila, zise el mohorât, nu-l puteam lăsa să moară.

— Dar ce ai făcut, în schimb...

— Am făcut ce trebuia să fac, zise el. Presupun că nu contează. Sunt deja pierdut.

Lila se strâmbă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ochii lui Kell se îmblânziră puțin.

— Cineva trebuie să ducă piatra înapoi în Londra Neagră. Nu e doar o chestiune de deschis o ușă și aruncat obiectul. Trebuie *s-o duc înăuntru*. Trebuie să trec prin ușă cu ea.

Kell se uită la piatra ce se unise cu mâna lui.

— N-am crezut niciodată că o să reușesc să mă întorc.

— Doamne, Kell! se plânse Lila. Dacă nu ai de gând să-ți dai osteneala să rămâi în viață, atunci care-i logica? De ce ai mai legat viața lui Rhy de a ta, dacă tu ai s-o arunci oricum?

Kell bătu în retragere.

— Atâta vreme cât am să trăiesc eu, o să trăiască și el. Și n-am spus că am de gând să mor.

— Păi, tocmai ai zis...

— Am spus că nu mai vin *înapoi*. Pecețile pe Londra Neagră au fost concepute mai puțin să împiedice pe cineva să intre acolo și mai mult să împiedice pe oricine să iasă de acolo. Nu pot desface vrăjile. Și chiar dacă aș putea, n-aș face-o. Iar, cu vrăjile intacte, chiar dacă izbutesc să creez o ușă *spre* Londra Neagră, pecețile n-or să mă lase niciodată să ies *din* ea.

— Și n-aveai de gând să pomenești *nimic* din toate astea. Voiai doar să mă lași să te urmez într-o călătorie fără întoarcere, ca să...

— Ai spus că voiai o aventură, contracară Kell, și nu, niciodată n-am intenționat să te las...

În clipa aceea, se deschise ușa. Kell și Lila tăcură, ecoul disputei lor răsunând încă din pereții camerei strâmte de piatră.

Un bătrân stătea în prag, îmbrăcat într-o robă neagră, cu o mână pe tocul ușii și în cealaltă ținând o sferă luminând palid. Nu era un bătrân șubrezit și neputincios. De fapt, cum stătea drept, cu umerii săi largi, vârsta îi era trădată numai de părul alb și de brazdele adânci de pe față, accentuate de umbrele aruncate de sfera din palma sa. Kell își strânse haina în jurul lui și își afundă mâna vătămată în buzunar.

— Maestre Tieren, zise el senin, de parcă degajarea din voce ar fi putut acoperi faptul că el și Lila erau mânjiți de sânge și stăteau lângă corpul prințului aproape mort.

— Kell, salută bărbatul, încruntându-se. *Kers la? Ir vanesh mer...*

Și nu continuă, ci se uită la Lila. Ochii lui erau surprinzător de albaștri, iar privirea lor păru să pătrundă până în sufletul ei. Fruntea i se încreți și reîncepu să vorbească, de data asta în engleză, ca și când ar fi putut spune, dintr-o singură privire, că ea nu înțelegea, nu aparținea lumii aceleia.

— Ce vă aduce aici? întrebă el, adresându-se amândurora.

— Ai spus că întotdeauna voi avea o cameră, răspunse Kell, ostenit. Mă tem că am nevoie de ea.

Făcu un pas în lături, pentru ca maestrul Tieren să-l poată vedea pe prințul rănit.

Bătrânul făcu ochii mari și își duse degetele la buze, într-un gest discret, ca de rugăciune.

— Este...?

— E viu, zise Kell, ridicând mâna spre guler, ca să-și ascundă pecetea. Dar palatul este atacat. Nu pot să explic totul, nu acum, dar trebuie să mă crezi, Tieren. A fost ocupat de trădători. Folosesc magie interzisă, posedă corpurile și mințile celor din jurul lor. Nimeni nu e în siguranță – *nicăieri* nu e în siguranță – și nimeni nu mai e de încredere.

Își pierdu suflul până termină de vorbit.

Tieren înaintă spre Kell cu mișcări lente și pași mari. Îi luă fața între mâini, un gest ciudat de intim, și îl privi în ochi, cum o privise și pe Lila, de parcă ar fi putut vedea dincolo de ei.

— Ce ți-ai făcut?

Vocea lui Kell se poticni în gât.

— Doar ce a trebuit.

Haina i se deschisese și privirea omului coborî asupra marcajului înnegrit de deasupra inimii lui Kell.

— Te rog! zise Kell, înspăimântat. Maestre Tieren, n-aș fi vrut să aduc primejdia intre aceste ziduri, dar n-am avut de ales.

Bătrânul lăsă mâinile jos.

— Sanctuarul este apărat împotriva întunericului. Prințul va fi în siguranță aici.

Pe fața lui Kell apăru ușurarea. Tieren se întoarse s-o cerceteze pe Lila a doua oară.

— Nu ești de pe-aici, zise el, în loc de introducere.

Lila întinse mâna.

— Delilah Bard.

Omul i-o luă și ceva ca un fior, dar mai cald îi trecu prin piele și în urma acestuia o stare de calm se răspândi în toată făptura ei.

— Eu sunt Maestrul Tieren, zise el. Sunt *onase aven* – adică, înaltul preot – al Sanctuarului Londrei. Și un vindecător, adăugă el, ca să-i explice senzația.

Mâinile lor se desprinseră, iar Tieren se duse la prinț și atinse ușor, cu vârfurile degetelor sale uscățive, pieptul lui Rhy.

— Rănile lui sunt grave.

— Știu, zise Kell, tremurat. Le simt ca și când ar fi ale mele.

Lila se încordă, iar expresia lui Tieren se întunecă.

— Atunci o să fac tot ce pot ca să vă ușurez durerea.

Kell dădu din cap, cu recunoștință.

— E vina mea, zise el. Dar o să repar lucrurile.

Tieren deschise gura să spună ceva, dar Kell îl opri.

— Nu pot să-ți spun, continuă. Trebuie să-ți cer să ai încredere în mine și, deopotrivă, să păstrezi secretul.

Gura lui Tieren deveni o linie subțire.

— O să te conduc spre tuneluri, spuse el. De acolo, o să-ți găsești drumul. În orice parte trebuie să te duci.

❖

Kell nu scosese o vorbă de când plecaseră din cămăruță. Nu fusese în stare să se uite la fratele lui, nu putuse să-și ia adio, ci numai

înghițise nodul din gât și dăduse din cap, întorcându-se și urmându-l pe maestrul Tieren afară, cu Lila după el. Ea mergea mai în urmă, pigulind sângele uscat al lui Rhy de pe manșetele hainei sale noi (bănuia că, mai devreme sau mai târziu, oricum și-ar fi murdărit mâinile – și mânecile – cu sânge). În timp ce-și croiau drum prin măruntaiele sanctuarului în urma înaltului preot, ea-l observa pe Kell și vedea cum privirea lui se agăța de Tieren, de parcă l-ar fi îndemnat în minte pe preot să spună ceva. Însă preotul își ținu gura închisă și privirea înainte și, în cele din urmă, Kell încetini pasul, astfel încât el și Lila ajunseră să meargă umăr la umăr.

— Hainele ți se potrivesc, zise, liniștit. Oare vreau să știu cum le-ai obținut?

Lila își înclină capul.

— Nu le-am furat, dacă asta mă întrebi. Le-am cumpărat de la o femeie din piață, pe nume Calla.

Kell zâmbi puțin auzind numele.

— Și cum ai plătit pentru ele?

— N-am plătit încă, răspunse Lila, dar asta nu înseamnă că n-am s-o fac.

Își întoarse privirea și adăugă:

— Deși nu știu când o să am ocazia...

— O să ai, zise Kell, pentru că tu rămâi aici.

— S-o crezi tu! i-o trânti Lila.

— Sanctuarul o să te țină în siguranță.

— Nu accept să fiu lăsată în urmă.

Kell clătină din cap.

— N-a fost vorba niciodată ca tu să ajungi mai departe. Când am spus da, am făcut-o cu gândul să te las aici, în orașul meu, ca să dai de veste regelui și reginei de soarta mea.

Lila trase aer în piept să vorbească, dar el o opri, ridicând mâna nevătămată:

— Și să rămâi în siguranță. Londra Albă nu e un loc potrivit pentru cineva din lumea Cenușie. Nu e un loc potrivit pentru *nimeni*.

— Asta o să judec eu însămi, zise ea. Merg cu tine.

— Lila, ăsta nu e un *joc*. Au murit destui oameni și eu nu...

— Ai dreptate, nu e un joc, insistă Lila, este o *strategie*. Am auzit

ce a zis regina despre piatră, că a fost spartă în două. Trebuie să scapi de *ambele* bucăți și, deocamdată, nu ai decât una. Regele Alb o are pe cealaltă, da? Ceea ce înseamnă că avem o treabă grea de rezolvat. Și e vorba despre *noi,* Kell. Ei sunt doi, înseamnă că ar trebui să fim și noi tot doi. Tu poți să-l iei pe rege, eu mă ocup de regină.

— Nu ești un adversar pe măsura lui Astrid Dane.

— Spune-mi, tu subestimezi pe toată lumea sau numai pe mine? Pentru că sunt fată?

— Pentru că ești ființă *umană*, răspunse el. Pentru că oi fi tu cea mai curajoasă, cea mai îndrăzneață făptură pe care am cunoscut-o vreodată, dar ești prea multă carne și sânge și prea puțină putere. Astrid Dane e făcută doar din magie și răutate.

— Da, păi, foarte bine pentru ea, dar nu e nici măcar *în* corpul ei, nu? Ea e aici, distrându-se de minune în Londra Roșie. Înseamnă că ar trebui să fie o țintă ușoară.

Lila îi arătă cel mai crud zâmbet al ei.

— Și oi fi eu *umană*, dar am ajuns până aici.

Kell se încruntă – era uimitor, gândi Lila, dată fiind frecvența expresiei lui, că nu avea mai multe riduri.

— Da, ai ajuns, zise el. Dar nu mai departe.

— Fata are putere în ea, interveni Tieren, fără să se uite înapoi.

Lila se înveseli.

— Vezi? se făli. Eu ți-am spus asta tot timpul.

— Ce *fel* de putere? întrebă Kell, ridicând o sprânceană.

— Nu fi atât de sceptic! îl mustră Lila.

— Necultivată, zise Tieren. Neîngrijită. Netrezită.

— Păi, atunci, hai, *onase aven,* zise ea, întinzând mâinile. Trezește-o!

El aruncă o privire în urmă și îi dărui un început de zâmbet.

— O să se trezească singură, Delilah Bard. Și, dacă o cultivi, o să crească.

— Ea vine din altă Londră, zise Kell.

Tieren nu păru deloc surprins.

— Din Londra lipsită de magie, adăugă Kell.

— Nicio Londră nu este cu adevărat lipsită de magie, remarcă preotul.

— Și, umană sau nu, adăugă Lila înțepată, aș vrea să-ți reamintesc că ești încă în viață mulțumită mie. *Eu* sunt motivul pentru care regina aceea Albă nu te poartă ca pe o haină. *Și* am ceva ce îți trebuie.

— Ce anume?

Lila scoase tura albă din buzunar.

— Cheia.

Ochii lui Kell se măriră un pic de surpriză, după care se îngustară.

— Chiar crezi cu adevărat că mă poți împiedica să ți-o iau, dacă vreau?

Cât ai clipi, Lila avea tura într-o mână și cuțitul în cealaltă. Apărătoarea de alamă pentru nodurile degetelor sclipi în lumina lumânării, în timp ce piatra zumzăi grav și constant, de parcă i-ar fi șoptit lui Kell.

— Încearcă numai, rânji ea zeflemitor.

Kell se opri și se uită la ea.

— Ce e în neregulă cu tine? întrebă el, părând sincer nedumerit. Îți pasă atât de puțin de viață, încât ai lepăda-o pentru câteva ore de aventură și o moarte violentă?

Lila se încruntă. Recunoștea că, la început, tot ce voise era o aventură, dar nu de asta insista acum. Adevărul era că văzuse schimbarea din Kell, văzuse umbra pogorându-se asupra ochilor lui când invocase acea magie deșteaptă, blestemată, și văzuse cât de greu îi era să își revină. De fiecare dată când folosea piatra, părea să piardă o bună bucată din el însuși. Așadar, nu, Lila nu voia să meargă împreună cu el ca să-și satisfacă nu știu ce poftă de primejdie. Și nu mergea ca să-i țină companie. Mergea pentru că ajunsese până aici și pentru că se temea că el nu avea să reușească, nu singur.

— E viața mea și fac ce vreau cu ea, zise. Și n-am s-o irosesc aici, oricât de plăcut e orașul tău sau cât de sigur ar putea fi. Lui nu-i sunt cu nimic de folos. Lasă-mă să-ți fiu de folos ție.

Kell o privi în ochi.

— O să rămâi prinsă acolo, zise el, când o să se termine.

Lila se înfioră.

— Probabil, răspunse ea, sau poate o să merg cu tine până la capătul lumii. La urma urmelor, m-ai făcut curioasă.

— Lila...

Ochii lui erau întunecați de durere și grijă, dar ea zâmbea.

— Câte o aventură o dată, zise.

Ajunseseră la capătul tunelului, iar Tieren deschise o pereche de uși metalice. Fluviul roșu lumina de jos spre ei. Se aflau pe malul nordic, palatul licărea în depărtare, încă înconjurat de lumini strălucitoare, de parcă nimic nu era în neregulă.

Tieren puse o mână pe umărul lui Kell și murmură ceva în arnesiană, înainte de a adăuga, în engleză:

— Fie ca sfinții și sursa tuturor lucrurilor să fie cu amândoi.

Kell dădu din cap și îi strânse mâna preotului cu mâna nevătămată, apoi păși afară, în noapte. Dar, când Lila dădu să-l urmeze, Tieren o prinse de braț. Se uită la ea scrutător, de parcă ar fi căutat un secret.

— Ce? întrebă Lila.

— Cum l-ai pierdut? întrebă el, ridicându-și degetele bătrâne sub bărbia ei.

Lila se încruntă.

— Ce să pierd?

— Ochiul.

Lila se smulse din strânsoarea lui, ducându-și mâna la ochiul căprui mai închis la culoare. Cel făcut din sticlă. Puține persoane observaseră vreodată. Bretonul ei trasa o graniță de netrecut peste față și, chiar și atunci când privea pe cineva în ochi, rareori respectivul îi susținea privirea îndeajuns timp cât să remarce deosebirea.

— Nu-mi amintesc, răspunse ea – și nu era o minciună. Eram copil și a fost un accident, așa mi s-a spus.

— Hm, făcu Tieren, gânditor. Kell știe?

Încruntătura ei se adânci.

— Contează?

După un lung moment, bătrânul înclină capul. Nu a încuviințare, nici a negare, ci o înclinare ambiguă.

— Presupun că nu, zise el.

Kell se uita la Lila, așteptând-o.

— Dacă întunericul îl ia, zise Tieren foarte încet, trebuie să-i curmi viața.

Se uită stăruitor la ea. Prin ea.

— Crezi că poți?

Lila nu înțelegea ce voia să știe, dacă avea tărie sau voință.

— Dacă moare, zise ea, moare și Rhy.

Tieren oftă.

— Atunci, lumea o să fie cum ar trebui, spuse el, cu tristețe. În loc să fie așa cum e acum.

Lila înghiți cu greutate, dădu din cap și se duse să i se alăture lui Kell.

— Spre Londra Albă, atunci? întrebă ea, când ajunse la el, întinzându-i tura.

Kell nu se mișcă. Se uita în depărtare, peste fluviu, la palatul ce se arcuia deasupra lui. Ea crezu că probabil privea Londra lui, casa lui, spunându-i adio, dar atunci vorbi:

— Oasele sunt la fel în toate lumile, zise el, făcând semn spre oraș, dar restul o să fie diferit. La fel de diferit cât e lumea asta față de a ta.

Arătă peste fluviu și spre centrul Londrei.

— Unde mergem noi, castelul e acolo. Athos și Astrid vor fi tot acolo. Odată ce intrăm în Londra Albă, stai aproape. Nu te îndepărta de mine. Aici e noapte, ceea ce înseamnă că e noapte și în Londra Albă, iar orașul colcăie de umbre.

Kell se uită la Lila.

— Încă mai poți să te răzgândești.

Lila își îndreptă umerii, își ridică gulerul hainei și zâmbi:

— Nicio șansă!

III

Palatul era într-o stare de confuzie totală.

Oaspeții se revărsau, derutați și îngrijorați, pe scările principale, conduși afară de gărzile regale. Zvonurile se întindeau ca focul prin mulțime, zvonuri despre violență și moarte și membri ai familiei regale răniți. Cuvinte ca trădare, lovitură și asasin umpleau aerul, sporind agitația.

Cineva susținea că un gardian fusese ucis. Altul susținea că l-ar fi văzut gardianul căzând de la balconul prințului în curtea de

dedesubt. Un altul spunea că o femeie în rochie verde furase un pandantiv de la scena macabră și fugise în palat. Un altul insista că o văzuse punând pandantivul în mâinile altui gardian și apoi prăbușindu-se la picioarele lui. Gardianul nici măcar nu strigase după ajutor. Pur și simplu întorsese spatele și pornise valvârtej spre apartamentele regale.

Acolo se retrăseseră regele și regina, calmul lor bizar nefăcând decât să sporească deruta oaspeților. Gardianul dispăruse în camera lor și, o clipă mai târziu, regele aparent explodase, pierzându-și stăpânirea de sine și strigând trădare. Susținea că prințul fusese înjunghiat și Kell era de vină, cerând arestarea magicianului *antari*. Și, într-o clipă, deruta se preschimbă în panică, haosul vălătucindu-se ca fumul prin noapte.

În momentul în care Mortimer se apropie de palat, scările erau înțesate cu oaspeți îngrijorați. Entitatea dinăuntrul armurii lui își ridică ochii negri la luminile săltărețe și corpurile care se înghesuiau. Nu agitația îl atrăsese aici, ci mirosul. Cineva folosise magie puternică, magie frumoasă și era hotărât să afle cine.

Se apucă să urce scările, trecând cu forța printre oaspeții tulburați. Nimeni nu păru să observe că armura lui era ruptă, dezghiocată deasupra inimii, cu o pată ca de ceară neagră pe piept. Nu observară nici sângele – sângele lui Percy – împroșcat pe metal.

Când ajunse la ultima treaptă, trase adânc aer în piept și zâmbi; noaptea atârna grea de panică și putere, energia umplându-i plămânii, alimentându-l precum alimentează cărbunii focul. Putea mirosi magia acum. Putea s-o *guste*.

Și era flămând.

Își alesese ultima carapace într-adevăr bine; în agitația generală, gardienii îl lăsară să treacă. Abia când ajunse înăuntru, prin anticamera plină de flori și străbătând sala de bal pustie, un personaj cu coif îl interpelă.

— Mortimer, începu, pe unde ai...

Dar cuvintele i se opriră în gât, când văzu ochii camaradului său.

— *Mas aven...*

Înjurătura i-a fost curmată de sabia lui Mortimer, strecurată prin cămașa de zale și sub coaste. Gardianul mai trase o singură dată,

cutremurat, aer în piept și încercă să strige, dar tăișul sabiei se mișcă în lateral și în sus, iar aerul rămase în gâtlejul lui. Lăsând cadavrul să cadă, entitatea care îi purta corpul lui Mortimer își vârî sabia la loc în teacă și îi luă gardianului coiful, punându-l pe propriul cap. Când își trase viziera, ochii lui negri nu mai erau decât o sclipire prin fanta metalului.

Pași grăbiți răsunau prin palat, ordine strigate se multiplicau în ecou la etaj și el ridică atunci capul. Aerul era plin de sânge și magie. Porni să găsească sursa.

❖

Piatra încă mai cânta în mâna lui Kell, dar nu la fel ca înainte. Acum, melodia, zumzetul de putere, părea să vibreze *în* oasele lui, nu pe deasupra lor. În fiecare clipă, o simțea în bătăile inimii sale și în cap. Un ecou. Un al doilea puls. Odată cu ea, se instala și o ciudată liniște, o stare de calm, una în care avea și mai puțină încredere decât în revărsarea inițială de putere. Calmul îi spunea că totul avea să fie bine, îi murmura dulce, îi alina și îi întărea inima și îl făcea să uite că totul era greșit, îl făcea să uite că ținea piatra. Asta era partea cea mai rea. Era legată de mâna sa și, totuși, atârna în afara simțurilor lui. Trebuia să facă eforturi să-și aducă aminte că era acolo, cu el. *Înăuntrul* lui. De fiecare dată când își amintea, era ca și cum s-ar fi trezit o clipă dintr-un vis, plin de panică și de frică, doar ca să fie târât înapoi. În acele scurte momente de limpezime, ar fi vrut s-o smulgă cu ghearele de pe el, să sfărâme sau să sfâșie sau să taie piatra din carnea lui. Dar n-o făcea, întrucât, concurând cu acel imbold de-a o arunca, era dorința egală, opusă, de-a o ține aproape, de a se agăța de căldura ei de parc-ar fi murit de frig. Avea *nevoie* de tăria ei. Acum mai mult ca oricând.

Kell nu voia ca Lila să vadă cât de speriat era, dar se gândea că observase oricum.

Se strecuraseră înapoi, spre centrul orașului, pe străzile pustii de pe partea asta a fluviului, dar mai aveau de traversat unul dintre podurile care se arcuiau peste Isle. Era prea periculos, prea expus. Mai ales de când, pe la jumătatea drumului, chipul lui Kell apăruse din nou pe tăblițele divinatorii ce înțesau străzile.

Numai că, de data asta, în loc să anunțe:

acum spuneau:

CĂUTAT
pentru trădare, crimă și răpire

Kell își simți inima strânsă la vederea acuzațiilor și se încurajă doar cu gândul că Rhy era în siguranță – atât cât putea fi. Degetele i se ridicară la stigmatul negru, parcă făcut cu un fier înroșit deasupra inimii lui; dacă se concentra, putea simți un ecou al bătăii inimii lui Rhy, pulsul cu o fracțiune de secundă mai în urmă decât al lui.

Se uită în jur, încercând să-și imagineze străzile nu numai cum erau aici, ci și cum aveau să fie în Londra Albă, suprapunând imaginile în minte.

— Va trebui să meargă, zise el.

Dacă treceau din locul unde se aflau acum, la intrarea într-o alee vizavi de un șir de corăbii – Lila le studiase cu un ochi critic –, aveau să stea în fața unui pod, în următorul oraș. Un pod care ducea spre o stradă ce se sfârșea la zidurile Castelului Alb. Cât merseseră, Kell îi descrisese Lilei pericolele celeilalte Londre, de la cârmuitorii săi gemeni la populația înfometată, flămândă de putere. Și apoi îi descrisese castelul și, în linii mari, planul său, pentru că era tot ce avea deocamdată.

Linii mari și speranță. Speranță că vor reuși, că avea să fie în stare să se controleze destul timp cât să-l învingă pe Athos și să recupereze cealaltă jumătate a pietrei și după aceea...

Kell închise ochii și trase prelung aer în piept. Îi reveniră în minte cuvintele Lilei, *câte o aventură o dată*.

— Ce mai așteptăm?

Lila se sprijinea de zid. Bătu în cărămizi.

— Hai, Kell! E momentul pentru o ușă.

Atitudinea ei degajată, energia sfidătoare, modul în care, nici măcar acum, nu părea îngrijorată sau speriată, ci doar *înflăcărată*, îi dădură tărie.

Rana din palma sa, deși acum parțial acoperită de piatra neagră, era încă proaspătă. Atinse tăietura cu un deget și trasă o linie pe zidul

de cărămizi din fața lor. Lila îl luă de mână, palmă peste palmă cu piatra zumzăind între ele, și-i oferi tura albă, iar el o duse la semnul de sânge de pe perete, înăbușindu-și nervozitatea.

— *As Orense!* comandă, iar lumea se diluă și se întunecă în jurul lor, când păși înainte și prin nou-croita ușă.

Sau, cel puțin, asta ar fi trebuit să se întâmple.

Dar pe la jumătatea pasului, o forță îl smuci pe Kell înapoi, smulgându-l din mâna Lilei, trăgându-l afară din spațiul dintre lumi și aruncându-l pe pavajul dur al străzii Londrei Roșii. Kell rămase năucit, clipind de vreo câteva ori la cerul nopții, apoi își dădu seama că nu era singur. Cineva stătea aplecat deasupra lui. La început, nu văzu decât o umbră care-și sufleca mânecile. Apoi, văzu cercul de argint sclipind la gulerul lui.

Holland îl privea încruntat.

— Pleci așa de repede?

IV

Cizmele negre ale Lilei aterizară pe o stradă albicioasă. Capul i se învârtea puțin de la subita schimbare a lumilor și se sprijini de zid să-și revină. Auzi sunetul pașilor lui Kell în spatele ei.

— Ei bine, e o îmbunătățire, zise, întorcându-se. Cel puțin suntem în același loc, de data...

Dar el nu era acolo.

Ea se afla pe trotuarul din fața unui pod, Castelul Alb înălțându-se în depărtare, dincolo de fluviul care nu era nici cenușiu, nici roșu, ci o întindere perlată, semiînghețată de apă, strălucind stins în întunericul nopții. Felinarele de-a lungul fluviului ardeau cu un foc albastru-pal, care luminau lumea într-un mod straniu, lipsit de culoare, iar Lila, în hainele ei de un negru intens, ieșea în evidență ca lumina în întuneric.

Ceva luci pe pământ, aproape de picioarele ei, iar când se uită mai bine, văzu tura albă zăcând pe stradă, pătată cu sângele lui Kell. Dar nici urmă de el. Luă obiectul-mărturie de jos și-l vârî în buzunar, încercând să-și potolească nervozitatea crescândă.

În apropiere, un câine flămând o urmărea cu ochi goi.

Apoi, rapid, Lila deveni conștientă de alți ochi. La ferestre și în pragul ușilor și în umbrele dintre conurile de lumină bolnăvicioasă. Mâna i se duse din reflex la pumnalul cu apărătoare de metal.

— Kell? strigă ea, cu voce reținută, dar nu primi niciun răspuns.

Poate că era ca data trecută, poate că fuseseră pur și simplu separați și el o căuta chiar în clipa asta. Poate, dar Lila simțise ciudata smucitură când păși se, îl simțise dispărând de lângă ea prea curând.

Răsunară niște pași, dar când se întoarse, încet, în cerc, nu văzu pe nimeni.

Kell o prevenise despre lumea asta – o numise *periculoasă* –, dar atât de mult din lumea Lilei se potrivea acestei descrieri, încât nu-i dăduse prea multă importanță. La urma urmelor, el crescuse într-un palat și ea crescuse pe străzi. Lila își închipuia că știa mult mai mult decât Kell despre ganguri periculoase și oameni și mai răi.

Acum, stând aici, singură, începu să creadă că nu-i dăduse destul credit. Oricine – chiar și unul născut în puf – putea vedea primejdia de aici. O putea mirosi. Moarte și cenușă, și aer de iarnă.

Se înfioră. Nu de frig, ci de frică. O senzație simplă, în măduva oaselor, de *dușman.* Era ca atunci când se uitase în ochiul negru al lui Holland. Pentru prima oară, Lila își dori să fi avut mai mult decât cuțite și un pistol.

— *Övos norevjk,* se auzi o voce din dreapta ei.

Se întoarse iute și văzu un bărbat chel, cu fiecare centimetru de piele vizibilă, din creștetul capului până în vârful degetelor, acoperită cu tatuaje. Indiferent ce limbă vorbea, nu suna ca arnesiana. Era aspră, guturală și, chiar dacă nu înțelese cuvintele, pricepu tonul și nu-i plăcu.

— *Tovach ös mostevna,* zise un altul, apărând din stânga, cu pielea ca pergamentul.

Primul om chicoti. Al doilea făcu un sunet de extaz.

Lila scoase pumnalul.

— Înapoi! porunci ea, sperând că gestul avea să compenseze orice barieră de limbă.

Bărbații schimbară o privire și apoi își scoaseră propriile arme ascuțite.

Vântul înghețat sufla tăios și Lila se strădui să nu tremure. Bărbații

rânjiră cu dinți stricați. Ea își coborî pumnalul. Și apoi, dintr-o singură mișcare, își scoase pistolul de la cingătoare, îl ridică și-l împușcă pe primul om între ochi. El se prăbuși ca un sac de pietre, iar Lila zâmbi, înainte să-și dea seama cât de puternic răsunase împușcătura. Nu observase cât de tăcut era orașul până la detunătura al cărei ecou se propagă pe străzi până departe. De jur împrejurul lor, ușile începură să se deschidă. Umbrele se mișcară. Șoapte și murmure veneau de pe la colțurile străzii, mai întâi una, apoi două, apoi o jumătate de duzină.

Al doilea om, cel cu pielea ca hârtia, se uită la cel mort și apoi la Lila. Începu să vorbească din nou, pe un ton jos, mârâit, amenințător, iar Lila se bucură că nu vorbea limba lui. Nu voia să știe ce-i spunea.

Așchii de energie întunecată pârâiau prin aer în jurul armei omului. Îi simți și pe alții venind în spatele ei, umbrele luând forma oamenilor, slăbănogi și cenușii.

Hai, Kell, gândi ea când ridică din nou pistolul. *Unde ești?*

V

— Lasă-mă să trec! zise Kell.

Holland înălță o sprânceană.

— Te rog, insistă Kell, pot să pun capăt poveștii ăsteia.

— Zău? îl ironiză Holland. Nu cred că ești în stare.

Privirea îi coborî la mâna lui Kell, cu magia neagră înfășurată pe ea.

— Te-am avertizat, magia nu e despre echilibru. E despre dominație. O controlezi sau te controlează ea pe tine.

— Sunt încă în control, zise Kell printre dinți.

— Nu, zise Holland, nu ești. Odată ce lași magia în tine, ai pierdut deja.

Kell simți o gheară în piept.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, Holland.

— Nu ai de ales.

Holland purta un inel ascuțit pe o mână, pe care-l folosi acum să-și cresteze o linie în palmă. Sângele picură pe stradă.

— *As Isera!* zise el încet. *Îngheață!*

Picăturile întunecate atinseră pământul și se prefăcură în gheață neagră, țâșnind pe partea cealaltă a străzii. Kell încercă să se dea înapoi, dar gheața se mișca mult prea repede și, în câteva secunde, se trezi în vârful ei, abia ținându-și echilibrul.

— Știi ce te face slab? întrebă Holland. Tu n-ai fost niciodată obligat să fii puternic. N-a trebuit niciodată să încerci. N-ai fost silit să lupți. Și, cu siguranță, n-ai fost silit să lupți pentru *viața* ta. Însă, în seara asta, va fi diferit, Kell. În seara asta, dacă nu lupți, vei muri. Și dacă tu...

Kell nu așteptă să termine. O subită pală de vânt se năpusti înainte, aproape dezechilibrându-l pe Kell și asaltându-l pe Holland. Îl înconjură ca un ciclon pe magicianul *antari* alb, de nu se mai vedea. Vântul șuiera, dar prin vuiet Kell putea auzi un sunet jos, obsedant. Și apoi își dădu seama că era un hohot de râs.

Holland râdea.

În clipa următoare, mâna cu dâra de sânge apăru, despărțind zidul ciclonului, iar restul corpului său păși prin deschizătură, coloana de vânt surpându-se în jurul lui.

— Aerul nu poate fi ascuțit, îl mustră el. Nu poate răni. Nu poate ucide. Ar trebui să-ți alegi elementele cu mai multă grijă. Privește!

Holland se mișcă atât de iute, încât era greu și să-l urmărești, darămite să-l parezi. Dintr-o singură mișcare fluidă se lăsă într-un genunchi, atinse pământul și zise:

— *As Steno!*

Sparge.

Pietrele pavajului de sub mână se sfărâmară în zeci de cioburi ascuțite și, când se ridică în picioare, cioburile îl urmară, plutind în aer ca piroanele pe alee. Un zvâcnet din încheietură, și cioburile țâșniră prin aer spre Kell. Piatra legată de palma acestuia pulsa avertizându-l, și abia avu timp să-și ridice mâna, cu talismanul luminând în mijlocul ei, și să spună:

— Stop!

Fumul ieși în întâmpinarea cioburilor și le prinse din zbor, prefăcându-le în pulbere. Puterea îl invadă pe Kell odată cu comanda, urmată imediat de ceva mai întunecat, mai rece. Tresări. Simți magia cățărându-se pe pielea lui și pe dedesubt și îi opuse voința de a se

opri, de-a o respinge din toate puterile lui, până când fumul se risipi.

Holland clătina din cap.

— Dă-i înainte, Kell! Folosește piatra. O să te mistuie mai repede, dar s-ar putea să apuci să învingi.

Kell murmură o înjurătură și invocă un alt ciclon, în fața lui. Pocni din degetele mâinii fără piatră și apăru o flacără în palmă. Când o atinse de vârtejul de aer, acesta se aprinse, tot vântul luând foc. Ciclonul arzător pârjolea pământul, topind gheața și pornind spre Holland, care întinse mâna și invocă pavajul să se ridice într-un scut. Apoi, în clipa în care flacăra se stinse, lansă zidul de piatră contra lui Kell. El își ridică mâinile, luptând să controleze pietrele, și își dădu seama prea târziu că erau doar o diversiune pentru valul de apă care-l izbi din spate.

Jetul țâșnit din fluviu îl doborî pe Kell în patru labe și, înainte să-și revină, îl luă pe sus și se înfășură în jurul lui. În câteva clipe, Kell era prizonier al valului, fără aer, înghițit în totalitate. Se luptă, înlănțuit de forța apei.

— Astrid te-a vrut viu, zise Holland, scoțând pumnalul curb de sub mantia sa. A insistat, chiar.

Mâna lui liberă se închise în pumn și apa se strânse, strivindu-i plămânii lui Kell, scoțându-i tot aerul.

— Dar sunt sigur c-o să înțeleagă, dacă n-am altă soluție decât să te ucid ca să recuperez piatra.

Holland înaintă spre el cu pași lenți, măsurați, pe pământul înghețat, ținând pumnalul curb pe lângă el. Kell se răsucea și se zbătea, căutând ceva, orice, pe care să-l poată folosi. Întinse mâna spre pumnalul din mâna lui Holland, dar metalul nici măcar nu tresări. Protejat. Kell rămăsese fără aer, iar Holland era aproape. Și atunci, prin zidul de apă, văzu imaginea tremurătoare a cherestelei pentru corăbii, grămezile de scânduri și bușteni și metalul întunecat al lanțurilor încolăcite de stâlpi, lângă pod.

Degetele lui Kell tresăriră și cel mai apropiat set de lanțuri veni în zbor și se înfășură în jurul încheieturii mâinii lui Holland, întrerupându-i concentrarea. Apa își pierdu forma și căzu, iar Kell se împletici pe pământ, ud și horcăind. Holland încă mai încerca să se elibereze, iar Kell știa că nu-și putea permite să ezite. Un alt set de

lanțuri, de pe un alt stâlp, se încolăci ca șarpele pe piciorul și pe talia magicianului *antari*. Holland voi să arunce cu pumnalul curb, dar un al treilea set de lanțuri îi prinse brațul și i-l ținu strâns. N-aveau să reziste, nu prea mult. Kell urni cu gândul un drug de metal de pe chei și-l aduse prin aer, până ajunse să plutească la vreo jumătate de metru în spatele lui Holland.

— Nu te pot lăsa să învingi, zise Kell.

— Atunci, mai bine mă ucizi, mârâi Holland. Dacă n-o faci, n-o să se termine niciodată.

Kell scoase pumnalul din teaca de pe antebraț și-l ridică, gata să lovească.

— Va trebui să te străduiești mai mult, zise Holland.

Mâna lui Kell îngheță, oasele fiind ținute în loc de voința celuilalt *antari*. Era exact ce sperase Kell. În clipa în care Holland se concentră pe cuțit, Kell atacă, nu din față, ci din spate, aducând cu gândul drugul de metal în față, cu toată puterea lui.

Drugul se înălță prin aer și își găsi ținta, izbindu-l pe Holland în spate cu destulă forță să-i pătrundă prin mantie și piele și os. Ieși prin pieptul lui, metalul și sângele rupând pecetea arsă cu fierul deasupra inimii. Fibula de argint se strică și căzu, semipelerina alunecă de pe umerii lui Holland, în timp ce genunchii lui se înmuiară, iar el se prăbuși pe strada udă.

O tristețe covârșitoare îl cuprinse pe Kell când traversă spre corpul magicianului *antari*. Ei doi fuseseră singurii din specia lor, o specie pe moarte. Acum, rămăsese singurul. Iar, curând, nu avea să mai existe niciunul. Probabil așa trebuia să fie. Așa *era nevoie* să fie.

Kell apucă drugul însângerat cu ambele mâini și-l smulse din pieptul lui Holland. Îl aruncă deoparte, sunetul grav zăngănind pe pavaj și semănând cu ultimele bătăi de inimă. Kell îngenunche lângă corpul lui Holland, al cărui sânge începuse să bălțească dedesubt. Când îi căută pulsul, reuși să i-l simtă, dar slab, abia pâlpâind.

— Îmi pare rău, zise el.

Părea prostesc și zadarnic să spună asta, dar mânia i se domolise, iar tristețea lui, frica, pierderea – toate se topiseră într-o durere surdă, una de care simțea că nu va scăpa niciodată. Duse mâna sub gulerul muribundului și găsi un obiect din Londra Albă pe o sfoară, la gâtul

lui.

Holland ştiuse. Văzuse atacul venind şi nu-l oprise. În clipa în care metalul îl lovise din spate, încetase să lupte. Numai pentru o secundă, o fracţiune de secundă, dar fusese de-ajuns să-i dea lui Kell spaţiul ocazia. Şi în clipa de după ce metalul îi străpunsese corpul, şi înainte să cadă, nu mânia şi nu durerea îi apăruseră pe chip. Ci uşurarea.

Kell rupse sfoara şi se ridică, dar nu se îndură să-l lase pe *antari* acolo, în stradă. Se uită de la simbolul Alb la zidul care aştepta şi săltă corpul lui Holland în picioare.

VI

Primul lucru pe care l-a văzut Kell, când a păşit în Londra Albă, a fost Lila agitând două pumnale, ambele însângerate. Reuşise să-şi croiască drum printre mai mulţi indivizi – cadavrele lor acoperind strada –, însă patru sau cinci o încercuiseră şi alţi vreo câţiva stăteau deoparte şi urmăreau lupta cu ochi flămânzi, şoptind.

— Sânge roşu frumos.

— Miroase a magie.

— Taie-o!

— Să vedem ce-i înăuntru.

Kell puse jos trupul lui Holland.

— *Vös rensk torejk!* tună el, făcând să se cutremure pământul, pentru mai multă siguranţă. *La o parte!*

Un fior trecu prin gloată când îl văzură – unii fugiră, dar alţii, prea curioşi, făcură doar un pas sau doi înapoi. În clipa în care Lila îl zări, îşi îngustă ochii.

— Ai întârziat *foarte, foarte* mult, mârâi ea.

Calmul ei obişnuit se fisurase, iar dedesubt era încordată de frică.

— De ce eşti fleaşcă? îl întrebă.

Kell se uită la hainele din care şiroia apa. Îşi trecu mâinile peste ele, poruncindu-i apei să iasă, şi în clipa următoare era uscat, mai puţin balta de la picioarele lui.

— Am dat peste un obstacol neaşteptat, zise el, făcând semn în spate, spre Holland.

Dar câţiva cetăţeni cu ochi negri deja începuseră să-i cerceteze

corpul. Unul scoase un cuțit și-l apăsă pe încheietura magului *antari* muribund.

— Stop! porunci Kell, trântindu-l pe atacator pe spate cu o rafală de vânt.

Îl săltă pe Holland pe umăr.

— Lasă-l aici! zise Lila aspru. Lasă-i pe ei să-i curețe oasele!

Dar Kell clătină din cap.

— Dacă nu, continuă Lila, o să ni le ciugulească pe ale *noastre*.

Kell se întoarse și-i văzu pe bărbați și pe femei strângând cercul în jurul lor.

Oamenii din Londra Albă cunoșteau ordinele, știau că gemenii Dane i-ar fi tăiat capul oricui s-ar fi atins de oaspetele lor din străinătate, dar era noapte și atracția magiei proaspete și a stării lipsite de apărare a lui Holland – „lasă-mă să fac o coroană din el", zicea unul, „pariez că mai are niște sânge în el", zicea altul – părea să le fi șters judecata. Lila și Kell se dădură în spate, până când ajunseră cu picioarele pe pod.

— Lila? zise Kell, când se retraseră pe pod.

— Da? răspunse ea, cu voce joasă și încordată.

— *Fugi!*

Ea nu șovăi, ci se întoarse și o rupse la fugă pe pod. Kell ridică o mână și, odată cu ea, un zid de pietre, o baricadă care să le dea timp. Apoi, începu și el să fugă, pe cât de repede putea, cu Holland aruncat peste umărul lui îngust și cu magia neagră presând în sânge.

Kell ajunsese pe la jumătatea podului – și Lila pe partea cealaltă – când gloata în sfârșit doborî zidul și năvăli pe pod pe urmele lor. În momentul în care Kell ajunse pe malul opus, se lăsă la pământ și atinse cu mâna însângerată platforma podului.

— *As Steno!* comandă el, la fel cum comandase și Holland.

Numaidecât, podul începu să se năruiască, pietre și oameni scufundându-se în fluviul înghețat.

Kell încerca să-și recapete răsuflarea, pulsul bubuindu-i în urechi. Lila stătea lângă el, uitându-se mânioasă la Holland.

— E mort?

— Aproape, zise Kell, ridicându-se în picioare și săltându-l pe magul *antari* de jos.

— Sper că l-ai făcut să sufere, zise ea, întorcându-se spre castelul ce se vedea în zare.

Nu, gândi Kell, când porniră la drum. *Suferise destul de multă vreme.*

Putea simți lumea privindu-i când străbăteau străzile, dar nimeni nu mai ieși din casă. Acum erau prea aproape de castel, iar castelul avea ochi. Curând, se înălță în fața lor citadela de piatră, îndărătul zidului înalt, cu intrarea boltită ca o gură căscată conducând în curtea întunecată, plină de statui.

Piatra vibra în palma lui Kell și își dădu seama că nu numai spre el semnaliza acum. Își chema cealaltă jumătate. Lila scoase o altă armă din haină. Dar nu era o armă obișnuită, ci o sabie scurtă, regală, din Londra Roșie.

Kell rămase cu gura căscată.

— De unde ai asta? întrebă el.

— De la gardianul care a încercat să mă omoare, zise ea, admirând sabia.

Văzu marcajele care erau gravate pe lamă. Metal care dezactiva magia.

— Cum spuneam, niciodată nu ai prea multe cuțite.

Kell întinse mâna.

— Poți renunța la ea?

Lila îl studie o clipă, apoi ridică din umeri și i-o dădu. Kell pipăi mânerul, iar ea scoase pistolul și începu să-l reîncarce.

— Ești gata? întrebă, învârtind butoiașul.

Kell privi prin poartă spre castel.

— Nu.

Îi aruncă un zâmbet foarte maliții.

— Bine, zise ea. Cei care cred că sunt gata întotdeauna sfârșesc morți.

Kell reuși să schițeze un zâmbet.

— Mulțumesc, Lila!

— Pentru?

Dar Kell nu răspunse, ci doar păși înainte în întunericul ce-i aștepta.

13

REGELE UMBRĂ

I

Un nor de fum negru atârna în aerul sălii albe a tronurilor, o pată de noapte pe fundalul alburiu. Marginile sale se franjurau, se cârlionțau și dispăreau, dar centrul era neted și lucios, ca fragmentul de piatră din mâna lui Athos sau ca suprafața unei tăblițe divinatorii, adică exact ce invocase regele palid.

Athos Dane ședea pe tronul lui, cu corpul surorii sale pe tronul de alături, și întorcea piatra în mână, în timp ce privea imaginea lui Kell și a însoțitoarei lui intrând în curtea castelului.

Oriunde se aflase cealaltă jumătate a pietrei, se aflase și privirea lui.

Din Londra cea mai îndepărtată avusese doar imagini foarte șterse, dar pe măsură ce Kell și tovarășa lui călătoriseră mai aproape, imaginea de pe suprafața tăbliței magice devenise mai clară. Athos urmărise desfășurarea evenimentelor prin diversele orașe – fuga lui Kell și viclenia fetei, eșecul slujitorului său și prostia surorii lui, prințul rănit și magicianul *antari* spintecat.

Degetele i se încleștară pe talisman.

Athos privise totul cu un amestec de amuzament și enervare și, recunoștea, cu emoție. Se supărase că-l pierduse pe Holland, dar un val de plăcere îl inundase la gândul că avea să-l ucidă pe Kell.

Astrid avea să fie furioasă.

Athos întoarse capul și se uită lung la trupul surorii lui, sprijinit în poziție șezândă, cu talismanul pulsând la gât. La o Londră distanță, poate că ea încă mai provoca mari pagube, dar aici stătea nemișcată și palidă ca piatra sculptată. Mâinile ei se odihneau pe brațele jilțului, iar șuvițe de păr alb căzeau peste ochii închiși. Athos țâțâi nemulțumit spre sora lui.

— *Ös vosa nochten*, zise el. Ar fi trebuit să mă lași pe mine să mă

duc la balul mascat. Acum jucăria mea e moartă, iar a ta tocmai a făcut o mare harababură. Ce ai de spus în apărarea ta?

Bineînțeles, nu răspunse.

Athos bătu darabana cu degetele sale lungi pe marginea tronului, gândindu-se. Dacă rupea vraja și o trezea, ea ar fi complicat mai mult lucrurile. Nu, îi acordase șansa să se ocupe de Kell după bunul ei plac și dăduse greș. Era rândul lui acum.

Athos zâmbi și se ridică în picioare. Strânse piatra în mână și imaginea lui Kell se dizolvă în fum și apoi în nimic. Puterea zbârnâia prin rege, foamea magiei de mai mult, dar o ținea în frâu, hrănind-o doar cu cât era nevoie. Era un lucru ce trebuia stăpânit, iar Athos nu fusese niciodată un stăpân îngăduitor.

— Nu-ți face griji, Astrid, zise el spre regina vrăjită. O să îndrept eu lucrurile.

Și apoi își netezi părul, își aranjă gulerul mantiei albe și plecă să-și întâmpine oaspeții.

II

Castelul Alb se ridica într-o coloană de lumină orbitoare din curtea de piatră întunecoasă. Lila se furișase prin pădurea de statui ca să-și îndeplinească partea ei de plan, în timp ce Kell își continuă drumul spre treptele castelului. Așeză corpul lui Holland pe o bancă de piatră și urcă, într-o mână ținând sabia regală, în cealaltă, talismanul din Londra Neagră.

Dă-i înainte, Kell! îl îndemnase Holland. *Folosește piatra! O să te mistuie mai repede, dar s-ar putea să apuci să învingi.*

Nu o va folosi. Jură să n-o facă. Recenta lui bătălie nu făcuse decât să dea avânt întunecimii. Fire negre i se înfășurau acum mai sus de cot, până spre umăr, iar Kell nu-și putea permite să mai piardă ceva din el. Și așa fiecare bătaie de inimă părea să răspândească mai mult otrava.

Pulsul îi vâjâia în urechi când urca treptele. Kell nu era atât de prost, încât să-și închipuie că s-ar fi putut strecura neobservat până la Athos. Regele trebuie să fi aflat că venea, totuși îl lăsase să se apropie fără să-l atace. Cei zece gardieni cu ochii goi, care de regulă flancau

scările, nu erau la post, lăsând drumul liber pentru Kell. Calea fără obstacole era în sine o provocare. Un act de aroganță tipic regelui palid.

Kell ar fi preferat să se înfrunte cu o armată decât cu uși nepăzite și orice îl aștepta de partea cealaltă. Fiecare pas pe care-l făcea, neîmpiedicat, îi creștea mai mult nervozitatea pentru pasul următor. Până când ajunse la palierul din vârful treptelor, mâinile îi tremurau și inima îi era strânsă.

Își puse degetele șovăielnice pe ușă, impunându-le să nu mai tremure, și trase forțat o ultimă gură de aer rece în plămâni. Apoi împinse. Ușile castelului se deschiseră sub atingerea sa, fără să fie nevoie nici de forță, nici de magie, iar umbra lui Kell se întinse înainte pe culoar. Făcu un pas dincolo de prag și torțele încăperii se aprinseră cu un foc palid, luminând spre tavanul boltit și de-a lungul holului, scoțând la vedere fețele celor zece gardieni care îl păzeau.

Kell își ținu respirația, făcându-și curaj, dar soldații nu se mișcară.

— N-o să se atingă de tine, se auzi o voce ca de argint, decât dacă încerci să fugi.

Athos Dane ieși dintre umbre, îmbrăcat ca de obicei în alb imaculat, cu trăsăturile chipului său palid lipsite de culoare în lumina torțelor.

— Plăcerea de a te ucide va fi a mea. Și numai a mea.

Athos ținea degajat cealaltă jumătate a pietrei negre într-o mână și un intens flux de putere crescu subit în Kell la vederea ei.

— Astrid se va bosumfla, firește, continuă Athos. Te voia ca animal de companie, dar eu am susținut mereu că erai o mai mare pacoste viu decât mort. Și cred că evenimentele recente vor servi drept dovadă în acest sens.

— S-a terminat, Athos, zise Kell. Planul vostru a eșuat.

Athos zâmbi cu cruzime.

— Ești ca Holland. Știi de ce n-a putut să ia coroana? Nu i-a plăcut niciodată războiul. Considera vărsarea de sânge și bătălia drept mijloace pentru un scop. Pentru atingerea unei destinații. Însă *mie* mi-a plăcut întotdeauna călătoria până acolo. Și, îți jur, o să savurez asta.

Degetele i se strânseră în jurul jumătății lui de piatră, iar fumul

țâșni. Kell nu șovăi. Voința lui deplasă armurile – și gardienii dinăuntru – de la locurile lor de lângă perete, într-o baricadă între el și regele palid. Dar n-a fost de ajuns. Fumul trecu pe alături și prin soldați, ajungând la Kell și încercând să se înfășoare pe brațele lui. El aruncă zidul de gardieni înspre Athos și tăie fumul cu sabia regală. Dar regele nu scăpă piatra din mână, iar magia era abilă, strecurându-se în jurul sabiei, prinzându-l pe Kell de încheieturi și transformându-se în lanțuri turnate, care nu coborâră în podea, ci se fixară, de-o parte și de cealaltă, în pereții holului anticamerei.

Lanțurile se strânseră, silindu-l pe Kell să întindă brațele larg, în timp ce Athos făcu un salt peste gardieni și ateriză ușor, fără efort, în fața lui. Lanțurile se fixară cu o smucitură, intrând în carnea încheieturilor deja rănite ale lui Kell, iar sabia furată îi căzu din mână. Athos scoase un bici de argint. Acesta se descolăci de pe brațul lui, căzând în cascadă pe podea, șfichiul lui lunecând ușor pe piatră.

— Vrei să vedem cât de bine înduri suferința?

Când Athos începu să ridice biciul, Kell se prinse cu degetele de lanțuri. Sângele din palma lui era aproape uscat, dar strânse metalul destul de tare cât să-și desfacă rana.

— *As Estaro!* zise el, cu o clipă înainte ca biciul să plesnească prin aer.

Lanțurile se rupseră la țanc cât să se ferească de argintul bifurcat. Se aruncă la podea, rostogolindu-se și apucând sabia căzută, apăsându-și palma sângerândă de pietrele podelei și amintindu-și de atacul lui Holland.

— *As Steno!* zise el.

Podeaua de piatră se sparse în zeci de cioburi ascuțite sub degetele lui. Kell se ridică, și spărturile pietrelor odată cu el. Iar când întinse mâna, ele țâșniră spre rege. Athos ridică nepăsător mâna, drept răspuns, cu piatra neagră strânsă în palmă, și un scut apăru în fața lui, cioburile lovind zadarnic în el.

Athos zâmbi nemilos.

— Da, zise el, coborând scutul. O să-mi facă mare plăcere.

❖

Lila merse prin pădurea de statui, cu capetele lor plecate și mâinile ridicate a implorare. Dădu roată fortăreței semețe – arăta ca o

catedrală, dacă vreo catedrală ar fi fost construită pe catalige, fără niciun vitraliu, numai oțel și piatră. Cu toate astea, fortăreața era lungă și îngustă ca o biserică, avea un set de uși pe partea de la miazănoapte și trei intrări mai mici, deși impresionante, pe la sud, est și vest. Inima Lilei bătea cu putere când se apropie de intrarea de la est, drumul până la scări fiind străjuit de statuile imploratoare.

Ar fi preferat să escaladeze zidurile și să intre pe o fereastră de sus, ceva mai discret decât să urce scările, dar nu avea sfoară și cârlig, și apoi, chiar dacă ar fi avut echipamentul necesar pentru o astfel de ispravă, Kell o avertizase să nu riște.

Gemenii Dane, îi spusese el, nu aveau încredere în nimeni, iar castelul era în egală măsură o reședință regală și o capcană.

— Ușa principală e cea de la nord, spusese el. Pe acolo o să intru eu. Tu intri pe ușile de la sud.

— Nu e periculos?

— În locul ăsta, răspunsese el, totul e periculos. Dar, dacă ușile nu te lasă să treci, cel puțin n-o să cazi prea de sus.

Așadar, Lila fusese de acord să intre pe ușile acelea, în pofida temerii sâcâitoare că era o capcană. Totul era o capcană. Ajunse la scările sudice și își trase masca încornorată pe ochi, înainte de a urca treptele. În capătul lor, ușile se deschiseră fără rezistență și din nou instinctul Lilei îi strigă să renunțe, să fugă în direcția opusă, dar pentru prima oară în viața ei ignoră avertismentul și păși înăuntru. Spațiul de dincolo de uși era întunecat, însă, în momentul în care trecu pragul, felinarele se aprinseră la viață, iar Lila îngheță. Zeci de gardieni stăteau aliniați de-a lungul pereților, îmbrăcați în armuri. Capetele lor se întoarseră spre ușa deschisă și ea își adună curajul pentru asaltul iminent.

Dar nu se întâmplă nimic.

Kell îi spusese că tronul Londrei Albe fusese ocupat prin forță și ținut prin forță și că genul acesta de ascensiune de regulă nu inspira loialitate. Gardienii de aici erau în mod clar legați prin magie, captivi printr-un soi de vrajă de control. Însă asta era problema când sileai oamenii să facă ce nu voiau. Trebuia să fii specific. Ei n-aveau de ales decât să urmeze ordinele, dar probabil nu aveau inițiative dincolo de ele.

Un zâmbet se desenă încet pe buzele ei. Indiferent care fuseseră ordinele date de regele Athos gardienilor săi, nu păreau să se fi extins și asupra ei. Ochii lor goi o urmăriră în timp ce străbătu holul pe cât de liniștită putea fi. De parcă ar fi fost de-a casei. De parcă nu venise să le ucidă regina. Se întrebă, în timp ce trecea pe lângă ei, câți își doreau să reușească.

Holurile din Palatul Roșu fuseseră labirintice, dar aici erau o simplă rețea de linii și intersecții, încă o dovadă că, la origini, castelul fusese un soi de biserică. Un hol dădea în altul, până ajungea în fața sălii tronului, exact cum spusese Kell.

Dar Kell spusese că holul avea să fie pustiu.

Și nu era.

Un băiat stătea în fața ușii sălii tronului. Era mai tânăr decât Lila și slab, dar musculos și, spre deosebire de gardienii cu ochii goi, ai lui erau negri, învinețiți și febrili. Când o văzu venind, își scoase sabia.

— *Vösk!* porunci el.

Lila se încruntă.

— *Vösk!* repetă el. *Ös reijkav vösk!*

— Hei, tu! zise ea scurt. Dă-te!

Băiatul începu să turuie, cu voce scăzută și insistentă, pe limba lui. Lila clătină din cap și scoase pumnalul cu apărătoare de aramă din teacă.

— Dă-te din calea mea!

Crezând că se făcuse înțeleasă, Lila înaintă cu pași apăsați spre ușă. Dar băiatul ridică sabia, se propti hotărât în calea ei și zise:

— *Vösk!*

— Uite, zise, habar n-am ce spui...

Tânărul gardian se uită în jur, exasperat.

— ...dar te-aș sfătui să pleci și să te prefaci că întâlnirea asta n-a avut niciodată loc și... Hei! Ce mama dracului crezi că faci?

Băiatul clătinase din cap și murmurase ceva ca pentru el, apoi dusese sabia la brațul lui și tăiase.

— *Hei!* exclamă Lila din nou.

Băiatul strânse din dinți și făcu o a doua crestătură și apoi o a treia.

— *Încetează!*

Dădu să-l apuce de încheietură, dar se opri din tăiat și se uită drept

în ochii ei:

— *Pleacă!*

Pentru o clipă, Lila crezu că nu auzise bine. Apoi își dădu seama că vorbea engleza. Își crestase un soi de simbol pe piele.

— Pleacă! zise el din nou. *Acum!*

— Dă-te la o parte din calea mea, ripostă Lila.

— Nu pot.

— Băiete... îl preveni.

— Nu pot, repetă el. Trebuie să păzesc ușa.

— Sau dacă nu, ce? îl provocă Lila.

— Nu există *dacă nu*.

Își trase gulerul cămășii ca să-i arate un marcaj negru, ca ars cu fierul roșu și inflamat, imprimat pe piele.

— El mi-a poruncit să păzesc ușa, așa că trebuie s-o păzesc.

Lila se încruntă. Marcajul era diferit de al lui Kell, dar pricepu ce trebuia să fie: un soi de sigiliu.

— Ce se întâmplă dacă te dai la o pane?

— Nu pot.

— Ce se întâmplă dacă te înving și te dau la o parte?

— Voi muri.

Spusese ambele lucruri cu tristețe și egală convingere. *Ce lume nebună!* gândi Lila.

— Cum te numești?

— Beloc.

— Câți ani ai?

— Destui.

Își înălță mândru bărbia, cu o strălucire în ochi pe care o recunoscu. O sfidare. Totuși, era tânăr. Prea tânăr pentru asta.

— Nu vreau să te rănesc, Beloc, zise ea. Nu mă obliga.

— Mi-ar fi plăcut să nu fi fost silit s-o fac.

Își îndreptă umerii în fața ei, ținând sabia cu ambele mâini, cu nodurile degetelor albe.

— Va trebui să treci peste cadavrul meu.

Lila mormăi și strânse pumnalul în mână.

— Te rog! adăugă el. Te rog să treci peste cadavrul meu!

Lila îi aruncă o privire lungă, stăruitoare.

— Cum? zise ea.

El își ridică sprâncenele, întrebător.

— Cum vrei să mori? clarifică ea.

Focul din ochii lui șovăi o clipă, apoi își reveni și zise:

— Rapid.

Lila dădu din cap. Își ridică pumnalul, iar el lăsă sabia jos, doar o idee, doar cât să fie de-ajuns, închise ochii și începu să murmure ceva pentru el. Lila nu ezită. Știa cum să folosească un cuțit, cum să rănească și cum să ucidă. Se apropie și împlântă lama între coastele lui Beloc în sus, înainte ca el să-și sfârșească rugăciunea. Existau și moduri mai urâte de a muri, dar ea tot înjură în barbă, pe Athos și pe Astrid și tot orașul ăsta blestemat, în timp ce lăsa corpul băiatului să cadă pe podea.

Își șterse lama de poalele cămășii și o vârî în teacă, ducându-se la ușile sălii tronului. Aveau un cerc de simboluri scrijelite în lemn, douăsprezece, în total. Puse mâna pe cadran, amintindu-și instrucțiunile lui Kell.

— Gândește-te la ele ca la cadranul unui ceas, zisese el, desenând prin aer. Unu, șapte, trei, nouă.

Acum, ea desenă cu degetul, atingând simbolul de pe prima oră, apoi ducându-și vârful degetului în jos și peste cerc până la șapte, pe contur în sus până la trei și drept prin mijloc până la nouă.

— Ești sigură că ai priceput? întrebase Kell, iar Lila oftase și își suflase părul din ochi.

— Ți-am mai spus, învăț repede.

La început, nu se întâmplă nimic. Și apoi ceva trecu prin degetele ei și lemn și un zăvor se descuie.

— Ce ți-am spus eu, murmură ea, deschizând ușa.

III

Athos râdea. Era un sunet oribil.

În jurul lor, tot holul era dat peste cap, gardienii zăceau grămadă, balamalele ușilor erau rupte și torțele erau împrăștiate pe jos, încă arzând. O vânătaie înflorise sub ochiul lui Kell, iar mantia albă a lui Athos era pârlită și stropită cu roșu.

— Mai încercăm o dată? întrebă el.

Înainte ca vorbele să-i părăsească buzele, un fulger de energie neagră țâșni din scutul regelui palid. Kell ridică mâna, iar podeaua se înălță între ei, dar nu îndeajuns de rapid. Electricitatea îl izbi și-l aruncă în spate, proiectându-l în ușile castelului cu destulă forță cât să crape lemnul. Tuși, cu respirația tăiată și năucit de lovitură, dar nu avu timp să-și revină. Aerul pârâi și se însufleți, un alt fulger izbindu-l atât de tare, încât ușile se sparseră, iar Kell se rostogoli în noapte.

Pentru o clipă, totul se cufundă în beznă, apoi îi reveni vederea. Cădea.

Aerul sări să-l prindă sau, cel puțin, să-i atenueze căderea, dar tot se izbi de pietrele curții de la baza scării cu destulă forță ca să-și rupă oasele. Sabia regală se învârti la vreo câțiva metri de el. Sângele picura din nasul lui Kell pe pietre.

— Amândoi avem săbii, îl mustră Athos, în timp ce cobora treptele, cu mantia albă fluturând maiestuos în spatele lui. Totuși, tu alegi să lupți cu un ac de păr.

Kell se căzni să se ridice, înjurând. Regele părea neafectat de magia pietrei negre. Venele lui fuseseră întotdeauna negre, iar ochii își păstraseră culoarea albastră de gheață. În mod clar era stăpân pe el și pentru prima oară Kell se întrebă dacă Holland avusese dreptate. Dacă într-adevăr nu exista echilibru, ci numai biruitori și victime. Oare deja pierduse? Magia neagră zbârnâia prin venele lui, implorându-l s-o folosească.

— O să mori, Kell, zise Athos când ajunse în curte. Ai putea foarte bine să mori încercând.

Fumul ieși din piatra lui Athos și se repezi înainte, tentaculele de întunecime prefăcându-se în vârfuri de cuțit negre, lucioase, îndreptate spre Kell. El își ridică mâna goală și încercă să oprească lamele cu puterea voinței, dar erau făcute din magie, nu din metal, și nu se supuseră, nu încetiniră. Iar atunci, cu o clipă înainte ca zidul de cuțite să-l sfârtece pe Kell, cealaltă mână a sa – cea legată de piatră – zvâcni în sus, parcă din proprie voință, și ordinul răsună în mintea lui.

Apără-mă!

Îndată ce gândul căpătă formă, deveni real. Umbrele se înfășurară

în jurul lui, ciocnindu-se cu vârfurile de cuțit de fum. Puterea răbufni prin corpul lui Kell, foc și gheață și energie, toate deodată, iar el gâfâi, în timp ce întunecimea se întindea mai departe pe sub pielea lui și peste ea, desfășurându-se din piatra din palmă ca niște panglici peste brațul lui și peste piept. Zidul de magie opri atacul și-l întoarse asupra lui Athos.

Regele palid se feri, dând cuțitele la o parte cu un val de energie din piatra lui. Majoritatea picară ca grindina pe dalele curții, dar una își găsi ținta și se înfipse în piciorul lui Athos. Regele șuieră și scoase vârful de cuțit din rană. Îl aruncă deoparte, zâmbi feroce și se îndreptă de spate.

— Așa mai vii de-acasă!

❖

Pașii Lilei răsunau prin sala tronului. Spațiul era cavernos și circular, alb ca zăpada, întrerupt doar de un inel de coloane pe la margini și de cele două tronuri pe platforma lor din mijloc, stând unul lângă altul, sculptate dintr-un singur bloc de piatră palidă. Unul dintre tronuri era gol.

Pe celălalt stătea Astrid Dane.

Părul ei – atât de blond, încât părea lipsit de culoare – era împletit ca o coroană în jurul capului, niște șuvițe la fel de fine ca firele de păianjen căzându-i pe fruntea plecată, de parcă ar fi ațipit. Astrid avea o paloare de moarte și era îmbrăcată în alb, însă nu în veșmintele albe și pufoase ale unei regine de basm, nu în catifea și dantelă. Nu, hainele acestei regine o înfășurau ca o armură, tăiate drept la gât și la încheieturile mâinilor, iar dacă altele ar fi purtat rochii, Astrid Dane purta pantaloni mulați, vârâți în cizme albe. Degetele ei lungi se odihneau pe brațele jilțului, jumătate dintre ele purtând inele, deși singura culoare din ținuta ei era pandantivul atârnat la gât, cu marginile roșii ca sângele.

Lila se uită lung la regina nemișcată. Pandantivul arăta exact ca acela pe care îl purtase Rhy în Londra Roșie când nu mai era Rhy. Un talisman de posesie.

Și, după toate aparențele, Astrid Dane era încă sub vraja lui.

Lila făcu un pas înainte, tresărind când ecoul cizmelor ei răsună prin încăperea goală cu o claritate nenaturală. *Deșteaptă treabă!*

gândi Lila. Forma sălii tronului nu era o simplă decizie estetică. Era destinată să transporte sunetele. Perfect pentru un conducător paranoic. Dar, în pofida paşilor sonori ai Lilei, regina nu se clinti. Lila continuă să înainteze, pe jumătate aşteptându-se ca soldaţii să dea năvală de prin colţuri ascunse – deşi nu exista niciunul – şi să sară în ajutorul reginei.

Însă nu apăru nimeni.

Să-ţi fie de învăţătură! gândi Lila. Sute de soldaţi şi singurul care a ridicat o sabie a vrut să moară în tăişul ei. Ce mai regină!

Pandantivul sclipea pe pieptul lui Astrid, pulsând slab cu lumină. Undeva, într-un alt oraş, dintr-o altă lume, ea preluase un alt corp – poate al regelui, al reginei sau al căpitanului gărzii –, dar aici era lipsită de apărare.

Lila zâmbi feroce. I-ar fi plăcut să nu se grăbească, s-o facă pe regină să plătească – în contul lui Kell –, dar avea destulă minte cât să nu-şi forţeze norocul. Îşi scoase pistolul din toc. O împuşcătură. Rapid şi uşor – şi gata.

Ridică arma, o coborî la nivelul capului reginei şi trase.

Detunătura răsună prin sala tronului, urmată numaidecât de o undă de lumină, un uruit ca de tunet şi o durere orbitoare în umărul Lilei. O făcu să se împleticească îndărăt, pistolul căzându-i din mână. Îşi prinse braţul cu un icnet, înjurând cu poftă când sângele îi musti prin cămaşă şi haină. Se împuşcase.

Glonţul ricoşase, asta era clar, dar din ce?

Lila se uită mai bine la Astrid şi îşi dădu seama că aerul din jurul femeii în alb nu era chiar gol cum părea; făcea mici valuri în urma împuşcăturii, asaltul direct dezvăluind aerul care tremura şi strălucea, presărat cu cioburi transparente de lumină. Cu *magie*. Lila scrâşni din dinţi, lăsând mâna cu umărul rănit (şi haina sfâşiată) jos, la cingătoare. Scoase pumnalul, cel mânjit de sângele lui Beloc, şi se apropie încet, până ce ajunse drept în faţa tronului. Răsuflarea ei se reflecta în bariera aproape invizibilă şi-i gâdila obrajii.

Ridică pumnalul încet, împingând vârful înainte până întâlni marginea vrăjii. Aerul trosni în jurul vârfului pumnalului, sclipind ca gheaţa, dar nu cedă. Lila înjură pe şoptite, coborându-şi privirea peste zidul de aer, peste corpul reginei, până ajunse pe podeaua de la

picioarele ei. Își miji ochii. Pe piatră, la baza tronului, erau niște simboluri. Nu le putea citi, firește, dar, după cum erau întrepătrunse, după cum erau împletite în jurul tronului și al reginei, înțelese că erau importante. Zalele unui lanț de vrajă.

Și zalele puteau fi rupte.

Lila se lăsă pe vine și, cu grijă, puse cuțitul pe marginea celui mai apropiat simbol. Își ținu respirația și trase cuțitul pe podea, râcâind simbolul dinspre ea, până când șterse o fâșie îngustă de cerneală sau de sânge sau ce-o fi fost substanța cu care fusese scrisă vraja (nu voia să știe).

Aerul din jurul tronului își pierdu strălucirea și se întunecă, iar Lila se ridică în picioare, tresărind, știind că farmecul ce o protejase pe regină dispăruse.

Prinse mai bine pumnalul în mână.

— Adio, Astrid! zise ea, lovind cu pumnalul spre pieptul reginei.

Însă, înainte ca vârful să pătrundă prin tunică, o mână o prinse pe Lila de încheietură. Uitându-se în jos, întâlni ochii albaștri palizi ai lui Astrid Dane fixați asupra ei. Se trezise. Gura reginei schiță un surâs subțire, tăios.

— Hoață mică și rea! șuieră ea.

Astrid o strânse mai tare, iar o durere sfâșietoare îi străbătu Lilei brațul. Auzi pe cineva țipând și îi luă un moment să-și dea seama că sunetul venise din gâtlejul ei.

❖

Obrazul lui Athos era mânjit de sânge.

Kell gâfâia, căutând să-și recapete răsuflarea.

Mantia albă a regelui era sfâșiată și mai multe răni, puțin adânci, îi spuziseră lui Kell piciorul, încheietura mâinii și abdomenul. Jumătate dintre statuile din curte zăceau răsturnate și sparte, rezultat al încleștării magiei contra magiei, care se loveau reciproc cu scăpărări de cremene.

— O să-ți scot ochiul ăla negru al tău, zise Athos, și o să-l port la gât.

Se lansă din nou, iar Kell pară, voință contra voință, piatră contra piatră. Însă Kell ducea două lupte, una cu regele și cealaltă cu sine însuși. Întunericul continua să se întindă, acaparându-l cu fiecare

clipă, cu fiecare mișcare. Nu putea să învingă; în ritmul ăsta, avea să piardă fie bătălia cu regele, fie pe cea cu el însuși. Undeva trebuia să cedeze.

Magia lui Athos găsi o fisură în scutul de umbră al lui Kell și îl lovi cu putere, rupându-i coastele. El se înecă și tuși, simțind gust de sânge și făcând eforturi să-și mențină privirea fixată asupra regelui. Îi trebuia o soluție și cât mai repede. Sabia regală lucea pe jos, în apropiere. Athos ridică piatra să-l lovească din nou.

— Asta-i tot ce poți? îl ațâță Kell, printre dinții strânși. Aceleași trucuri obosite? Îți lipsește creativitatea surorii tale.

Athos miji ochii. Și atunci, ținând piatra în față, invocă altceva nou.

Nu un zid, un cuțit sau un lanț. Nu, fumul se încolăci în jurul lui, luând forma unei sinistre umbre șerpuitoare. Apăru un uriaș șarpe argintiu, cu ochi negri, a cărui limbă bifurcată flutura prin aer când se ridică, mai înalt decât regele însuși.

Kell se sili să râdă batjocoritor, chiar dacă îl dureau coastele rupte. Își luă sabia regală de jos. Era ciobită și acoperită cu sânge și praf, dar încă se mai deslușeau simbolurile înșiruite de-a lungul lamei.

— Așteptam să faci asta, zise el. Să creezi ceva destul de puternic să mă ucidă. De vreme ce, în mod clar, tu nu poți s-o faci cu mâna ta.

Athos se încruntă.

— Ce contează forma pe care o ia moartea? Vine tot din mâna mea.

— Ai spus că vrei să mă ucizi tu singur, i-o întoarse Kell. Dar presupun că doar atât poți. Dă-i drumul și ascunde-te după piatra magică. Numește-o fapta ta.

Athos scoase un mârâit amenințător.

— Ai dreptate, șuieră el. Moartea ta ar trebui să fie – și va fi – fapta mea.

Își încleștă degetele pe piatră, în mod clar dorind să facă șarpele să dispară. Creatura, care șerpuia în jurul regelui, se opri acum din cursă, dar nu dispăru. În schimb, își întoarse ochii negri și lucioși spre Athos, la fel cum duplicatul lui Kell o privise pe Lila în camera ei. Athos se uită furios la șarpe, poruncindu-i în gând să piară. Când nu se supuse voinței lui, rosti cu voce tare porunca.

— Tu mi te supui! zise Athos, iar șarpele își flutură limba. Ești creația mea și eu sunt stăpân...

Nu reuși să sfârșească.

Șarpele se ridică și lovi. Fălcile sale cu colți se închiseră peste piatra din mâna lui Athos și, înainte ca regele palid să scoată măcar un sunet, șarpele îl înfășurase. Corpul său argintiu se încolăcise în jurul brațelor și al pieptului, apoi în jurul gâtului, rupându-i-l cu un trosnet puternic.

Kell își ținu respirația când capul lui Athos Dane căzu în piept, înspăimântătorul rege fiind redus la nimic altceva decât un cadavru moale ca o păpușă de cârpă. Șarpele se descolăci, iar regele se prăbuși pe pământul răvășit. Apoi creatura își întoarse ochii negri și strălucitori spre Kell. Se târî spre el cu o viteză îngrozitoare, dar Kell era pregătit.

Înfipse sabia regală în burta șarpelui. Vârful îi străpunse pielea, vraja înscrisă pe metal luminând pentru o clipă, înainte ca zvârcolirile creaturii să frângă lama în două. Șarpele se cutremură și căzu, prefăcându-se în nimic, într-o umbră la picioarele lui Kell.

O umbră și, în mijlocul ei, stătea bucățica ruptă din piatra neagră.

IV

Lila se izbi cu spatele de o coloană.

Căzu grămadă pe pardoseala de piatră a sălii tronului. Sângele îi inundă ochiul fals, în timp ce se sforță să se ridice în patru labe. Umărul o sfâșia cu durere, dar și restul corpului ei făcea același lucru. Încercă să nu se gândească la asta. Astrid, între timp, părea să se distreze de minune. Zâmbea leneș spre Lila, ca o pisică la un șoarece de bucătărie.

— O să-ți rad cu pumnalul zâmbetul ăla de pe mutră, mârâi, clătinându-se pe picioare.

Fusese într-o grămadă de încăierări cu o grămadă de oameni, dar nu se luptase niciodată cu cineva ca Astrid Dane. Femeia se mișca și cu o viteză deconcertantă, și cu o inexplicabilă grație, într-o clipă încet și elegant, în clipa următoare lovind atât de rapid, încât tot ce putea să facă era să rămână în picioare. Să rămână în viață.

Lila știa că avea să piardă.

Lila știa că avea *să moară*.

Dar nu-i păsa de asta nici cât negru sub unghie.

Socotind după cutremurările pământului din jurul castelului, Kell era ocupat până peste cap. Singurul lucru pe care-l putea face era să țină numărul adversarilor cu care trebuia să lupte la unu. Să-i câștige puțin timp.

Serios, ce se întâmplase cu ea? Lila Bard din sudul Londrei avea grijă de ea. Lila aceea nu și-ar fi pus niciodată viața în joc pentru altcineva. Nu alesese niciodată binele în locul răului, câtă vreme răul însemna să rămână în viață. Nu se întorsese niciodată să ajute un străin care o ajutase la rândul lui. Scuipă o gură de sânge și se îndreptă. Probabil n-ar fi trebuit să fure niciodată blestemata aia de piatră, dar nici măcar aici, în momentul ăsta, înfruntând moartea în fața unei regine palide, nu regreta. Își dorise libertatea. Își dorise aventura. Și nu credea că o deranjează să moară pentru asta. Doar că-și dorea ca moartea să nu doară chiar atât de tare.

— Mi-ai stat în cale îndeajuns de mult timp, zise Astrid, ridicând mâinile în fața ei.

Lila zâmbi batjocoritor.

— Chiar se pare că am un talent pentru asta.

Astrid începu să vorbească în limba guturală pe care Lila o auzise pe străzi. Însă, în gura reginei, cuvintele sunau diferit. Stranii și aspre și frumoase, curgeau de pe buzele ei foșnind ca vântul prin frunze uscate. Îi aminteau Lilei de muzica ce acoperea zarva mulțimii la parada lui Rhy, un sunet devenit material. *Puternic*.

Și ea nu era atât de neghioabă ca să stea acolo și să-l asculte. Pistolul ei, acum gol, zăcea aruncat la câțiva metri distanță, iar noul pumnal, la picioarele tronului. Mai avea totuși un pumnal la spate și duse mâna la el, scoțându-l din teacă. Însă, înainte să-și ia zborul din mâna ei, Astrid sfârși incantația și un val de energie o lovi pe Lila, trântind-o la podea, lăsând-o fără aer și târând-o câțiva metri îndărăt.

Se rostogoli, ghemuindu-se, horcăind după aer. Regina se juca, evident, cu ea.

Degetele lui Astrid se ridicară, pregătindu-se să lovească din nou, iar Lila știu că era singura ei șansă. Strânse mâna pe cuțit și-l aruncă,

puternic, rapid și precis, spre inima reginei. Zbură drept spre Astrid, dar, în loc să se ferească, ea doar întinse mâna și-l prinse din aer. Pur și simplu. Cu mâna goală. Lilei îi pieri curajul când regina rupse cuțitul în două și aruncă bucățile în lături, fără să-și întrerupă incantația.

La dracu'! gândi Lila, chiar înainte ca pardoseala de piatră de sub ea să înceapă să huruie și să tremure. Făcu eforturi să rămână în picioare și ratã cu puțin valul de pietre sparte ce i se ridică deasupra capului. Pietricelele curgeau ca ploaia de deasupra și se feri din calea lor exact când toată masa se prăbuși. Fu rapidă, dar nu îndeajuns. Durerea o sfâșie în partea dreaptă, piciorul ei, de la călcâi la genunchi, fiind prins sub dărâmături de piatră palidă, împestrițată cu fragmente de rocă albită.

Nu, nu de rocă albită, observă Lila cu groază.

De oase.

Cu un strat de pardoseală jupuit ca o piele, Lila își dădu seama că baza sălii tronului era o mare de oase.

Se chinui să se ridice pe piciorul sănătos, dar Astrid era lângă ea, răsucind-o pe spate și punându-i un genunchi pe piept. O apucă de bărbie și-i ridică fața spre ea.

— Ce făptură drăgălașă! exclamă regina palidă, sub tot sângele ăsta!

— Arde-te-ar iadul! zise Lila.

Astrid zâmbi doar. Apoi unghiile celeilalte mâini se înfipseră în umărul rănit. Lila își înăbuși un strigăt și se zbătu sub strânsoarea reginei, dar fără folos.

— Dacă ai de gând să mă omori, șuieră ea, fă-o odată!

— Oh, am s-o fac, zise Astrid, retrăgându-și ghearele din umărul Lilei. Dar momentan nu. Când o să termin cu Kell, o să mă întorc după tine și o să mă ocup pe îndelete să te storc de viață. Iar când o să închei, o să te adaug sub podeaua mea.

Își ținu mâna ridicată între ele două, arătându-i Lilei vârfurile degetelor, acum mânjite de sânge. Era un roșu-viu pe pielea palidă a reginei.

— Dar, mai întâi...

Astrid apropie un deget însângerat și-l lipi între ochii Lilei,

desenând un semn acolo.

Lila se luptă din răsputeri să se elibereze, dar Astrid rămase neclintită deasupra ei, ţintuind-o la podea, cât desenă cu sânge un alt semn, pe propria frunte palidă.

Regina începu să vorbească din nou, cu voce scăzută şi repede, în acea limbă necunoscută. Lila se zbătea acum nebuneşte şi încercă să ţipe, încercă să întrerupă vraja, dar lungile degete ale reginei îi astupară gura, iar vraja curse neîntreruptă, luând formă în aerul din jur. O săgeată de gheaţă o străbătu, pielea furnicând-o la atingerea magiei pogorâte asupra ei. Şi, în faţa ochilor săi, chipul reginei începu să se *schimbe*.

Bărbia i se ascuţi, iar obrajii i se însufleţiră de la albul porţelanului la o culoare mai sănătoasă. Buzele i se înroşiră, ochii i se întunecară, din albaştri devenind căprui – două nuanţe diferite –, iar părul, înainte alb ca zăpada şi împletit în jurul capului, acum îi căzu peste faţă, castaniu-închis şi retezat în linie dreaptă la nivelul maxilarului. Până şi hainele ei se văluriră şi se schimbară, căpătând o înfăţişare foarte familiară. Regina palidă îi oferi un zâmbet ca un cuţit, iar Lila ajunse să privească, îngrozită, nu la Astrid Dane, ci la propria imagine în oglindă.

Când Astrid vorbi, din gura ei ieşi vocea Lilei.

— Ar fi bine să plec, zise. Sunt sigură că lui Kell i-ar prinde bine o mână de ajutor.

Lila dădu, disperată, un ultim pumn, dar Astrid o prinse de încheietură, de parcă ar fi fost o simplă muscă sâcâitoare şi i-o ţintui la podea. Se aplecă peste Lila ca să-i şoptească la ureche.

— Nicio grijă, şuieră ea, o să-i transmit salutările tale.

Apoi o izbi pe Lila cu capul de podeaua distrusă, iar lumea ei se cufundă în beznă.

❖

Kell stătea în curte, înconjurat de statui sfărâmate, un rege mort şi o bucată de piatră spartă. Sângera şi era făcut zob, dar încă trăia. Lăsă din mână sabia regală ruptă, care căzu zăngănind pe dalele de piatră, şi inspiră o dată, tremurător, din aerul îngheţat care îi arse plămânii şi se prefăcu în aburi când expiră. Ceva se mişca prin el, cald şi plăcut, liniştitor şi periculos. Ar fi vrut să nu se mai lupte, ar fi vrut să se dea

bătut, dar nu putea. Încă nu se terminase.

Jumătate de piatră pulsa în palma lui. Cealaltă jumătate sclipea pe pământ, unde o scăpase șarpele. Îl atrăgea și corpul lui Kell se mișcă din proprie voință spre bucata lipsă. Piatra îi călăuzi degetele spre solul crăpat și i le închise în jurul jumătății de piatră ce aștepta acolo. În clipa în care cele două bucăți se întâlniră, Kell simți cuvinte formându-se pe buzele lui.

— *As Hasari!* zise el, comanda ieșindu-i fără voie.

În mâna lui, cele două jumătăți de piatră începură *să se vindece*. Bucățile se contopiră, spărturile potrivindu-se una într-alta până când întreaga suprafață rămase netedă, complet neagră fără pată, iar în urma procesului o putere imensă – clară, frumoasă și dulce – se revărsă prin corpul lui Kell, aducându-i o senzație de bine. O senzație de *întreg*. Îl umplu de calm. De tihnă. Simplul puls constant al magiei îl covârși ca somnul. Tot ce-și dorea acum era să nu se mai opună, să se lase purtat în putere și întuneric și pace.

Dă-te bătut! zise o voce din mintea lui. Ochii i se închiseră și se clătină pe picioare.

Atunci auzi vocea Lilei, strigându-i numele.

Liniștea se văluri, iar Kell făcu un efort să deschidă ochii și o văzu coborând treptele. Părea atât de departe. Totul părea atât de departe.

— Kell, zise ea din nou, când ajunse lângă el.

Ochii ei cercetară scena – curtea distrusă, cadavrul lui Athos, corpul lui zdrobit – și talismanul acum reîntregit.

— S-a terminat, zise ea. E timpul să-i dai drumul.

Se uită la talismanul din mâna lui, la felul în care firele negre se îngroșaseră și deveniseră ca sfoara, înfășurate pe trupul său.

— Te rog, zise Lila, știu că poți să faci asta. Știu că mă auzi.

Îi întinse mâna, privindu-l cu ochii mari de îngrijorare.

Kell se încruntă, puterea încă vâjâind prin el, deformându-i vederea, gândurile.

— *Te rog!* zise ea din nou.

— Lila, spuse el încet, cu disperare.

Întinse mâna și se sprijini de umărul ei.

— Sunt aici, șopti ea. Doar dă-mi piatra.

El se uită la talisman. Apoi degetele i se strânseră în jurul lui și

fumul ieși. Nu trebui să vorbească. Magia era în capul său acum și știa ce voia. Între o clipă și cealaltă, fumul deveni un cuțit. Privi tăișul metalului sclipitor.

— Lila, zise el din nou.

— Da, Kell?

Degetele i se strânseră pe mânerul pumnalului.

— Prinde!

Și înfipse pumnalul în pieptul ei.

Lila scoase un icnet de durere. Și apoi tot corpul ei se cutremură, se văluri și deveni al altcuiva. Se lungi în forma lui Astrid Dane, sângele întunecat înflorindu-i pe hainele sale albe.

— Cum... mârâi ea, dar Kell comandă în gând corpului să nu se miște și fălcilor să stea închise.

Niciun cuvânt, nicio vrajă n-avea s-o mai salveze acum. El voia s-o ucidă pe Astrid Dane. Dar, mai mult decât atât, voia s-o facă să *sufere*. Pentru Rhy. Pentru că, în momentul acela, uitându-se în ochii ei mari și albaștri, tot ce putea vedea era Rhy.

Rhy purtând talismanul ei.

Rhy zâmbind, un zâmbet prea crud și prea rece ca să fie al lui.

Rhy înfigându-și mâna în gâtul lui Kell și șoptindu-i la ureche vorbele altcuiva.

Rhy implântând un pumnal în el însuși.

Rhy – Rhy *al lui* – prăbușindu-se la podea.

Rhy sângerând.

Rhy murind.

Kell voia s-o *strivească* pentru ce făcuse. Și, în mâinile lui, gândul deveni poruncă și întunericul începu să se răspândească din cuțitul înfipt în pieptul ei. I se împrăștie peste haine și pe sub piele, prefăcând tot ce atingea în piatră palidă, albă. Astrid încercă să deschidă gura, să vorbească sau să țipe, dar înainte ca vreun sunet să-i scape printre dinții încleștați, piatra îi cuprinsese pieptul, gâtlejul, buzele rozalii. Puse stăpânire pe abdomen, coborî în picioarele și cizmele ei, înainte de a se scurge mai departe, în pământul răscolit. Kell privi statuia lui Astrid Dane, cu ochii încremeniți, holbați de șoc, cu buzele deschise într-un rictus permanent. Arăta acum ca restul curții.

Dar nu era de-ajuns.

Oricât ar fi vrut s-o lase acolo, în grădina distrusă, cu cadavrul fratelui ei, nu putea. Magia, ca orice altceva, se ștergea cu timpul. Vrăjile se rupeau. Astrid putea fi din nou liberă, într-o bună zi. Și el nu putea îngădui una ca asta.

Kell o înșfăcă de umărul alb de piatră. Degetele lui erau însângerate, ca tot corpul, și magia *antari* venea la fel de ușor ca aerul.

— *As Steno!* zise.

Crăpături adânci se formară pe fața reginei palide, fisuri zimțate săpându-se în tot corpul ei, iar când strânse pumnul, statuia de piatră a lui Astrid Dane se fărâmă sub atingerea lui.

V

Kell se înfioră, ciudata stare de calm se așternu din nou peste el.

Era mai apăsătoare de data asta. Și atunci, cineva îi strigă numele, exact cum se întâmplase și mai devreme. Iar când își ridică privirea, o văzu pe Lila, ținându-se de umăr, pe jumătate alergând, pe jumătate șchiopătând, pe trepte în jos.

— Ești bine? întrebă ea, când ajunse la el.

— Niciodată n-am fost mai bine, răspunse, deși îl costa și ultimul gram de putere să-și țină ochii fixați asupra ei, să se concentreze.

— De unde ai știut? întrebă ea, uitându-se la rămășițele reginei. De unde ai știut că nu eram eu?

Kell schiță un zâmbet epuizat.

— Pentru că a spus *te rog*.

— Lila îl privi înspăimântată.

— Asta-i o glumă?

Kell ridică puțin din umeri – cu mare efort.

— Am știut pur și simplu, zise el.

— Ai știut pur și simplu, repetă ea.

Kell dădu din cap. Lila îl cercetă cu ochi precauți și el se întrebă cum trebuie să fi arătat în momentul acela.

— Arăți groaznic, spuse ea. Ar fi mai bine să scapi de piatra aia.

Kell dădu din cap.

— Aș putea veni cu tine.

Kell o dezaprobă.

— Nu. Te rog. Nu vreau să vii.

Era răspunsul cinstit. Nu știa ce îl aștepta de partea cealaltă, dar, orice ar fi fost, voia să-l înfrunte singur.

— Bine, zise Lila, înghițind anevoie. O să rămân aici.

— Și ce-o să faci? întrebă el.

Lila se sili să ridice din umeri.

— Am ochit niște corăbii frumușele pe chei, când fugeam să scăpăm cu viață. Oricare dintre ele o să fie bună.

— Lila...

— O să fiu bine, zise ea, încordată. Acum, grăbește-te, până nu observă careva că noi i-am ucis pe monarhi.

Kell încercă să râdă și ceva îl fulgeră, ca durerea, dar mai întunecată. Se îndoi de la mijloc și vederea i se înceţoșă.

— Kell?

Lila se lăsă în genunchi, lângă el.

— Ce e? Ce se întâmplă?

Nu, imploră cu tot corpul lui. *Nu. Nu acum.* Era atât de aproape. Atât de aproape. Tot ce trebuia să facă era...

Un alt val îl doborî în patru labe.

— Kell! îi ceru Lila. Vorbește cu mine!

Încercă să-i răspundă, încercă să spună ceva, orice, dar fălcile i se încleștară, dinții scrâșniră. Se luptă cu întunericul, dar întunericul ripostă. Și îl învingea.

Vocea Lilei deveni din ce în ce mai îndepărtată.

— Kell... mă auzi? Rezistă! Rezistă!

Încetează odată să te mai opui! zise o voce în capul lui. *Ai pierdut deja.*

Nu, gândi Kell. *Nu. Nu încă.* Reuși să-și ducă degetele la rana superficială de pe abdomen și desenă un simbol pe dalele crăpate, dar, înainte să-și poată lipi mâna sudată de piatră pe desen, o forță îl trânti pe spate, la pământ. Întunericul se strânse în jurul lui și-l trase în jos. Luptă împotriva magiei, dar era deja înăuntrul lui, gonindu-i prin vene. Încercă să se elibereze din gheara ei, s-o respingă, însă era prea târziu.

Trase o ultimă gură de aer și apoi magia îl târî în adânc.

❖

Kell nu se putea mișca. Umbrele se sudaseră în jurul membrelor sale și le țineau ca piatra, țintuindu-l. Cu cât lupta mai mult, cu atât mai strâns se încolăceau, storcându-i și ultimii stropi de putere. Vocea Lilei era departe, foarte departe, apoi dispăru, iar Kell rămase într-o lume plină de întuneric.

Un întuneric care se afla pretutindeni.

Și apoi, cumva, nu mai era. Se adună de la sine, încolăcindu-se în fața lui, închegându-se până când rămase mai întâi o umbră, apoi un bărbat. Semăna cu Kell, de la înălțime și păr, până la haina de pe el, însă fiecare milimetru era neted și negru lucios, ca piatra regăsită.

— Bună, Kell! zise întunericul, cuvintele nefiind nici în engleză, nici în arnesiană, nici în maktahnă, ci în limba maternă a magiei.

Și, în sfârșit, Kell înțelese. Acesta era *Vitari*. Entitatea care trăsese de el, care îl presase să intre, făcându-l mai puternic, în timp ce-i slăbea voința și se hrănea cu viața lui.

— Unde suntem? întrebă el, răgușit.

— Suntem în tine, zise *Vitari*. *Devenim* tu.

Kell se zbătu zadarnic împotriva frânghiilor negre.

— Ieși din corpul meu! mârâi el.

Vitari zâmbi cu zâmbetul lui negru de umbră și făcu un pas spre Kell.

— Ai luptat bine, zise el. Dar timpul pentru luptă s-a terminat.

Veni lângă Kell și puse o mână pe pieptul lui.

— Ai fost făcut pentru mine, *antari*. Un recipient perfect. O să-ți port pielea veșnic.

Kell se zvârcoli sub atingerea lui. Trebuia să lupte. Ajunsese atât de departe. Nu putea renunța acum.

— E prea târziu, zise *Vitari*. Deja am inima ta.

Își apăsă vârfurile degetelor și Kell își pierdu respirația când mâna lui *Vitari* intră *în* pieptul lui. Îi simți degetele cuprinzându-i inima, o simți împleticindu-se, întunericul scurgându-se ca sângele pe cămașa sa sfâșiată.

— S-a terminat, Kell, zise magia. Ești al meu.

❖

Corpul lui Kell se cutremura pe pământ. Lila îi luă fața în mâinile ei. Ardea. Venele de pe gât și de la tâmple i se întunecaseră până deveniseră negre, iar încordarea i se vedea în linia maxilarului, însă nu mișca, nu deschidea ochii.

— Luptă cu asta! strigă ea, când corpul lui se scutură spasmodic. Ai ajuns până aici. Nu poți să *abandonezi* pur și simplu.

Spinarea i se arcui de la pământ, iar Lila îi deschise cămașa și văzu pata neagră întinzându-se peste inima lui.

— La dracu'! înjură ea, încercând să-i smulgă piatra din mână. Piatra nu se clintea.

— Dacă mori, se răsti ea, ce se întâmplă cu Rhy?

Spatele lui Kell izbi pământul și lăsă să-i scape o răsuflare chinuită.

Lila își recuperase armele, iar acum își scoase cuțitul, cântărindu-l în palmă. Nu voia să fie nevoie să-l ucidă. Dar ar fi putut s-o facă. Și nu voia nici să-i taie mâna, dar cu siguranță ar fi făcut-o.

Un geamăt îi scăpă lui Kell de pe buze.

— Să nu dea dracu' să abandonezi, Kell! Mă auzi?

❖

Inima lui Kell se poticni, sărind peste o bătaie.

— Ți-am cerut-o cu atâta blândețe, zise *Vitari,* cu mâna în continuare afundată în pieptul lui Kell. Ți-am dat șansa să te predai. M-ai făcut să folosesc forța.

Fierbințeala se răspândi prin membrele sale, lăsând o ciudată răceală în urmă. Auzi vocea Lilei. Îndepărtată și atât de subțiată, încât cuvintele abia ajungeau până la el, ca ecoul unui ecou. Dar deslușì un nume. *Rhy.*

Dacă el murea, murea și Rhy. Nu putea abandona lupta.

— N-o să te ucid, Kell. Nu chiar.

Kell strânse ochii, întunericul coborând în falduri peste el.

— *Nu există un cuvânt pentru asta?* răsună ecoul vocii Lilei în capul său. *Care e ăla? Hai, Kell! Spune blestematul ăla de cuvânt!*

Kell se sili să se concentreze. Bineînțeles. Lila avea dreptate. Exista un cuvânt. *Vitari* era magie pură. Și orice magie se supunea unor reguli. Unor ordine. *Vitari* era creație, dar orice putea fi creat putea fi, de asemenea, distrus. *Dispersat.*

— *As Anasae!* zise Kell.

Simți un licăr de putere. Dar nu se întâmplă nimic.

Mâna lui *Vitari* îl apucă de gât.

— Chiar ai crezut că o să meargă? îl ironiză magia în forma lui Kell.

Însă exista ceva în vocea și în modul în care se încordase. *Frică.* Ar fi putut merge. Trebuia să meargă.

Însă magia *antari* era un pact verbal. El nu fusese niciodată în stare să o invoce numai cu gândul, iar aici, în mintea lui, totul era gând. Kell trebuia să rostească ordinul. Se concentră, căutând cu simțurile sale slăbite până își simți corpul, nu așa cum era în iluzie, în acest plan mental, ci așa cum era în realitate, întins pe pământul înghețat bocnă din curtea distrusă, cu Lila aplecată deasupra. Deasupra lui. Se agăță de acel frig, concentrându-se la cum îl împingea în spinare. Se chinui să-și simtă degetele, înfășurate dureros de strâns în jurul pietrei. Se concentră pe gura lui, încleștată de durere, și se forță s-o deschidă. Își forță buzele să se dezlipească.

Să formeze cuvintele.

— *As An...*

Inima i se bâlbâi când degetele lui *Vitari* se strânseră în jurul ei.

— *Nu!* mârâi magia.

Frica era puternică acum, transformându-i nerăbdarea în mânie. Iar Kell îi înțelegea frica. *Vitari* nu era o simplă vrajă. Era *sursa* întregii puteri a pietrei. Anihilarea lui ar fi anihilat talismanul însuși. Totul s-ar fi sfârșit.

Kell se luptă să se ancoreze de corpul său. De el însuși. Se forță să tragă aer în plămâni și să-l scoată pe gură.

— *As Anas...*

Se înecă, înainte ca mâna lui *Vitari* să se mute de la inimă la plămâni, storcându-i de aer.

— Nu poți, zise magia, disperată. Eu sunt singurul lucru care îl ține în viață pe fratele tău.

Kell șovăi. Nu știa dacă era adevărat, dacă legătura pe care o crease cu fratele lui *putea* fi ruptă. Dar știa că Rhy nu l-ar fi iertat niciodată pentru ce făcuse și nici n-ar mai conta măcar, decât dacă amândoi ar fi reușit să treacă prin asta.

Kell invocă ultimul strop de putere și se concentră nu asupra lui

Vitari care încerca să-i stingă viața, nici asupra întunericului care se infiltra prin el, ci asupra vocii Lilei, și asupra pământului rece, și asupra degetelor îndurerate, și a buzelor însângerate, care articulară cuvintele:

— *As Anasae!*

VI

Prin Londra Roșie, corpurile căzură.

Bărbați și femei care fuseseră sărutați sau posedați, curtați sau siliți, cei care lăsaseră magia să intre și cei în care se vârâse pe neașteptate, cu toții căzură când flacăra neagră dinlăuntrul lor pâlpâi și se stinse. Dispersată.

Pretutindeni, magia lăsă o dâră de cadavre în urmă.

Pe străzi, se clătinară și se prăbușiră. Unii se prefăcură în cenușă, complet arși, alții, reduși la carcase goale pe dinăuntru, iar vreo câțiva norocoși se prăbușiră, gâfâind și slăbiți, dar încă vii.

În palat, magia costumată în Mortimer tocmai ajunsese la camerele regale și pusese mâna înnegrită pe ușă, când întunecimea muri și-l luă și pe el cu ea.

Cât privește sanctuarul, departe de zidurile castelului, pe un pat simplu, într-o chilie luminată de lumânări, prințul Londrei Roșii se înfioră și apoi rămase nemișcat.

14

UȘA FINALĂ

I

Kell deschise ochii și văzu stele.

Pluteau pe deasupra zidurilor castelului, doar niște puncte palide de lumini albe în depărtare.

Piatra îi alunecă dintre degete, lovind solul cu un sunet înfundat. Nu mai exista nimic în ea acum, nici vibrație, nici imbold, nici promisiune. Era doar o piatră.

Lila spusese ceva și, pentru prima oară, nu sunase mânioasă, nu cu mânia ei obișnuită. Însă nu putuse s-o audă din pricina bubuitului inimii și își duse o mână tremurătoare la gulerul cămășii. Nu voia cu adevărat să vadă. Nu voia să știe. Totuși trase de guler în jos și se uită la pielea de deasupra inimii, locul unde pecetea legase viața lui Rhy de a lui.

Desenul negru al magiei dispăruse.

Dar cicatricea nu. Pecetea în sine rămăsese intactă. Însemna că vraja nu fusese legată numai de *Vitari.* Fusese legată de *el.*

Kell lăsă să-i scape un mic scâncet de ușurare.

Și, în sfârșit, lumea din jurul lui se limpezi. Piatra rece din curte, și cadavrul lui Athos, și cioburile din Astrid, și Lila, cu brațele aruncate în jurul umerilor lui pentru o clipă – și numai o clipă, retrase înainte ca el să le poată aprecia prezența.

— Ți-a fost dor de mine? șopti Kell, răgușit.

— Desigur, zise ea, cu ochii roșii.

Împinse talismanul cu vârful cizmei.

— S-a dus? întrebă ea. A *murit?*

Kell luă piatra și nu simți nimic în afară de greutatea ei.

— Nu poți ucide magia, zise Kell, ridicându-se încet. Numai o dispersezi. Dar, da, s-a dus.

Lila își mușcă buza.

— Mai trebuie s-o duci înapoi?

Kell studie piatra secătuită și dădu încet din cap:

— Pentru siguranță, zise el.

Dar poate că acum, când era în sfârșit liber de influența ei, nu mai trebuia să fie cel care s-o ducă. Se uită prin curte până văzu corpul lui Holland. Căzuse de pe banca de piatră în timpul luptei, iar acum zăcea lat pe pământ, pelerina năclăită de sânge fiind singurul indiciu că nu dormea pur și simplu.

Kell se ridică în picioare, cu fiecare milimetru din corpul lui protestând, și se duse lângă Holland. Îngenunche și luă o mână a magicianului. Pielea lui Holland se răcea, pulsul slab de la încheietura lui devenea și mai slab, iar inima se târa prin bătăile finale. Însă era încă în viață.

E cu adevărat greu să ucizi un antari, spusese el odată. Părea să fi avut dreptate.

Kell o simți pe Lila dând târcoale în spatele lui. Nu știa dacă încercarea sa va reuși, dacă un *antari* putea comanda pentru altul, dar își apăsă degetele de rana din pieptul lui Holland și desenă o singură linie de sânge pe pământ, lângă corpul său. Apoi atinse de sânge piatra neagră și o așeză pe linie, punând mâna lui Holland să se odihnească deasupra ei.

— Pace, zise el încet, un cuvânt de despărțire pentru un om sfârșit.

Apoi își așeză mâna peste a lui Holland și rosti:

— *As Orense!*

Pământul de sub magicianul Alb se deschise, prefăcându-se în umbră. Kell se trase înapoi când întunericul și orice ar mai fi zăcut dedesubt înghițiră corpul lui Holland și piatra, lăsând în urmă numai pământul mânjit de sânge.

Kell se uită lung la petele de sânge, refuzând să creadă că într-adevăr funcționase. Că el fusese cruțat. Că era în viață. Că putea să se întoarcă acasă.

Se clătină pe picioare și Lila îl prinse.

— Rezistă! îi zise ea.

Kell dădu din cap, ametit. Piatra mascase durerea, dar în absența ei, vederea i se încețoșa de suferință. Rănile lui Rhy se adăugau rănilor sale, iar când încercă să-și înăbușe un geamăt, simți gust de

sânge.

— Trebuie să plecăm, zise Kell.

Acum, că orașului îi lipsea un rege – mă rog, doi –, luptele aveau să izbucnească din nou. Cineva avea să-și croiască un drum însângerat spre tron. Întotdeauna făceau așa.

— Hai să te ducem acasă! zise ea.

Ușurarea îl cuprinse ca un val, înainte ca realitatea dură să-l trezească.

— Lila, zise el, înlemnind, nu știu dacă te pot lua cu mine.

Piatra îi garantase fetei trecerea printre lumi, făcuse o ușă pentru ea unde nu ar fi trebuit să existe niciuna. Fără piatră, șansele ca lumea să-i permită trecerea...

Lila păru să înțeleagă. Privi în jur și își înfășură brațele în jurul corpului. Cât timp avea să reziste singură? Pe de altă parte, era Lila. Probabil ar fi supraviețuit la orice.

— Păi, zise ea, putem încerca.

Kell înghiți anevoie.

— Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? adăugă ea, în timp ce se îndreptau spre zidul curții. Să fiu ruptă în sute de bucățele printre lumi?

Zisese asta cu un zâmbet prefăcut, dar citi frica în ochii ei.

— Sunt pregătită să rămân. Dar vreau să încerc să plec.

— Dacă nu merge...

— Atunci o să-mi găsesc eu calea, zise Lila.

Kell dădu din cap și o conduse la zidul curții. Făcu un semn pe pietrele palide și scoase pandantivul din Londra Roșie din buzunar. Apoi o trase pe Lila lângă el, o strânse cu brațele zdrobite la pieptul lui rănit și își lipi fruntea de a ei.

— Hei, Lila! zise el încetișor, în spațiul dintre ei.

— Da?

Își apăsă scurt gura de a sa, iar puțina căldură de pe buze dispăru în clipa următoare. Ea se încruntă, dar nu se retrase.

— Asta pentru ce-a fost? întrebă.

— Pentru noroc, zise el. Nu că ai avea nevoie.

Și atunci își apăsă mâna de zid și se gândi la acasă.

II

Londra Roșie se materializă în jurul lui Kell, îngreunată de noapte. Mirosea a pământ și a foc, a flori și a ceai aromat, iar dincolo de toate astea, mirosea ca acasă. Kell nu fusese niciodată atât de fericit să fie acolo. Dar i se strânse inima când își dădu seama că brațele lui erau goale.

Lila nu era cu el.

Nu reușise să se întoarcă.

Kell înghiți nodul din gât și se uită în jos, la obiectul-mărturie din mâna însângerată. Și îl azvârli cu toată forța pe care o putu aduna. Închise ochii, respiră adânc, încercând să se liniștească.

Și atunci auzi o voce. Vocea ei.

— Niciodată n-am crezut c-aș fi atât de fericită să miros florile.

Kell clipi și se întoarse brusc, dând cu ochii de Lila. Vie și nevătămată.

— Nu-i posibil, zise el.

Colțul gurii ei se arcui.

— Nu fi atât de bucuros că mă vezi!

Kell o luă în brațe. Și, o secundă, doar o secundă, ea nu se retrase și nici nu-l amenință că-l înjunghie. O secundă, doar o secundă, îi răspunse la îmbrățișare.

— Ce ești tu? întrebă el, uluit.

Lila ridică din umeri.

— Încăpățânată.

Rămaseră așa un moment, sprijiniți unul de altul, ea susținându-l să stea în picioare, deși niciunul nu era sigur care avea mai multă nevoie de ajutor. Amândoi știau numai că erau fericiți să se afle aici, să fie în viață.

Atunci auziră zgomot de pași grei și zăngănit de săbii și văzură fulgerări de lumină.

— Cred că suntem atacați, șopti Lila în gulerul hainei lui.

Kell își înălță capul de pe umărul ei și văzu o duzină de membri ai gărzii care-i înconjuraseră, cu săbiile scoase din teacă. Prin coifuri, ochii lor se uitau la el cu frică și mânie. O simți pe Lila încordându-se lângă el, o simți arzând de poftă să scoată un pistol sau un cuțit.

— Fără luptă, șopti el, desprinzându-se din îmbrățișare și luând-o de mână, apoi întorcându-se către oamenii familiei sale: Ne predăm!

❖

Gardienii îi siliră pe Kell și pe Lila să îngenuncheze înaintea regelui și a reginei, ținându-i acolo, în pofida înjurăturilor mormăite ale Lilei. Încheieturile le fuseseră încătușate la spate, la fel cum fusese încătușat Kell mai devreme, în noaptea aceea în apartamentele lui Rhy. Chiar nu trecuseră decât ore? Kell le resimțea ca pe niște ani.

— Lăsați-ne singuri! porunci regele Maxim.

— Sire, protestă unul din soldații gărzii, aruncând o privire spre Kell. Nu e sigur să...

— *Am spus ieșiți afară!* tună regele.

Soldații se retraseră, lăsându-i doar pe Kell și pe Lila în genunchi, în sala de bal pustie, cu regele și regina în picioare, în fața lor. Ochii regelui Maxim erau febrili și fața umflată de mânie. Lângă el, regina Emira era palidă ca un mort.

— Ce-ai făcut? întrebă regele.

Kell tresări, dar le spuse adevărul. Despre talismanul de posesie al lui Astrid, despre planul gemenilor Dane, dar și despre piatra neagră și cum ajunsese în posesia ei (inclusiv despre obiceiul lui care precedase transferul falsului pachet). Le povesti cum descoperise piatra și cum încercase s-o ducă înapoi, în singurul loc în care ar fi fost sigur. Și regele și regina ascultară, nu atât cu îndoială, cât cu groază, regele devenind mai roșu, iar regina mai palidă, cu fiecare explicație.

— Piatra s-a dus acum, sfârși Kell. Și magia odată cu ea.

Regele lovi cu pumnul într-o balustradă.

— Gemenii Dane o să plătească pentru ce au...

— Gemenii Dane sunt morți, zise Kell. I-am omorât eu însumi.

Lila își drese glasul.

Kell își dădu ochii peste cap.

— Cu ajutorul Lilei.

Regele păru s-o observe pe Lila pentru prima oară.

— Cine ești tu? Ce nebunie ai adăugat în urzelile astea?

— Mă numesc Delilah Bard, răspunse ea vehement. Ne-am cunoscut mai devreme, în seara asta. Când eu încercam să-ți salvez

orașul și tu stăteai acolo, cu ochii goliți de orice expresie și sub un soi de vrajă.

— *Lila!* șuieră Kell îngrozit.

— Eu sunt jumătate din motivul pentru care orașul vostru mai stă încă în picioare.

— Orașul *nostru?* întrebă regina. Adică tu nu ești de aici?

Kell se încordă. Lila deschise gura, dar, înainte să poată răspunde, el zise:

— Nu. E de mai departe.

Regele se încruntă.

— *Cât* de departe?

Și, înainte să poată răspunde Kell, Lila își îndreptă umerii.

— Corabia mea a tras la chei acum câteva zile, anunță ea. Am venit la Londra, pentru că am auzit că festivitățile fiului vostru nu trebuie ratate și pentru că am o înțelegere de afaceri cu o negustoreasă pe nume Calla, în piața de lângă fluviu. Kell și cu mine ne-am mai încrucișat drumurile o dată sau de două ori înainte, iar când a fost limpede că avea nevoie de ajutor, eu i l-am oferit.

Kell se holbă la Lila. Ea îi aruncă o privire, ridicând o sprânceană, și adăugă:

— El mi-a promis o răsplată, firește.

Iar regele și regina se holbau la Lila, de parcă încercau să decidă care parte a poveștii ei suna *cel mai puțin* plauzibil (faptul că avea o corabie sau faptul că o străină vorbea o engleză atât de impecabilă), dar, în cele din urmă, regina își pierdu stăpânirea de sine.

— Unde e *fiul* nostru? izbucni ea.

Modul în care o spusese, de parcă ar fi avut numai unul, îl făcu pe Kell să tresară.

— Rhy e în viață? întrebă și regele.

— Mulțumită lui Kell, interveni Lila. Noi am petrecut ultimele trei zile încercând să vă salvăm regatul, iar voi nici măcar...

— E în viață, o întrerupse Kell. Și o să trăiască, adăugă el, susținând privirea regelui. Atât timp cât voi trăi și eu.

Era o mică provocare în replica lui.

— Ce vrei să spui?

— Sire, zise Kell, plecându-și ochii, am făcut doar ce trebuia să fac.

Dacă aș fi putut să-i dau viața mea, i-aș fi dat-o. În schimb, n-am putut decât să o împart cu el.

Se răsuci în legături, marginea cicatricei devenind vizibilă pe sub guler. Regina își ținu respirația. Fața regelui se întunecă.

— Unde e, Kell? întrebă regele, cu vocea îmblânzită.

Umerii lui se relaxară, povara alunecând de pe ei.

— Eliberați-ne, zise, și o să-l aduc acasă.

III

— Intră!

Kell nu fusese niciodată mai fericit să audă glasul fratelui său. Deschise ușa și intră în camera lui Rhy, încercând să nu-și aducă aminte cum arăta când o părăsise, cu sângele prințului întins pe toată podeaua.

Trecuseră trei zile de la noaptea aceea și toate semnele haosului fuseseră șterse. Balconul fusese reparat, sângele spălat și parchetul lustruit la loc, mobilierul și tapiseriile, înlocuite cu unele noi.

Acum Rhy stătea în capul oaselor, proptit între perne, în patul său. Avea cearcăne la ochi, dar arăta mai mult plictisit decât bolnav și ăsta era un progres. Vindecătorii îl ajutaseră cât putuseră (ca și pe Kell și Lila), dar prințul nu se vindeca atât de repede cum ar fi trebuit. Kell știa de ce, bineînțeles. Rhy nu fusese pur și simplu rănit, cum li se spusese lor. Fusese mort.

Doi servitori stăteau la o masă în apropiere, iar un gardian, în fotoliul de lângă ușă, toți trei uitându-se la Kell când intră. Proasta dispoziție a lui Rhy se datora, în parte, faptului că gardianul nu era nici Percy, nici Mortimer. Amândoi fuseseră găsiți morți – unul de sabie și celălalt de febra neagră, cum a fost rapid denumită, care făcuse ravagii prin oraș – un fapt care-l tulburase pe Rhy la fel de tare ca starea lui.

Servitorii și gardianul îl urmăriră pe Kell cu o precauție nouă, când se apropie de patul prințului.

— Nu vor să mă lase să mă dau jos, ticăloșii, bombăni Rhy, uitându-se furios la ei. Dacă nu pot să plec, li se adresă lor, atunci fiți atât de buni și plecați voi!

Mâhnirea pentru pierderea oamenilor săi și vinovăția, adăugată neplăcerii rănirii și consemnării în camera sa, îl aruncaseră pe Rhy într-o dispoziție dintre cele mai proaste.

— Mai cu seamă, adăugă el, când servitorii se ridicară, țineți-l pe gardian afară! Mă face să mă simt mai prizonier decât sunt deja.

Când ei plecară, Rhy suspină și se lăsă pe spate în perne.

— Nu vor decât să te ajute, zise Kell.

— Probabil n-ar fi atât de rău, zise Rhy, dacă ar fi mai plăcuți la vedere.

Dar apropoul băiețesc sună ciudat, fără sare și piper. Ochii lui îi găsiră pe ai lui Kell și expresia i se întunecă.

— Povestește-mi totul, zise el. Dar începe cu asta!

Își atinse locul de deasupra inimii, unde se vedea o cicatrice asemănătoare cu a lui Kell.

— Ce nesăbuință ai mai făcut, frate?

Kell se uită în jos, la cearșafurile bogate ale patului, și trase de gulerul său într-o parte, ca să-i arate cicatricea identică.

— Am făcut doar ce-ai fi făcut și tu, dac-ai fi fost în locul meu.

Rhy se încruntă.

— Te iubesc, Kell, dar nu mă interesează deloc să avem tatuaje asemănătoare.

Kell zâmbi cu tristețe.

— Mureai, Rhy. Ți-am salvat viața.

Nu avea curaj să-i spună lui Rhy tot adevărul, că piatra nu numai că-i salvase viața, dar i-o și dăduse înapoi.

— Cum? întrebă prințul. Cu ce cost?

— Unul pe care l-am plătit, zise Kell. Și l-aș plăti oricând.

— *Răspunde-mi fără ocolișuri!*

— Ți-am legat viața de a mea, zise Kell. Câtă vreme trăiesc eu, vei trăi și tu.

Rhy făcu ochii mari.

— Ce-ai făcut? șopti el, îngrozit. Ar trebui să mă dau jos din patul ăsta și să te strâng de gât!

— Eu n-aș face asta, îl preveni Kell. Durerea ta e și a mea, iar a mea e și a ta.

Rhy își strânse pumnii.

— Cum ai putut? zise el.

Kell se gândi îngrijorat că prințul era nemulțumit că îi unise viața de a lui. În schimb, Rhy spuse:

— Cum ai putut să te înhami la o asemenea povară?

— Lucrurile sunt cum sunt, Rhy. Nu se poate desface. Așa că, te rog, fii recunoscător și termină cu asta!

— Cum să termin cu asta? zise el în derâdere, deja alunecând la un ton mult mai glumeț. E cioplită în pieptul meu.

— Amantelor le plac bărbații cu cicatrice, zise Kell, zâmbind scurt. Sau cel puțin așa am auzit.

Rhy oftă, își lăsă capul pe spate, iar între cei doi se așternu tăcerea. La început, liniștea părea comodă, dar apoi deveni apăsătoare. Tocmai când Kell se pregătea s-o întrerupă, Rhy i-o luă înainte:

— Ce-am făcut? șopti el, cu ochii de ambră ațintiți în tavanul ca borangicul. Ce-am făcut, Kell?

Își întoarse capul să-și poată vedea fratele.

— Holland mi-a adus pandantivul ăla. A zis că era un dar, și eu l-am crezut. A zis că era din Londra asta, și l-am crezut.

— Ai făcut o greșeală, Rhy. Toată lumea face. Până și prinții moștenitori. Eu am făcut o mulțime. Mi se pare corect să faci și tu una.

— Ar fi trebuit să bănuiesc. Am *bănuit*, adăugă el, cu vocea frântă.

Încercă să se ridice în capul oaselor și se strâmbă de durere. Kell îl îndemnă să rămână întins.

— De ce l-ai luat? întrebă el, când prințul se liniști.

Pentru prima oară, Rhy îi ocoli privirea.

— Holland a zis că o să-mi aducă putere.

Kell era nedumerit.

— Ești deja puternic.

— Nu ca tine. Adică, știu că n-o să fiu niciodată ca tine. Dar eu n-am nicio înclinație pentru magie și asta mă face să mă simt slab. Într-o bună zi, o să fiu rege. Am vrut să fiu un rege puternic.

— Magia nu-i face pe oameni puternici, Rhy. Crede-mă. Și tu ai ceva mai bun. Ai dragostea poporului.

— E ușor să fii iubit. Eu vreau să fiu respectat și m-am gândit...

Vocea lui Rhy era o șoaptă care abia se mai auzea.

— Am luat pandantivul. Tot ce contează acum e că l-am luat.

Începură să-i curgă lacrimi, șiroind în buclele sale negre.

— Și aș fi putut strica totul. Aș fi putut pierde coroana înainte să o fi purtat. Aș fi putut supune orașul meu la război sau la haos, sau la ruină completă.

— Ce mai fii au și părinții noștri! zise Kell, cu blândețe, între noi doi, lumea o să se facă praf.

Rhy scoase un sunet înfundat, ceva între râs și suspin.

— O să ne ierte vreodată?

Kell izbuti un zâmbet.

— Eu nu mai sunt în lanțuri. Asta sugerează un progres.

Regele și regina dăduseră de știre în tot orașul, prin gardieni și prin tăblițele divinatorii, că îl absolviseră pe Kell de toate acuzațiile. Dar ochii străzii încă mai zăboveau asupra lui, precauția, frica și suspiciunea împletindu-se cu respectul. Poate că, după ce urma să se facă bine Rhy și să vorbească direct poporului, atunci oamenii aveau să înceapă să creadă că era în regulă și că nu Kell fusese de vină pentru întunericul ce căzuse asupra palatului în noaptea aceea. Poate, însă Kell se îndoia că va mai fi vreodată la fel de simplu cum fusese înainte.

— Să nu uit, zise Rhy. Tieren mi-a făcut o vizită și mi-a adus niște...

Fu întrerupt de o bătaie în ușă. Mai înainte ca Rhy sau Kell să poată răspunde, Lila dădu buzna în cameră. Încă mai purta nenorocita aia de haină – cu petice cusute peste locurile unde fusese sfâșiată de glonț, și de sabie, și de piatră –, dar măcar se îmbăiase și o agrafă de aur îi ținea părul să nu-i cadă în ochi. Încă mai arăta un pic ca o pasăre lihnită, dar era curată, hrănită și vindecată.

— Nu-mi place cum se uită gardienii la mine, zise ea, înainte să-și ridice privirea și să dea de ochii aurii ai prințului ațintiți asupra ei. Îmi cer scuze, adăugă ea. N-am vrut să deranjez.

— Atunci ce-ai vrut să faci? o interpelă Kell.

Rhy își ridică mâna.

— Cu siguranță nu deranjezi, zise el, înălțându-se mai mult între perne. Deși mă tem că mă întâlnești când nu sunt în starea mea de grație obișnuită.

— Ne-am mai întâlnit, spuse ea. Și arătai mai rău.

Rhy chicoti pe tăcute.

— Îmi cer iertare pentru orice-am făcut. Nu eram eu însumi.

— Îmi cer iertare că te-am împușcat în picior, zise Lila. Eram complet eu însămi.

Rhy afișă zâmbetul lui perfect.

— Îmi place, îi spuse lui Kell. Pot s-o împrumut?

— Poți încerca, zise Lila, ridicând o sprânceană. Dar o să fii un prinț fără degete.

Kell se strâmbă, dar Rhy râse. Râsul se dizolvă rapid în grimasă, iar Kell se aplecă să-și sprijine fratele, când resimți durerea în propriul piept.

— Păstrează-ți flirtul pentru când o să fii bine, îi spuse el.

Kell se ridică în picioare și începu s-o conducă pe Lila spre ușă.

— O să te mai văd, Delilah Bard? strigă prințul.

— Poate că drumurile noastre o să se mai intersecteze.

Zâmbetul lui Rhy deveni insinuant.

— Dacă am vreun cuvânt în asta, se vor intersecta.

Kell își dădu ochii peste cap, dar i se păru că o vede pe Lila roșind, când o conduse afară și închise ușa în urma lor, lăsându-l pe prinț să se odihnească.

IV

— Aș putea încerca să te duc înapoi, zise Kell, în Londra ta.

El și Lila se plimbau pe malul fluviului, pe lângă piața de seară, unde ochii oamenilor încă mai zăboveau asupra lor prea apăsător și prea mult, și mai departe, spre chei. Soarele apunea îndărătul lor, aruncând umbre lungi în față, ca niște cărări.

Lila clătină din cap și scoase din buzunar ceasul de argint.

— Nu există nimic pentru mine acolo, spuse ea, deschizând și închizând cu nervozitate capacul ceasului. Nu *mai* există.

— Dar nici aici nu e locul tău, zise el simplu.

Ea ridică din umeri.

— O să-mi găsesc eu drumul.

Și apoi ridică bărbia și îl privi în ochi.

— Dar tu?

Cicatricea de deasupra inimii lui îl înțepă brusc, o urmă de durere, și își frecă umărul.

— O să mă străduiesc.

Vârî mâna în buzunarul hainei – redingota neagră, cu nasturi argintii – și scoase un pachețel.

— Ți-am adus ceva.

I-l dădu și o urmări pe Lila desfăcând hârtia ce învelea cutia și scoțându-i capacul. Cutia se deschise în mâna ei, dezvăluind niște compartimente mici și vreo câteva elemente.

— Pentru exercițiu, zise el. Tieren spune că ai ceva magie în tine. Ar fi bine să afli.

Se opriră pe o bancă și îi arătă cum funcționa, iar ea-l apostrofă că se dădea mare, apoi puse cutia deoparte și spuse mulțumesc. Părea să fie un cuvânt greu de rostit pentru ea, dar izbuti. Se ridicară de pe bancă, niciunul nevrând să plece încă, iar Kell se uită la Delilah Bard, o ucigașă și o hoață, un tovarăș brav și o ciudată, înspăimântătoare fată.

Avea s-o mai vadă, cu siguranță. Știa că avea s-o mai vadă. Magia făcea lumea maleabilă. O modela și-i dădea formă. Existau puncte fixe. În cele mai multe cazuri, punctele acelea erau locuri. Dar uneori, mai rar, erau persoane. Deși era o persoană care nu stătea niciodată locului, Lila părea totuși un cui în lumea lui Kell. Unul în care era convins că avea să se mai agațe.

Nu știa ce să mai adauge, așa că zise doar:

— Ferește-te de necazuri!

Ea schiță un zâmbet care sugera că n-o să se ferească, bineînțeles.

Apoi Lila își ridică gulerul, își afundă mâinile în buzunare și plecă.

Kell o urmări îndepărtându-se.

Nu se uită nici măcar o dată înapoi.

❖

Delilah Bard era, în sfârșit, liberă.

Se gândi la harta de acasă, din Londra – Londra Cenușie, Londra ei, vechea Londră –, la pergamentul pe care-l lăsase în odăița înghesuită din capul scărilor de la *Aruncătura de Piatră*. Harta spre oriunde. Nu asta avea acum?

În interior, fremăta la perspectiva asta.

Tieren spusese că era ceva în ea. Ceva necultivat. Nu știa ce formă avea să ia, dar era nerăbdătoare să afle. Fie că era tipul de magie care curgea prin Kell, fie că avea să fie altfel, ceva nou, Lila știa un lucru:

Lumea era a ei.

Lumile erau ale ei.

Și avea de gând să le ia pe toate.

Ochii i se plimbară peste corăbiile de pe malul îndepărtat al fluviului, privind carenele lor lucitoare și catargele sculptate, înalte și ascuțite cât să străpungă norii joși. Pavilioane și pânze fluturau în vânt, în roșu și auriu, dar și în verde, purpuriu și albastru.

Vase cu stema regală și vase fără. Vase din alte țări, de peste mări, de aproape și de departe, din larg și de la capătul lumii.

Iar acolo, cuibărită între ele, văzu o corabie mândră, întunecată, cu bordul lustruit, cu pavilion argintiu și cu pânze de culoarea nopții, un negru ce bătea în albastru, când prindea lumina.

Aceea, gândi Lila, cu un zâmbet.

Aceea o să fie bună.

PARTEA ÎNTUNECATĂ A MAGIEI

PRIMA CARTE DIN SERIA CULORILE MAGIEI

Într-un univers guvernat
de magie există mai multe Londre:
Roșie, Cenușie, Albă și, în trecut, Neagră.

Kell este ultimul dintre *antari*, magicieni care pot călători între lumile paralele. A crescut în Londra Roșie și este mesagerul oficial pentru afacerile cu sângeroasa Londră Albă și cu Londra Cenușie, cea fără de magie. Neoficial însă, Kell e un contrabandist pasionat de artefacte din alte lumi. Lila, o hoață care bântuie în travesti străzile Londrei Cenușii și visează să ajungă pirat, îi fură un obiect magic extrem de periculos. Inițial dușmani, Kell și Lila sunt nevoiți să se ajute unul pe altul când își dau seama că au intrat într-o conspirație mortală.

„O proză antrenantă, cu detalii uimitoare –
un palton de cameleon, un râu roșu de magie,
o antieroină cu aspirații de pirat – aduce
la viață aventuri captivante în mai multe
lumi fascinante."
Publishers Weekly

NEMIRA